

Iskustva blizu smrti

O iskustvima blizu smrti više na sajtu Istraživačke fondacije iskustva blizu smrti: www.nderf.org.

Ovo je izbor interesantnih priča - svedočenja onih koji su, bar na kratko, mogli da vide šta nas čeka 'posle'. U zaključku se najviše ukazuje na potrebu da ljudsko biće uči i sazreva kroz životna iskustva, razvijajući kapacitete za ljubav, dobrotu i sposobnost harmoničnog bivanja u sveopštem jedinstvu svega stvorenog.

Karen B. IBS

Zadnje što sam čula bilo je: 'Mislimo da neće preživeti'. Sledeće čega se sećam je da sam bila u mračnom tunelu sa svetlom na kraju. Bila sam prinuđena da idem ka svetlu. Kada sam prišla, to je bilo biće od svetla. Bio je to najjači umirujuć osećaj koji sam ikada osetila. Toliko umirujuć da to ne mogu da opišem rečima. Biće mi je reklo da sam kod KUĆE, ali moram da se vratim, jer ima za mene nešto da uradim. Reklo je da neću razumeti smisao rada dok se ne vratim. Pokazalo mi je kako je to imati miran svet, i da mi možemo ostvariti taj miran svet ako imamo vere, i ako pomažemo jedni druge. Reklo je da ću se vratiti ovamo, i da ću pomoću u tom radu. Vremenom ću se setiti ko sam ja zapravo, i koja je moja svrha na zemlji. Kada se moj rad završi vratiću se kući. Pristala sam da se vratim i pomognem. Nije bilo lako vratiti se ovom svetu, svoj njegovoj patnji i stradanju. U stvari bilo je jako bolno iskustvo vratiti se nazad. Bio je to osećaj putovanja, ili jedne svesnosti osećanja materijalnog plana. Vratila sam se bez osećaja straha od smrti i sa velikim razumevanjem života u celini, i šta je moj zadatak na ovoj zemlji.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univrznog reda i/ili svrhe? - Da. Biće je reklo da je život škola u kojoj se učenje zasniva na uzroku i posledici. Reklo je da moramo da odustanemo od pokušaja da kontrolišemo naše živote i da ih prepustimo Bogu da bi našli pravi mir i sreću.

Lisa B. IBS

Opis iskustva:

Radila sam veterinarski pregled konja. On se uplašio, propeo i udario me prednjim kopitom pravo po licu i ruci. Bilo mi je polomljeno nekoliko kosti lica, otkinuta mrežnjača, polomljena ruka. Kratko sam bila bez svesti. Međutim ono što sam doživela tokom tog perioda trajalo bi mnogo duže "vreme" da se odvijalo u ovoj fizičkoj dimenziji.

Iznenada sam se našla iznad mog tela, posmatrajući dole celu scenu. Mogla sam da vidim stvari koje se nalaze izvan štale u kojoj sam bila, mada to nije bilo moguće videti sa mesta gde je bilo moje telo. To je bilo kao kamera usmerena na dole, podignuta u vis da vidi širi prikaz scene. Postala sam svesna da ima dva (možda i tri), bića kraj mene s druge strane. Obraćali su mi se neposredno, telepatski, direktno u moju svest, bez reči, a još manje "vremena". Znala sam da sam nekako sklonjena od ovih uobičajnih "zakona", ili načina obrade iskustava. Iako nisam imala retrospektivu života u pravom smislu, pokazano mi je kroz razumevanje, a ne kroz slike ili film, mnogo značajnih stvari iz mog života. I dobro, i loše. Sve skoncentrisano na moju ulogu - kako sam se ponela. Sećam se gotovo opipljivog odsustva svakog straha. Ljubav kakvu nikad nisam osetila. Empatija, saosećanje za sve što sam iskusila, i nova rešenost da dozvolim sebi da živim kako bih mogla, trebala i morala. Znala sam da imam jasnu svrhu, i bila mi je pokazana, tako da sam razumela koliko sam bila potrebna.

Nisam osećala bol. Nisam sigurna da li smo ja i moji vodiči imali tela, to nije bilo ni važno. Bila sam u kontaktu sa svim informacijama - totalnim razumevanjem svega. Ali bila sam povezana samo sa važnošću svrhe mog života. Videla sam budućnost (ne sećam je se), i čak videla kako će težak biti oporavak od nezgode, ali sam znala da ću izdržati, što je bilo jedino važno za mene, da bih išla da uradim ono što mi je bilo određeno da učinim. I da mogu da poslužim toj svrsi, samo kad se oslobodim mojih strahova od odbacivanja - da me neće voleti zbog stavova koje zauzmem, od prepuštanja drugim ljudima da kontrolišu stvari (samo mi možemo), itd. I onda mogu da delam iz

čiste ljubavi - bez petljancija i kompromisa. Jednom kad sam "shvatila sve to" našla sam se nazad u svom telu mučena bolom. Takođe sam saznala da su ti vodiči uvek tu kada su potrebni. Oni su najbolji odgajivači.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? - Da. O strahu, i da svako od nas ima svrhu koja je važna koliko i kod svih drugih - nema "malog ili beznačajnog" života - mi smo svi povezani. Kao kad imate malu ulogu u predstavi - nije tako uočljiva kao glavna uloga ali predstavi, kao celini, potreban je svaki glumac da odigra svoju posebnu i jednako važnu ulogu.

Da li je iskustvo uticalo na vaše odnose? Svakodnevni život? Religiozno ponašanje? Izbor zanimanja? - Primećujem ljude. Pomažem kada god mogu. Čak i ako to znači samo da kažem nepoznatima da lepo izgledaju. Imam mnogo više razumevanja u odnosima, znam da svi imamo te zadatke i da se svi borimo, tako da mi je lakše da ne reagujem kada drugi čine nešto što me povređuje, jer znam da nisu povezani sa ljubavlju, i da su "izgubljeni", i da deluju iz onog što im je preostalo, a to je strah.

Andrew P. IBS

Onda, gotovo volšebno, čuo sam kako govorim "OK, Andi, možeš da se odmoriš ako obećaš da ćeš se vratiti borbi. Ne možeš sada da umreš. Obećavaš li?" I odgovorio sam sebi: "Da, obećavam." Ja sam crno, smrznuto, bolno, uspaničeno i uplašeno parče mesa. Pustio sam...

U sekundi, istog trenu, istog momenta kada sam pustio... bačen sam u crni tunel. "Šta se, dođavola, dešava?" Kriknuo sam! Ledena hladnoća je nestala! JA SAM TOPAO! Bol je prestala! OSEĆAM SE DIVNO! Zvonjava u mojim ušima i glavi je nestala! MOGU DA ČUJEM TIŠINU! Tama je nestala! VIDIM SVETLO!

Pogledam nazad, i mogu da vidim moje telo u korovu na dnu jezera! "Da li je to stvarno moje telo?" "Kako mogu da ga vidim kroz tamu?" Pogledam gore i mogu da vidim svetlost! Jasna je, veoma jasna. Izgleda kao hiljadu sunaca koja sva eksplodiraju istovremeno! Gledam u Svetlost, ali ona ne ozleđuje moje oči! Nema bola, više nema bola! Nema više užasa, nema više panike, nema više straha. Osećam toplinu i ljubav. Ovo je ludo, ili šta?

Jurim prema Svetlu, i iz nekog nepoznatog razloga nemam strah, i volim Svetlo. O kakvo čudesno, prelepo, čarobno, toplo i puno ljubavi Svetlo. Približavam se sve više i više, kao da me k Svetlu privlači blagi, džinovski magnet. Bliže i bliže...

"Šta sad? Gde sam?" Ja sam unutar ogromne sfere! I unutar sfere je kao džinovsko, beskrajno filmsko platno. Sve se odvija istovremeno, svuda oko mene... levo, desno, gore, dole... gde god pogledam vidim svoj život. Ne samo da mogu da vidim, već takođe i čujem, osećam i doživljavam svaki događaj iz svih mojih života. . . prošlo... sadašnjosti, budućnosti. Nema početka! Nema kraja! Mogu da posmatram sve trenutke iz mojih života sve istovremeno, svuda oko mene. Čudno, nema straha ni osude; samo doživljaji iz mog života, kako su se dešavali. Kakvo neverovatno osećanje, mogu da doživim ponovo svaku misao, reč, i postupak kad se koncentrišem na bilo koji od njih. Kakvo čudesno, fantastično, neverovatno iskustvo bivanja u Večnom Sada!

Ponovo sam u tunelu, jurim ka Svetlu! Čak mogu da osetim sjaj, toplinu, ljubav... O Bože, kakvo zaista čudesno osećanje! Sve

više se približavam Svetlu. Ono je tako mnogo sjajno, tako mnogo toplo, i tako puno ljubavi. Približavam se sve više i više...

I u Svetlu sam". O Bože, stvarno sam u Svetlu... Ja sam Svetlo! Vidim Svetlo, i sada se ono javlja u ljudskom obliku. Nisam ga nikad video ranije ali, nekako ga prepoznajem. Svetlo mi se obraća. Svetlo kaže: "Andi, ne plaši se." Onda kaže: "Andi, volim te. Andi, mi te volimo." O Bože, ono me poznaje! Svetlo zna moje ime! Ne mogu da verujem! Svetlo me stvarno poznaje! Svetlo me nazvalo "Andi!"

Ja sam u Svetlu. Svetlo je u meni. Mogu da vidim sebe u beskrajnom Svetlu. Pored toga ja sam još uvek Andi. Ja sam svuda i ovde. Mogu da vidim sebe kao osobu, i mogu da vidim sebe u beskrajnom, toplom Svetlu punom ljubavi. Postao sam Svetlo. Svetlo je oblik koji nikada nisam video, ali to nije nešto novo za mene, nekako to već znam. Svetlo ima glas koji nikada nisam čuo, ali on mi nije nepoznat. Svetlo ima osmeh koji je neopisivo lep, i prepoznajem ga. Svetlo ima zarazan smeh, i smejemo se zajedno. Svetlo ima sve odgovore u univerzumu... i ja nemam nikakva pitanja, jer znam sve što Svetlo zna.

Svetlo zna sve što sam ikada uradio, ili ću uraditi, i Svetlo me voli jer... sam Andi. Svetlo me voli zbog onog ko sam! Nema straha! Nema osuda! Nema kazni! Samo toplina! Samo ljubav! Samo radost! Samo sreća! Samo ovo Svetlo koje voli, koje uvek voli! Kod kuće sam! Osećam neverovatnu toplinu, ljubav, radost, i potpunost Svetla! To je tako mnogo, mnogo čudesno biti u Svetlu. Zaista sam kod kuće! Zauvek sam kod kuće!

Onda Svetlo kaže: "Andi, moraš da ideš natrag!" Odgovaram: "Ne, ne vraćam se nazad, Ne idem... Nikad neću ići nazad!" Svetlo kaže po drugi put, "Andi, ti moraš da se vratiš nazad." Ponovljam svoj prvi odgovor, "Ne, neću ići nazad... nikad!"... a Svetlo kaže po treći put "Andi, ti moraš da se vratiš nazad!" Sledećeg trenu, upravo sledećeg trenutka, bez ikakve pauze ili kašnjenja, makar i za najmanji iznos vremena, ja sam se vratio! Otvaram oči i suze mi se kotrljaju niz obraze. Svetlo je otišlo! O Bože, Svetlo je otišlo! Vratio sam se na plažu. Tako sam tužan. Ne mogu da opišem ožalošćenost. Svetlo je nestalo. Vratio sam se na plažu. Kako tužan... kako mnogo, mnogo sam tužan.

Ležim na stomaku, preko peska, dok jedan od mojih drugova istiskuje vodu iz mojih pluća. Iskašljavam vodu, ali bol se vraća.

Ovaj put bol je drugačija. Ovaj put bol nikako ne prestaje. To je bol što nisam u Svetlu.

Kako da objasnim Svetlo mojoj porodici i prijateljima? Misliće da sam poludeo. Biću smešten u sobu sa gumenim zidovima! Ne! Nizašta na svetu nebih nikad nikome rekao o Svetlu! Bio bih stvarno lud!

Svi stoje oko mene u velikom krugu. Svima je drago da sam još uvek živ. Jedan od mojih drugova kaže: "Andi, ne izgledaš srećan što si izvučen sa dna jezera, jesi li još ošamućen, ili šta? Kako je to? Jesi li se uplašio?" Odgovaram lažući, kažem da se ničega ne sećam. Kažem da mi je ceo događaj potpuna tabula rasa. Moram da lažem moje drugove. Moram da lažem svoju porodicu, i moram da lažem i sebe. Ne mogu svima da kažem o Svetlu. Oni nikad ne bi razumeli. Čak ni ja ne razumem.

Posle nekoliko minuta kažem prijateljima da moram da se vratim u vodu da plivam. Kažem im da ne želim da se plašim vode do kraja života. Tako, uskačem u hladnu vodu i malo plivam, i onda se vratim. Svi misle da sam jako hrabar. Istina je da sam jako tužan. Možda je to bio samo san, ili nešto slično. Možda sam poludeo.

Pa dobro, verovatno ću sve to zaboraviti za nekoliko dana.

Pa dobro, verovatno ću sve to zaboraviti za nekoliko meseci.

Pa dobro, verovatno ću sve to zaboraviti za nekoliko godina.

Pa dobro, verovatno ću sve to zaboraviti za nekoliko decenija.

Prošlo je više od četrdeset godina od moje smrti, i zaboravio sam hiljade doživljaja, hiljade drugih su izbledeli, i zamaglili se prolaskom vremena. Mnogi traumatični su bili ulepšani, ili zaboravljeni. Imam samo jedan doživljaj života i smrti koji je ostao jasan i nepromenjen tokom vremena. I to je taj. Trenutak kada sam ušao u Svetlo, postao jedno sa Svetlom, to je trenutak kome nema sličnog u mom životu! To je istinski doživljaj neopisive ljubavi. To je ljubav koja nikad adekvatno ne može biti opisana rečima. Ljubav koja se samo može doživeti, Svetlo koje uvek voli... ja sam u Svetlu, ja sam Svetlo, i to Svetlo je Bog.

Mary Beth Willi LPN

Opis iskustva:

Nezgodu je nešto najgore što mi se ikad dogodilo, i takođe je nešto najbolje što mi se ikad dogodilo. Podeliću ovo iskustvo, jer je osnova za ono što sam naučila, i kako sam to naučila. Nezgodu (kad me je zagrlio Bog):

Bio je to sjajan letnji dan, jula 1994, u Klivlendu, Ohajo i na autoputu saobraćaj je bio gust. Vozila sam naš miniven. Bila sam pod stresom. Muž i ja smo se upravo vratili iz SC prethodne noći sa njegovom majkom, ocem i njihova tri psa. Njegov otac je imao kap prethodne nedelje, i oni će ostati sa nama dok se on ne oporavi (to je potrajalo godinu dana). Verovatno bi trebala da vam kažem da smo tada imali šestoro dece (uzrasta od 5 do 17 godina), i psa. Život nam je zadao mnoge teškoće ali smo se nosili sa stvarima kako su nailazile. Uvek smo učili našu decu da je porodica važna.

Trebala sam da uzmem moj nalog za platu, da bih mogla da idem u kupovinu pre odlaska na posao u 3 popodne. Imala sam tesan ali postiziv raspored. Međutim Bog je imao drugačiji plan i čudesno divan smisao za humor...

Levo, u središnjoj traci, bilo je vozilo sa probušenom gumom i grupa Izviđača je sedela na travi. Kretala sam se u skladu sa saobraćajem u brznoj traci, kada je vozilo ispred mene usporilo, da bi prešlo na travnatu središnju traku da im pomogne. Kako sam nagazila kočnicu da bih usporila, pogledala sam u retrovizor i ugledala rešetku šlepera. Ne šleper... rešetku šlepera.

Bukvalno to je bio najgori košmar. Bila sam užasnuta i uspaničena. Sećam se da sam glasno rekla "Ne verujem da ću danas umreti!" Bilo je oko tri sekunde od kako sam ga videla do trenu kad sam udarena, ali te tri sekunde su potpuno promenile moj život i mene.

Vreme je odmah stalo... postalo je neprolazno. Bila sam uzbunjena, orjentisana, i još uvek vozila tokom celog zbivanja. Bila sam u svom telu, ali sam bila van Zemaljskog vremenskog okvira. Nije bilo zvuka... sve je bilo tiho i mirno. Glasno sam govorila tokom cele konverzacije, dok su Njegovi odgovori bili u obliku misli plasiranih u moju glavu. Sa zaustavljanjem vremena došlo je veliko

osećanje ogromne ljubavi, koje se stalno pojačavalo. Panika je bila zamenjena ljubavlju koja mi je dala tako umirujuć osećaj da se nisam više plašila. Bila sam najtoplije zagrljena! Nikad pre nisam osetila takvu ljubav. Instiktivno sam znala da je to Bog. Pomislite na nekog ko vas mnogo voli... pa pomnožite taj osećaj milion puta i možda ćete biti blizu kako sam se osećala voljenom. Mogla sam da osetim da su još dvoje kraj mene. Ne znam da objasnim kako sam to znala, ali jedan je bio moj deda. Trebalo je sedam godina da shvatim ko je bio drugi. Zaista sam želela da zaplačem ali nije bilo vremena.

Mnogi od nas idu kroz život učeni da veruju u Boga. Odgojena sam u veoma strogom rimokatoličkom domaćinstvu, i roditelji su me učili ono što su naučili od svojih roditelja. OK... verovala sam, ali bila sam veoma ljuta na Njega zbog stvari koje su mi se dešavale u detinjstvu, i u životu generalno. Sad mi je bio dat dokaz (za mene dovoljan), da stvarno postoji Bog. Bog koji voli... ne pakao, vatra i Bog prokletstva. Sledeće reči sa mojih usana su bile "Sranje! Zabrljala sam! Bog stvarno postoji!" Bila sam postićena mojim rečima i ovim saznanjem. Brzo sam rekla "Oh... izvini!" Njegov odgovor je bio još veća ljubav i osećaj: "Dete moje, smiri se, sve je u redu." Stvarno sam se osećala kao Njegovo dete, i to je bilo jako bezbedno i toplo mesto. On ima jako nežne ruke, pune ljubavi.

Uto je predamnom bila postavljena, da vidim i osetim, retrospektiva mog života... u boji. Imala sam da osetim sve dobro što sam učinila (i dobro za koje nisam ni znala da sam učinila). Zaista sam mogla da osetim radost svake osobe kada sam dotakla njihov život s ljubavlju. Prvi put u životu sam "uhvaćena" da činim nešto kako treba. Tokom dobrog On mi je govorio "Tako sam ponosan na tebe!" Osetila sam toliku radost što ga činim ponosnim, jer nikad nisam znala kakav je to osećaj, jer sam uvek osećala da ne mogu ništa da uradim kako treba. Retrospektiva mojih slučajnih dobrih dela dala mi je najveću radost, jer sam mogla da osetim razliku koju sam učinila u nečijem životu što nisam pre primećivala... a nisam ih ni poznavala. Pokazano mi je da velike stvari u životu nisu one koje čine razliku. To male stvari koje činimo svaki dan čine razliku. Mala dobra dela mnogo znače Bogu.

Takođe sam morala da vidim i osetim sve loše stvari koje sam učinila (čak i loše stvari za koje nisam znala da sam učinila). Morala sam da osetim bol koji sam izazvala kod osobe. Ali... znate

kako smo učeni da ćemo jednog dana stajati pred Bogom i da će nam biti suđeno?... Bog mi nije sudio. Gledala sam svoje postupke... Bog je bio na mojoj strani voleći me dok sam ja sudila samoj sebi... i verujte mi, niko me ne može osuditi više nego što sam već osuđivala sebe. To je kao kad sam bila "uhvaćena" od roditelja kad sam činila nešto loše, samo još gore. Tokom retrospektive loših stvari bila sam jako posramljena i nije bilo sakrivanja. Odmah sam pomislila i glasno sam to rekla "Spremna sam... Pripadam Paklu... ne zaslužujem da idem u Nebo!" Ali osećalo se da me On hvata dok sam polazila ka Paklu i govori "Čekaj devojko, vraćaj se ovamo! Ne shvataš, objasniću ti." Pitao me je "Da li si mogla da izabereš nešto drugo? Šta si naučila iz ovoga?" Nije vikao na mene ni govorio: "Kako si to mogla da učiniš?" ni: "Ti ideš u pakao!" To sigurno nije Bog koji kažnjava, u koga sam učena da verujem. Najteži deo u tome je bilo shvatanje da mi je On već oprostio... Bilo mi je jako teško da oprostim samoj sebi. Pokazao mi je kako ne mogu primiti Njegovu ljubav ako prvo ne oprostim sebi. Kažnjavanje sebe nije me činilo boljom u Njegovim očima, Prihvatanje Njegove ljubavi je ono što je hteo od mene. Kada sam jednom bila sposobna da prihvatim da Bog samo voli, bilo mi je lakše da otvoreno i iskreno sagledam moj život. Želela sam da naučim što više mogu... Imala sam tako mnogo pitanja. Bog me voli na način na koji ja volim svoju decu. Čak i kada učine nešto pogrešno i dalje ih volim. Nisam srećna sa tim što čine, ali to ne menja moju ljubav prema njima. Zadaju mi bol i... činim da preuzmu odgovornost za svoja dela. Nema uslova povezanih za Božiju ljubav. Imala sam nastavu roditeljskog vaspitanja i pročitala sve što sam pronašla da ne bih učinila iste greške koje su učinili moji roditelji podižući decu. On mi je pokazao da iako nisam fizički zlostavljala decu, ubijala sam ih mojim rečima. To je bilo jednako loše. Mogla sam da osetim njihovu bol. Osetila sam da sam mnogo podbacila. Samo sam nastavila da ponavljam: "Tako mi je žao" ponovo i ponovo. On je nastavio da me voli.

Dozvolio je da mu postavljam pitanja. Moje jedino pitanje je bilo kako je mogao da mi da roditelje kakve sam imala? Kako je mogao da zaboravi na mene i da me ostavi tako samu da se probijam tolike godine? Šta je mislio? Moram priznati da sam bila prilično ljuta. Pokazao mi je zašto sam imala roditelje, detinjstvo i život koji sam proživela. Ja sam mu to tražila! Ja sam izabrala taj život, jer sam htela da naučim te lekcije. Sve mi je bilo sasvim

jasno... Morala sam da prođem kroz sve to da bih naučila što je trebalo da naučim, i da bi bila u stanju da nastavim moj rad ovde. Nikad me nije ostavio samu, i kasno sam uvidela da je uvek uz mene. Činila sam mnoge loše izbore, jer nisam slušala ili verovala sebi. Previše sam vremena trošila poredeći se sa drugima. Radila sam ono što sam mislila da se očekuje da radim. Osećala sam se kao miš u lavirintu koji pokušava da se izbavi, ali nisam uspevala. Ali, što mi je pokazano, shvatila sam da je Zemlja škola, i kada završimo imamo "Retrospektivu života", diplomiramo i vraćamo se kući. Celo iskustvo je zapanjujuće, jer sam osećala kao da je moj mozak bio otvoren celom univerzumu. Sve je imalo tako mnogo smisla. Lekcija je bila tako jednostavna... radi se samo o ljubavi. Kako mnogo nas Bog voli, i kako dobro mi učimo da volimo druge i sebe tokom ovog života na Zemlji, uprkos tome kroz šta moramo da prođemo u svojim životima.

Kada je moja retrospektiva života bila završena, pokazao mi je zašto dolazimo na Zemlju. Bila sam zapanjena. Bila sam zbunjena kako smo svi važni Bogu... posebno kako sam mu ja važna. Čak nisam mislila da On zna da ja postojim. Sve te godine sam se patila, a njegovo pitanje je bilo "Zašto, zašto bih prolazio kroz sve te nevolje da te učinim baš takvom kakva si, ako sam želeo da se trudiš i da budeš kao svi drugi?" Niko drugi nije mogao da obavi posao koji sam došla ovde da obavim na način na koji je On želeo da to uradim! Zato je toliko važno da ne budemo tako kritični jedni prema drugima. Neki od nas su ovde da poučavaju, neki da uče, a neki i jedno i drugo. Ja sam trebala da naučim da slušam svoje srce.

Onda me je upitao da li želim da ostanem na Zemlji ili da pođem sa Njim. Vau, mogu da biram? Bilo bi mi mnogo lakše da mi nije ostavio izbora već da je to učinio mesto mene. Nisam htela da izaberem.

Donošenje te odluke je bilo neverovatno. Shvatila sam da su moja deca znala dolazeći u ovaj život da postoji mogućnost da me izgube u detinjstvu. Znala sam da će moja porodica učiti da prevaziđe tu lekciju, i da će Bog brinuti o njima. Znala sam da će dobro brinuti o meni! To je lako... Idem! Ali nije mu se dopao moj odgovor pa mi je pokazao šta mi je još ostalo da učinim... ceo razlog zbog kog sam došla na Zemlju... Zadatak koji sam tražila od Njega!!! Pitao je: "Možeš li to da uradiš?" Sećam se da sam rekla "Mogu ja to". Njegovo sledeće pitanje je bilo: "Da li želiš to da

uradiš? " Odgovorila sam "To je kul. Stvarno bih volela da to uradim!" Verujem da mi je to bilo pokazano da bih načinila drugačiju odluku jer sledeće što je bilo predamnom je ponovo bilo: "Hoćeš da ostaneš ili ideš?"

Iako je moje dobro pretežno moje loše (i želela sam da ostanem u Njegovom zagrljaju punom ljubavi), očajnički mi je bilo potrebno da popravim loše stvari ako imam šansu za to. Nisam htela da ostavim tako mnogo nedovršenih stvari pre nego što odem. Moj glavni razlog da ostanem je što nisam htela da izneverim Boga. Htela sam da završim posao koji sam došla ovde da uradim.

Htela sam da mu pokažem da nisam neko ko odustaje. Takođe sam htela da živim na Zemlji, znajući da me Bog voli. Osećala sam da nemam drugog izbora do da ostanem. Odgovorila sam gotovo šapćući i vrlo, vrlo nerado "Stvarno želim da idem sa tobom... ali moram da ostanem."

Jedino žalim što, iako sam imala vremena da donesem ovu odluku, čini mi se da sam to učinila prebrzo. U trenutku kad sam rekla da treba da ostanem ceo "film" ispred mene se zatvorio i moj razgovor sa Bogom je bio završen. Jedne sekunde sam imala čudesnu posetu Boga, mog dede i prijatelja sa druge strane. Mogla sam čak da zamislim sebe da spremam kafu, i sve nas zajedno kako pijemo kafu tokom ovog razgovora. Samo... moje ruke su bile čvrsto prikovane za upravljač malog kombija, još uvek sam vozila i razmišljala "Ne verujem da mi se ovo dešava!!!" Nisam mogla da verujem koliko sam naučila za tri sekunde. Imala sam mnogo neodgovorenih pitanja. Želela sam još vremena. Želela sam još ljubavi. Nisam htela da se to završi. Nisam verovala šta sve moj mozak može da uradi u isto vreme. Bila sam razočarana što nisam "otišla u svetlo", jer sam mogla da osetim oštrice svuda naokolo... ali donela sam odluku. Iznenada to je bilo gotovo.

Bila sam bukvalno ugurana nazad u stvarnost... Zemaljsko vreme. Sve osim Njegove ljubavi, moj deda i prijatelj su otišli. "Fiju!" U moju glavu je stavljena misao "Skinu nogu sa kočnice i dodaj gas do kraja." Nisam postavljala pitanja, samo sam učinila kako mi je rečeno. Kako sam udarila auto ispred mene tako je šleper udario mene. Vozilo ispred sam izgurala bezbedno na srednju traku. Kamion me nije rasturio. Vozila sam još 30m i prešla u srednju traku i zaustavila se, jer nisam bila sigurna šta će se desiti i nisam želela da budem usred toga.

Želim ovde da podvučem da sam rekla da želim da idem, otišla bih i pre nego što se nesreća dogodila. Moja porodica bi mislila da sam nastradala užasnom smrću kada me je pregazio šleper. U stvarnosti moje telo bi nastradalo užasnom smrću, a ne ja. U trenutku sudara još sam bila zagrljena bezbedno u čauri Božije ljubavi. Uopšte nisam osetila incident. Nije bilo bola. Nekoliko sati kasnije to je bila druga priča... Odbila sam da idem u bolnicu jer sam se osećala dobro. NIKAD ne donosite tako glupe odluke. Uvek je dobro otići na pregled posle nekog incidenta.

Sela sam u moj kombi, čiji je zadnji kraj bio razvaljen, i nastavila da grlim sebe jer nisam želela da izgubim osećaj ogromne ljubavi koju mi je dao Bog, koja je još bila sa mnom. Takođe sam se plašila da pogledam nazad i vidim šta se desilo. Pošto sam medicinska sestra, osetila sam da je moja dužnost da pomognem povređenima, ali jednostavno nisam više mogla da podnesem ni jednu stvar.

Ne znam koliko je trebalo policiji da dođe ali kada je policajac otvorio vrata mog kombija (i dalje sam pokušavala da dišem), briznula sam u plač. Čaura ljubavi je isparila kada je on otvorio vrata. Trebalo mu je malo vremena da shvati da nisam fizički povređena. Osećaj Božije ljubavi je sada samo sećanje i emocionalno sam se raspala. Njegov komentar je bio "Ne znam kako ste to izveli, ali spasili ste mnoge živote danas, jer niko nije povređen." Nisam mogla da mu kažem šta se desilo. I meni je bilo teško da u to poverujem. Prvi put u životu ostala sam bez reči, a to mi se ne dešava često. Pitajte svakog ko me zna.

Satima posle incidenta počelo je da me boli čitavo telo i nisam mogla da pomerim vrat. Suprug me je odveo na urgentno te noći. Lekar je bio iznenađen da sam samo ušinula kičmu. Osoblje se čudilo zašto sam još tu. Znala sam tačno zašto sam ovde. Ja sam tako izabrala. Nikome nisam rekla ni reč (čak ni mom suprugu), jer sam znala, ako im kažem, šta bi se desilo, poslali bi me na psihijatriju! Mislila sam da mi niko ne bi verovao.

Takođe, ranije sam rekla da mi je, tokom moje retrospektive života, jasno pokazana moja svrha ovde na Zemlji i posao koji mi je ostao da uradim. Kada se incident završio nisam mogla da se setim zašto sam odlučila da dođem ovde, ni šta mi je ostalo da uradim. To mi je još uvek na vrh jezika. Znanje je uklonjeno čim sam rekla da treba da ostanem. Tako da sam ponovo mali miš u lavirintu sa svima ostalima, pokušavam da nađem svoj put.

Kada stvari postanu zaista teške setim se šta sam rekla tog dana, da u stvari "Ja to mogu." To mi daje osnovu i krećem dalje. Znam kao činjenicu da je Bog zaista sa mnom i da volim da ga činim ponosnim.

Čuvam moju sliku iz prvog razreda pored mog kreveta da me podseća svakog jutra da sam Božije dete. Kada sam suočena sa teškom situacijom, ili me neko izluđuje, stanem na trenutak da odlučim šta ću da radim. Znam da ću ponovo imati retrospektivu života i ne želim da ponovo bude na bolan način. Nisam savršena ali zaista se jako trudim da postupam ispravno. Pored toga znam da me On posmatra.

Kao dodatak treba da znate da je moj suprug totalno slupao moj auto 7 dana pre ovog mog incidenta. Oboje smo prošli nepovređeno. Tog dana nijedno od nas nije imalo IBS iskustvo. Još uvek sam ljuta na njega što sam ostala bez auta. To je bio moj prvi auto, onaj koji sam izabrala, i registracija je bila na moje ime. Volela sam taj auto. Kada pričamo o gubitku boljeg. Da on nije totalno slupao moj auto... umesto da vozim Astro ven vozila bih moju Mazdu 323. To je samo još jedan dokaz za mene zašto verujem da se sve dešava sa razlogom. Ne bih imala izbora tog dana. Šleper bi me samo pregazio.

Pre incidenta bilo mi je teško da se molim. Sada razgovaram sa Njim na isti način kao i sa svima drugima (bilo kad i bilo gde). U stvari, posle prvog incidenta, nedelju dana pre incidenta sa kamionom, izašla sam na sred dvorišta. Kukala sam na nebo: "Znam da kažu da nam Bog ne daje više nego što možemo da podnesemo. Ali preterao si sada. Zato siđi dole i reci mi šta hoćeš da učinim i uradiću to, tako da me pustiš dođavola na miru!" Moj siroti suprug me uzeo za ruku rekavši: "Uđi unutra, komšije gledaju". Nisam imala pretstavu da me On zaista sluša, tako budite pažljivi šta tražite, jer ja sam otkrila, vrlo neočekivano, koliko On brine o meni. Više ne moram da vičem na Njega. Sada razumem šta pokušava da mi kaže. Dobila sam Njegov odgovor jasno i glasno.

Cela godina posle mog incidenta je verovatno bila najteža u mom životu, i često se pitam zašto sam bila toliko glupa da ostanem ovde, a ne da odem kada sam imala šansu. Nastavljam da vičem na sebe "Šta si mislila!?" Sada, gledajući nazad šta sam naučila i koliko sam danas srećna, drago mi je da sam ostala. Kada vidim sunčeve zrake (Svetog duha) kroz oblake, ponekad me uhvati čežnja. Za mene Bog je Svetlost. To me On potseća koliko

me voli i da nikada nisam sama. I jednog dana ću mu se vratiti. Dotle planiram da se lepo provedem. Sada gledam na svaku prepreku kao na jednu avanturu, i uvek tražim pouku. To je divna igra. Na taj način život je mnogo lakši.

Svaki put kada sumnjam šta se događa, ili preispitujem da li prekoračujem moje granice kada govorim ovo, ili bilo šta, iskustvo sa porodicom, ili pacijentima na poslu, nešto se uvek dogodi da me potseti da sam na pravom putu.

Marinda G. IBS

Opis iskustva:

Primljena sam 10. Avgusta 2001 na operaciju (histerektomija). Sledećeg dana sam osetila jake abdominalne bolove. Ginekolog je zatražio pomoć hirurga u nedelju 12. Avgusta. Poslata sam na razne skenove/rendgene. Do 13. Avgusta bila sam krajnje slaba, jedva sam mogla da dišem. Stomak mi je bio jako otečen, osećala sam kao da može da eksplodira. (Želela sam da se to desi, jer više nisam mogla da podnesem bol). U utorak, za vreme ručka, mama me je posetila u bolničkoj sobi. Videla sam lice mog ujaka kao u snu ali budna. Rekla sam joj da on ima jedan narandžasti sjaj oko lica i da odlično izgleda.

Sledećeg trena videla sam sebe kako lebdim izvan bolnice, iznad dolina (jasno sam mogla da vidim drveće aloje ispod mene), onda preko plaže, mora, i sledećeg trena bila sam iznad oblaka. Nebo je bilo predivno čisto. Oblaci su formirali beli pod (slično kao što nekad vidite, kada je lep dan, dok letite na visini od 10.000m). Onda sam videla sunčev zrak, koji je ličio na svetlo svetionika koje se kreće iznad oblaka u kružnom obliku prema meni. Pokušala sam da ga dodirnem kada mi je prišao, ali povukao se dalje. Na desnoj strani mog vidokruga bila sam svesna dve senke. (Slično kao kada ste u bioskopu, i vidite crne siluete ljudi koji sede ispred), nisam ih se plašila, ali mi je bilo neprijatno od njih. Zamolila sam Boga da me zaštiti od njih. Videla sam sunčev zrak i poželela da zaronim u njega. Čula sam nešto sličnu horu ženskih glasova, koji mi govore/pevaju, da još nije moje vreme. Nisam želela da ih slušam.

Sunčev zrak je ponovo nailazio, i zaronila sam u njega...

Ne postoje reči ni na jednom jeziku koje mogu opisati potpuni osećaj mira/radosti/zadovoljstva/sreće koji sam osetila. Sećam se da sam mislila, kako nisam uvidela koliko je moje telo teško na zemlji? ... sećam se da sam poredila težinu mog tela sa težinom slona od 5 tona! ... kako sam se lako osećala! Kako sam brzo mogla da se krećem! Mogla sam da mislim, ili vidim sebe kao loptu energije koja se tako brzo kreće!

Osećaj mira bi se najbolje mogao opisati ovako: pokušajte da mislite o najopuštenijem i najmirnijem stanju u kom ste ikad bili! Ja

to poredim kada sam potpuno sama, sa ušima potpoljenim pod vodom u kadi. Nema zvuka... potpuno ste opušteni... i to uporediti sa iskustvom mira moglo bi se uporediti sa stavljanjem glave u košnicu!

Pitala sam Boga, ako zaista još nije moje vreme, da mi kaže koja je moja svrha na zemlji... onda sam se probudila u bolničkom krevetu... za nešto što sam osećala kao sate, majka mi je rekla da sam bila otišla dva minuta! Probudila sam se i smešeći se rekla joj da znam šta je moja svrha na zemlji! Zvučalo je tako jednostavno... Ubrzo zatim gurnuli su me na pozornicu (moja creva su se perforirala tokom histeroktomije i curenje je izazvalo trovanje u telu). Psalm 23 se ponavljao iznova i iznova u mojoj glavi...

Otprilike 2 meseca kasnije...

Mada sada znam svoju svrhu na zemlji, nisam mogla da zamislim da je to tako jednostavno.. ma, kako god bilo ja sam srećna/radosna osoba, pa šta? Onda je moj suprug, koji nikad u životu nije pohađao nikakve Hrišćanske kurseve i slično, odlučio u ponedeljak da se pridruži našem prijatelju (koga nismo videli skoro godinu dana) na kursu. Pošao je u utorak i vratio se kući pričajući mi o odlomku iz Novog zaveta, kada bogataš koji ima sve pita Isusa šta da uradi da bi stekao večni život. Isus mu je rekao da se odrekne svega što ima, i čovek to nije mogao. Negde usred svega toga moj suprug je izgovorio sledeće reči. "I Bog reče, nađi radost u meni, i raširi je!" Bila sam zapanjena! To mi se Bog obraćao tako direktno! Znam da radost koju sam mislila da treba da širim nije ista ona koju sam imala na umu! Bila sam šokirana... uplašena, jer sam znala da to znači, da treba potpuno da prekinem život koji trenutno vodim, vratim se u kuću "mog Oca" i Njega imam u centru svoga života.. Danas četiri godine kasnije, DALEKO sam od onoga gde bih volela i trebala da budem... i dalje vodim "normalan" život, i dalje se bakćem svakodnevnim životnim problemima.. ali ponovo, uviđam da treba da povučem napolje... da ne budem deo svakodnevnih problema... i ne zaboravite... Bog je tamo negde!

Beverly B. IBS-u nalik

Opis iskustva:

Odrasla sam u konzervativnoj jevrejskoj porodici u Filadelfiji. Obrazovanje je bilo materijalističko i racionalno. Volela sam književnost, bila stidljiva i ozbiljna. Kroz detinjstvo sam prošla kao ateist. Otkako sam, sa osam godina, saznala za holokaust ljutito sam se okrenula protiv bilo kakvog ranog verovanja u Boga. Kako može Bog da postoji i da dozvoli da se pojavi tako nešto? Sa 17, kada sam maturirala, bila sam razorena iznenadnim fatalnim srčanim udarom koji je neočekivano uzeo život mom ocu. Mnogo sam ga volela i osećala sam se napušteno. Da dodamo so na ranu, saznala sam tokom perioda žalosti da se molitve, koje smo nas tri preživele, moja majka, sestra i ja ne računaju, jer smo žene. Besna okrenula sam se Istočnjačkom misticizmu tražeći utehu. Moj odnos sa majkom, koji nikad nije bio dobar, pogoršao se do tačke kada sam napustila dom. Tokom leta 1970. god. preselila sam se u Kaliforniju, tražeći avanturu, novi život i unutrašnji mir. Sve to sam dobila na dramatičan i neočekivan način dok sam boravila u Venecija Plazi kraj Los Anđelesa, u Julu 1970. god. kada me je incident na motorciklu doveo do iskustva blizu smrti.

Vožnja motorom, moja prva, bila je deo proslave dolaska. Dečko, koga sam srela, odveo me je da vidim predstavu "Kosa", koja slavi hipi antikulturu i doba Akvarijusa u kom će "mistično otkriće u kristalu i istinsko oslobođenje uma" nekako transformisati naše društvo u jedno sa "harmonijom i razumevanjem." Vozeći se natrag sporednim putem, gde kacige nisu obavezne, udario nas je pijani vozač. Bačena sam na zemlju glavom napred i pretrpela frakturu lobanje i brojne polomljene kosti glave. Kada je stigla policija, pošli su da uhapsu vozača automobila sa tužbom za ubistvo, pošto je moja glava bila tako teško unakažena da su pretpostavili da sam mrtva.

To se nije desilo. Provela sam dve nedelje u bolnici gde mi je fraktura zalečena i davano mi je dovoljno lekova da podnesem bol. Kada sam bila otpuštena rekli su mi samo da uzmem aspirin, Bila sam previše mlada i naivna da bih shvatila s čime se sad suočavam, i nisam se raspravljala sa njima. Međutim kada sam

stigla u moj privremeni stan, bila sam ispunjena takvim očajem da sam bila rešena da prva noć bude i moja poslednja. Moja tolerancija na bol je jako niska, i kontuzije koje su odrale polovinu kože sa mog lica srušile su moju sliku o sebi. Nisam imala porodicu za razgovor, i ništa zbog čega bih živela. Bol je sada bio nepodnošljiv, i ni jedan muškarac nikada ne bi voleo grotesknu kreaturu kakva sam postala. Legla sam na krevet, bezbožnik i kao većina ateista u vreme iskušenja, molila sam se iz dna duše Bogu da me uzme.

Nekako se neki neočekivani mir spustio na mene. Našla sam se kako lebdim pod plafonom iznad kreveta gledajući dole na moje besvesno telo. Jedva sam imala vremena da shvatim veličanstvenu neobičnost situacije - bila sam ja, ali izvan mog tela - tada mi se pridružilo blistavo biće okupano svetlucavim belim sjajem. Kao i ja, to biće je lebdelo ali nije imalo krila. Osetila sam strahopoštovanje kada sam mu se okrenula; to nije bio običan anđeo ili duh, već je bio poslat da me spasi. Takva ljubav i nežnost je zračila iz tog bića da sam osetila da sam u prisustvu Spasitelja.

Ko god to bio, njegovo prisustvo produbilo je moj osećaj spokojstva, i probudilo je osećaj radosti kada sam prepoznala mog pratioca. Nežno me je uzeo za ruku i izleteli smo kroz prozor. Nisam se iznenadila sposobnosti za to. U ovom čudesnom prisustvu sve je kako treba da bude.

Pod nama je ležao divni Pacifik, nad kojim sam uzbuđeno gledala izlaske i zalaske sunca tokom onih nekoliko dana koliko sam provela ovde. Ali nešto još veće usmerilo je moju pažnju na gore, gde je velikom otvoru vodila kružna staza. Mada je izgledao dubok i dalek na kraju, bela svetlost je sijala kroz njega i izlivala se u tamu na drugoj strani, kamo je otvor pozivao. Bila je to najbližavija svetlost koju sam ikada videla, mada sa spoljne strane nisam uvidela koliko je njene veličanstvenosti skriveno. Staza se uspinjala na gore, ukoso, na desno. Sada, još uvek držeći se za ruku sa anđelom, bila sam vođena u otvor malog tamnog prolaza.

Sećam se tada dugog putovanje na gore prema svetlu. Verujem da sam se kretala vrlo brzo i kroz jedno neizmerno prostranstvo, ali celo područje je izgledalo izvan prostora i vremena. Konačno sam stigla na odredište. Bilo je to tek kada sam se pojavila na drugom kraju i shvatila da više nisam u pratnji bića koje me dovelo ovamo. Ali nisam bila sama. Tamo, ispred mene, bila je živa pojava Svetlosti. U njoj sam osetila jednu sve-

prožimajuću inteligenciju, mudrost, samilost, ljubav i istinu. To savršeno biće nije imalo ni oblik ni pol. To ću ubuduće nazivati On, radi naše uobičajno prihvaćene sintakse. Sadržao je sve, kao što bela svetlost sadrži sve boje duge kada prolazi kroz prizmu. I duboko u meni došlo je do jednog trenutnog i čudesnog prepoznavanja: ja sam se zapravo suočila sa Bogom!

Odmah sam ošinula po Njemu sa svim pitanjima o kojima sam se ikad pitala; svim nepravdama koje sam videla u fizičkom svetu. Ne znam da li sam to učinila namerno, ali otkrila sam da Bog zna sve naše misli odmah i odgovara telepatski. Um mi je bio ogoljen; u stvari, ja sam postala goli um. Vazdušastog tela s kojim sam putovala kroz tunel izgleda da više nije bilo; to se samo moja lična inteligencija suočila sa Univerzalnim umom koji se obukao u veličanstveno, živo svetlo koje se više osećalo nego videlo, jer ni jedno oko ne bi moglo upiti njegov veličanstveni sjaj.

Ne sećam se tačno sadržaja našeg razgovora; tokom povratka, uvidi koji su dolazili tako jasno i potpuno u Nebu nisu stigli sa mnom nazad na Zemlju. Sigurna sam da sam postavila pitanje koje me mučilo od detinjstva o patnjama moga naroda. Bila sam duboko uznemirena izveštajima iz prve ruke, koje sam čula na mom poslu u Filadelfiji, od granatama pogođenih dečaka ne starijih od mene, i drugim užasima rata koji se odvijao u Vijetnamu. Sećam se ovoga: postoji razlog za sve što se dešava, bez obzira kako užasno to izgledalo na fizičkom planu. I unutar mene, kako mi je dat odgovor, moj vlastiti probuđeni um je reagovao na isti način: "Naravno," pomislila bih "ja to već znam. Kako sam ikad mogla da zaboravim!" Zaista, izgleda da sve što se dešava ima svrhu, i ta svrha je već poznata našoj večnoj suštini.

U vreme kad su pitanja prestala, jer sam iznenada bila ispunjena sa svom mudrošću Bića, bilo mi je dato više od samih odgovora na pitanja: svo znanje mi je bilo otkriveno, kao trenutno cvetanje neizmernog broja cvetova odjednom. Bila sam ispunjena Božijim znanjem i iznenada videla kako univerzum funkcioniše. Bilo je tako jednostavno i lepo tamo. Osećanje koje sam donela nazad je jedna međupovezanost svih stvari i neprestano razvijanje bezuslovne ljubavi koju sam imala, odbacivši prethodne svoje stavove posle susreta sa ovom neopisivom Osnovom života.

Ono što nikad neću zaboraviti je takođe osećaj da sam kod Kuće, na zaboravljenu čežnju duše, središte kruga večnosti, ispunjenje svih naših neizrečenih snova. Da bila sam živa tamo,

nezamislivo mnogo. Kontrast je tako veliki da ne mogu da načinim ni matematičko poređenje. Neka nesavršena analogija bi bila poređenje naše telesne životne suštine na zemlji sa treperenjem jedne sveće, i Život koji teče kroz odvojenu dušu ili duh kao tračak koji se odvojio od sunca.

Ali moje putovanje otkrića je tek počelo. Onda sam bila vanredan putnik kroz univerzum. Za tren, brzinom misli, putovali smo do središta zvezda koje se rađaju, supernova koje eksplodiraju, zvezdi koje umiru, videla sam galaksije koje se veličanstveno kovitlaju u blistavom svemiru, uključujući i naš Mlečni Put. Utisak koji sada imam o tom putovanju je da se osećalo da je ceo univerzum jedan veliki objekat izatkan od istog materijala. Prostor i vreme su iluzije koje nas drže na našem planu; tamo napolju sve je prisutno istovremeno. Bila sam putnik na Božanskom svemirskom brodu gde mi je Tvorac pokazao punoću i lepotu cele njegove Tvorevine. Tamo nije bilo tame, niti u bilo kom od objekata. Svaki objekat je bio odeven u svetlo, i bio je živ, svestan i pun ljubavi.

Poslednja stvar koju sam videla, pre nego što se spoljašnje viđenje završilo, bila je veličanstvena vatra - jezgro i centar čudesne zvezde. Možda je to simbol blagoslova koji ću dobiti. Sve je izbledelo izuzev bogato pune praznine u kojoj smo To i ja obuhvatili Sve što postoji. Tu sam osetila, u neizrecivoj veličanstvenosti, zajedništvo sa Bićem Svetla. Bila sam ispunjena ne samo sa znanjem, već takođe i sa ljubavlju. Bilo je kao da Svetlost uliva u i kroz mene. Bila sam objekat Božije ljubavi; i iz njegove/naše ljubavi dobila sam život i nezamislivu radost. Moje biće je transformisano; moje zablude, gresi, i krivica su oprošteni i pročišćeni bez pitanja; i sada sam bila Ljubav, prvobitno Biće, i blaženstvo. I na neki način, ostala sam tamo u Večnosti. Takvo jedinstvo se ne može raskinuti. Ono je uvek bilo, jeste i biće.

Iznenada, ne znam kako ni zašto, vratila sam se svom slomljenom telu. Ali čudesno, donela sam ljubav i radost, bila sam ispunjena jednom ekstazom iznad mojih najneobuzdanijih snova. Ovde, u mom telu, sav bol je uklonjen. Još sam bila očarana bezgraničnim uživanjem. Sledeća dva meseca, ostala sam u tom stanju, zaboravivši na svaku bol.

Osećala sam se kao ponovo stvorena. Videla sam čudesna značenja svuda, sve je bilo živo, puno energije i produhovljeno. Svetlost i ljubav ispunile su svaki objekat, bio prirodan ili načinjen od strane čoveka. Mada je tokom vremena taj dragoceni dar

bledeo, sada razumem da je to sve što postoji. U našoj osnovnoj prirodi, mi smo ljubav i svako je voljen, i oprošteno mu je u svakom trenutku.

Posle nesreće ova transformacija se pokazala u mom ponašanju. U prošlosti sam bila bolno stidljiva i nisam se osećala vrednom da budem voljena. Izašla sam napolje sa glavom umotanom u zavoje i dobila posao za nedelju dana, stekla puno prijatelja, i ostvarila prvu pravu ljubavnu vezu. Posle zemljotresa 1971 god. u Silmaru vratila sam se na Istok i otišla kod moje majke, sa kojom sam se pomirila. Vegetarijanac sam većim delom mog zrelog života, jer znam da ljubav i svetlo borave u životinjama i u svetu prirode jednako duboko kao i u nama. Započela sam fakultet sa 23 i diplomirala Phi Beta Kappa. Otada sam se udala i postala majka, što shvatam kao deo moje misije.

Kada sam otkrila IANDS 1989., konačno sam razbila pečat ove skrivene misterije i odlučila da je podelim gde god budem u prilici. Kao mnogi drugi, postala sam više duhovna nego religiozna. Mnoge religije su izgubile zlatan ključ za razumevanje - da je Bog imanentan i transcendentan; ovde i svuda, sve u isto vreme. Oni među nama, pozvani na duhovno traženje, otkrili su da su vrata već otvorena, i mističan novi ciklus je tu. Mi smo svi brušene stranice sjajnog dijamantskog srca našeg Tvorca, i jedan drugog. Kakvo divno vreme da se bude živ, živi i govori o Istini i poveže sa zaboravljenom mudrošću u drugim dušama!

Mada je prošlo 36 godina od mog nebeskog putovanja, nisam ga nikada zaboravila. Niti sam ikad, suočena sa ismevanjem i nevericom, posumnjala u njegovu realnost. Ništa tako jako, i koje toliko menja život ne bi moglo ni da se sanja, ni halucinira. Sasvim suprotno, smatram ostatak mog života za prolaznu fantaziju, kratak san, koji će se završiti kada se ponovo probudim u stalnom prisustvu velikog Davaoca života i blaženstva.

Svskog ko je tužan, ili se plaši uništenja u smrti, uveravam u ovo: nema smrti; i ljubav nikada ne prestaje. Savremeni fizičari nas uveravaju da materija ne umire, već se pretvara u energiju. Telo vidim kao ovoj unutar kojeg je smeštena besmrtna svesnost. Kada je naša misija završena uklanja se omotač i uzimamo naš veličanstveni oblik, zajedno sa potpunim duhovnim razumevanjem koje uzalud tražimo tokom naših zemaljskih dana. Onda, pošto smo završili ovu privremenu školu, dobijamo našu referat karticu u retrospektivi života, sa dodatnim kreditom ljubavi, oprostaja, i

služenja drugima. Onda možemo da nastavimo naše putovanje neopterećeni, slobodni, i istinski živi. Jednog dana vi, koji čitate ovo, i ja bićemo zajedno u tom kraljevstvu ljubavi, svetlosti i beskrajnog blaženstva.

Kakve ste emocije osetili tokom iskustva? U početku sam osetila olakšanje što sam se oslobodila tog oštećenog, ružnog tela i lica. Kada sam shvatila da sam pred Bogom, zaista sam se razljutila i okrivila ga. Kada sam dobila sve odgovore bila sam ushićena, u stanju čuđenja i radosti. Tokom obilsaka univerzuma osetila sam zadivljenost. Konačno, kada sam se utopila u početno, nestvoreno Jedinstvo, osetila sam orgazmičko blaženstvo i ekstazu mog celog bića sa Bogom i celim Univerzumom pored toga.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univrznog reda i/ili svrhe? Da, znala sam mnogo više, ali ono što sam donela nazad je da je sve u Univerzumu povezano, da je život svrsishodan, nije slučajan, da smo voljeni više nego što možemo da zamislimo, da postoji Bog, i da se život nastavlja.

Da li je bio neki, ili više delova iskustva posebno značajan, ili važan za vas? Sve je bilo tako čudesno. Znanje da naši životi imaju značenje, da smo u suštini duhovna bića na ljudskom stupnju, da je sve živo, da je univerzum ispunjen ljubavlju i svesnošću, i konačno da smo mi svi jedno, međusobno i sa Bogom, daje mi veliki mir, radost i nadu.

Joy B. IBS

Opis iskustva:

27. Januara 1997. dok sam bila u mojoj lokalnoj bolnici (Clarendon Memorijal), pretrpela sam infarkt. Posle pet minuta oživljavanja vraćena sam u život. Onda sam prevezena helikopterom na Medicinski fakultet Južne Karoline. Tokom oživljavanja ugrušak krvi je otišao u moju levu ruku zaustavljajući cirkulaciju. Započela je gangrena. 28. Januara (sledećeg dana), doktori su pokušali da nađu ugrušak radeći arteriogram. Ponovo sam imala infarkt (misle da sam alergična na boju korišćenu tokom procedure). Taj infarkt je bio ozbiljniji.

Dok srce nije radilo mogla sam da vidim sebe kako lebdim u ogromnom balonu svetla. Mogla sam da vidim doktore i sestre oko stola na kome je ležalo moje telo. Prostorija je bila vrlo slabo osvetljena. Sledeće čega se sećam je da čovek razgovara sa mnom. ZNALA sam da je to Bog. Nisam mogla da vidim Njegovo lice jer ga je okruživala izuzetno jaka svetlost. Nikad nisam čula glas kao Njegov - tako umirujuć. Imala sam veliki osećaj spokoja. Nisam bila uplašena. Govorio mi je. Rekao mi je da sam na nebu ali mi daje da biram - da ostanem, ili da se vratim. Međutim, rekao mi je da još nisam završila svoj posao na zemlji za Njega, i da sam na zemlji potrebija nego na nebu. Kada je to rekao odgovorila sam da ću se vratiti. Tada je dotakao moju levu ruku.

Sledeće sećanje je spuštanje dole i vidim muškarca koji drži malo dete u rukama. Pored njega je stajala žena, ali je otišla sa nekim sestrama u drugu prostoriju. Osetila sam da je žena bila datetova majka. Plakala je. Čovek, za koga verujem da je otac oprezno mu je govorio. Soba je bila zamračena. Sestre su, izgleda tešile ženu. Iz nekog razloga ona je govorila o nečemu, kao ogrtaču. Sledeće čega se sećam je da vidim malog dečaka kako lebdi na gore, u sličnom balonu kakvom sam ja bila. Bio je srećan, i u stvari uživao igrajući se u balonu. Sećam se da se smešio. Onda, čini se da sam se borila da uđem natrag u moje telo, i bila sam pomahnitala. Sve o čemu sam mislila je da se "vratim" realnosti, mojoj porodici.

Potom sam bila u komi 12 dana. Kada sam se probudila, nisam mogla da se setim šta se desilo u nedeljama pre mog infarkta, ali opet sećam se ovog što sam upravo rekla. Pitala sam moje roditelje (koji su bili uz mene tokom celog mučenja) - dva dana pošto sam stavljena u moju sobu "šta se desilo mališanu?" Majka me upitala o kom detetu govorim. Rekla sam joj sve ovo. Počela je da plače. Izgleda da se moja porodica sreća sa drugom porodicom u bolnici. Imali su malog dečaka koji je umirao. Moja sestra je saznala, dok se ovo dešavalo sa mnom, da je on umro. Kako sam objasnila kako je dete izgledalo i koliko je bilo staro, to je potpuno odgovaralo onome što su saznali o dečaku koji je umro. Imam pitanja: Da li je mali dečak koga sam videla da napušta zemlju, isti za koga je čula moja porodica? Kako mogu da znam bilo šta o tome - bila sam u komi? Kako mogu da se sećam šta mi se dogodilo tokom ovog iskustva, ali ne mogu da se setim šta se desilo pre toga?

I, usput - moja ruka sa gangrenom. Lekar koji je o tome vodio računa hteo je da je amputira. Drugi lekari su rekli da je pitanje sata kada ću umreti, pa zašto bi mi sekli ruku. Sati su postali dani i morali su ponovo da pristupe mojoj ruci. Izgleda da je "sama od sebe" blokada nestala. Svakim danom je bila zdravija, bez i jedne doze antibiotika. Doktor je čak načinio fotografije - bio je toliko zapanjen. Rekao je da u celoj njegovoj lekarskoj karijeri, a sada je i profesor na Medicinskom fakultetu, nikad nije video tako nešto. Kasnije mi je na kontrolnom pregledu rekao da sam ja najteži pacijent koga je ikad video koji je preživio da može o tome da priča. U svom srcu verujem i govorim drugima, to je zato što je BOG dotakao moju ruku u mom iskustvu blizu smrti.

Tracy T. IBS

Opis iskustva:

Bio sam bolestan i doktori su mislili da je to grip. Uzimao sam aspirin. Nisam bio u stanju da jedem, pijem, ni da spavam. Kako se grip pojačavo bilo mi je sve gore. Postao sam svesan da je nešto pogrešno. Pokušao sam da kažem majci da nešto nije u redu, i u roku od par sati nisam bilo u stanju ni da govorim. Da skratim priču, odveli su me kod mog lekara, pregledao me par minuta, i rekao mojoj majci da preporučuje da me odvede u lokalnu bolnicu, ali ona je odlučila da me vozi sa starijim bratom. Sećam se da smo ulazili u bolnicu. Brat je išao napred ka hitnim intervencijama, majka je išla iza i počela da plače. Bio sam zbunjen zašto? Brzo su me odveli na pregled. Tada sam počeo da buncam, nisam znao gde sam ni zašto sam tamo? Jako uzrujani, hteli su da znaju koje lekove sam uzimao. Ništa sem aspirina. Mislili su da sam drogiran zbog čudnog ponašanja. Dat je nalog da se uzme uzorak spinalne tečnosti. Nalaz je bio Rejev sindrom.

Velikom brzinom su me povezli u Urgentnu bolnicu, sirene su bile uključene. Sećam se da je bolničarka u ambulantnim kolima objašnjavala zvuk sirena. Dali su mi lekove za smirenje. Jako su žurili! Mnogo toga se ne sećam. Ono što se sećam je da smo stigli u sledeću bolnicu. Skočio sam sa nosila i pokušao da pobegnem od bolesti. Bio sam jako vruć i želelo sam da se ohladim. Mogao sam da osetim miris toksina iz mog tela. Mislio sam ako mogu da pobegnem od toga, to bi prestalo. Nisam bio svestan šta mi govore. Legao bih na hladan pod, ili potrčao pravo na zid. Bio sam u delirijumu. Mozak mi je otekao i organi su otkazivali. Bio sam na ivici. Sledeće čega se sećam je pokretna traka. Premešten sam na ICU. Sve se zamračilo. Ne sećam se na šta su me sve prikačili. Skliznuo sam u komu. Mojoj majci je rečeno da ide kući. Umreću u najboljem slučaju za par dana. Rečeno mi je da mi je srce stalo više puta tokom naredne dve nedelje. Urađeno je skeniranje mog mozga, i pokazano je teško oštećenje, samo je mali deo mozga radio i brzo je propadao! Mozak mi je bio mrtav. Nije bilo nade za oporavak. Bolničarka je bila kraj moje samrtničke postelje, rečeno

mi je da su bdeli očekujući da umrem. Sledećeg dana je dovedena porodica da se oprostite sa mnom.

Više nisam bio u svom telu. Prešao sam preko, na čudesno mesto čiste ljubavi. Ono čega se sećam su samo delići i parčići. Dočekao me je neko za koga sam mislio da je Isus. Razgovarali smo neko vreme, onda sam odveden na mesto koje mogu opisati samo kao valovitu, travnatu livadu bez početka i kraja. Tu mi je rečeno da se odmorim. Koliko sam tamo bio ne mogu da kažem. Tamo ne postoji vreme kakvo znamo ovde. Bio sam svestan svih stvari. Mada nisam video duhove bio sam ih svestan, kako onih živih tako i umrlih. Komunikacija je bila potpuna i bez nespo- razuma. Vreme je prolazilo, onda je Hrist došao po mene. Bio je odsutan, nije bio? Sam na tom prelepom mestu bio sam zadovoljan. Pitao je da li hoću da se vratim da živim? Kako sam odgovorio "NE, hoću da ostanem ovde." Nežno i mirno, kad sam odgovorio, rekao je, pre nego što odlučim želi nešto da mi pokaže. Budućnost mog života ako se vratim. Od trenutka povratka do zadnjih trenutaka na smrtničkoj postelji. Sve sam video! Sve! Značenje, događaje, bol, tugu. Ne samo to, već zašto smo ovde! Da treba da izvršim svoju svrhu, i koliko je važan moj povratak za celo čovečanstvo i uticaj na sadašnjost, budućnost i život posle smrti. Kako svaka stvar koju uradimo, ili ne uradimo, utiče na sve druge stvari, na svakoga. Kako sva ta mreškanja oblikuju vreme i prostor. Ništa nije skri- veno!!! (imao sam uvid u budući život). Nije da je svaka stvar zapisana u kamenu. Predodređeno je? ili nije? Sve što radimo je važno!! Od najmanjeg do najvećeg. U stvari najmanje u našem ljudskom shvatanju je važnije nego što uzimamo u obzir u svom ljudskom iskustvu. Video sam sve stvari, ništa nije sakriveno. Mada sam video velike patnje u svom životu razumeo sam njihove implikacije. Zaista ne mogu da opišem šta hoću da kažem našom ograničenom razmenom misli. Reči neće, i ne mogu to. Molio sam da se vratim u moje telo, mada sam znao kako ću se užasno osećati, i žestoke borbe koju ću morati da izdržim.

Iznenada sam opet u svom telu. Osećao sam se užasno!!! Bolničarka koja je bdela se prenerazila kad sam iznenada, trznuvši se, okrenuo glavu prema njoj! Skočila je! Nisam mogao da govorim, ni da se pomeram. Kako sam pomerio glavu, nemam pojma? Jer nisam mogao ponovo da je pomerim. Mogao sam da vidim ali nisam uopšte dobro čuo. Govorila mi je vrlo glasno, mogao sam da zaključim po zvuku i naprezanju. Nastavila je da pokušava da

dobije od mene odgovor. Nisam mogao! Bilo sam prestravljen! Nisam znao gde sam, ni ko je ona, ko sam ja, zašto se osećam bolesno, nesposoban da se pomerim, ni zašto je kuckala njenim pesnicama po mojim grudima? To je JAKO BOLELO! Moje grudi su bile ozleđene od više puta vršenog oživljavanja. Onda je stavila svoje prste u moju ruku poklapajući ih njenom drugom rukom. I to je bolelo jako mnogo! Nežno mi je zatražila da stisnem njene prste. Pokušao sam ali nisam bio u stanju. Uz mnogo sugestija, konačno sam uspeo da to učinim jako slabo, ona je morala da mi pomaže njenom rukom, ali uspeo sam. Ona je odmah otišla na telefon da pozove doktora. On nije hteo, kaže, nema šanse da sam reagovao. Svi testovi su pokazali da mi je mozak mrtav, i da ću uskoro umreti. Verovatno sam se to samo trgnuo, ili imao mini napad.

Posle nekoliko sati, i na njeno insistiranje, on se konačno pojavio, ali ja sam pao nazad u komu. Ona je učinila sve što je mogla da me održi budnim. Udarala je pesnicom po mojim grudima, govoreći mi da ostanem budan dok dođe doktor. Kada je došao, prišao mi je posle rasprave sa bolničarkom. Nisam mogao da reagujem drugačije do da otvorim oči. Usmerio mi je svetlo u oči, to je mnogo bolelo! Mogu reći da je bio iznenađen. Pozivajući me po imenu pokušavao je da mu stisnem prste. Učinio sam to samo da bi me ostavio na miru... To je sve čega se sećam. Rekao mi je da nastavim da spavam. Sledeće čega se sećam je ljubazna bolničarka. Bila je tako lepa, i njene oči, od nežne brige i ljubavi. Dodirnula me je nežno i brižljivo. Sviđala mi se. Pokušao sam da zaplačem, ali to je izazvalo hropac i gušenje. Sve cevčice u mom nosu i ustima, i moja pluća puna upale od prikovanosti za krevet mi nisu dozvolili ni da zaplačem bez bola, i čak su izazvale zastoj srca. Samo su suze mogle da teku.

Pokušala je da me uteši. Rekla mi je gde sam i da sam jako bolestan dečak. Da skratim priču, kako sam se oporavio u bolnici, za oko mesec i po dana, rečeno mi je da sam sretan što sam živ, i ne samo to, već i što govorim, hodam i druge stvari. Nisam mogao da razumem zašto mogu da vidim duhove a drugi ne mogu. Nisam govorio o tome. I danas ih osećam. Mogu da lečim dodirom, ali zbog religije i reakcije drugih na moje sposobnosti izabrao sam da ih ne koristim. Sada mi je 46 godina i duboko sam pogođen onim što se dogodilo. Potisnuvši sve to da bih se uklopio u društvene, kulturne i religiozne norme živeo sam život razočarenja. Neza-dovoljan i snažno vođen da budem ono ko i šta jesam sada to

prihvatam. Problem je da sam vežbao um da budem čovek u takozvanom normalnom značenju. Svaku pomoć koju mogu da doznam, ili pomoću kosmičke Božije volje, dozvoljavam u svom umu. Svakome ko može, ili je vođen istinom i duhom, vaša pomoć se očekuje. Ja sam sada ovde da učinim ono za šta sam pozvan.

Koje ste emocije osetili tokom iskustva? LUBAV, RADOST, Jedinstvo.

Da li imate osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da, Svi duhovi, živi ili mrtvi, budući ili prošli su jedno. Sva svrha i život, kao i naše poreklo, sadašnjost, prošlost i budućnost su mi pokazani.

JMH IBS

Opis iskustva:

24 sata sam se naprezala da dišem. Sećam se da sam prisiljavala sebe da dišem, ili, mislim da ne bih mogla više da dišem. Telo mi je bilo ispunjeno tečnostima i mislila sam da sam balon spreman da prsne. Kada sam stigla na urgentno žurno su me proveli kroz proces mera za spasavanje života i dobila sam jedinicu za kritičnu negu. Stigao je moj doktor i rekla sam mu da ne mogu više da dišem. Rekao je da samo paničim i da treba da pokušam da se opustim. Izdahnula sam i sećam se da sam čula pesmu koju sam volela da pevušim u mislima "Sigurno je Bog prisutan na ovom mestu", onda sam čula signal za uzbunu koji je pozivao u moju sobu. Bila sam iznad kreveta posmatrajući ljude kako rade na meni, i neko biće je bilo kraj mene. Bila sam smirena i rekla tom biću "Drago mi je da su me stavili na te mašine, nisam više mogla da dišem."

Osećala sam se lako i bestelesno, a umirujuće biće me uputilo do drugog mesta. Bilo je svetlo i zapanjujuće. Tu sam se odmarala dugo vremena, mada tamo nije bilo osećaja vremena. Pretpostavljam da sam tamo odmarala dok nisam osetila da učestvujem u razgovoru. Primitila sam da nemam telo, ali sam se osećala savršeno toplo, i tamo je bio osećaj ljubavi i mira koji je strujao kroz mene kao krv u venama... ali nisam imala vene, niti išta čime bih "osećala". Počela sam da se pitam gde sam. Pogledala sam izvan moje svetle čaure koja nije imala ni spolja ni iznutra, ali radi opisivanja reći ću čaura, i videla sam druge baš kao ja, i veliku čauru svetlosti u centru svih nas, miliona nas, koji lebdimo u inače tamnoj praznini povezani čistom zlatnom svetlošću sa centralnom čaure. Zlatna nit svetla je kao pupčana vrpca, mada nije imala pravi oblik već samo svetlo, i pružala je mir i ljubav centralnog bića.

Centralno biće je bilo tako lepo da sam mogla zuriti u njega zauvek, mada nisam imala oči. Bila sam srećna i potpuno zadovoljna. Sećam se da sam mislila kako ima drugih svetlih čaura bližih od mene i drugih mnogo daljih od mene, ali sam osećala da sam baš tamo gde pripadam, i to je bilo savršeno. Osećala sam prisustvo čaure moga oca, ali samo kako dolazi preko centralne

čaure, da mi pruži ljubav. Čula sam njegov glas kako izgovara moje ime, ali naravno čula sam ga samo u umu. On je umro dve godine ranije.

U prostoru, nisam sigurna da je bilo i vreme, topao i pun ljubavi glas upitao me je da li hoću da ostanem ili da se vratim mom životu. Imala sam izbora. Znala sam istog trena kada me je glas pitao da treba da se vratim, a zaista nisam to želela. Rekoh (bez glasa) "Znam prema pitanju da moram da se vratim." Upitalo je zašto. Odgovorila sam "Nisam završila posao koji sam rođena da uradim, i treba da ga završim." Glas reče: "Može da bude bolno" a ja sam odgovorila "Mogu da podnesem bol ako radim ono što tražiš od mene."

Kada sam se vratila mom telu provela sam, kako sad verujem, dan zarobljena u telu, u komi, pokušavajući da doprem do površine. Čula sam sve što se dešava, i sećam se svakog detalja šta su ljudi govorili. Mada nisam osetila mnogo fizičkog bola, emocionalni je bio neprijatan, ali dar ljubavi i mira me nije napustio i osećala sam da ću biti dobro bez obzira na sve. Moj život posle toga je bio začaran, u Božijim rukama.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Ljubav, saosećanje za druge, mir i opraštanje je ono zbog čega smo ovde. To da naučimo i postigli smo nešto. Svi smo povezani kroz Boga.

Da li ste imali neka znanja o iskustvu blizu smrti pre ovog iskustva? Da. Imala sam jedno kao dete, kada me je udario auto, ali to je bilo sasvim drugačije. Pala sam kroz tunel svetlosti, onda sam plivala prema sunčanoj obali koja je bila ispred. Voda je bila toplija blizu obale i tamo je bila lepa dama. Ona me je okrenula nazad ka tami i nije mi dozvolila da izađem na obalu. Rekla je da moram da se vratim.

Da li je bio neki, ili više delova iskustva posebno značajan, ili važan za vas? O, mnogo, poruka ljubavi, mira, saosećanja, sve odjednom. Lepota svega toga, i lepota bića je izvanredna. Nedostaje mi to u životu, ali čuvam to u sećanju svakog dana. Vidim to svetlo u svakoj osobi i sećam se da ih volim, i da smo svi povezani. Volim potpunije i živim potpunije.

Da li su se vaša religiozna uverenja/praksa promenili, posebno kao rezultat vašeg iskustva? Da. Vidim da smo svi povezani. Ako ljudi žive u ljubavi jedno prema drugom, sa ljubavlju, saosećanjem i opraštanjem ne povređujući druge, ponovo će se

sjediniti sa Njim. Do tada verovatno se reinkarniraju dok ne nauče. Volim Hristovu poruku, ali verujem da naša izabrana religija nema veze sa postizanjem U-JEDNOM-STVA. To je potpuno na Bogu i On može imati mnoge načine da nas nauči. Ne razmišljam o tome, ne moram da budem u pravu ili da grešim... to je tako. Ovo isustvo nema ničeg u vezi sa bilo čim što sam učila o "nebu" ili Bogu u mojoj religiji, ali osećam da je stvarnije od svega što sam pročitala. Sada mogu da čitam Bibliju i Hristove reči, i čujem ih drugačije na osnovu mog iskustva, i bolje se povezujem sa njima i sadašnjim svetom.

V. IBS

Opis iskustva:

Sećam se da je bio divan dan po pitanju vremena. I bio sam jako srećan što mi je mama dozvolila da dremnem u krevetu mojih roditelja, radije nego u mom, koji je bio na podu i tvrd. Njihov krevet je bio prijatan, mekan i visok, imali su jastuke, i to sam voleo. Znam da sam trebao da legnem i da zaspim, ali bio sam previše uzbuđen. Počeo sam da skačem gore dole po krevetu i primetio bočicu lekova na vrlo visokom pisaćem stolu pored kreveta.

Hteo sam da vidim da li mogu da je dohvatim. Mogao sam. Znao sam da ne bi trebao da je diram, ali sam je uzeo. I onda sam počeo da se igram doktora i pacijenta. Doktor u meni bi prepisao, a pacijent u meni bi progutao. Dok bočica nije bila prazna...

Ne sećam se kada sam izgubio svest. Sećam se da sam iznenada video sebe odozgo. Na sredini kreveta, sa moje strane, noge i ruke u položaju kao da trčim. Nisam osećao ništa posebno što sam bio van tela, ni što sam gledao sebe. Sećam se jasno, mislio sam da je smešno što izgledam kao da trčim a u stvari "spavam."

Iznenada sam bio "usisan unazad" (ogromnom brzinom), kao "kroz krov". Onda najcrnje crno... ništavilo... Nisam video ni tunel, ni svetlo. Samo crnilo. Ono nije izazvalo strah. Osećao sam se sasvim dobro, nekako kao ravnodušan posmatrač. I sve kao da se dešavalo jako brzo, nisam imao vremena da razmišljam.

I onda sam bio kod Kuće. Zemlja i ovaj život su bili, za poređenje, kao ružan letnji kamp, i znao sam da želim da ostanem. Nisam hteo da se vraćam u kamp. To je sve što znam. Nisam video "Boga" ali osećao sam kao da sedim u krilu zagrljen rukama najdivnijeg, punog ljubavi (džinovskog) "roditelja". Tu sad postaje frustrirajuće jer nema, niti će ikada biti reči da prenesu kakav je to osećaj...

Grozim se da koristim reč "Bog", zbog ogromne izopačenosti koju smo mi ljudi načinili od tog koncepta, ali koristiću je od sada nadalje, jedino zbog jednostavnosti.

Sedeo sam u Božijem krilu, obuhvaćen najtoplijim zagrljajem, i odmah se uključio u "konverzaciju". Komunicirali smo - telepatski?

Ne znam kako drugačije to da opišem. Nisam želeo da se vratim. Na to sam se usredsredio. Bio sam kod Kuće. Volim što sam kod Kuće, samo me pustite da budem kod Kuće. Ali Bog me držao čvršće (na najbolji način), i pokazivao mi život kome moram da se vratim. Moje vidno polje je bilo slično kao da sam unutar TV-a i gledam film.

Mada sam znao da je to ono što se dešava, imao sam 3 godine. Koliko toga sam mogao da uradim. Jedina stvar koje se sećam u pogledu "retrospektive života" je: vidim sebe kako stojim kraj kolenke mog mlađeg brata, na stolici, i gledam ga. U vezi emocionalne privrženosti, mogao je biti neki neinteresantan kamen na gomili neinteresantnog kamenja. Ništa nisam osetio, i to je učinilo da "Bog zaplače." Što je pakao. Bukvalno. Odmah sam znao da je ljubav jedina važna stvar. Na drugom mestu kroz iskustvo, ogromna količina informacija bi mi iznenada postala poznata u trenu. Opet, teško je opisati rečima. Izgleda da reči više onemogućavaju.

Pošto sam rasplakao Boga (kažem to sa dozom humora), život mi je pokazan u obliku dugačkog puta... i nije izgledao kao put koji bih izabrao za putovanje (mada sam znao da sam Ja izabrao taj put). Video sam mnoga različita mesta gde ću živeti, i ljude koje ću upoznati. Poslove. Iskustva. Previše tuge. Nisam to želeo. Ali Bog je samo nežno nastavio da mi pokazuje da se vraćam nazad.

Film je nastavio da se odvija, put se nastavio... tako brzo... tako mnogo "informacija". Ličnih, opštih. Najviše o Misli i Ljubavi. I dalje niz put, kasnije u mom životu, izgleda da je putovanje postalo prijatnije. Bog mi je rekao (sledi traljavi zemaljski prevod) da budem iskren, "sledi znake" i sve će biti dobro. Potpunost Božije ljubavi za mene je bilo preovlađujuće osećanje/razumevanje, u svakom trenutku (srećom, taj osećaj je ostao uz mene, mada ga više ne razumem obavezno)...

Sledeća stvar koje se sećam je kako sedim na prednjem sedištu automobila između mojih roditelja, napuštajući bolnicu.

Da li ste imali pregled prošlih događaja iz svog života?

Video sam kako posmatram mog brata i ne osećam ništa, kako sam prethodno opisao. Znam da je moj nedostatak osećanja i potpuna nezainteresovanost za njega loša stvar. Znam da treba da "osećam ljubav" prema svima. Užasno osećanje što sam "rasplakao Boga" učinilo je da znam da nikad više ne želim ponovo da rasplačem Boga. Ne znam kako je to moglo da izmeni moj život jer

sam bio jako mali kad se to dogodilo, ali svaki dan moga života od tada, je o tom iskustvu. Ono je uvek sa mnom. To me takođe muči, jer još uvek ne osećam baš ništa za mog brata, a nemoguće je prevariti Boga. Tešim se sa znanjem da sam dao mnogo ljubavi svetu, ali mnogo više sam obuzet mojim neuspesima nego zadovoljan "postignućima". Moja osećanja prema bratu su merilo, u tom iskustvu, i nisam uspeo da promenim ništa od moje treće godine. Vrlo tužno.

Da li su se vaše veze promenile, posebno kao rezultat vašeg iskustva? Nisam siguran. Voleo bih da me je iskustvo magično proželo sposobnošću da OSEĆAM ljubav prema svakome. Ljudi kažu da sam najtrpeljivija osoba koju su ikada sreli, ali u svom srcu znam koliko sam netrpeljiv. Da sam "Bolji od drugih" ne znači ništa. Mi se "takmičimo protiv" sebe, niko drugi nije važan. Ne osećam mržnju prema nikome, ne zavidim, ne ljutim se. Da li bih bio drugačiji da nisam imao ovo iskustvo? Ne znam. Ali znam da mi je mnogo lako da ne osećam ništa prema mnogima, i to me jako boli. Intelektualna ljubav je druga stvar. Iskustvo me nagoni da nastavim da pokušavam, ali mi takođe ne da mira jer nisam uspeo. Nisam OSETIO ljubav prema svima. Samo ne mrzeti druge nije dovoljno.

Thomas M. IBS

Opis iskustva:

Bio sam saputnik u vozilu, u Dalasu, Teksas, kada je naišao kombi, preko žute linije, i sudario se frontalno sa nama. Moj pojas je pukao i glava mi je proletela kroz vetrobran, i kada su stigla ambulantna kola nisam disao. Stvarno je bilo komično što sam imao amneziju kada sam stigao u bolnicu, i nisam mogao da se setim ko sam, i trebalo je nekoliko nedelja dok mi se vratilo sećanje. Zadnje čega se sećam je nekih par nedelja pre saobraćajne nesreće, bio sam u apoteci sprovodeći moje istraživanje tržišta za letnju fakultetsku praksu sa mojom prijateljicom. Moje sećanje na iskustvo blizu smrti došlo je par meseci kasnije, dok se moje sećanje na nesreću nikad nije vratilo u potpunosti. Sećam se jutra kad se nesreća dogodila i IBS-a, ali do danas, 25 godina kasnije, ne mogu da se setim samog sudara. Osećam to kao poklon.

Polomio sam u vratu gornja dva pršljena, i doktor je rekao da je čudo što sam živ i što još uvek mogu da hodam. Rekao je, samo jedan milimetar u bilo kom pravcu preloma i ne bih bio ovde danas. Kako god, moje sećanje se spontano vratilo tačno do pre sudara, i tačno posle sudara kada sam shvatio da lebdim iznad olupine automobila. Imao sam izmenjenu vrstu viđenja, jer iako sam bio iznad auta mogao sam da "vidim" unutar vozila nekom vrstom "super viđenja". Video sam svoje telo i telo moje prijateljice za volanom. Nisam imao nikakvu emociju prema onome što vidim. Imao sam smiren osećaj ravnodušnosti, i sećam se da sam gledao na svoje telo kao da je džemper ili odelo koje sam nosio, i sada sam ga odbacio. Sećam se da sam mislio "Bilo je lepo biti Tomas" kao da je to bila zabavna ekskurzija, taj ljudski život. Onda se sećam da sam bio brzo transportovan gore, lakoćom i brzinom koje su prkosile svemu, i nisam više mogao da vidim saobraćajnu nesreću. Nisam mogao ništa da vidim ali mi nije bilo važno. Gledanje je iznenada izgledalo kao neka primitivna alatka jer sam se osećao umotan u neku vrstu "spoznaje" koja prevazilazi ljudska čula.

Bio sam svestan prisustva koje je odmah bilo blisko i puno ljubavi, i ljubazno, i svemoćno, i tako ogromno da nikad neće biti

odgovarajućih reči da opišu tu stvar. Moja prva misao je bila "Zna moje ime!" Bio sam zaprepašćen da ta neverovatna sila zna moje ime! Bilo je uzbudljivo i uveseljavajuće da je nešto tako ogromno i važno uložilo napor da zna sićušnog mene. Osećao sam se kao mala beba koja se njiše u toplom zagrljaju svoje majke. Osećao sam se zaista sićušnim i bespomoćnim ali potpuno opušten i pun poverenja. Znam da je ta pojava svemoćna, i da zna sve, i da će sve uvek biti u redu bez obzira šta se ikada desi. Postao sam svestan da me pojava opominje na dijalog. Sećam se delova i komadića "razgovora" bez reči. Sećam se da sam postavljao pitanja i dobijao odgovore. Prvo pitanje koje sam postavio je bilo jako drsko. "Zašto ima toliko patnje tamo dole?" (mислеći na zemlju). Odgovor je bio smeh, tako radostan smeh. Radostan smeh kao kad se majka smeje neverovatim pitanjima koje samo mala deca mogu da postavе. Smeh je sledilo nešto kao: "Zar ne znaš da imam moć da uklonim sav bol? Mogu da preotam unazad univerzum i započnem sve opet iz početka samo jednom željom. Bol ostaje iza, na zemlji. On ne nastavlja put sa nama, ali lekcije koje naučimo iz toga su večne". Odmah sam to prihvatio bez sumnje. Sećam se da je bilo još mnogo više. To je kao jedan večni trenutak koji izgleda da traje jednu sekundu isto kao i celu večnost. Pokazane su mi mnoge stvari i mnoga područja, i mnogo duhova ljudi i drugih bića. Bilo je magično. Ovo je najteži deo da se ispriča jer je ovaj deo iskustva bez reči ali ispunjen slikama koje se ne mogu preneti. Iskreno osećam da takve stvari nisu za ovaj svet i nikad se pravilno ne mogu objasniti ili izložiti u ovom svetu. Kao dete koje se nada savršenom Božićnom poklonu i ima mnogo zamisli u glavi, i do jutra ne može nikako biti sigurno šta će to biti. Dok ne dođe naš trenutak osećam da nam odgovori koje tražimo nikad neće biti potpuno otkriveni, što nas tera da imamo vere koja nas tera da se menjamo.

Iznenada mi je dato da biram. Mogao sam da se vratim na zemlju u ljudsko telo u kome sam živeo, ili mogu da ostanem u ovim oblastima. Hteo sam da ostanem zauvek i izjavio baš to. Ponovo mi je pokazana scena sudara i video sam moju prijateljicu kako joj krv curi iz nosa, i ona se borila za dah, i krv je pravila klobuke iz njenog nosa kako se vazduh probijao. Po prvi put za vreme ovog iskustva osetio sam zabrinutost. Osetio sam da treba da joj pomognem. Bio sam zabrinut šta će da joj se desi. Okrenuo sam se Pojavi i rekao da hoću da se vratim, i Pojava je rekla da

mogu da se vratim ali treba nešto da uradim. Moram da dam obećanje pre nego što me pusti da se vratim. Dao sam obećanje i zakleo se svojim srcem, svim svojim moćima, obećavao sam i obećavao. Sledeća stvar koju znam je da sam bio nazad u telu, a telo je nekontrolisano izgovaralo "Oh Bože. Oh Bože. Oh Bože". To je bila zadnja stvar koje se sećam pre dolaska u bolnicu. Do danas ne mogu da se setim šta sam obećao da ću uraditi. Verujem da ne treba da se sećam kognitivno obećanja već umesto toga ono je na neki način upisano u mom srcu, ili kodirano u DNK kao program koji sam pristao da ubacim u sebe. Verujem šta god da je, to je dobra stvar. Moja prijateljica je pretrpela jaku povredu nerava i tri godine smo brinuli jedno o drugom, često se šaleći da od dve oštećene može da se sačini jedna potpuno zdrava osoba koja može sve da radi. Suprotno svim savetima lekara i brizi roditelja oboje smo se te jeseni vratili na fakultet i pomagali jedno drugome kroz jako teška vremena.

Verujem da sam se vratio drugačiji. Verujem da osoba koja sam bio pre IBS-a više ne postoji, i da je novo ja zauzelo njeno mesto... bolje ja. Ljubaznije ja. Ovog Juna biće 25 godina od automobilske nesreće, i u zadnje vreme osećam duboki smisao važnosti i hitnosti, i nedavno sam počeo da tražim IBS na internetu. Takođe verujem da sam se vratio sa nekim paranormalnim sposobnostima koje nisam pre imao, ili su verovatno bile uspane. U zadnje vreme imam snove da mogu da lečim ljude rukama, i u zadnje vreme sanjam moj IBS, i svetove koje sam posetio. Ponekad osećam da verovatno prilazim tom svetu ponovo i da mi nije ostalo mnogo vremena ovde na zemlji, ali reći ću vam, više sigurno nije važno da li ću živeti još dva dana ili dve decenije, ili dvesta godina! Takođe znam, da to da li je iskustvo bilo "stvarno" ili ne uopšte nije važno. Ono me je promenilo, i izmenilo je ceo moj život na bolje. Jako mi je drago da sam pronašao ovaj veb sajt jer se zaista osećam pozvan da ispričam ovu priču. Podelio sam je sa bliskim prijateljima, i ponekad sretnem ljude i znam da treba da im kažem šta mi se dogodilo. Mislim da je to najbolje koliko se sećam. Tek mi se u poslednje vreme vraća na mnogo načina, i osećam da se nešto važno dešava upravo sada što je povezano sa IBS-om. Možda se bliži vreme da učinim ono što sam obećao. Samo se molim da sam spreman, voljan i sposoban da učinim šta god ona Uzvišena i divna Pojava želi od mene da učinim, jer znam da bez obzira na sve, ta Pojava zna svakog od nas na zemlji po našem

imenu, i zna sve o nama, i sve nas bezuslovno voli. Hvala što ste mi dali priliku da podelim ovu priču. Mir, Svetlost i Smeh!

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da, saznao sam da sve što se događa mora da se dogodi jer ima razlog, previše složen da bi ga mi razumeli, ali bez obzira kako stvari bile grozne, i kako užasno svet izgledao, da će sve na kraju biti u redu, uvek i zauvek.

Veronica W. IBS

Opis iskustva:

Podeliću moje iskustvo blisko smrti, i učiniću to što je kraće moguće. U leto 1995 god. u CT bila sam sama kod kuće, i radeći u bašti slučajno sam stavila ruku u gnezdo stršljenova. Pošto sam alergična dobila sam anafilaktički šok, ali sam imala dovoljno vremena da pozovem hitnu pomoć pre nego što sam pala u šok.

Dok sam bila u ambulantnim kolima, mogla sam da čujem medicinsko osoblje kako raspravljaju o težini mog stanja i zadnje reči kojih se sećam su: "Nemamo puls; ona ima ravnu liniju. Ako joj damo još lekova to će je ubiti." Zatim je bila druga rasprava šta da čine. Onda sam otišla.

Otišla sam pravo na mesto svetla. Bilo je mirno i neposredno - nije bilo tunela, ni bilo kakvog osećaja putovanja. Mesto gde sam bila opažala sam kao da je analogno, na neki način, spoljašnosti prilaznog puta, i nije sasvim u nebu. Tu je bilo jedno glavno biće ljubavi, i mnogo drugih bića ljubavi sa osobnošću ili dušom. Nisam mogla videti mnogo sem svetla i nejasnih obrisa na stazi. Nije bilo ničega do ljubavi, dobrote, istine, i svih stvari u vezi ljubavi, BEZ MESTA za strah ili zlo, ili bilo čega osim te ljubavi. Bilo je divnije od svih mojih najvećih nada ili iskustava na ovoj planeti. Bilo je puno ljubavi i bolje od savršenog kakvo mi u našem ljudskom stanju poznajemo. Nema reči da se to opiše. Bila sam tako srećna što sam tamo. Pokazana mi je "slika" lica moje ćerke u gro planu i rečeno mi je da ću joj biti potrebna. Bilo mi je 55 godina u to vreme i ćerka mi je bila na prvoj godini studija. Glavno nebesko biće ljubavi, koje nazivam Bog, koje je delovalo muški, dalo mi je direktnu poruku da mogu da ostanem ili da se vratim nazad.

Moj osećaj je bio da bi Bogu bilo drago ako se vratim na zemlju. Toliko sam ga volela, da samim tim što sam to znala, želela sam da mu udovoljim. Upozorio me je da mi neće biti lako natrag na zemlji, i dao mi priliku da to "razmotrim", i u sekundi kada sam odlučila u umu da se vratim, probudila sam se u bolničkom krevetu.

Osip je bio kao grozdovi po mom telu i bila sam na kiseoniku pomešanom sa lekovima radi disanja, cevčicama, iv itd. Bilo je

mного lekara oko mene. Bili su zapanjeni stanjem tela i da sam došla k svesti.

Nekoliko meseci nakon toga, prošla sam kroz užasan razvod. Verujem da su moj advokat, kao i sudija, bili podmićeni, ili je na njih uticao na neki način, moj bivši muž da se vladaju nepravedno u mom razvodu. Oduzet mi je moj divni dom i ostala sam u dugovima, dok je moj bivši muž zadržao milione. Morala sam da prihvatim posao učiteljice u opasnoj školi, obzirom na moje godine i nedostatak skorašnjeg isustva, i u sred školske godine. Jedno za drugim grozna iskustva su se ređala, što je dovelo u pitanje moje zdravlje i fizičko stanje.

Konačno sam se ponovo udala posle pet godina. Tada sam bila potrebna mojoj ćerki. Bila je udata, i imala je po život opasnu trudnoću koja ju je potpuno vezala za krevet, često je krvarila itd. Njena ćerka se rodila jedan mesec ranije, ali bila je zdrava, lepa i sada, u uzrastu od pet godina, vidi se da je nadarena. Detetove šanse su bile jedan u milion da preživi. Bila sam potrebna ćerki i unuci, jer sam brinula o njoj tokom trudnoće. Bilo je i mnogo prilika koje nisu bile tako dramatične kada sam takođe bila potrebna ćerki.

Tako, teška vremena, bila sam potrebna ćerki i živopisan neopisiv IBS promenili su moj život. Sada, nepravde ovoga sveta, greške koje sam načinila u mojim izborima, i koje i dalje činim, još su mi jasnije, i mogu da vidim da su bili to loši izbori, jer se nisam držala ljubavi koju znam od mog Nebeskog Boga. Vidim kako stanovišta našeg srca treba da se usklade sa Njegovim, i kako treba da tražimo odnos sa Njim, trudeći se da budemo jedno sa ili u Njemu.

Ne mogu zemaljskim rečima da prenesem sve utiske koje sam dobila. Ali iskustvo je učinilo da želim da nastavim sa svojim duhovnim rastom, a još više moj posao ovde na zemlji, da udovoljim Bogu i postanem više kao On. Takođe osećam da želim da ohrabrim druge na stazi da se povinuju Bogu i Njegovoj POTPUNOJ i SAVRŠENOJ ljubavi. Nedostaje mi Bog i osećaj neba ali znam da postoji razlog da budem ovde. Tužna sam jer još uvek nisam dosegla nivo bića, zaista jako razvijenih bića punih ljubavi, ali osećam da Bog zna da Ga volim i da pokušavam.

Ima još toga što se rečima ne može iskazati ali ono što sam napisala je najbolje kako bih opisala moje iskustvo samo ljudskim rečima. Želim da pročitam mnogo izveštaja o iskustvima blizu smrti ili iskustvima kliničke smrti. Svako od njih je skrojeno prema nama,

čini se, a opet ima zajedničkih elemenata. Takođe želim da svi drugi znaju za sveto i pozitivno iskustvo u mojoj zamalo smrti, ili da znaju za to i da veruju.

Slobodno možete da mi postavljate pitanja ili da me kontaktirate.
Veronica V.

Da li se vaše viđenje razlikovalo na bilo koji način od vašeg normalnog, svakodnevnog viđenja (na bilo koji način, kao jasnoća, širina, boje, svetlina, opažanje dubine, stepen solidnosti/providnosti objekata, itd.)? Da. Tamo postoji takvo svetlo da je pomračilo moje ljudsko viđenje, ali takođe je bilo nežno i deo ljubavi, Boga. Bog i druga duhovna bića su se pojavili u prozračnim obrisima bele boje, ili svetla, ali nisam videla detalje. Sve je bilo usredsređeno na ljubav, informaciju i duhovni oblik. Jasno viđenje je bilo kada mi je pokazano u gro planu lice moje ćerke u veoma velikom videu, ili u vidu fotografije. Gotovo da nisam bila zainteresovana za vizuelno, ili nije mi bilo potrebno, i to se osećalo prirodnim. Vrlo teško da se objasni.

Da li ste sreli ili videli neka druga bića? Da. Bilo je jedno glavno, superiorno biće ljubavi, koje sam shvatila da je Bog. Bilo je dosta, ne znam koliko, drugih bića punih ljubavi uz Boga. Osetila sam da su oni bili njegovi duhovno razvijeni pomagači, ili pratioci. Ne znam tačno njihovu ulogu.

Da li ste imali pregled prošlih događaja iz svog života? Ne. To je pre bilo predviđanje, ako se odlučim da se vratim nazad na zemlju, da ću naići na teške trenutke, i Bog je želeo da to znam pre nego što donesem odluku. I da, naučila sam da ljubav u svom savršenom stanju kroz Boga jeste ono što je važno. Naučila sam da smo uvek sposobni da se razvijamo i služimo Bogu i jedno drugome zauvek. Imamo izbor da učimo o toj ljubavi i kako da postanemo deo nje i Boga, ako to želimo. Izgleda da su naši rođaci posebno važni za nas, za naš duhovni razvoj i putovanje. Sva bića su važna, čak i priroda, i naše drage životinje, kao i druga bića iz drugih svetova. To je utisak koji je gotovo procurio u mene - u moju dušu. Takođe, da smo u našem ljudskom stanju daleko na sporrednom putu i primitivni, ali i dalje voljeni. Da, Bog Želi da svi budu deo Njega i Njegove savršene ljubavi. Izgledalo je kao da je kratko trajalo, i dok se odvijala glavna telepatija ja sam brzo apsorbovala te druge istine kao osmozom dok sam bila tamo zaronjena.

Da li ste imali bilo kakav osećaj izmenjenog prostora ili vremena? Da. To nije kao časovno vreme na zemlji. Toliko smo u ljubavi i u sadašnjosti iskustva. Pomislila sam "natrag", na moju ćerku na zemlji, i dobila upozorenje šta će se desiti ako se vratim na zemlju "u budućnosti" na zemlji. Ipak tamo u, ili delimično u, ili upravo ispred Neba, tamo izgleda da ima prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, sve zajedno u Bogu, ali to ima smisla kada sam bila tamo. Ne mogu više da objasnim.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Bog je savršena, manifestovana, srceparajuće kompletna, visoko razvijena ljubav. Opet, On je biće sa dušom i identitetom. Osećala sam da smo svi na putu ka toj ljubavi i ka Bogu. Glavna svrha je ljubav, i uvideti izvor koji je Bog. Što može biti, to je tako lepo i ispravno. Računajući i druge, sve druge, prirodu i drage životinje. Naša svrha, naš cilj je Bog i njegova savršena ljubav, da neprestano učimo i služimo Bogu, volimo i služimo jedan drugome, volimo sebe, da se razvijamo duhovno, ali imamo slobodnu volju da ne budemo u liniji sa Bogom ni u jednoj tački. Moramo razumeti Božiju ljubav, i razumeti njenu suprotnost i koliko je destruktivna i pogrešna, a onda posegnuti za Bogom da bi imali divno i potpuno postojanje u ljubavi.

Da li je bio neki, ili više delova iskustva posebno značajan, ili važan za vas? Da. opet ću zaplakati. Ljubav koju Bog luči, i koja je najvažnija, iznad je mojih najvećih želja za blaženstvom i savršenstvom, i to je vrsta ljubavi koju ljudi ne shvataju i nisu postigli. Bog, ljubav, razvoj, duhovnost, služenje u ljubavi, ujedinjenje u ljubavi su ciljevi, u suštini su krajnji rezultat ili odgovor, značajan odgovor na sve stvari kako sam saznala.

Ima li još nešto što bi želeli da dodate u vezi iskustva? Osećam se razočarano kada čujem medicinare i naučnike koji pokušavaju da odbace najbitniji deo koji ljudi treba da znaju. Postoji Bog koji je savršen, koji luči i promovise samo ljubav, i istinu u ljubavi. Sva isprazna nastojanja, ego i pohlepa, ratovi i zla, samo nas povređuju; Bog tako mnogo želi bolje za nas. Greh u meni je uočljiviji, i može biti frustrirajuće kada ne mogu da ga prevaziđem. Kraj je divno okončanje, znajte to ako birate.

Rebecca M. IBS

Rebeku je telefonom intervjuisala Elaine Smith. Evo priče:

Rebekino iskustvo blisko smrti se desilo 1990 god. Sa roditeljima je obilazila vrt i osetila je nesvesticu. Bilo joj je sve gore i gore, i konačno je otišla na kliniku. Broj otkucaja srca je bio 180, a zatim 266 i ona je izgubila svest. Kasnije, doktori su joj rekli da je bila klinički mrtva pet minuta.

Dok je bila "otsutna" bila je potpuno srećna. Bila je odvojena od svog tela i osećala se oslobođeno, kao da je skinula odeću. Nežno su je gurala Bića koja nije videla. U početku je bio mrak, onda je videla svetlost, a sa strane su bili kao lampioni. Ubrzala je ka velikoj količini svetlosti, osetila je kao da je u ekstazi čistog svetla i ljubavi, što je bio predivan osećaj. Osetila je da je sa Bogom. Bilo je kao da ima milion orgazama u isto vreme.

Onda se našla u velikoj dvorani, nešto je izgovorilo njeno ime, i "Knjiga znanja" se otvorila na njenom imenu. Na zidu su se projektovale slike iz vremena kad je bila mala devojčica. Bilo je razgovora sa drugima. Mogla je da oseti emocije koje su drugi osećali. Videla je efekat koji je imala na druge ljude. To je bilo kao retrospektiva života. Videla je dobre, i ne tako dobre uticaje koje je imala na druge. Shvatila je da je uticala na sve na svetu. Uglavnom, naučila je da treba da bude dobra i da pruža ljubav drugima.

Onda joj je došla misao da treba da bude sa svojom decom. Kolebala se jer je želela da ostane, jer je tu mnogo prijatnije. Onda se pitala ko bi podizao njenu decu. Njeni roditelji i suprug bi mogli da ih podižu, ali želela je da i ona utiče na njih takođe. Onda se našla na igralištu padajući unazad, sve sporije i sporije, udarivši u zid, što je u stvari bio njen povratak u telo. Otvorila je oči i "oni" su rekli: "vratila se, živa je."

Posle tog iskustva Rebeka se trudila da živi svoj život najbolje što može. Nije se plašila smrti i bila je mnogo više duhovna. Vaspitana je kao katolik, ali katolički rituali nisu imali ni blizu tako mnogo efekta na nju kakvo je imalo iskustvo blizu smrti. Pre osam godina, dok je spavala u svojoj spavaćoj sobi, probudila se i ugledala sjajno Biće pored njenog kreveta. Ono je prenelo mnogo ljubavi. Biće je reklo da je ono Isus, i "Ovde sam da ti dam ljubav."

Godinu dana posle toga osetila je da je nogom udarila nešto mada ničeg nije bilo tamo. Veruje da je to bilo duhovno Biće.

Iskustvo je promenilo način kako živi i kako gleda na život. Međutim osećala se malo izolovano sa iskustvom jer nije znala nikog ko je imao takvo iskustvo blizu smrti. Osećala je da joj niko ne veruje.

Veruje da imamo mnogo života, da se "recikliramo". Na drugoj smo frekvenciji kada smo van tela. Tamo je lakoća i vazdušastost.

Tamo nema osećaja vremena. Osetila je da je to drugačije od sanjanja, tamo nema ograničenja kao u snu kada je neko još vezan za telo.

Gina J. IBS

Radi jasnoće tekst uredila Judy Shea.

Opis iskustva:

Prvo sam bila uplašena. Nisam mogla da dišem i brinula sam se za svoj život. Onda sam prošla kroz kratak period maglovite svesti. Onda je sve postalo jasno, nije bilo bola ni straha. Bila sam povučena u tunel boja. To je slično bojama i oblicima na slikama P. Mondrijana. Na kraju tunela rečeno mi je da sam mrtva. To je bio samo glas, nije bio neki član porodice ili neko biće. Bilo mi je dobro na tu informaciju. Onda je bio prag - kao ulaz, ali nije bio ulaz. Moje prvo stvarno sećanje (kažem stvarno jer jasnoća od trenutka kada sam bila na ulazu je bila jasnoća kakvu nikad nisam doživela), je da sam po prvi put zaista živa. U svom umu trenutno sam znala smisao života i veliki plan, i bila sam ushićena. Plan je bio tako savršen - nešto što ni jedan ljudski um ne bi mogao zamisliti. Sve je imalo smisla. Moje mesto u tome je imalo smisla. I to je kao da sam bila daleko, pa sam se ponovo vratila tom životu. Kao da sam se vratila sa godišnjeg odmora i sada se vraćam nazad na posao, ili vraćam se stvarnosti. Iza ulaza videla sam nekakav transportni sistem. Videla sam vodu i lance na spravi na vodi - kao futuristička Dizni vožnja. Bila sam na pola puta kroz ulaz, i onda sam zbačena nazad niz belo, žuto, crveni tunel. Bilo mi je mnogo jasnije pri povratku. Čak sam rekla sebi da moram da zapamtim tajne života, da ljudi treba da znaju istinu. Ali kada sam otvorila oči, to je nestalo. Ležala sam tamo pokušavajući da se setim. Moj um je mogao da se seti svake scene koja se dogodila ali ne one najvažnije stvari. Osećala sam kao da mi nije dozvoljeno da imam to znanje ovde, kao, ako bi znali, onda ne bi naučili ono što treba da naučimo. Život je škola, ništa drugo.

Joe W. IBS

Opis iskustva:

1975 god. kretao sam se putem paralelnim autoputu 2, severno od Fort Luisa. Kretao sam se brzinom od 75 km/h kada automobil sa desne strane nije stao na znak stop, izašao je ispred mene i stao. Nagazio sam kočnice i pre nego što sam udario u auto, koji se zaustavio ispred mene, moj mali, pola tone težak vojni transporter se zaneo u traku iz suprotnog smera, i udario u 3 puta veći kamion. Moja zadnja svesna misao je bila datum kada sam umro: 31. Oktobar 1975 god.

Onda, sledeća stvar koja se desila, bila je da hodam po oblacima. Bilo je jako svetlo. Imao sam osećaj da nisam u ljudskom telu već u mom duhovnom telu. Mogao sam da vidim sebe, i da nosim vojnu uniformu. Pokušao sam da ubedim sebe da ja to siguno sanjam, ali bilo je očigledno da sam u drugačijoj dimenziji. Svaki put kad bih počeo da osećam strah ili zabrinutost, toplo, negujuće osećanje bi me preplavilo, i svaki strah bi nestao. Osećao sam se odlično zbog primljene ljubavi. Sledeće, pokušao sam da shvatim šta se događa, i moja pokojna tetka je izašla iz magle da me pozdravi. U vreme kad je umrla, pre mnogo godina, imala je moždani udar pa je fizički i mentalno jedva bila u stanju da hoda i govori. Rekao sam joj da sigurno još uvek sanjam jer u snovima mnoge stvari nemaju smisla, i ona izgleda savršeno zdrava. Tetka mi je rekla da sam između života i smrti, a da se ona pojavila u svom novom duhovnom obliku, ne bih je prepoznao. Ponovo me je preplavilo toplo osećanje puno ljubavi. Nastavio sam da hodam po oblacima, i iz oblaka je bar šest preminulih rođaka došlo pred mene. Oni su samo stajali predamnom i osmehivali se.

Ponovo sam pomislio da ovo mora da je san, i moj deda je rekao da su se oni pojavili onako kako sam ih zadnji put video, jer ih ne bih prepoznao u njihovom duhovnom obliku. Nestali su i u oblacima sam video vrtloge. Osetio sam prisustvo u oblacima. Pokušao sam da razjasnim ko je tamo. Nisam mogao da vidim lice ali osetio sam prisustvo Isusa na prestolu. Upitao sam ko je to. Odgovorio je: "Ja sam tvoj gospod Isus". Pao sam na kolena. Isus je rekao: "Ne plaši se, ja te volim." Ja nemam reči da opišem moja

osećanja u njegovom prisustvu. Na primer: Ja sam otac i divan je osećaj kada ljuljanjem uspavljujem moje dete. On ima безусловnu ljubav prema meni. Isus je rekao "Šta misliš o svom životu do sada?" Imao sam jak osećaj da nisam završio ono što je trebalo da naučim kao ljudsko biće. Isus reče "Možeš da ostaneš sa mnom ili da se vratiš da budeš ljudsko biće". Rekao sam mu da želim da ostanem, ali treba da se vratim da naučim još o ljubavi i znanju. Rekao je: "Ako je to tvoja odluka neka tako bude".

Našao sam se kako se budim iz nesveti. Prva stvar koju sam čuo je medicinsko osoblje kako govori da nisam mrtav. Bio sam zarobljen u vozilu više od sat vremena. Sada patim od TBI, PTSD i GED, zbog tog sudara. Procenjeno je da sam 100% nesposoban i imam česte glavobolje. A što se tiče ljubavi i znanja; otkrio sam da pronaći ljubav može biti bolno, i da je znanje teško steći. U ljudskom značenju.

Henrietta K. IBS

Radi jasnoće tekst uredila Judy Shea.

Opis iskustva:

Bila je noć, stajala sam napolju sa dva prijatelja kada sam iznenada osetila nesvesticu. Bila sam pod stresom zbog ispita na fakultetu i već danima sam malo jela. Moj vidokrug je počeo da leluja sa tamnim tačkama. Izgubila sam svest, pala i udarila glavom o beton. Prijatelji su mi kasnije rekli da sam bila bez svesti i nepokretna oko jednog minuta, onda imala grčeve još jedan minut dok se nisam probudila.

Posle pada našla sam se u nepoznatom, sedela sam na sred zadnjeg sedišta parkiranog automobila. Još četiri osobe su bile u vozilu. Ne sećam se njihovih lica, imena ni izgleda, ali izgleda da su svi bili mlađi ljudi (20-tih i 30-tih godina), i bili su ljudi sa kojima sam imala jake veze, kao starija braća ili prijatelji. Imala sam poverenja u njih, i osećala se sigurno tamo sa njima. To je bilo uprkos činjenici da sam se osećala slaba i krhka, nesigurna i zbunjena. Oni su mirno raspravljali gde da me odvedu, dok sam sedeta tamo tiho ništa ne govoreći. Imala sam poverenja da će doneti ispravnu odluku. Ja sam se osećala nekako povređena i pretučena (od života - sasvim sigurno ne od njih). Osetila sam da oni znaju šta se dešava bolje nego ja, i da će se pobrinuti za mene. Cela ta scena mi je sada nekako nejasna; ne sećam se šta se događalo izvan vozila.

Iznenada sam se našla kako jurim duž reke koja teče kroz blistavi kanjon. Taj kanjon je imao neprovidne bele zidove koji su se uzdizali, kao u emajliranoj kadi. Postala sam svesna da sam sada ptica sa probranim, prelivajuće lavanda/belim perjem. Pored reke, duž obala, bilo je mnogo opojnog, velikog, zelenog drveća. Sve je bilo osvetljeno iznutra, i sjajilo nežnim, toplim, belim svetlom. Tako sam brzo letela duž kanjona reke da me je to iznenadilo, i želela sam da idem još brže. Uveseljavala me je činjenica da letim ovako, i odlučila sam da idem najbrže što mogu, brzo se krećući između drveća. Vetar je fijukao kraj mojih ušiju. Osećala sam potpunu kontrolu i potpunu sposobnost. Ne sećam se da li sam to shvatila na početku, ili sam toga postala svesna kasnije tokom iskustva, ali

bila sam zaposednuta jednom ludo jakom željom da dođem do jednog nemoguće sjajnog svetla koje sam mogla da vidim na kraju kanjona. Svetlo je izgledalo kao izvor sveg svetla, sve ljubavi, sve dobrote, zadovoljstva i spokoja u celom postojanju. To je bio izvor svega. Izgleda da je to bila jedina stvar koja je važna. Ona se nastavljala u svemu i ujedinjavala je sve, i privlačila me je kao nekim elektromagnetom. Kako sam se valjala dalje niz kanjon, postala sam svesna nečeg što me dira, potsećajući me na dečije tegljenje za nogavicu nekog ko je inače odrastao. Pokušala sam da to ignorišem, ali je ono postalo upornije. Ta stvar je počela da me ometa i usporava, i počela sam da osećam gađenje. Mada sam postala svesna da me nečiji glas poziva, nastavila sam da pokušavam da ignorišem glas, i nastavila da želim da me ta pojava jednostavno pusti na miru da bih mogla da pohitam u svetlo.

Onda sam se probudila. Ležala sam leđima na zemlji. Osećala sam muku, bol i razdražljivost, a moj prijatelj je bio nagnut iznad mene. Pokušavao je da me probudi. Da me probudi za Zemlju. Osetila sam kao da se vraćam u san, pošto sam upravo imala iskustvo STVARNOG života. Setih se da, čim sam stupila u taj drugi svet, sva iscrpna sećanja mog Zemaljskog života su se momentalno istopila - kao dim kad se istera iz sobe ventilatorom. Sećanja iz ovog sveta, sveta Zemlje, su kratkotrajna, prolazna. Sadržaj tog drugog sveta je nekako stvarniji, bitniji, istinitiji, važniji. Značajniji. Lepši. Još uvek sam besna što me je prijatelj "oživeo", ali magla se brzo vratila i mada se još uvek sećam drugog iskustva, ponovo sam se usadila u ovaj svet, i ljutito raspoloženje je brzo izbledelelo.

Nisam bila, i ne osećam se više kivna što sam se vratila ovamo, ali cenim činjenicu da sam imala prosvetljujuće iskustvo koje osećam da je obogatilo moj život. Osećam da sada znam i razumem više od većine ljudi o duši, Univerzumu i Bogu, i uživam da delim moju priču sa drugima. Osećam jako utešnim znati da nas obuzimajuće lepa egzistencija čeka posle naše fizike smrti i našeg napuštanja ovog sveta. Takođe osećam da moramo da budemo ovde iz jednog razloga - da učimo, i patimo kad je neophodno, da prevaziđemo, da volimo, da širimo sreću i svetlost drugim ljudima, da činimo dobre izbore, da oblikujemo svet u nešto što nalikuje, na neki način, suštinskoj dobroti i savršenosti tog drugog sveta.

Barbara E. IBS

Opis iskustva:

Dan je bio emotivno težak jer je mojoj majci nedavno utvrđen kancer u završnoj fazi. Bila sam veoma depresivna i dan sam provela na kauču, gledajući kroz klizna staklena vrata koja su bila na strani kuće prema okeanu.

Na kraju je došlo vreme za spavanje. Legla sam u krevet i moj suprug je bio u susednom kupatilu spremajući se za krevet. Odjednom sam osetila krajnje gađenje, nagnula sam se preko ivice kreveta i počela da povraćam. Onda je sve postalo crno.

Sledeće što znam bila sam blago svesna hitanja kroz ambijent sličan tunelu. Onda sam se našla usred zapanjujuće, očigledno žive, bele... bele svetlosti. Još uvek se osećajući zaprepašćeno i zbunjeno, pitala sam se "gde sam ja, šta se dešava?" Onda me je pogodilo. Pomislila sam "oh svanje (ne baš ta reč, znate šta sam mislila), mora da sam mrtva!"

Gotovo istovremeno sa tim uvidom, izgledalo je da me je prožela svetlost, i osetila sam najveličanstveniju toplinu i spokoj, i prihvatanje koje je moguće. Osetila sam strahopoštovanje. Voljena i uljuljkana. Bilo je jasno da me svetlost voli tako potpuno, da me zna skroz naskroz, nema nikakvog oklevanja u prihvatanju mojih mana i slabosti, i osetila sam malo humora zbog toga kako ozbiljno uzimam sebe i svoj život.

Kako sam se ukotvila u безусловnoj ljubavi, uviđala sam sve više i više kako je potpuno i apsolutno inteligentna svetlost. Pravi nivo kreativnosti i intelekta je emotivno i psihološki prevazilazio shvatanje. Znam to jer se svetlost telepatski spojila sa mnom, dozvoljavajući mi da osetim bar mali deo onoga što je sadržala u sebi.

Bilo je tako mnogo misli i informacija da se osećalo kao ziloni svitaka podataka o pravoj prirodi stvarnosti, koji su se čuvali neodmotani. Bila sam izgubljena i obasuta, i nisam mogla da shvatim šta to sve znači. Ipak glavna poruka je došla jasno i glasno. Realnost je TAKO mnogo veća, višeslojnija i više dimenzionalnija nego što mi razumemo. Svest je sposobna da iskusi tako mnogo više nego što je mi uobičajno koristimo. Sve ima svrhu i značenje.

I baš kako sam počela da se smeštam u ovoj čudesnoj sredini čula sam prvi glas koji govori. Do tada je sve bilo telepatski. Glas, vrlo dubok i muški, je rekao: "Da li želiš da se vratiš nazad?" Odmah sam shvatila da je to pitanje da li želim da se vratim mom životu na zemlji. Odmah sam pomislila NE! Kako bih mogla da napustim ovo mesto krajnje lepote i ljubavi? Glas je onda rekao "Ako hoćeš da se vratiš koncentriši se na zvuk." Zvuk, kakav zvuk? pomislila sam.

Sećam se pomeranja moje pažnje i pomalo slušanja na levoj strani. Daleko, daleko kao kroz udaljeni tunel čula sam jako slab glas kako doziva moje ime. Shvatila sam da je to Ed, moj suprug već nekih osamnaest godina. Čim se moja pažnja vezala za njegov glas, ne sećam se, jedne sekunde, a zatim sam bila ponovo u krevetu sa njim koji je stajao iznad mene vičući iz sveg glasa. Iskustvo se završilo.

Michaele S. IBS

Opis iskustva:

Vozila sam moju devetogodišnju ćerku kući od zubara (spavala je na sedištu pored mene), i naišle smo na prelaz preko pruge, i od drveća nisam videla da nailazi voz. Udarile smo u drugu lokomotivu (jedva smo izmakle da nas voz udari). Sećam se kako su se stvari sporo dešavale kada je postalo jasno da neću moći da se zaustavim na vreme... Stavila sam svoju ruku ispred tela moje ćerke da je poduprem i sećam se da sam mislila, sa humorom, kako je uzaludan i divno human taj gest suočeno sa onim što će se upravo desiti. Onda smo udarile... Gledala sam u voz, u trenutku udara, i bukvalno zagrizla upravljač tri puta (mada se ne sećam toga), zarivši svoje zube u njega, neke od njih zabivši nazad u moju vilicu sve u pogrešna mesta. Samo sam iskusila nekakvo 'pomračenje' koje sam imala udarajući glavom jako u vrata pretinca za sitnice... Nisam izgubila svest. Odmah sam pokušala da dignem ćerku sa poda gde je bila bačena i bez svesti, ali moja ruka se nije pomerila. Gledala sam u nju i nisam osećala nikakav bol ali se sećam da sam mislila 'oh, to će boleti'. Onda se ona probudila i uspuzala na sedište i plakala je, i svaki put kad bih posegla da je utešim ona bi vrisnula i okrenula se na drugu stranu, govoreći "Ovo je san mamce", ridajući. Rekla sam joj da je stvarno ali da će biti u redu. Konačno sam pogledala sebe u retrovizoru i shvatila njen užas... Izgledala sam kao vampir.

Nagnula sam glavu nad upravljač i razmišljala... 'Ne želim da se nosim sa ovim', i iznenada sam bila izvan, iznad automobila 'stojeći' pored bića od svetlosti. I mada je voz još uvek jurio, nije bilo zvuka. Ovo biće od svetla je imalo nagoveštaj tela i lica ali ništa određeno. Ipak iz nekog razloga sam osetila da je muško. Bilo je predivno. Ono nije, a nisam ni ja, govorilo rečenicama ni glasom. Sve misli su prenošene sa potpunim razumevanjem. 'Rečeno' mi je da je moj izbor da li ću da živim, ili da idem na sledeću stvar. "Sledeća stvar" su moje reči. U razmeni misli to je bila jedna slika koju je nemoguće opisati.

Onda su mi pokazane bitne stvari iz mog života do tog trenutka (bez nebitnih stvari, to je bio moj život probrano). To nije

pratila osuda to... to je samo BIO ovaj život... nije bilo osude oko izbora da li sam trebala učiniti ovako ili na drugi način. Dešavanje je bilo tako privlačno.. Mogla sam da osetim kako čeznem za tim. I onda se sećam da sam gledala dole na automobil, kroz vetrobransko staklo, na moju ćerku kako rida na sedištu udaljena što je više moguće od mog tela. Osvrt na sledeći deo je izgledao čudno... ali samo kasnije, kada sam razmišljala o tome sa svim mojim rasuđivanjem bezbedno vraćenim na svoje mesto. Gledajući tada na nju, sve što sam videla je ovaj život već na mestu sa tom drugom dušom. U tom trenutku ona nije bila moja ćerka. Nije bilo ničeg materijalnog u izboru koji sam načinila i opet nije bilo nikakve osude, čak ni sa moje strane. Odlučila sam da živim ovaj život i odjednom me je svetleće biće odvelo na jedno mesto... 'kretali' smo se kroz ogromno prostranstvo (nemam drugu reč za to), i na ovom mestu reči ne funkcionišu.

To ogromno prostranstvo nije bilo prazno a opet jeste bilo. Stigli smo kod, kako je biće reklo (sa pokretom njegove ruke, prvi put je upotrebilo), Ljubavi. "Ovo je Ljubav. Ona je uvek ovde, uvek struji ka tebi, nikad se ne umanjuje, uvek te voli. Sve što treba da uradiš je da se otvoriš za nju. Da je primiš. To će te izlečiti. (U tom trenutku sam pomislila da se radi o lečenju mog tela... i bilo je, ali takođe i tako mnogo više, i naučila sam to u godinama koje su sledile ovo iskustvo.) Nikad nisam našla način da stvarno opišem šta sam tamo videla, i da pribegnem jedinom objašnjenju koje mogu da dam za nešto što ne odgovara našem ograničenom jeziku. LJUBAV je bezgranična a opet sadržajna, bez boje a opet svih boja, ništa i sve stvari, bila je opipljivo, gusto, misteriozno svetlo. Bila je sve i ništa. Bila je stvarna pojava, ali ne ličnost. Bila je svi oblici, ali nije oblik. Osetila sam se tako radosnom na najviše umirujuć, spokojan način... jako utemeljena i prihvaćena.

Onda sam iznenada bila nazad u svom telu, dižući glavu sa upravljača, okrećući lice na drugu stranu od moje prestravljene ćerke (kojoj je trebalo samo 11 kopči za njene povrede), i počela da se koncentrišem na svoje disanje. Mogla sam da 'vidim' kako mi se dah kreće kroz telo, i onda mi je 'rečeno' da više ne gutam krv već da je ispljunem, što sam učinila. Pokušala sam da otvorim moja vrata ali nisam mogla, pa sam pokušala da pređem na zadnje sedišta, da bi nas izvukla iz automobila koji je bio opasno blizu voza koji se još uvek kretao, ali nisam mogla da pomerim noge (ispostavilo se da mi je kuk bio polomljen). Konačno voz se

zaustavio i posle nekog vremena kondukter, ili čovek iz voza, je došao trčeći do auta i upitao me da li sam ok! Iznutra sam se smejala na to pitanje, i ne sećam se šta sam odgovorila. Rekao je da će otrčati niz brdo do kuće udaljene kilometar i po, i telefonom pozvati hitnu pomoć. Otišao je. Osetila sam da počinjem da gubim telesnu toplotu i neobična vrsta hladnog bola je počela da dolazi. Iznenada automobil je povučen i pojavila se ta ogromna žena obučena u dugačak vuneni kaput. Zagledala se u moju ćerku onda je došla okolo do vozačke strane i upitala me "Šta mogu da učinim da ti pomognem?" Zamolila sam je da se pobrine o mom detetu. Opet je otišla oko auta, skinula njen ogromni kaput, otvorila vrata, izvadila moju ćerku, umotala u kaput, onda sela na suvozačko sedište i držala moju ćerku okrenutu da me ne gleda i pevušila: "Sve će biti u redu, devojčice", ponovo i ponovo, ljubeći je po glavi, njišući je nežno, i moja ćerka je prestala da plače.

Vratila sam se disanju i pljuvanju krvi. Ne znam ko je bila ogromna žena, ni odakle je došla... niko izgleda ne zna za nju, mada je bila tu kada je stigla policija i hitna pomoć. Kada su EMT uzeli moju ćerku, žena je otišla. Kada nas je EMT dovezla u malu gradsku bolnicu doktor je pozvao moju majku (u drugoj državi), i rekao joj da ću umreti, i da on ništa ne može da učini. EMT me je vratio nazad u ambulancu u kola i prevezao put od jednog sata za pola sata do većeg grada i bolnice gde nisam umrla. I za sve vreme sa sigurnošću sam znala da neću umreti. Osim nastavka povišene svesti i svesnosti koja je trajala više dana, to je priča o mom iskustvu blizu smrti. Volela bih da dodam da sam završila jako potištena jer sam se vratila životu koji je bio potpuno isti kao i pre. Mislila sam da sam se jako promenila, a opet nijedna od okolnosti u mom životu se nije promenila. . . Još uvek moram da se bavim onim što sam učinila za sebe pre nesreće. Ja sam posle svega samo još jedna duša koja živi zemaljski život i evoluira (vrlo sporo). I trebala mi je večnost da shvatim zašto je to tako obeshrabrujuće. Mislim, nesvesno sam očekivala da to neverovatno iskustvo magično promeni aktuelne okolnosti u mom životu, a ne samo mene. 36 godina kasnije mislim da jeste. LJUBAV teče i sve što treba da učinimo je da je primamo. Jačina tog iskustva nikad nije oslabila.

Therese B. IBS

Radi jasnoće uredila Judy Shea.

Iskustvo:

Imala sam 18 godina. Vodila sam vrlo destruktivan život zadnjih nekoliko godina i boravila sam u jednoj instituciji za problematične adolescente. Bila sam vrlo nasilna i egoistična, i nisam vodila računa ni o sebi ni o drugima, pušila sam, pila alkohol, i nisam imala ciljeve u životu.

Život mi je bio u haosu, i psihološki, u dubini, osećala sam se jako loše.

Jednog dana 1998 god. tokom leta (ili rane jeseni - ne sećam se tačno jer nisam sačuvala nijedan isečak iz novina), žena iz personalnog odeljenja iz doma, povelala me u kupovinu u Karlstad, da kupim malo odeće. Završile smo sa kupovinom i vraćale se kući. Nas dve, kao i nekoliko drugih ljudi, stajale smo pred pešačkim prelazom čekajući da se upali zeleno svetlo da bi prešle ulicu. Iznenada se zaustavio kombi, i mahnuo nam da pređemo ulicu. Pogledala sam na semafor i bilo je zeleno. Prva sam pošla ispred kombija, prošla ispred njega i zakoračila u sledeću traku. Iznenada sam videla krajičkom oka crveni automobil kako ide pravo na mene u punoj brzini. Shvatila sam da će me udariti i da mogu umreti.

I trenutno sam u drugoj dimenziji - na prelepom mestu koje je ispunjeno raskošnim belim i zlatnim zracima svetla. Ispred mene je bila velika grupa ljudi, izgledali su jako dobro i srećno, svi su mi poželeli dobrodošlicu. Osetila sam se kao kod kuće, kao da sam se vratila mojoj pravoj porodici posle dugog puta. Druga svesnost mi se obratila direktno, i osećala sam je kao našeg oca. To biće je ljubav, sigurnost, sreća, razumevanje, svesnost i sloboda! Postala sam svesna da sada razumem sve, i da imam odgovore na sva moja pitanja. Sada mi je sve bilo sasvim jasno! Viša svest mi je pokazala kakav mi je bio život do sada, i shvatila sam da još nisam uradila ono što je zamišljeno da učinim.

Svesnost mi je pomogla da shvatim da mogu da biram da se vratim životu na Zemlji, ili da to okončam i nastavim dalje. Dok sam razmišljala šta ću, shvatila sam da nisam našla svoju svrhu u životu i da želim da je nađem i ispunim. I znam da kad jednom proživim

svoj život, i uradim ono što bi trebalo da uradim, ponovo ću se vratiti ovde. Tako da sam odlučila da nastavim svoj zemaljski život, i učinim najbolje što mogu od njega.

Posle toga čula sam kako mi se neko obraća zabrinutim glasom. Rekla sam joj da će sve biti u redu i da ne bude tužna. Onda se sećam da sam bila u ambulatnim kolima, i neko me je pitao za broj mog socijalnog osiguranja.

Svedoci kažu da je kombi stao i da sam prošla ispred njega, ali da je svetlo još uvek bilo crveno, a ne zeleno, kako se ja sećam. Crveni auto me udario sa strane, odletela sam na njegovu haubu, pa u vazduh, i pala na zemlju, odskočivši dvaput po asfaltu. Onda sam ležala potpuno nepokretna. Sve se desilo u samo par sekundi, ali doživela sam boravak u drugoj dimenziji vremenski mnogo duže. Žena koja me povela u kupovinu je bila sigurna da sam mrtva, i bila je pod šokom.

Provela sam dva dana u bolnici i bila sam prilično dobro. Imala sam samo kontuziju, slomljen zub i nekoliko povreda.

Posle nesreće potpuno sam se promenila i počela život ljubavi. I sada verujem da se vraćamo kući kada naše fizičko telo umre!

Steve L. IBS

Opis iskustva:

Dok sam vozio kroz jednu raskrnicu, drugi vozač je velikom brzinom udario u moj auto, od čega se moj auto obavio oko telefonskog stuba.

Kada su me stavili u kola hitne pomoći, ona su nestala, i ja sam bio prebačen u svetlo. Dok sam bio u svetlu biće me je pitalo četiri puta jedno pitanje. Pitanje je bilo 'Ko si ti?' Nisam znao kako da odgovirim na to pitanje. U stvari odgovorio sam pogrešno tri puta. Konačno četvrti put kada je to svetlo biće postavilo pitanje odgovorio sam 'Ne znam ko sam ja.' Svetlo biće je odgovorilo, 'Ti si ljubav.' Pitao sam da li mogu da ostanem jer je tamo bilo toliko lepo i nisam želeo da se vratim na zemlju. Svetlo biće je reklo, 'Ne, imaš zadatak koji moraš da izvršiš.' Nisam znao šta je bio zadatak ali rekao sam 'Da' za povratak na zemlju.

Posle mog IBS-a pričao sam o tome mnogim ljudima. Takođe sam dobio dar kanalisanja 2011 god. i takođe sam psihički osetljiv. Hvala što ste saslušali. Pozdrav!

Giselle RV. IBS

Opis iskustva:

Bila sam u bolnici posle mog prvog porođaja, u polusedećem položaju u krevetu. Pila sam kafu i ćaskala sa damama koje su se takođe nedavno porodile i sa kojima sam delila bolničku sobu. Iznenada, osetila sam kao da krvaram. Kada sam pogledala dole videla sam mnogo krvi. Pozvala sam bolničarku i bila odmah odvedena u operacionu salu radi DNC-a. Doktor i bolničarka su počeli da rade na meni. Pošto sam imala jake bolove dali su mi anesteziiju. Brzo je delovala i ne sećam se kad se to desilo. Probudila sam se, ali samo umom, moje telo je još spavalo. Čula sam da bolničarka kaže doktoru da me gube. On je odgovorio da moraju da me spasu, da je ovo njihova odgovornost, jer su mi dali previše anestezije bez intubacije.

Iznenada sam postala svesna da su moje srce i pluća utihnuli i pomislih: "sada stvarno mora da sam umrla, bar nemam bolove." Moja duša, ili duh, su napustili telo, i našla sam se kako lebdim u tamnom prostoru. Nisam se plašila. Osećala sam se ugodno tamo. Mislila sam da je lepo. Još uvek sam razmišljala kao ja, osećala kao ja, moja sećanja i ličnost su još postojali, i mogla sam slobodno da plovim tim prostorom. Imala sam nešto slično mom telu ali je bilo sačinjeno od providne mlečne supstance. Kao što su opisani duhovi, sa malim sjajem. Kada mi je onde postalo dosadno samoj i besposlenoj, pomislila sam da mora biti nečeg više od toga. Zamolila sam Boga da me odvede tamo gde je On.

Počela sam da plovim, ali ne mogu reći u kom pravcu. Postepeno sam mogla da uočim malo svetlo, i primetila sam da se brzo krećem ka njemu kroz nešto što je izgledalo kao ogroman tunel. Moje prispeće u dolasku tamo je bilo malo zbunjujuće. Dobrodošlicu su mi poželela bića za koja se sećam da su vrlo visoka i načinjena od neverovatnog svetla. Ona su me volela kako me niko nikad nije voleo. Osetila sam nešto što mogu opisati samo kao da me je okruživala Božija ljubav, želeći mi dobrodošlicu, ispunjavajući me toplinom i radošću. Do danas, kada me muke ovoga sveta dovode do očajja, zatvorim oči i odem tamo. Činjenica da će sve

ovo proći i da ću im se vratiti je uteha za mene. Sećam se da sam mislila "Konačno, vratila sam se kući, moj Bože ovo je moj dom."

Znam da sam razgovarala sa njima dugo vremena i da su me odveli na drugo mesto. Ne sećam se zidova ali sam imala osećaj da je zatvorenije. Ispred mene se pojavilo nešto kao trodimenzionalni film mog života do tog dana. Nije bilo osude. Samo su mi pokazali šta se očekivalo od mene u izvesnim situacijama i da se možda nisam ponašala kako je trebalo. Jasno se sećam da se očekivalo da moja duša kontroliše moje telo, da je telo samo neophodno sredstvo za život na planeti Zemlji. Da mi ne treba da dozvolimo sredstvu da kontroliše nas. Gde sam najviše podbacila bilo je propuštanje. Ponekad zbog lenjosti ili izbegavanja da komplikujem sebi život nisam pomogla nekome kome je trebala pomoć. U tom trenutku moje ruke su bile pogodne Bogu da odgovori osobi u nevolji. Mnogo sam se trudila da to popravim, trudeći se da vidim najbolje u drugima, delujući kao most za Boga, da kažem nekom koliko je vredan, koliko lepo izgleda, ili koliko ih Bog voli, i kako je važno njihovo prijateljstvo. To mogu da izgledaju kao male i budalaste stvari, ali su mnogo važne nekim ljudima u nekim trenucima.

Rekli su mi da još nije moj trenutak ali usled medicinske greške dospela sam kući ponovo. Još imam mnogo da uradim i naučim, ali ni pod kojim uslovima nisam htela da se vratim na zemlju. Prolazila sam kroz težak period u životu i plašila sam se da izgubim sve to divno što sam osećala.

Svetlo biće, još svetlije i sa više ljubavi, koje bi moglo biti Isus, zatražilo je od njih da mi pokažu deo onoga što još treba da uradim na zemlji i da mi pokažu sina kog sam rodila u jaslicama u bolnici. Rekli su mi da moj sin ima putanju učenja koja zavisi od činjenice da ću ja biti njegova majka, i da će moje odluke jako uticati na njegov život. Sa svim bolom u srcu (usput, nisam imala fizičku bol) odlučila sam da se vratim. Morali su da obrišu većinu mog sećanja jer su objasnili, ako bih se sećala previše ne bih mogla da upravljam željom da se vratim, i ušla bih u rizik da izvršim samoubistvo, što se u toj dimenziji smatra pogrešnim.

Kada sam se složila da se vratim, bilo mi je teško da se rešim da uđem u moje telo, onako teško, gusto, opterećujuće. Ali dogovor je dogovor. Ušla sam baš u vreme kada su koristili električne metalne pločice da ponovo pokrenu moje srce. Čula sam bolni-

čarku kako govori "Doktore, ima puls." Onda sam zaspala i probudila se u sobi za negu.

Treba da izvršim ono što sam obećala, iako se ne sećam šta to beše. Ovaj put sam se trudila da dam sve od sebe. Ne kažem da sam to postigla ali nastaviću da se trudim da budem bolja svaki dan mog života, da vidim ljude i stvari u pozitivnom svetlu, da uživam i zahvaljujem Bogu za svaki trenutak koji živim, za vazduh koji udišem, voće, cveće, životinje, i moje četvoro dece i unuke. Sa nestrpljenjem čekam (ima već 32 godine), dan kada ću se vratiti kući, i odmoriti od svog prolaženja kroz ovaj život. Ne plašim se smrti, mada dobro brinem o sebi da bi moje zemaljsko vozilo očuvala u dobrom stanju, i vratila korišćeno, ali u dobrom stanju. Volim život na ovom mestu, mada sam mnogo propatila, ali izgleda da je to način kako mi učimo i rastemo. Ne plašim se Boga, samo osećam duboko poštovanje prema njemu. Znam da je On moj voljeni otac koji me očekuje, i poželeće mi dobrodošlicu sa Ljubavlju i Mirom. Istina je da želim da se to već završi. Želim da se vratim. Hvala Bogu moja deca su sada starija i biće u stanju da nastave njihovim životnim putevima bez mene. Kasnije ćemo se videti ponovo.

Cara A. IBS

Opis iskustva:

Bila sam napadnuta. Ležala sam leđima na zemlji a napadač je sedeo na meni, dok su moje ruke bile prikovane pod njegovim kolenima, a on sedeo na mojim bedrima. Jednom rukom me je davio a drugom gušio, i udarao mojom glavom o zemlju. Opirala sam se ali nisam bila u stanju da se pomerim. Mentalno, borila sam se za život. Onda sam shvatila da se nalazim u tami - sasvim budna i svesna, ali više nisam gde sam bila pre. Tama nije bila strašna niti me je plašila. Samo sam bila iznenađena, sećam se da sam mislila, "Oh, ovako umirem." Nije bilo loših osećanja, samo iznenađenje. Onda sam svesno odustala od borbe za život i trenutno sam se našla sa Svetlom. Potpuno izvan fizičkog sveta, izvan vremena i prostora. Nisam videla očima već? osećala? Umotana u Svetlo. Osetila sam bezuslovnu ljubav, spokoj i radost u tolikoj meri kako se to nikad ne može osetiti i doživeti ovde. Bila sam jedno sa Svetlom. Bila sam celovita. Bila sam kod kuće. Tu ne postoji loše ili zlo. Nema bola, gladi, žeđi, patnje, borbe, drskosti, bolesti, itd. Osetila sam da ih tu ima mnogo, i da smo svi bili jedno, svako sa drugima i svako sa Svetlom, u savršenom svetom jedinstvu sa Svetlom. To nije kako sam mislila da će biti. Mislila sam da će biti tunel, i da će moj život proteći u bljesku pred mojim očima, ili da ću gledati odozgo na moje mrtvo telo, ili sresti moje mrtve rođake. Moje ideje o tome pre ovog iskustva su bile u takvim fizičkim odrednicama. U svakom slučaju, u mom iskustvu, bilo je savršeno. To je zaista gde (ili zašta u postojanju) treba da budemo. Onda, iznenada, kako sam dospela tamo, vratila sam se. Napadač me je još držao prikovanu ali mi je pustio vrat i lice, i više nije udarao mojom glavom o pod. Prvo što sam osetila je bio BOL. Onda sam otvorila oči za još svireposti.

Prvo sam poricala celo iskustvo. Pretvarala sam se da se ništa od toga nije desilo. Godinu dana kasnije prošla sam kroz post-traumatski stres (nikad nisam zatražila pomoć). Imala sam sve klasične simptome i probleme. Dodatno, bila sam besna što sam se vratila ovde, umesto da ostanem tamo. Vraćena nazad, osetila sam ogroman teret na sebi - ne bukvalno već, imam veću percepciju šta

je loše, jer sam osetila kako to izgleda biti u jednom postojanju bez toga. Osećam zlo i propast sveta u kome živimo. Mi nismo celoviti. Osećam grehe. To je kao da je osoba rođena sa teškim kamenom na leđima. Zna da je on tu, ali ne zna za ništa drugačije. Onda se kamen ukloni na kratko sa njenih leđa. Oseća da je teret nestao :) Onda se kamen ponovo vrati. Kamen se onda oseća mnogo težim nego pre. Tako je sada biti ovde.

Samo želim da ponovo budem tamo jednog dana, kada Bog to bude hteo. Svetlost nazivam Bogom. Volim tu Svetlost svim svojim srcem i dušom.

Ne znam o čemu se tu zaista radi. Znam da postoji mogućnost da je to bio samo psihološki fenomen, ali ne verujem da jeste. Smatram to za gorke-sladak blagoslov.

Donna IBS

Opis iskustva:

Bilo je to 1973.god. Bila sam u bolnici sa visokom temperaturom, izgubila sam puno krvi i imala neprijatne grčeve u stomaku usled pobačaja. Sećam se da sam bila u sobi za hitne slučajeve, a zatim su me primili u zasebnu sobu. Dok sam bila tu, i dok me je lekar pregledao, moje srce je stalo. Temperatura nije mogla da se izmeri toplomerom i on je pozvao još lekara i sestara.

Jasno se sećam da sam počela da osećam kako napuštam moje telo i plovim prema tavanici, dok sam gledala dole pet lekara i tri sestre kako stavljaju IV u moje ruke, i aparat za detekciju pulsa, dok su pokušavali da me vrate nazad! Samo sam pogledala dole na njih, i bio je tako dobar osećaj biti gore, bilo je to baš lepo i zaista nisam marila da se vratim nazad. Sledeća stvar koje se sećam je kako plovim naviše, ka mestu blistavo sjajnog svetla kakvo nikad nisam videla na ovom svetu. Reči ne mogu opisati toplinu, ljubav, i umirujuć osećaj koji je u tom svetlu. Bilo mi je tada 17 godina, i videla sam ogroman trodimezionalan ekran, veći od bilo kog filmskog platna koje sam videla u životu! Samo sam stajala i posmatrala kako ceo moj život prolazi pred mojim očima na tom ekranu. Svako sa kim sam se ikada srela za mojih 17 godina života je bio na tom ekranu, svaka emocija i osećanje je takođe pokazano! Bilo je nadrealno! Posle toga počela sam da plovim prema tunelu. Bio je jako dugačak ali svetlo na drugom kraju je bilo neverovatno. Bila sam u takvom blaženstvu idući ka svetlu, osećanja koja sam imala su bila puna ljubavi i smirujuća, ništa slično nisam nikad osetila na zemlji. Zaista sam želela da odem i da se nikada ne vratim ovamo. Bila je to čista radost, spokoj i blaženstvo, ali mi je rečeno da moram da se vratim jer moja svrha ovde nije ispunjena. Počela sam da plovim nazad. Sledeća stvar koje se sećam je kako gledam dole na moje telo sa svim tim lekarima koji pokušavaju da me vrate, i borim se da ne uspeju! Nisam mogla da pomerim ni prst na telu opet, dok se moje duhovno telo vraćalo u moje fizičko telo, nastavila sam da govorim "Ne, ne činite mi to, ne spašavajte me." Zaista sam se nadala da me neće vratiti nazad!

Dok sam bila tamo naučila sam jednu stvar koju ću uvek pamtit. Pretpostavljam da je to bila moja lekcija, ili nešto što nikad nisam potpuno razumela, ali verujem svim srcem da je poruka jako jednostavna o životu ali opet svi na ovom svetu imaju teškoće pokušavajući da žive život na taj način iz nekog razloga. Videla sam to u decenijama koje sam proživela od tada.

Poruka je voleti sve i svakoga, i ne suditi nikome i ničemu! To je tako jednostavno! Dotakla sam živote mnogih ljudi tokom godina i nadam se da ću nastaviti sa tom porukom. Nadam se da sam dotakla i vaš.

Iskreno Ljubav i Svetlost!!!

Dorothy Bush IBS

Moje iskustvo blizu smrti:

Očekivala sam da moje drugo dete rodim krajem Februara 1959.god. (Moje prvo dete je bilo normalan porođaj - imala sam kratke porođajne muke.)

Petog Decembra 1958. god. počela sam da krvarim, i imala sam nekoliko krvarenja do 25. Januara. Izdvajam taj dan jer krvarenje nije prestalo kao obično! Ipak bilo je skoro mesec dana pre mog očekivanog termina za porođaj 20. Februara. Primljena sam, nedeljnog popodneva, u ambulantu jedne privatne bolnice i započela porođaj, i takođe pala u nesvest u ambulanti.

Po dolasku u bolnicu primili su me u sobu radi pregleda. Moj lekar je bio porodični lekar koji me je porodio kad sam dobila ćerku. U to vreme tamo je bio i jedan hirurg koji je pregledao svog pacijenta. Pozvali su ga da me pregleda. Kada sam ponovo pala u nesvest osetili su da neću moći normalno da se porodim i odlučili su se za Carski rez. Odvezli su me niz hodnik u operacionu salu. Hirurg se pripremao za operaciju, a anesteziolog je razgovarala sa mnom, rekavši mi da će me uspavati i da ću dobiti svoju bebu. Odgovorila sam: "Fino."

Ponovo sam osetila nesvesticu i rekla joj to, i ona mi je dala kiseonik. Rekla sam da mi to nije ni od kakve pomoći, i ona mi je dala još, i ponovo sam rekla: "To ne pomaže." Ona je tada počela da viče: "Doktore, Doktore, požurite, molim vas požurite, njen pritisak pada!" Pogledala sam na sat na zidu (ne znam zašto), i onda se iznenada našla na tom apsolutno najlepšem, umirujućem mestu. Cvetovi su bili neobično lepi, i tu je bila jako lepa muzika. Mogu samo reći da su cvetovi bili toliko lepši od bilo kojih na Zemlji, i sa tom vrstom muzike i lepotom, okružena ljubavlju i mirom, nisam imala želju da se vratim na Zemlju.

Onda je neko počeo da mi govori. Nisam videla njegovo lice. Kažem "Njegovo" jer je to bio muški glas. Rekao je: "Doti, ostavljam te ovde (na Zemlji), sa svrhom." Onda je nastavio da me upozna sa SVIM STVARIMA. Dok mi je govorio, pomislila sam: "Zašto ja, jer ja nisam niko poseban; ali pošto mi je On otkrio sve tako jasno, sada, kad se vratim na Zemlju, mogu da pomognem

mnogim ljudima." Čim sam to pomislila, odgovorio je: "Niko neće znati kroz šta prolaziš." Kada je završio počela sam da plovim natrag ka Zemlji, i što sam bila bliže, prljavije i ružnije je izgledala. Onda sam osetila da ulazim u moje telo na operacionom stolu uz zvuk kao VHOOŠ!

Onda sam osetila da doktor pritiska trake preko mog stomaka. Nisam mogla da otvorim svoje oči. Slušala sam kako neko izgovara molitvu Gospodu i čim su rekli: "Amin," otvorila sam oči, posle čega sam vraćena u moju sobu.

Za sve to vreme moj suprug je čekao u predvorju bolnice. Rekao je da su bolničarke trčale hodnikom, i čuo je poziv preko razglasa za krv, ne shvatajući da je to sve zbog mene. Sigurna sam da je tako bilo najbolje za njega.

Moja majka je "osetila" potrebu da dođe u bolnicu i naterala mog brata da je dovede. Pri dolasku, hirurg koji je operisao izlazio je iz moje sobe i rekao mami: "Bilo je vrlo kritično za oboje (bebu i mene), ali uspeli smo."

Porodični doktor je zapisao sledeće u medicinski karton koji sam zadržala za mog sina rođenog tokom mog IBS-a: "Oživljavanje neophodno usled zastoja u disanju i hipoksije (gubitak kiseonika), zbog anemičkog šoka. Drugo, posteljica previa. Porođena Carskim rezom."

Videvši supruga i majku rekla sam: "Niko neće znati kroz šta sam upravo prošla." Ali zbog obećanja koje mi je bilo dato u vezi budućnosti rekla sam mužu i majci da se oko ničega više neću žaliti. Te noći, baš kao što mi je bilo rečeno, nisam mogla da se setim velikog znanja koje mi je dato, ali sam na kraju postala mnogo strpljivija sa svima i svačim.

Nikad nisam rekla ništa doktoru i bolničarkama o posebnom iskustvu koje sam imala u bolnici, ali one su došle da me vide jer su čule za uzbuđenja te nedelje, i jedna je izrazila svoje razočaranje što je nisu pozvali tom prilikom!

Ali sada sam rekla mnogim ljudima o mom iskustvu. Prošla sam kroz neka lična iskušenja poslednjih godina, ali znam da su to lekcije koje se moraju naučiti ovde na Zemlji. Izgleda da sam vođena da budem na određenim mestima, ili uvučena u određena iskustva povremeno, i gledam na život drugačije. Pomaganje ljudima, i pokazivanje ljubavi u svim prilikama jedni prema drugima je ono zašto smo mi ovde.

Sada znam i razumem stvari koje izgledaju nemoguće iskazati rečima. Velika je frustracija videti kako ljudi jure puni samoljublja, baveći se aktivnostima koje su takvo gubljenje vremena, a biti nesposoban da im pomogneš da razumeju. Boli me srce kada vidim tako mnogo lakomislene sebičnosti danas u svetu. Ali oni od nas - a ima nas mnogo - koji imamo blagodat od iskustva blizu smrti, čeznemo da delimo sa svima pouku te više svesnosti i ljubavi.

Nemam strah od smrti, u stvari radujem se odlasku kući kada Bog pozove, i žudim da budem u stanju da uverim druge o stvarnosti Nebeske lepote i radosti, jer moje iskustvo je ostalo živo i uverljivo danas kao i onda kada se dogodilo. Jednostavno kažem drugima: "Najbolje će tek doći!"

Šest godina kasnije dobila sam još jedno dete Carskim rezom, porodio me je isti hirurg. Nije bilo problema sa trudnoćom, ni porođajem!

Cindy D. IBS

Opis iskustva:

Prva stvar koje se sećam je da vidim mog "verenika" pored kreveta, a zatim lekare/bolničarke oko kreveta u 'vihoru aktivnosti'... i onda vidim sebe kako ležim u krevetu... i šokirana sam time a onda 'uviđam' da 'plovim' iznad kreveta, i onda u uglu sobe... u tom trenutku sam napustila sobu i bila u stanju mentalne/emocionalne panike.

Sve se zamračilo i imala sam osećaj da plovim, ali ništa nisam videla. Bila sam veoma uplašena i onda sam čula/osetila Prisustvo. Ta Pojava mi je govorila (ne obavezno rečima?), da je sve u redu, i da se ne plašim. Stepen Mira i Utehe te Pojave je neopisiv. Posle dosta te 'podrške' shvatila sam da poznajem tu pojavu. U stvari ta Pojava je bliža i više povezana sa mnom (i imamo zajedničku prošlost) nego ijedna 'veza' u mom životu. Opet - ne može se opisati.

Ali sećam se da sam mislila kada sam shvatila da poznajem Pojavu - 'Oh... to mora da je moj deda' (koji je umro tri godine ranije, i jedina meni bliska osoba koja je umrla). Ali brzo sam shvatila da to nije moj deda... Niti ijedno ljudsko biće sa kojim sam bila u kontaktu. U prvih nekoliko 'trenutaka' izgleda da sam pokušala da nađem smisla u prepoznavanju te Pojave?

Pojava je nastavila da me teži i uverava da je sve u redu i da će biti predivno, neverovatnije od svega što znam. I posle nekog vremena 'lebdenja' u tami i primanja utehe... svetlo se pojavilo na kraju 'tunela'. Plovili smo ka svetlu - opet to je teško opisati. To nije samo sa 'čulima' koja normalno koristimo da bi pretstavili iskustvo?

Kako smo se približavali SVETLU sjaj i veličanstvenost su bili neopisivi. Niste mogli 'gledati' u SVETLO, bilo je skromno i veličanstveno. Rečeno mi je da će biti čudesno i osećaji/osećanja su postali tako mirni i topli - neopisivo.

I ako sam se smirila i nisam toliko plašila, protestovala sam i bila nepopustljiva da 'Ja još nisam spremna', i da imam još mnogo da uradim.

Zatim se sećam 'stajanja pred BOGOM'. Mogu opisati BOGA samo kao ogromnu prisutnost ENERGIJE koja zrači SVETLO tako intenzivno i sjajno da ne možete da gledate. Iako sam imala osećaj

'stajanja pred BOGOM' nisam bila u telu niti u bilo kakvoj vrsti oblika. Bilo je mnogo drugih 'POJAVA' oko nas takođe, ali opet ništa što bi se 'opisalo' vizuelno ili zvučno. . . samo svesnost. Bila sam svesna prisustva LJUBAVI. Bilo mi je 'rečeno' da:

'Sve što postoji - jeste LJUBAV. Nema se čega bojati. Sve što je važno je LJUBAV. Ljubav, koja je tako čista da opet nema za to pravih reči'.

Čula sam pitanje (ne mojim ušima?) 'šta želiš?' I nepopustljivo sam rekla 'Hoću da se vratim, imam mnogo da uradim, i hoću da pomognem Nelsonu (moj verenik) - potrebna sam mu'.

Sledeća stvar koje sam svesna - budim se u mom bolničkom krevetu.

Kathy W. IBS

Opis iskustva:

Tokom rođenja mog drugog deteta, porođaj je počeo da se odvija drastično pogrešno. Izgleda kao da sam se onevestila, a opet mogla sam da čujem sve. Imala sam čudan osećaj povlačenja unazad i da sam napustila moje telo vučena odnekud, što se osećalo kao tačka blizu mog pupka. Pokušala sam da viknem svima u sobi da sam oteta, ali moje telo nije reagovalo.

Našla sam se u tamnoj praznini. Osetila sam bol, i bila je zaglušujuća buka kao zvuk uragana. Osetila sam kao da sam u nekoj vrsti čistilišta gde ću ostati, i u početku sam bila zabrinuta. Čudno, kroz bol imala sam trenutak potpune jasnoće. Kao da sam otkrivala istinu ko sam - moja suština. Osetila sam da nemam telo, samo svesnost, i pomislila sam da bih rado ostala na tom mestu zauvek i podnela sve ako bi to značilo sigurnost i život mojoj bebi. Nešto se desilo u trenutku kada sam imala tu misao, i bila sam povučena unazad, sve brže i brže.

Iza mene je počelo da se pojačava svetlo i mogla sam da vidim da prelazim jezero, ili reku, sa crnom vodom kao staklo. Izgleda da je bila noć. Na suprotnoj strani reke je bilo drveće i ništa se nije pomerilo. Kada sam stigla na drugu stranu vode, počela sam da vidim i čujem sve iz mog života, sve odjednom. Bila sam u ogromnom tunelu sa zidovima kao oblacima i glasovi su mi govorili. Nisam prepoznala ni jedan od njih ali bili su puni ljubavi i poučni. Pitali su me stalno i nanovo zašto sam tu. Nisu mislili na to zašto sam u tunelu, bilo mi je jasno da su mislili 'šta je svrha mog postojanja.' Jedan se cerekao govoreći, 'ne brinite, samo što nije dokučila'.

Sve to vreme osećala sam kao da ubrzavam prema svetlu, i kako sam prilazila osetila sam da se otvaram kao cvet, mada nisam imala telo. Kako sam se otvorila osetila sam to, Ljubav, ništa slično nisam nikad pre osetila. Čak i sad plačem kada govorim o tome jer moj sistem oseća kao da će se raspasti samo od sećanja. Bila sam obavijena tim svetlom i osetila se u jedinstvu sa svime, videći sve, znajući sve.

To sigurno nije ono što sam mislila o Bogu kao nekom entitetu, ali možda je bilo bolje od toga. Dalo je novo značenje kazivanju da je Bog Ljubav. Ljubav je kao neka energija koja povezuje svaki molekul u univerzumu.

Pošto sam se prilagodila postojanju u svjetlu ponuđeno mi je da biram. Prvo, to je bilo čudno, i onda sam shvatila da su to bile alternative za reinkarnaciju. Moja svesnost je nastavila da se širi i shvatila sam ako dozvolim da se to nastavi dospeću do tačke kada nema povratka (iz smrti). Ne znam kako da to objasnim ali mogla sam da čujem da se ta tačka približava, i znala sam da treba da stanem.

Postala sam svesna da sam se vratila u moje telo i da su me pripremali za operaciju. Pokušala sam svima da kažem gde sam bila ali su me gledali kao da sam imala slom. Vratila sam se sa znanjem neposredne budućnosti i rekla doktoru da me ne operiše već da me porodi forcepsom, i da ću dobiti sina. Doktor je bio zapanjen onim što sam rekla i pristao je da pokuša, ali bio je spreman da me operiše. Na kraju rodila sam dečaka tačno kako sam mu rekla.

Chamisa H. IBS

Opis iskustva:

Doživela sam saobraćajnu nesreću. Jako sam krvarila i bljuvala krv. Kad su me doveli u operacionu salu iznenada sam postala svesna da sam iskliznula van mog tela, od stopala prema vrhu glave, to je kao da sam bila unutar jedinstvenog zrna, a onda, kad sam nabačena preko hirurškog stola moj duh kao da je skrenuo sa puta moga tela. Mogla sam da osetim da se to dogodilo. Posmatrala sam sve što se događa potpuno ravnodušno. Hirurški instrumenti su izgledali kao u stolarskoj radionici. Čula sam muziku, zujanje testera, i mogla da čitam misli i budućnost ljudi koji su tu, uključujući i moju sopstvenu. Videla sam smisao mog života i šta je trebalo da uradim. Govoreći o fizičkom, videla sam kroz zidove. Moj muž je bio kod kuće i cepao drva, crvene ruže, koje je poslala moja sestra sa Aljaske, čekale su u mojoj bolničkoj sobi, a moja deca su bila u školi i znala sam šta rade. Odmah sam mogla da pročitam misli onih u operacionoj sali i šta će sledeće da urade. Takođe sam znala da jedan lekar ima rak a da on to ne zna. Umreće sledeće godine (i jeste umro). Drugo je bilo postojanje ljubavne veze, nalik Romeu i Juliji, koja će se loše završiti (i jeste). Bila sam usred neke vrste holograma. Primetila sam sva moja osećanja, emocije, ličnost i znanje su još bili tu, kao i da nosim ogromnu količinu ljutnje prema određenim ljudima, posebno prema mojim roditeljima i religiji koju su koristili protiv mene. Bila sam već godinama agnostik. Zatim, pošto sam imala ovo iskustvo tokom operacije u jednom stanju izvan tela, iznenada sam primetila Biće od Svetlosti kako u trenu stupa u ovaj holografski prostor, i kad je ušlo bila sam zapljusnuta poplavom ljubavi i praštanja za svakog, i za sve. Čak sam volela Zemlju, i sve njene lepote i životinje na njoj, i "osetila" sam duhovni proces u kome smo svi mi, i kako smo bukvalno uvezani zajedno kao braća i sestre, jer je potrebno da budemo ujedinjeni u ljubavi i pažnji.

Ovo iskustvo je potpuno promenilo moj život i pravac moga življenja. Više nisam popila ni jedno alkoholno piće, niti koristila neku drugu hemikaliju. Ponovo sam se zbližila sa mojom porodicom od koje sam se bila otuđila. Napisala sam pismo izvinjenja

mom bivšem mužu i on mi je uzvratilo iskazujući isto; nešto što ni jedno od nas nije moglo da učini pre toga. Mnogi drugi utisci su mi došli, koji su vrlo lični. Zaspala sam kao jedna osoba a probudila se kao sasvim druga. Sada imam 70 godina, i više se ne plašim smrti, jer ovo iskustvo izgleda kao da se desilo nedavno i sve slike su duboko utisnute u moj um, mada se to desilo 1982 god.

Da li se vaše viđenje razlikovalo od vašeg normalnog, svakodnevnog viđenja (na bilo koji način kao jasnoća, širina, boje, svetlina, opažanje dubine, stepen solidnosti/providnosti objekata, itd.)? Da. Mogla sam da vidim kroz zidove. Pročitala sam hirurgov um i odmah "znala" da ima ljubavnu aferu sa medicinskom sestrom; da će njegov kolega umreti od raka sledeće godine (i jeste). Sestra mi je poslala ruže, moj muž je bio kod kuće i cepao drva, moja deca su bila u školi. Niz detalja, svi previše trivijalni da bi se pisalo o tome, ali su mi potvrdili da je ono što sam videla stvarno. Za razliku od snova, svega se sećam kao da se upravo desilo. To je promenilo smer moga života i način na koji vodim računa o svom telu, životu, porodici i pacijentima zauvek.

Da li ste videli svetlost? Da. Samo sam bila svesna da postojim u blistavom svetlu, okružena blistavim svetlom, i svetlom Svetog Bića. Sve je bilo u nekakvoj vrsti holograma, i ne obavezno licem u lice. Drugim rečima, mogla sam da razumem kako Bog može da projektuje u svačiji život, u isto vreme, kao neki Skajp kompjuterski lik, ili TV, ali sve je bilo mnogo više lično, kao da smo mi svi povezani kao jedno.

Da li ste imali bilo kakav osećaj izmenjenog prostora ili vremena? Da. Sve je u hologramu. Gledala sam sve što se događa unutar hirurške arene. Mogla sam da "vidim" i "čujem" sve u mom svetu, i to se utapalo lako sa zvezdanim univerzumom, kao da su prošlost, sadašnjost i budućnost sve istovremeno.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Znam svoju svrhu, i to je promenilo smer mog života i kako se odnosim prema mojoj deci i poslu.

Da li su se vaša religiozna uverenja/praksa promenili, posebno kao rezultat vašeg iskustva? Da. Potpuno je izmenio moj život i verovanja. Sada verujem u Hrista. Pre sam proučavala istočnjačke religije i osećala da su sva znanja relativna, kao u priči o "Šest slepih ljudi i slonu". Svaki od njih je drugačije dotakao istinu. Posle iskustva promenila sam to shvatanje. Osećam da postoji jedna apsolutna Istina, ali tako kompleksna i beskonačna da

nikad nećemo doznati njenu veličinu, i jednostavno nemamo alat za takvo spoznanje. Ali to nije bitno. "Sve" je jednostavno ljubav. Isus je bio u pravu, "Voli sve što je Božije. Voli sebe, voli svoje bližnje." (Matej 22:37-40), ali ja ne pripadam ni jednoj religioznoj organizaciji.

Ima li još nekih pitanja koja bi mogli da postavimo da vam pomognemo da ispričate vaše iskustvo? Potrebna je samo velika svesnost da smo duhovna bića koja imaju smrtno iskustvo, a kada se dođe do "Boga" naučna sredstva ne vrede. Duhovna oblast se ne može objasniti korišćenjem fizikih alata da bi se izmerili duhovni koncepti. Nauka ne može da objasni Boga jer ne može da objasni koan, zagonetku, paradox, misteriju. Kvantna fizika pokušava da razume naš univerzum i nas u njemu, ali sve što objašnjava je, da je nezamisliv. Mnogobrojne dimenzije života posle smrti nisu objašnjive, niti su nešto što treba da objasnimo. Mi jedva razumemo sebe kao ljudska bića. Treba da uzmemo jednu po jednu dimenziju i da shvatamo, život je beskonačan i imaćemo ono što nam treba kad "stignemo tamo," da se bavimo tom dimenzijom. Rekavši to, duboko sam zahvalna što su IBS-ovi postali prihvaćeni. Srela sam mnogo takvih ljudi tokom sopstvenog rada u medicini, uključujući potvrdu IBS iskustava dok sam radila na ICU.

Dan B. IBS

Opis iskustva:

Sedeo sam sa drugovima, razgovarali smo kada sam osetio da mi srce ubrzava, sve brže i brže, a onda je stalo. Osetio sam da me nešto odvlači sa tog mesta, ali onda su se pojavile druge scene i udaljile u sve manjim i manjim kvadratićima, što me je veoma uplašilo.

Počeo sam ponovo da proživaljavam život. Dok sam ga gledao iz moje perspektive, takođe sam doživljavao svako moje delo i kako su moje aktivnosti uticale na druge. Bukvalno sam mogao da osetim koncentrične krugove "emocije" kako izlaze iz mene i kako su doživljene od svake osobe za uzvrat: ja sam delovao na Džona, Džon je delovao na Reja, Rej je delovao na Sema, itd. I sve to sam iskusio. Bilo je to i dalje zastrašujuće i tužno o mom životu.

Posle retrospektive života pokazano mi je (ne sećam se vodiča), kako su svaka osoba, svaka misao, svaka akcija i svaka reč povezane. To je izgledalo kao ogromna mreža zvezdica koje postoje u mnogim dimenzijama.

Sve vreme sam bio pitan "šta je svrha?", ali iznenada sam bio u prisustvu velike lopte od svetla koja je bila na dlanu velike ruke. Tada sam doživeo blaženstvo, dok nisam odvučen, i našao se ponovo sa mojim drugovima. Oni su raspravljali u koju bolnicu da me odvedu.

Michael A. IBS

Opis iskustva:

Plovio sam u nefizičkom obliku prema purpurno plavoj, plinovitoj planeti. Osetio sam tako mnogo ljubavi i razumevanja da se to rečima ne može opisati. Druga moja slika je jedno od najstvarnijih osećanja. Bio sam negde u fizičkom obliku sedeći na prednjem delu nekog starog broda. Mogao sam da osetim miris hrane koja se kuva, i osetio sam prisustvo nečeg što mi govori da treba: "Vrati se nazad, i uči da VOLIŠ na pravi način".

Probudio sam se u bolovima na ICU. Bio sam u komi 21 dan. Medicinski izveštaji beleže da sam umro dvaput. Jednom kad me pomoćno medicinsko osoblje stavilo u kola hitne pomoći, dok sam bio na putu do bolnice, drugi put su me doktori oživeli 8 dana kasnije, tokom operacije na grudima. Doktori su mi rekli, prilikom otpuštanja, da neću hodati ni govoriti, govorili su da sam pravo čudo. Ima još mnogo detalja, i imam medicinske dokumente da dokažem moj slučaj, a to može i moja porodica, kao i moji prijatelji.

Don C. IBS

Opis iskutva:

Kada mi je bilo 15 godina imao sam tešku deformaciju gornje vilice, tako da su moji deda i baba dogovorili da se uradi jedna eksperimentalna operacija. Ta operacija je bila pre toga urađena samo četiri puta. Tokom operacije hirurg je povredio jednu arteriju u mom vratu i usled krvarenja sam umro. Sećam se da sam lebdeo u uglu sobe, iznad operacionog stola, gledajući dole na mene, pitajući se šta se dešava.

Onda, iznenada sam povučen kroz taj tunel ka belom svetlu, gde sam se našao kako stojim na putu od zlatnih kocki koji je vodio naviše prema nekakvoj građevini koja je imala 12 stubova sa strane, a napred stepenice koje su vodile ka uglednoj osobi koja je sedela na prestolu. Ta osoba je ustala, sišla niz stepenice i došla putem do mene. Svuda oko mene mogao sam da vidim i osetim divan mir i tišinu ispunjenu ljubavlju i spokojstvom. Spoznao sam negu na svetu. Sa moje leve strane je, sve dokle je oko moglo da vidi, bio predivan pejzaž sa lalama u svim zamislivim bojama. Sa desne strane je bio zid predivno plave boje koja je odgovarala nebu. Nisam mogao da vidim iza toga.

Kada mi je osoba prišla razgovarali smo preko misli. Rekao mi je da još nije vreme da uđem u nebeski dom već imam da ispunim zadatak, i da će moj život biti veoma težak. Da ću proći kroz mnoga užasna iskustva do te mere da ću želeti da izvršim samoubistvo, ali ako izvršim samoubistvo, neće mi biti dopušteno da dođem kući. Rekao mi je da će na mene biti paženo i da ću biti zaštićen, i na bezbednom. Ako prođem kroz ovu misiju biće mi dozvoljeno da se vratim kući. Onda je mahnuo rukom i na zidu sa moje desne strane se otvorio prozor, i mogao sam da vidim moju majku kako sedi na stolici u holu bolnice i plače. Onda se pored otvorio novi otvor i mi smo zakoračili kroz njega u kuhinju moga doma, i stajali smo pored moje majke, a ona je bila kraj sudopere i ljuštila krompire.

Otada desile su mi se mnoge loše stvari do tačke samoubistva sa PTSD-om i alkoholom. Pokušao sam da ispričam moju priču drugima, ali religija i drugi su je odbacili. Bio sam u više religioznih organizacija i celog života sam tragao da otkrijem šta je moj

zadatak i svrha u životu, ali još ne znam šta da radim. Pomažem drugima koji prolaze kroz stvari kroz koje sam prošao i to pruža zadovoljstvo. Želeo bih da mogu da učinim više da bih pomogao. Razumeo sam zašto me je duh postavio na ovu stranicu, mora da postoji razlog jer sam ustanovio da uvek slušamo duha kada on govori.

Christy B. IBS

Opis iskustva:

Na parkingu lokalnog bara, dok sam se pela na zadnje sedište motora mog dečka, neki posetilac mi je rekao: "Ne sedaj na taj motorciki!", i to je zadnje čega se sećam pre nego što sam se probudila u krevetu mojih roditelja, nesposobna da se pomeram i povraćala, dok sam čula dreku mog dečka da neko pozove hitnu pomoć. Imali smo sudar, kako mi je rečeno, prvo nisam davala znake a potom sam ustala, odbila medicinsku pomoć i otišla sa mojim roditeljima, koji su bili pozvani na mesto nesreće.

Ne sećam se sudara, ni kako sam dospela u kuću mojih roditelja, ali sećam se sledećeg.

Bila sam sa mojom biološkom majkom koja je umrla dvanest godina ranije, i velikim brojem drugih koji su me voleli, i bili jako srećni što me vide, kao i ja njih. Osetila sam koliko brinu o meni i počela sam da se pitam zašto toliko brinu, i tada mi je rečeno zato da bih bila bezbedna, i da ja uskoro moram da odem, i oh, ja tako nisam želela da idem, jer sam osećala snažnu opštu ljubav, zadovoljstvo, osećaj da sam kod Kuće! Bila sam okružena snažnim izvorom energije, i sama sam bila izvor pozitivne energije, i bila sam zainteresovana, i malo zbunjena, zašto ne mogu da ostanem sa njima.

Onda sam se probudila u bolovima, i jako, jako tužna. Pitam se kako sam mogla da ustanem, hodam i pričam pored povreda koje sam imala, a uopšte se toga ne sećam?

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da, mi smo energija, i važno je da ostanemo pozitivni i da delamo s ljubavlju.

Gordon M. IBS

Opis iskustva:

Pošto sam pogođen trčao sam još oko 90 metara. Upravo je bila prošla ponoć. Niko ne bi stao da pomogne. Legao sam nasred ulice. Video sam sebe kako ležim na tlu okružen ljudima. Znao sam da ću umereti. Život mi nije bljesnuo pred očima kao film ili fotografije. Iskusio sam sledeće, sa potpunom jasnoćom i razumevanjem - trenutno sam bio svestan svake negativne interakcije sa drugim ljudskim bićima u mom životu. Znao sam da ću, ako ostanem gde sam, osetiti i iskusiti svaku štetnu stvar koju sam prouzrokovao drugima u mom životu, znao to ili ne, onako kako su oni to iskusili. To je bilo zastrašujuće, jer je zajednički emocionalni bol bio nepodnošljiv. Nekako sam osetio da mi je dat izbor da se vratim - molio sam se prvi put u životu, bilo je to jednostavno, obećao sam da ću biti najbolja osoba što mogu.

Sledeće čega se svesno sećam je da vidim lica dva čoveka iznad mene, oni su bili pomoćno medicinsko osoblje pri Vatrogašnoj brigadi. Zatražio sam od jednog od njih (odlučno), ako ću umreti da mi kaže istinu, jer pokušavam da se pomirim sa Bogom. Odgovorio je da ne zna, ali ako uspeju (uz moju pomoć), da me održe dovoljno dugo u životu dok ne stignemo u bolnicu, doktori će učiniti sve što mogu. Rekao mi je da treba da me održe svesnim i da ne padnem u duboki šok. Izgubo sam preko dva litra krvi do dolaska u bolnicu ali sam ostao svestan i nisam pao u duboki šok. Četiri sata sam bio na operaciji, pogođen sam sa četiri kuglice iz sačmare, svake kalibra .32, dve u abdomenu, jedna u grudima i jedna gore u desnu ruku. Hirurzi su rekli mojim roditeljima, braći i sestrama (bio sam na intezivnoj nezi), ako dođem svesti treba odmah da me vide jer misle da neću preživeti. Kada sam se probudio moj otac i brat su stajali pri dnu kreveta, izgledali su jako uzrujani, jer su mislili da ću umreti - ja sam znao da neću - rekao sam im da ću živeti, jer sam znao. Bio sam u bolnici 31 dan. Imao još 3 operacije zbog infekcija, zatim tri meseca lečenja i oporavka.

Kakve ste emocije osetili tokom iskustva? Osećaj žalosti, jer uopšte nisam mario kako moja dela pogađaju druge, i razumevanje koliko sam mislio samo na sebe.

Da li ste imali pregled prošlih događaja iz svog života?

Da. Bilo mi je trenutno uliveno znanje da je moj život do tog trenu bio samo za mene, bez obaziraja na druge. Naučio sam da ljubav i poštovanje prema drugima, i svim ljudskim bićima, zaista jeste ono što donosi istinski uspeh u životu.

Da li je bio neki, ili više delova iskustva posebno značajan, ili važan za vas? Znanje i prihvatanje da je najvažnija stvar u odnosu sa drugima uzimanje u obzir kako moje akcije utiču na njih, a ne kako utiču na mene.

Da li su se vaša religiozna uverenja/praksa promenili, posebno kao rezultat vašeg iskustva? Da. Znam da Bog dela kroz ljude, njegova iskra ljubavi je jednaka u svakom ljudskom biću, a do ljudskog bića je da je prihvati ili odbaci. Takođe verujem da nam ne sudi, to ostavlja nama, da sudimo sebi.

Vicky M. IBS

Opis iskustva:

Bilo mi je šest godina, dijagnostifikovan meningitis, upala pluća, i prestanak rada plućnog krila. Bilo je prošlo 'povečerje', kad su bolničarke otišle u njihovu prostoriju, niko više nije bio u mojoj sobi. Bila sam sama.

Onda, iznenada, gledala sam dole na moje telo. Bila sam jasno svesna, u mom mladom umu, šta se desilo. Mogla sam da gledam naokolo po sobi, videći sve jasno, ali primećujući da ništa nije bitno - u materijalnom smislu. Bila sam jako svesna činjenice da sam umrla, i da imam izbora da idem na nebo, ili da se vratim na zemlju. Takođe sam osetila da sam jako povezana sa univerzumom, i da smo svi povezani. Znala sam šta treba da činim jer sam osećala... znala - imam posao da odradim na zemlji. Ovde sam da pomognem drugima. Tako da sam znala da je prerano da umrem. To nije bilo zastrašujuće iskustvo... ali definitivno je bilo iskustvo koje menja život... uticalo je na sve što sam učinila do danas, i uticaće do poslednjeg dana.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Znala sam zašto sam rođena. Znala sam da treba da pomazem ljudima, to je moja svrha. Materijalne stvari su bezvredne... pomaganje ljudima je neprocenjivo.

Mary Jo R. IBS

Opis iskutva:

Videla sam svetlo. Pojavilo se maleno, a onda raslo sve veće, i okružilo me. Nisam se plašila i bila sam vrlo dobro u stanju da ocenim da svetlo dolazi k meni. Primetila sam da nije veliko a onda se povećalo. Sećam se da sam "lebdela" kroz taj tunel, kao stvar... a onda sam samo ispala u veliku prostoriju... nisam sigurna da je to bila soba, ali bilo je prostrano. Bilo je sjajno, i sa nijansama ružičaste boje (Stoga je knjiga koju sam kasnije napisala o tome naslovljena "Da li je Bog Ružičast... Umiranjem do zdravlja"). Bog me je držao... Ne sećam se da li je moje celo telo bilo u njegovim rukama ili ne... to ne mogu da identifikujem. Znam da je to bio Bog, jer je to bilo jedno svemoćno biće. Ne kao osoba... mnogo manje ograničen oblikom. Nisam videla Boga, već ga osetila preko moje kože. On je govorio kroz sva moja čula. Pozvao me je po imenu i rekao da ne mogu da ostanem. Protestovala sam. Rekla sam mu sve o mojoj službi na zemlji (radila sam 24 sata sedam dana u nedelji, slabo plaćena za moj rad, dobra supruga, dobra majka). Nisam želela da napustim ovo mesto. Onda me je Bog upitao... Rekao je "Dozvoli da te nešto pitam". "Da li si ikad volela drugu osobu tako kako si voljena ovde". Ljubav koju sam primala u tim trenucima je bila tako neodoljiva... nikad nisam osetila ništa slično pa sam iskreno odgovorila Bogu. Rekla sam, "Ne... to nije moguće. .. ja sam samo ljudsko biće, a ti si Bog". Pružio mi je utisak slatkog, zaštitničkog cerekanja. Onda je rekao "Meri, možeš ti to bolje". Probudila sam se kad me je moj muž drmao za ruku plačući... govorio mi je da sam jako bolesna i da me vode na operaciju. Rekao je da treba da mi otvore glavu i pritegnu jednu arteriju koja krvari. Zamolio me je da ne umrem. Rekla sam mu da se ne brine. Upravo sam razgovarala sa Bogom, i On mi neće dozvoliti da umrem. Moj muž je mislio da haluciniram, (on je lekar, i ja bih to pomislila takođe pošto sam radila u Centru za Kancer, i imala sam običaj da nikad ne verujem u takve priče). Tako sam se brzo oporavila od operacije na mozgu... neurohirurzi su bili zbunjeni kako je to moguće.

Katie A. IBS

Opis iskustva:

Jela sam orahe u kuhinji kada mi je jedan zalogaj zapao u dušnik. Poplavila sam i izgubila svest. Moja porodica je to videla i pokušali su da me povrate, ali nisu bili u stanju da to urade. Bila sam mrtva pet minuta. Moja majka je pozvala 911, ali bila je zima i hitna pomoć nije mogla da stigne za pola sata. Moj deda je bio vatrogasac, tako da je znao šta da radi, ali ništa nije pomoglo - kad sam imala pražnjenje creva, i moj deda je rekao da ništa više ne može da uradi, i proglasio me "mrtvom."

Kad sam umrla izdigla sam se iznad tela i posmatrala mog dedu kako radi na mom telu. Moje telo me nije interesovalo, umesto toga izašla sam iz sobe prema prisustvu koja sam osećala u području dnevne sobe. Pošla sam ka tom prisustvu koje je bilo u blistavom, sjajnom, kao sunce svetlom prostoru - nije bio tunnel već oblast. Prisustvo je bilo neverovatan mir, ljubav, prihvatanje, smirenost i radost. Prisustvo me obavilo i moja radost je bila neopisiva - dok pišem ovo vratila sam se toj emociji, i to me još uvek očarava. Osećanje je spektakularno. Nisam osetila to prisustvo kao Boga (bila sam premlada da razumem taj koncept), već sam iskusila to prisustvo kao nešto što me je napravilo. Znam bez sumnje da sam napravljeno stvorenje, biće koje svoje postojanje duguje tom prisustvu.

Ne sećam se vraćanja u moje telo.

Kada sam se probudila sledećeg dana, znala sam dve stvari savim sigurno: 1) da postoji život posle smrti i 2) da sam stvoreno biće. To nisam znala kao racionalno znanje, već više explicitno dosađujući mojoj majci pitanjima: Ko me je napravio? Šta je večnost? Šta je Bog? Ona nije bila u stanju da odgovori na moja pitanja ali je bila dovoljno mudra da me pusti da razgovaram sa drugima koji su mogli.

Ovo iskustvo me dirnulo tako duboko da sam posvetila moj život traženju odgovora na moja pitanja kroz izučavanje filozofije i religije. Trenutno radim na doktoratu iz Teologije.

Don T. IBS

Opis iskustva:

Odvezen sam niz hodnik u moju sobu posle podužeg upisa koji je obavila jedna pomalo indiferentna katolička bolničarka. Bio sam protestant i ova, najbliža bolnica (katolička), nije htela da nas prihvati. Gubio sam boju i postajao sve slabiji i slabiji svakog trenutka. Bolničarka me je gurala niz hodnik u kolicima a moja majka nas je sledila. Majka je bila jako uznemirena zbog mog sve lošijeg stanja, a bolničarka je izgledala nezainteresovano. Iznenada sam se stenjući srozao u stolici, i moje svesno ja se "podiglo" iznad mog tela, udaljavajući se od stolice. Lebdeo sam iznad bolničarke i moje majke u visini plafona hodnika. Video sam šta obe misle; bolničarka je pomislila da će dobiti otkaz, a moja majka je pomislila da sam umro, i šta će ljudi misliti o njoj. Ona je bila majka puna ljubavi, ali to je bila njena trenutna misao.

Nastavio sam da plovim u vis i pomalo sam se uplašio. Prijetio sam da se podižem u nekoj vrsti spirale, i osetio sam se dobro (mnogo bolje nego dok sam bio u stolici). Konačno, uvideo sam da sam u prisustvu nekih bića koja su puna ljubavi. Mada je izgledalo da postoji glavno biće, ostala su takođe bila slobodna da komuniciraju. Bila mi je pokazana istorija planete i druge stvari koje sam gotovo trenutno zaboravio. Mislim da se sećam kako sam pitao da li mogu da kažem ljudima o tajnama koje sam video. Objasnili su mi da ću tajne jako brzo zaboraviti (i jesam). Onda mi je rečeno da mogu da ostanem sa njima ako želim, i da se "odmorim", ali da nisam završio. Rekli su ako ostanem da ću morati na kraju da se ponovo vratim. To sam razumeo kao da ću se vratiti u drugom telu i početi ponovo sve iz početka.

Rekao sam im da ću se vratiti nazad i odmah osetio kako sam povučen nazad dole u stolicu gde je čekalo moje telo. Našao sam se nazad u telu, vrlo slično oblačenju starog odela. Bilo je jako bolno i osećaj je bio grozan.

Podigao sam prst kao znak da sam ok.

Cynthi K. IBS

Opis iskustva:

1973. god. kada mi je bilo 20 godina, imala sam ozbiljnu saobraćajnu nesreću. Bila sam u krčmi i pila sa prijateljima, što je bila moja uobičajna navika vikendom u tom periodu mog života. Moj dobar prijatelj je insistirao da me odveze kući, ali iz nekog razloga donela sam odluku koja menja život, da me kući odveze jedan poznanik, Denis, koga sam poznavala preko jednog mog drugog bliskog prijatelja.

Ovo su stvari koje sam znala o Denisu:

Išao je u istu školu kao i ja, otkako pamtim.

Bio je dobar, tih mladić.

Voleo je svoj sportski auto.

Voleo je svoju devojku, sa kojom je nedavno raskinuo.

Od trenutka kako sam ušla u auto sa Denisom, počeo je da govori o devojci koju je tako očajnički voleo. Mogla sam da razumem njegovo stanje jer sam nedavno raskinula lošu vezu za koju sam još emocionalno bila vezana. Toga se sećam od tih pet minuta pre sudara. Bilo mi je jako žao Denisa kada je počeo da plače.

Prošli smo kroz raskrnicu u kojoj je trebalo da skrenemo. Dok je motor bruja a zatim urlao, sećam se da sam razmišljala koliko mora da je potišten.

Sledeće što sam shvatila je da sam u praznini - krećem se kroz prostor - bila sam gurana i vučena istovremeno. Kretala sam se tako neverovatnom brzinom da sam mogla osetiti trenje na telu. To nije bilo telo na koje sam navikla. Ali to je bila neka vrsta tela - neka materija? - ili možda neka energija?

Brzina se stalno povećavala. Ne znam koliko dugo sam putovala, jer vreme više nije bilo važno. Bila sam svesna da sam upravljana prema nečemu važnom. U daljini je bilo svetlo.

Pre dolaska do svetla stigla sam na neku zaravan. Tu su bili ljudi od svetla, providni, u dugim lelujavim odorama, ili to možda nije bila odeća već njihova "tela".

Znala sam da su ta bića moji pretci, ljudi koje NISAM upoznala tokom života, ali su bili ništa manje povezani sa mnom. Svi su se

osmehivali i bili srećni što me vide, kao da su me očekivali. Bilo im je drago što sam tu i što mogu da mi kažu tajnu koju oni svi znaju.

Jedna od njih istupila je napred da me pozdravi. Rekla je da ima nešto da mi kaže. Ne sećam se reči koje je izgovorila, više misli. Ali sećam se da je izgovorila jednu reč. To je bila prosta, jednosložna reč od dva slova, kao "ib" ili "er" - reč koju nikad pre nisam čula. Pitala sam se kako može da postoji takva reč - tako jednostavna, koju čovek nije otkrio - od samo dva slova.

U trenutku kada je ona izgovorila tu reč, znala sam razlog za sve. To je bilo kao da sam povezana sa svim drugim bićima - onima koje sam videla na zaravni - onima koje nisam videla već su bila negde daleko na mestu gde još nisam bila, blizu svetla - i onim koje sam ostavila iza, na zemlji. Svako. Sve.

Pogledala sam nazad, preko mog ramena sa zaravni, i mogla sam da vidim sve. Razumela sam razlog za sve. Imala sam celokupno znanje. Okrenula sam se nazad da pogledam onu koja me je pozdravila, a ona mi se još uvek osmehivala. Videla sam sve koji stoje iza nje i osetila čuđenje i strahopoštovanje koje se ne može opisati. Oni su se svi osmehivali i klimali glavom. Bili su srećni što ja razumem. Osetila sam uzbuđenje, sreću i ljubav koji se ne mogu izraziti na ovoj zemlji.

Znala sam da moram da se vratim mom životu. Nisam imala izbora. To nije dolazilo u pitanje. Mogla sam da vidim šta treba da se uradi.

Kada sam postala svesna da sam u bolnici, telo je tako jako bolelo da je to bilo gotovo nepodnošljivo. Kasnije mi je rečeno da, dok sam bila u sobi za hitne intervencije, mislili su da sam umrla više puta. Čak i ako sam bila svesna tokom dvonedeljnog boravka na intenzivnoj nezi, moji prijatelji i porodica su mislili da neću pregurati. Ali od trenutka kada sam se osvestila znala sam da ću živeti.

Provela sam dva meseca u bolnici i imala mnoge uspone i padove. Saznala sam da je Denis poginuo u udesu. Prebrodila sam mnoge emotivne i fizičke ožiljke nastale u tom periodu mog života. Živela sam svoj život između onda i sada, i načinila mnoge greške i pogrešne odluke. Doživela sam srećna vremena i napravila mnoge dobre odluke. Drugim rečima iskusila sam život.

Mnogo puta sam pokušala da se setim jednostavne reči koja je sve objasnila, ali znam da nikad neću uspeti. Znanje koje sam imala na kratko nije namenjeno ovom životu. Kada pređemo preko,

svi ćemo "razumeti", i postati deo svetla. Ja to znam jer mi je bilo dozvoljen kratak pogled u naš život posle smrti.

Christine R. IBS

Opis iskustva:

Neki starac koji je vozio kamper, skrenuo je levo pred nama; kretali smo se brzinom od 80 km/h u trenutku sudara. Glavom sam polomila retrovizor i proletela kroz vetrobransko staklo. Sećam se da sam se probudila, jer je moja prijateljica vrištala da me je ubila (ona je vozila). Ne sećam se kako sam dospela u kola hitne pomoći, ali kad sam se našla unutra zaspala sam dubokim snom bez bolova. Iznenada, bila sam izvan mog tela gledajući dole tehničara koji pokušava da oseti moj puls i govori: "gubimo je", opet i ponovo, a moja prijateljica je vrištala: "ona je mrtva, nemoj umreti Kris."

Mogla sam da vidim svaki detalj u kolima, položaj moga tela, držanje moje prijateljice, pokrete tehničara i instrumente koje je koristio da dobije ponovo moj puls, čak i boju ćebeta u koje sam bila umotana. I mada sam mogla videti sebe, znala sam da to nisam ja. Nisam imala osećaj panike ni straha, samo letimičan interes za ono što se dešava.

U sekundama dok sam posmatrala moje beživotno telo, našla sam se kako putujem nekom vrstom tunela brzinom svetla, nešto kao iz filma Star Wars "Vremenski warp." To je, kao da je sva energija univerzuma prolazila kraj mene, i uskoro su se sjajne čestice svetla pretvorile u blistavo belo svetlo. Osetila sam to kao orgazam na raketni pogon. Nikad nisam osetila tako nešto i od tada nisam osetila ništa slično - kao da me je obuzelo providenje. Onda sam u glavi čula glas Boga, i pitao me je sve odjednom: da li sam volela dovoljno? da li sam naučila dovoljno? da li sam iskusila dovoljno? Iznenada sam shvatila da nisam obavila stvari koje me je pitao, i kriknula: "Ne" treba mi još vremena. I tek tako, boom! Bila sam nazad u mom telu jaučući od bola.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Mi smo ovde da volimo, učimo i stičemo iskustva.

Jewel H. IBS

Opis iskustva:

Bio sam na plaži surfujući oko pola sata. Bio sam iscrpljen jer je surfovanje bilo vrlo teško, i bile su jake struje. Talasi su postajali sve veći, i nisam mogao da izađem iz vode zbog struje. Zaronio sam u veliki talas nadajući se da će me odneti na obalu. U talasu je bio ogroman zid vode koji me zavitlao kao rublje u veš mašini. Nisam imao apsolutno nikakvu kontrolu nad telom kad me je voda tresnula o okeansko dno, nisam znao gde je površina. Snaga vode je izbila sav vazduh iz mojih pluća, tako da sam odlučio da neću uspeti. Na tu pomisao glas u mojoj glavi je rekao da su svi koji su umrli živeli. Tako da sam počeo da se opuštam i shvatio da ne moram više da dišem, i bol u mojim plućima od usisavanja vode je prestao. Počeo sam da se osećam vrlo toplo i pospano, i lebdeo sam u sivom prostoru. Bio sam preplavljen sa predivnim osećajem bezuslovne ljubavi i takvim osećajem potpunosti, povezanosti sa svime, sve je bilo jednako sa svime ostalim. Onda sam lebdeo malo ispod talasa, kao tačka svesti. Osetio sam se super budnim i mogao sam da vidim dalje i mislim brže. Onda sam pomislio kako će moj otac, koji je na obali, reagovati na moju smrt. Iznenada, bio sam iznad površine vode gledajući oca koji je pretraživao vodu da vidi šta mi se desilo. Znao sam da će on nastaviti svoj život sasvim lepo bez mene, i da će preboleti. Onda sam opet bio ispod površine i pitao se kada će moj život proći predamnom. Osetio sam da je neko nevidljiv uz mene. Prenosio mi je viziju aktivnosti mog kratkog života. Izgledalo je kao da je sve u knjizi sa stranama koje su se okretale, osim što su slike bile kao filmovi. Bio je to razočaravajuć film, jer mi je tada bilo samo 17 godina.

Osetio sam da nisam ispunio ono zašto sam došao u ovaj život. Bilo mi je iskomunicirano, ako izaberem da napustim u ovoj tački moj život da ću morati da se vratim i odradim sve ponovo. Taj nevidljivi neko nije imao nikakvu osudu i osetio sam da će osuda doći od mene. U stvari, zaključio sam da sam to sam ja, moja viša verzija. U nekom trenutku sam upitao koji je smisao života i odgovor je bio "pomaganje drugim ljudima." Onda sam čuo divnu muziku, različitu od svega što sam čuo u životu, nisam mogao da

odredim instrumete ni melodiju. Sledeće, mogao sam da čujem udaljena školska zvana, zvuk koji me mamio na desno i u drugu dimenziju iz koje ne bi bilo povratka. Nisam oklevao na toj prepreci, nisam žalio da sve iz mog života ostavim za sobom. Bez upozorenja bio sam iznenada i silovito povučen dole prema mom telu, koje je još bilo okrenuto ka morskome dnu. Pri silasku mi je bilo rečeno "Još nije tvoje vreme." Kad sam se vratio u telo još nisam znao gde je površina vode. Onda sam zaista osetio par fizičkih ruku, ispod svakog stopala, kako me guraju na površinu, gde sam mogao da stojim u vodi dubokoj do prsa. Kako sam bio ljut! Osetio sam se tako prevarenim. Nisam hteo da napustim ono mesto da bih se vratio ovom životu. Trebalo je mnogo godina da prevaziđem tu ljutnju i oprostim Bogu što me je poslao natrag u život. Baš suludo, ha? To, kao prvo, nikad i nije bio moj život, On je taj koji daje ovaj život.

James E. IBS

Opis iskustva:

Ne mogu da se setim kada sam prešao na drugu stranu, ali verujem da je to bilo odmah posle istražne operacije.

Probudio sam se na rubu ne širem od 5 santimetara... stopalima sam osećao kao da se nalazim na rubu litice, sa vrlo malo širine da se održim uspravno. Osetio sam zid iza sebe, i priljubio sam se uz njega najbolje što sam mogao. Bio sam u praznini, potpuno crnoj, a opet... izgledalo je beskonačno. Ništa nisam video, samo crno, a opet mogao sam da osetim da postoji dole, postoji gore, rub, zid. Nisam znao ko sam bio, ni kako sam dospeo tamo, sve što sam mogao da mislim je "NEMOJ DA PADNEŠ", ponavaljao sam to, ponovo, i ponovo, i ponovo, povlačio sam se duž zida, ne znajući kuda da idem. Samo nisam hteo da padnem u tamu. Bio sam uplašen, ali takođe i miran. Dok sam se pomerao duž zida pomislio sam "kako sam dospeo ovde?" "odakle sam došao?" i kako sam napredovao, i dalje ponavljajući "nemoj da padneš" rub pod mojim stopalima je počeo da se širi. Osetio sam se malo bezbednije... sigurnije, jer mi je tlo pružalo više stabilnosti, mada sam i dalje bio u beskonačnoj tami, osetio sam da se tlo podamnom rasteže. Čim sam osetio da mogu normalno da hodam, osetio sam se bezbedno i upitao se "kuda sad da idem". I iznenada u daljini, video sam zvezdicu, malu tačkicu svetla, i počeo da hodam ka njoj. Kako sam prilazio svetlu, postajalo je sve veće i veće, i počeo sam da hodam brže, i brže. Kako je svetlo postalo sjajnije primetio sam da ispušta linije. Video sam ih da simultano dolaze ka svetlu, i izlaze iz svetla, izgledalo je trenutno... i ležale su svuda oko mene, vrlo nalik "bit mapi" na kompjuteru... samo linije i kvadrati koji formiraju nešto nalik pejzažu. Kako sam nastavio da se približavam... tlo je počelo da se popunjava... video sam zelenu travu... valovita brda... i upravo pre nego što sam stupio u svetlo... video sam krajičkom oka... pejzaž se izgleda pružao u nedogled, zelena brda i trava.

Onda POOF, u svetlu sam. Ono je zlatno, prelepo, bol koji sam imao tri godine svog života je nestao, smeh, ljubav, svaka emocija koju sam imao u životu je nestala. Bio sam jedno sa svime

što je ikada postojalo, ili što će ikada postojati. Znao sam, u tom trenutku, zato svih zašto. Nisam imao ni jedno pitanje, nisam imao potrebu za odgovorima. Sve sam spoznao u tom trenutku kada sam ušao u svetlo. Onda mi se obratilo, kao da sam govorio sam sebi kroz glasove svega što će ili što postoji. Jednostavno je reklo "moraš da se vratiš nazad" i to sam bio ja govoreći sebi da treba da se vratim pa opet... ja sam sve, pa ko je kome govorio??? Ha-ha. Tako, nisam raspravljao, znao sam već zašto moram, zašto život postoji, zašto se sve dešava. Pošto mi je reklo trebao sam da se vratim, to je bilo to. Probudio sam se u mom krevetu, moja majka je bila kraj mene. Prošlo je 5 dana, kancer koji me je živog izjedao, za koji su doktori rekli da ne mogu da izleče, bio je potpuno izlečen. Testirali su me, utvrdili da nemam kancer, i poslali me kući.

Ako je vaš najviši nivo svesti i budnosti tokom iskustva bio drugačiji od vaše uobičajne svakodnevne svesti i budnosti, molimo objasnite: Trenutak kada sam stupio u svetlo. Tada sam znao sve što ikad može da se zna, odgovore na sva pitanja koja ikad mogu da se postave. Svetlost, po mom mišljenju, izvor je sveg života, ono je život pre nego što je život stvoren. A samo svetlo dolazi odnekud drugo.

Da li ste sreli ili videli neka druga bića? Da. Sreo sam sve pre nego što se rode, i pošto umru. Sreo sam sve što opažamo kao život, fizički. Pre nego budete čovek, vi ste svetlost, pre nego što automobil postane automobil, on je svetlost. Sve postoji zbog tog svetla, sve je prosto njegova talasna dužina.

Da li ste videli ili čuli nešto u vezi ljudi, ili događaja tokom vašeg iskustva, što se može kasnije proveriti? Da. U svetlu mi ništa nije "rečeno", koliko sam znao sve što ima da se zna. Znao sam zašto postoji zlo u svetu, zašto postoji dobro, znao sam da svaka mala stvarčica koja će se ovde pojaviti, je upravo isplanirana u cilju da dovede do nečeg drugog. Sve što smo ikad učinili ili znali, ili ćemo znati, savršeno je isplanirano i savršeno u skladu.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. To me je naučilo da svako, sve, jeste na pravom mestu. Uvek će biti, bez obzira koliko mi pokušavali da promenimo, ili pokušavali da uništimo, ili pokušavali da napravimo, jednostavno radimo upravo ono što je planirano. Smisao života, kako sam to osetio, je jednostavno da živimo. Ovde smo jer želimo da budemo ovde.

Da li ste dospeli do granice, ili ograničavajuće fizičke tvorevine? Da. Svetlost je u suštini granica između života i nečeg što stvara svetlo. Osetio sam u svetlu da postoji još, ima nečeg iza njega, ali nisam bio spreman, još mi nije bilo dozvoljeno. Razrešavanje od svega u životu, svakog aspekta izuzev ljubavi za druge i radosti koju oni mogu da donesu, jedini je način da se ode dalje.

Da li su se vaša religiozna uverenja/praksa promenili, posebno kao rezultat vašeg iskustva? Da. Nikad se nisu razvili. Posle ovog iskustva, kada sam dovoljno porastao da razumem to i religiju otkrio sam da su sva religiozna uverenja ista generalno, ali čovek je ubacio untra svoje sopstvene poglede i želje, tako da su poruke, koje su nam ti dobri ljudi doneli, smrvljene i iskrivljene. Volite sve, to je osnova za našu religiju. Sve drugo je sredstvo za zastrašivanje ili sticanje dobiti.

Peter K. IBS

Opis iskustva:

Klizao sam se niz padinu brda prekrivenu lišćem koje ju je činilo klizavom. Klizao sam i preko slomljenih krhotina čaša i flaša. Prvo nisam bio svestan povrede. Prešao sam oko deset metara pre nego što sam primetio vlažnost na donjem rublju. Prvo sam pomislio da sam se upiškiio, pošto mi je bilo 6 godina, i to nije bilo neka nepoznata pojava. Spustio sam prednji deo mojih pantalona ali nije bilo urina. Onda sam pomislio da sam se ukaljao. Tako da sam opipao zadnji deo pantalona odmah iznad pojasa. Povukao sam natrag ruku i shvatio da ima krvi na njoj. Prešao sam još 6 metara i pozvao moju sestru koja je bila ispred mene. Pružio sam ruke i uhvatio se za metalnu ogradu, jer sam se već osećao slab. Imao sam veliku posekotinu u visini mog pojasa, i krv je isticala vrlo brzo. Preklopio sam ruke i prislonio nadlanicu preko posekotine koja je bila prekrivena zardalim ljuspicama. Trebalo je 10 minuta da se pojavi moja majka, onda još 5 minuta do doktora. Još 20 minuta do bolnice, i još 5 do operacione sale. Računam oko 40 minuta neprestanog krvarenja, dok nisu počeli sa transfuzijom. Isticala je brže nego što su mogli da očiste ranu pre nego što su mogli da je zašiju.

Kako sam ležao na operacionom stolu mogao sam da gledam stopala i kolena doktora i bolničarki. Trepnuo sam, i video sam njihova lica. Ponovo sam trepnuo, i video sam njihove glave odozgo. Trepnuo sam, i video ih 6 metara odozgo. Trepnuo sam i bio sam 15 metara iznad. Mogao sam da vidim kako rade na meni, isušuju ranu, i bili su vrlo brzi. Trepnuo sam i putovao sam (plovio) kroz maglu, ili oblak. Onda sam bio u tamnom prostoru kao noć. Nije bilo crno kao katran, mogao sam da vidim maglu pri tlu. Nisam hodao, klizio sam napred. Video sam plavo/belu svetlost, vrlo sličnu svetlosti zvezde, ispred mene. Onda sam pogledao na levo i video moju baku koja je umrla kada mi je bilo 9 meseci. Takođe sam video sve moje pokojne rođake sa njom, hiljade njih. Bili su u providnom duhovnom obliku. Eterični ako želite, a opet mogao sam da razaberem lica. Mogao sam da vidim kroz njih. Svi su me zvali da dođem kod njih, sa njima. Rekao sam im da sačekaju, prvo

moram da idem do svetla. Tada sam znao sve što se ikada desilo na svetu. Sve što će se desiti u budućnosti, i sve što se dešavalo u tom trenutku, bio sam jedno sa Bogom, ili Kolektivnom dušom, Ocem neba, Višom silom. Kako god želite da to nazovete. To je bila savršena ljubav. Kako sam prišao bliže svetlo je postalo sjajnije od sunca. Prošao sam kao kroz tunel. Na kraju svetlo se slilo u ljudski oblik. Nije mi bio poznat ali posle sam godinama razmišljao o tom liku i shvatio da sam to ja u dobu od oko 40 godina. Onda mi se obratio mojim vlastitim glasom odrasle osobe. Rekao je da sam ovde prerano. Potvrdio sam da jesam. Upitao me je šta želim da učinim? Odgovorio sam da treba da se vratim nazad. Pitao je zašto želim da se vratim nazad? Rekao sam ne želim, ja treba da se vratim. Zašto treba da se vratim? Rekoh ako se ne vratim to će ubiti moju majku. (Nisam mislio da će je to brzo ubiti, već sporije tokom godina neće podneti što me je izgubila). Upitao je - pa dobro da li si siguran? Odgovorih da jesam. Ok, i brzo kao kad pucnete prstima bio sam nazad na operacionom stolu. Zažalio sam što sam doneo tu odluku mnogo puta tokom godina kada je život postao nepodnošljivo težak.

Da li ste imali pregled prošlih događaja iz svog života?

Da. Do tada je proteklo samo 6 godina mog života, tako da nije bilo mnogo toga da se osvetli ili pregleda. Međutim naučio sam da sve što učinimo u našim životima ponovo proživimo kada umremo. Ponovo osetimo svaku situaciju u kojoj smo ikada bili. Takođe osetimo svaki učinak koji smo imali na druge ljude. Tako, ako udarim nekog, osetim i šta su oni osetili fizički/emotivno/duhovno kada sam to učinio. Takođe sam mogao da zaustavim i kažem da li ta osoba govori istinu, ako bih to odlučio.

Udon T. IBS

Opis isustva:

Sećam se da su me okrenuli na stranu, kako bi mogli da me intubiraju, i onda sam se onesvestio. Iznenada, više nije bilo bola, i sećam se razgovetnog brujanja kao zvuk veoma snažne električne struje, to je bio najlepši zvuk koji sam ikada čuo. To je teško objasniti, ali to je kao hummmmm, ali kao da je svirao najsavršeniji orkestar na svetu. Verovatno nećete razumeti taj deo, ali bio je vrlo razgovetan.

Sledeće čega se sećam, bilo je izgleda kao da postajem deo svega, ali se krećem sa ogromnom fluorescentnom svetlom tvorevinom koja je stvarala talase savršenih dimenzija i kretanja, i svetlo je bilo savršeno. Iz nekog razloga izgledalo je da iznenada sve ima smisla, svet, ja, na sve je bilo odgovoreno trenutno, i izgledalo je da znam sve. Nije bilo bića već energije, kao što sam ja, koje su deo svega, i nije bilo hladnoće, ni vrućine, ni vetra, ničega, samo savršeno fluorescentno svetlo koje je kontrolisalo sve tvorevine, i nežno sve se kretalo u talasima. Onda se samo sećam povratka, doktor, i svi su stajali nadamnom u panici, i bol je počeo ponovo da se vraća.

Christine D. IBS

Opis iskustva:

Prošla sam kroz tunel do sjajnog svetla. Kada sam izašla videla sam staru gospođu. Grdila me je, govoreći da još ne treba da budem tamo. Mislim da je to bila moja baka. Videla sam mnoge ljude u belom. Dok sam ih posmatrala videla sam njihov život, šta su uradili, i kako su se osećali kada su to činili. Znala sam sve o životu, šta se očekuje da uradimo i zašto je to potrebno da se uradi. Ljudi koje sam videla nisu govorili svojim ustima već mislima. Kako sam nastavila da posmatram okolo mnoge ljude i njihove životne priče, videla sam čoveka u crvenoj odeći sa dugom kosom. Bio je mnogo lep. Kako me je pogledao, bila sam nazad u mojoj kući sa vatrogascem koji je radio na meni. Nikad to neću zaboraviti, bilo mi je samo 4 godine, tako da nisam znala ništa o tim stvarima ali pamtim jednu stvar - mi smo svi povezani jedni sa drugima, i imamo nešto da uradimo na ovoj zemlji.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Znala sam sve i zašto je tako, ali kada sam se vratila nisam znala ništa, ali sećam se da sam imala veliko znanje.

Cara M. IBS

Opis iskustva:

Bila sam divlja tinejdžerka i uzela sam opasnu količinu kokaina pomešanu sa alkoholom. Moji prijatelji, koji su bili očevici toga, rekli su da sam imala jak napad i moj puls je bio nepravilan, i na kraju je prestao. Mislili su da sam mrtva jer mi je srce stalo. S obzirom da smo bili usred nadođije, nisu bili u stanju da na vreme kontaktiraju bilo koje medicinsko osoblje. (Sada vodim jako srećan život, bez droge.)

Sećam se da mi je puls bio van kontrole. Shvatila sam da imam sve simptome srčanog udara i palo mi je na pamet da sam uzela previše droge. Nisam htela nikog da alarmiram, mislila sam da to mogu da prespavam. Sećam se da sam se borila da dođem do mog šatora i onda zaspala. Čudna stvar je, kada sam se probudila, da sam stajala na padini brda daleko od šatora. Osetila sam se potpuno revitalizovanom, i tada nisam mogla da se setim šta se dogodilo - samo sam pretpostavila da sam malo odspavala. Onda sam primetila da mi nedostaju stvari, i da sam nešto zaboravila. Svi moji prijatelji, koje sam sreća, imali su usporenu reakciju, i gledali su me kao da vide duha i pobegli bi. Tada nisam mogla da razumem zašto se ponašaju tako smešno. Kada su prestali da se plaše, ispričali su mi šta su videli, i da su bili sigurni da sam umrla, jer su me ostavili kada sam bila bez pulsa, pošto su videli jak napad ne znajući šta da rade u vezi toga u tom zabačenom području.

Nekih nedelju dana kasnije, sasvim jasno mi se vratilo sećanje o tome šta se dogodilo. Bilo je to kao da se neka alternativna stvarnost raširila ispred mene. U toj alternativnoj stvarnosti ušla sam u šator, legla i zatvorila oči.

Ista sekvenca se ponavljala. Bilo je to kao traka koja se ponavlja opet i ponovo, sa pucnjem na kraju. Znala sam da je to zagonetka koju treba da rešim da bi mogla da nastavim dalje. Vreme je izgubilo svaki značaj. Neobično je da sam imala jasan vid, a bez naočara sam praktično slepa. Takođe sam mogla da vidim u više pravaca odjednom. Gledala sam dole na moje telo, i kroz telesne oči istovremeno, kao i iza mene, i izvan šatora. Konačno sam shvatila da je zvuk pucnja bio zvuk mog poslednjeg

otkucaja srca, i da sam umrla od prevelike doze droge i srčanog udara. Bila sam mrtva. Na kraju, došlo je medicinsko osoblje i stavilo moje mrtvo telo na nosila. Posmatrala sam sve to izložena izvan mog tela. Moja majka je plakala dok je ljuljala moje mrtvo telo u svojim rukama. Imala sam sahranu i bila zakopana. Bila sam zakopana u zemlju, i dalje vezana za moje fizičko telo. Nekako, instiktivno sam znala da sam vezana za njega dok se celo moje telo ne raspadne i ne postane deo zemlje. Razmišljala sam da li je to neka vrsta kazne, da sam vezana za moje telo, jer prekomerna doza je jedna vrsta samoubistva. Hiljade godina su protekle kako sam ležala u zemlji, ali izgledalo je kao nekoliko sati. Mogla sam da osetim da je sloboda blizu dok sam osećala da se poslednji delovi onog što je bilo moje fizičko telo raspadaju. Onda, sledeće što se desilo bilo je neverovatno.

Iznenada sam bila bez fizičkog oblika. Sve je bilo samo svetlo, boje, muzika, obrisi, ali rečima se to ne može opisati. Bila sam deo kolektivne svesti, univerzuma. Sve je bilo povezano. Osetila sam pravu suštinu mog duha, nisam imala oblik već sam bila samo čestica slobodne energije povezana sa hiljadama drugih energija, drugih svesnosti, koje su bile savršena harmonija univerzuma. Ne mogu to da opišem rečima. Reči nikako ne mogu da opišu kakav je osećaj biti samo energija, samo čestica svesti povezana sa svime u univerzumu. Vreme nije imalo značaja, sve je bilo jedno i sve je bilo tako zastrašujuće potsticajno. Nisam više znala šta sam bila kao čovek, sve je bilo ja, i ja sam bila sve, i sve je bilo svepovezano. Čula sam zvuke muzike, ali ne ljudske tonove, i ne ljudskim ušima. Izgubila sam poimanje ljudskog i fizičkog oblika. Onda iznenada, kroz svetlo, urezao se glas koji je nekako našao moju posebnu tačku svesti u spoju svega, obraćao se direktno meni, bio je to moj vlastiti glas koji sam čula kako kaže: "Oh, moja. Ti si umrla. Ti si stvarno umrla. Ali hej, još nisi trebala da umreš." I tek tako, bam. Sve se pretvorilo u tamu, i to je kada sam se našla ponovo u svom telu i osetila se potpuno revitalizovanom.

Rose D. IBS

Opis iskustva:

Bila sam jako bolesna, dehidrirala, i sigurno sam pala u neko besvesno stanje. Sve čega se sećam je da sam bila na nekom mestu blistavog svetla. Sa mnom je bio još neko. Ne sećam se razgovora ali znam da je to drugo biće govorilo. Nisam videla svoje telo, niti bilo koga drugog tamo, sve je bilo samo svetlo. Ne sećam se tačno ni jedne reči već samo suštine onog što mi je bilo rečeno. Pitala sam da li je to nebo i rečeno mi je da jeste, ako tako hoću da nazovem život posle smrti. Odgovorila sam da ne verujem u Nebo (takozvano), ili nekakav život posle smrti i rečeno mi je da grešim. Bila sam mnogo bolesna i imala jake bolove ali na tom mestu nisam. Radost, mir i vedrina se ne mogu opisati. Počela sam da se raspravljam sa tom drugom pojavom, kazavši da ljudi treba da osete na nekoliko sekundi to mesto da bi im se dala neka nada i neki mir, i da je na zemlji stvarno velika zbrka. To biće je očigledno imalo smisla za humor i odgovorilo nešto kao: nije predviđeno da se raspravljaš sa tvorcem, ili ću morati da te stavim na pauzu. Ali ni tada se nisam plašila. To biće me je onda nežno i toplo uverilo da je svakoj pojedinoj osobi dato dovoljno informacija da načini pravilne izbore. Slobodna volja je pravo kog se ne treba olako odreći. I nekada, videti nije dovoljno da se veruje. Upamti, dobrotu, nesebičnost i ljubav prema drugima uvek će te voditi u pravom smeru. Ako ne uradiš kako treba uvek ćeš imati drugu izmenu. Nisi završila i imaš još posla da obaviš. Onda sam se probudila na podu sa istom radošću, zadah i bol se nisu javili još nekih pet minuta. Onda mi se bolest vratila. Ali ne mogu da zaboravim iskustvo, i osećam da se očekuje da ga nekako podelim.

Sam P. IBS

Opis iskustva:

Spavao sam na suvozačevom sedištu kada smo naleteli na kamion brzinom od 96km/h. U nekom trenutku, nisam siguran kada, pošao sam pravo na gore kroz vazduh, u nedostatku boljeg opisa, i približio se oblaku koji je bio skupina bića. Znao sam da oni znaju sve o meni i da nema potrebe da se pretstavljam. Kako sam prilazio, figure u obliku oblaka poprimile su ljudski oblik, i znam da su me oduvek znali i da se vraćam kući.

Postao sam svestan neverovatnog znanja, kojeg sada ne mogu da se setim. Osećaj je bio kao kad je komad metala privučen magnetom. Emocija je bila neodoljiva sa neverovatnom ljubavlju povezanom sa "magnetičnim" efektom. Osetio sam da sam ih oduvek znao, ali kada sam prišao jednom biću nisam bio siguran ko je to bio. Napustio sam ih i vratio se mom telu koje je izgledalo kao da sam obukao ukaljanu odeću.

Brinuo sam za moje dete, ali dobio sam osećaj da je to sređeno i da ne moram da brinem o tome. Video sam i čuo čudesne stvari, većinu ne mogu da opišem ali izgledalo mi je da postoji ritam za sve, sa uvek prisutnom neverovatnom muzikom. Sve u mom životu, uključujući davno zaboravljene detalje je imalo smisla. U stvari, sve je imalo savršen smisao. Nisam želeo da odem. Video sam svoj život u vrlo kratkom vremenskom periodu u odnosu na ono što sam se sećao kao vreme pre i posle mog zemaljskog života.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Sve ima smisla, univerzum, ritmovi, svet i svrha ljudi. Izgleda da tamo ima bića koja su bila na zemlji, i drugih koja nisu. Dolazak na zemlju izgleda kao neka vrsta neobičnog iskustva učenja.

Jule L. IBS

Opis iskustva:

Godinama sam pokušavala da spojim iskustva. Prvo iskustvo je bilo kratko, i ne sećam se mnogo. Neki snovi o svetlu, ali blede.

Drugo iskustvo je bilo traumatično. Početne faze čudno poznate. Siva praznina, osećaj kretanja, bez ljudskih oblika, veoma usamljena. Onda svetlost, privlačenje ka njoj, sve brže i brže. Ne pripremljena za ulazak. Užasno odbacivanje i pad. Potpuno gubitstvo duha. Bila sam se uplašula tokom operacije pod anestezijom. Zubar je primetio moju reakciju. Postao je jako ljubopitljiv o religiji, filozofiji, metafizici, esp, itd.

Treće iskustvo, poznato, sa sivom prazninom, osećaj usamljenosti, bez ljudskih oblika. Znala sam da su sledeći svetlo i tunel. Još uvek nisam mogla da uđem. Kako sam bila privlačena sve bliže i bliže nisam mogla da kontrolišem da mislim samo o tome šta je svetlo. Postojala je sumnja, strah, i ponovo strašan pad. Ponovo, bila sam uplašena tokom operacije pod anestezijom. Očigledno sam uplašila i zubare jer su posle toga odbili da me prime kao pacijenta. Majka me je odvela kod drugog zubar. On nije znao za moju reakciju. Ni sama nisam bila sigurna šta se dešava, jer u to vreme nije bilo znanja o IBS-u, ali ovaj put sam bila nekako pripremljena. Sve je bilo očekivano i dogodilo se potpuno na isti način.

Siva praznina, svetlost, tunel. Ponovo nisam uspela. Ovaj put se svetlost ponovo pojavila. Sa mnogo poniznosti, i puno osećaja da sam počastvovana samim njenim prisustvom, prepoznala sam je kao boga. Odmah sam bila prihvaćena unutra. Ovde ponestaju reči za opisivanje kako je to biti u jedinstvu sa svetlom. Ljudskim izrazima bi mogla da opišem ono što se desilo do tad, ali reči nisu dovoljne u opisivanju jedinstva. Mogu da se setim osećaja histeričnog smeha, ne fiziki, već čiste energije koja može da učini da se neko oseća tako dobro, i to se ponavljalo ponovo i ponovo, "da li je to ono o čemu se radi". Bilo je čudesno.

Onda taj zvuk sonara. Ometajući, samo bleep, ali usporavajuće. Čas podrhtava, a onda jasan koliko god može biti. Bio je to zubar koji je vikao na mene da otvorim oči. Bio je izbezumljen.

Veoma uplašen. Medicinska sestra je izbezumljeno vadila igle iz moje ruke. On me je silovito drmusao za ramena. Moleći. Moja majka je bila u čekaonici sa ostalima. Mogli su da čuju kako taj čovek viče. Otada više nisam primala anesteziju.

Provela sam mnoge sate razmatrajući ove događaje. Trebalo je mnogo godina. Sada osećam da razumem kako to funkcioniše. Došla sam do zaključka da je to jako jednostavno ali većina to neće razumeti. Mi jednostavno 'sudimo sami sebi' prema sposobnosti da potpuno verujemo tom svetlu. Da verujemo da je ono dobro. Bez tog poverenja, ili vere, imala sam nekoliko negativnih IBS-ova. Sa tim znanjem sam ubeđena da su nam date mnoge šanse. Ne samo jedna kako izgleda pri padu. To je moje znanje o negativnom IBS-u. Bog je svevoleći, i opraštajući. Moje znanje o pozitivnom IBS-u je tako prosto. Sada osećam da mogu da vidim to svetlo u svakome koga sretnem. Zlatno pravilo. Ophodi se prema drugima kako želiš da se ophode prema tebi. Dodaću da nije bilo religioznih likova ni bića. Samo ja i svetlo. Moj cilj u životu je da se tamo vratim.

Ima li još nešto što bi želeli da dodate u vezi iskustva?

Stupila sam u kontakt sa IFIBS pre nekoliko godina. Izgleda da me jedno pitanje tišti. Teoretski govoreći, ako neko zna šta je važno u vezi umiranja, i šta se potom dalje dešava, šta bi činio sa tim znanjem? Takođe, upravo pre nego što sam prihvaćena u to svetlo, sećam se da sam prvo pitala, posle svih padova "šta mogu da učinim da bih bila sa tobom?" "Kako mogu da ti služim?" Taj deo o služenju me je uvek intrigirao. Sada osećam ako mogu da pomognem samo jednoj osobi koja se muči sa negativnim iskustvom, i uverim je da je sve u redu, da dobijamo drugu šansu, to bi bilo moje služenje. Sećam se da sam jednom pala sa 6m visokog skladišta za žito. To nije dovelo do IBS-a. Ali se sećam misli upravo pri dolaženju svesti, koja bi to grehota bila da ponese ovo znanje sa sobom. Nisam brinula o sebi, ili porodici, već o ovom znaju. Mislim da je to bio 'poziv na buđenje'.

Romona B. IBS

Opis iskustva:

Neću opisivati kako je došlo do toga, ali bila sam u malom aluminijumskom čamcu gledajući u ogroman crni zid, znajući da ću udariti za nekoliko sekundi, i razmišljala da ću učiniti ono što mogu. Šta se potom desilo uspela sam da se setim tek pre nekoliko meseci. Aluminijumski čamac je udario u baržu, prevrnuo se prema barži, i pala sam u vodu udarivši glavom u baržu, potonula ispod, i počela da plivam pokušavajući da nađem stranu na kojoj bih isplivala na površinu.

Gde god bih krenula nisam mogla da nađem izlaz. Nisam mogla da verujem da je ovo način na koji ću umreti. Pomislila sam na mog sina, u prvom razredu srednje škole, i kako neću završiti sa njegovim odgajanjem, i kako će to biti loše za njega, i poželega da mogu da ostanem da vidim kako odrasta. Predala sam se, prestala da plivam i odustala, a onda ponovo pomislila na Dejvida i pokušala poslednji put. Na koju stranu da krenem? Dešnjakinja sam, ići ću na desno. Rukama sam prelazila po metalu onda konačno nije bilo metala okrenula sam se da bih izronila i onda se sećam ekstremne hladnoće zatim potpunog mira i radosti. Čula sam: "ona nema puls, o moj bože, o moj bože."

Tada sam bila izvan tela, tako laka, tako slobodna, tako zadovoljna samim tim što postojim. Svi su bili tako uznemireni, očajnički su pokušavali da mi pomognu, nije mi bila potrebna pomoć. Bila sam dobro, i tako srećna, srećnija nego što sam ikada bila. Smirena, sa osećajem prihvaćenosti i ljubavi. To je bilo jače od svega što sam ikad osetila. Onda sam shvatila da znam stvari, sve je tako jednostavno, ljudi čine stvari tako teškim, ne moraju da budu. Ono što je privuklo moje interesovanje je shvatanje zašto ne možemo da koristimo u potpunosti potencijal našeg mozga, vau, otvorile su mi se oči, mi imamo znanje ove strane sa nama sve vreme u našoj glavi, ali živimo ovde i učimo ono što moramo da bi više razumeli emocionalni bol, fizički bol, potpunu usamljenost, potpunu bespomoćnost, taj deo našeg mozga spava sve dok nam srce kuca. Kada naše srce stane vraća nam se celokupno znanje. Svako ko umre vidi i čuje ono što mu je potrebno da bi svoj prelazak prihvatio

što je moguće spokojnije. Čekajte ima još čega bih htela da se setim, a onda. . . tako mi je hladno, oh ne vratila sam se, boli me, hoću nazad. Daju mi CPR (nemam puls). Ovo je najteža škola u koju mogu da idem, još je nisam završila, ima još što treba da učinim, još što treba da naučim, to će sada biti teže, znajući gde sam mogla da budem.

Da li ste dospeli do granice ili ograničavajuće fizičke tvorevine? Ne. Postoji svetlost do koje možete doći, i prići sami dok drugima treba asistencija, zavisno šta osobi više odgovara. Znala sam da je tamo u daljini ali sam htela da ostanem u dimenziji u kojoj sam bila, da se zaustavim i uzmem znanje koje sam primala. Mi smo u ovom svetu i postoji svet kao ovaj kada pređemo preko, u kom mogu da hodam uz vas i osetim vaše misli i emocije. Znam da dolazimo ovde da učimo i upamtimo šta ovde osećamo da bi razumeli tragove drugih dok su ovde, a mi smo preko. Najbolje bi to moglo da se objasni... ako nikad niste slomili kost ne možete da razumete kroz šta prolazi druga osoba, ali ako jeste onda znate.

Da li ste postali svesni budućih događaja? Nisam sigurna. Bila sam svesna najvećih muka i problema koje je ovaj svet ikad poznao. Znam da će ovde svima biti sve teže i teže. Ovi ovde i njihova deca, unuci i praunuci su najjači, tako da mogu da prođu kroz ono što dolazi. Ne sećam se detalja šta će biti.

Da li imate neke psihičke, neuobičajne ili druge posebne darove (sposobnosti) posle vašeg iskustva koje niste imali pre iskustva? Da. Moj zet je umro 2000 god. Nije verovao u život posle smrti. Telefonom sam razgovarala sa sestrom koja je živela u Walnut Creek-u u Kaliforniji. Odjednom mogla sam da vidim žuto kao da je neko stavio žuti papir pred mojim očima. Onda je nestalo i moj sobičak je bio ispunjen mehurićima, hiljadama mehurića. To je nastavilo da se dešava, žuta boja pa hiljade mehurića. Onda sam imala glas u mojoj glavi koji je govorio: reci joj, reci joj, reci joj, postao je tako glasan da više nisam mogla da čujem sestru i onda sam rekla: 'Marša, moram da ti kažem nešto što nema smisla, nisam luda ali moram ti reći: ŽUTI MEHURIĆI!'. Ona nije mogla da poveruje. Bila je sreća, jako srećna. Onda mi je rekla da su jedne večeri ona i njen muž Bob gledali film Huidini. Bob je komentarisao da nema života posle smrti, Marša mu je rekla da će smisliti tajnu reč koju samo oni znaju i ko prvi ode, ako ima života posle smrti da nekako doturi tajnu reč onom ko je ostao ovde. Na moje iznenađenje, to je bila tajna reč: žuti mehurići. Ona je to odabrala jer

nema nikakvog smisla, niko nikad ne bi izvalio te reči osim ako im neko od njih ne kaže to.

Da li je bio neki, ili više delova iskustva posebno značajan, ili važan za vas? Da, učenje, ono što činimo iz dana u dan deluje na druge ljude koje i ne poznajemo, ili nismo sreli. Skrenuti levo umesto desno. Otrici na pretstavu umesto na štraftu, sve što činimo pravi talasiće koji menjaju nešto drugo. Na drugoj strani - tamo smo jako međusobno povezani i osećamo se veoma bliski, i volimo jedni druge. Ovde u ovim telima, mi smo odvojeni jedni od drugih i vrlo usamljeni, zato je bebi potrebno mnogo dodira za življenje. Veoma nam je teško da budemo tako izolovani jedni od drugih. Potrebni smo jedni drugima više nego što pretpostavljamo.

Da li su se vaše veze promenile, posebno kao rezultat vašeg iskustva? Da. Drugačije gledam na prijatelje. Oni se žale na ovo i ono. Mi smo ovde da imamo problem, da ga iskusimo, naučimo iz njega, izrastemo i nastavimo dalje. U vezama... sretnete nekoga... zaljubite se... to se pokvari... date jedno drugom lekciju koju treba da naučite... oboje ispunite smisao veze... ako ostanete budete nesrećni, oni takođe postanu nesrećni, ima još veza koje niste iskusili tako da vaše vreme učenja ovde nije došlo do svog punog potencijala. Ne kažem da neke ne treba da traju zauvek, ali neke su samo stepenice do nečeg boljeg. Ako se žalite i ne nalazite rešenje, radije bih prekinula vezu sa tom osobom, jer namenjeno nam je da učimo i da idemo dalje.

Da li su se vaša religiozna uverenja/praksa promenili, posebno kao rezultat vašeg iskustva? Da. Bog je neophodan u mom životu, crkva može ali ne mora.

Ima li još nešto što bi želeli da dodate u vezi iskustva? Iskustvo mi je otvorilo oči. Nisam više ista osoba. Ponekad mi to nedostaje. Vidim svet drugim očima, svet i njegovo značenje su sada sasvim drugačiji i ponekad malo neprijatni. Sada, sa ovim iskustvom, ja sam se promenila, i promena nije uvek laka, ali znam da je uvek neophodna.

Jim F. IBS

Opis iskustva:

Samo par nedelja pošto sam pušten iz bolnice jako sam se prehladio. Dok sam ležao u mojoj sobi na spratu u kući mojih roditelja, disanje mi je postalo vrlo teško. Osetio sam stezanje u grudima, i svaki dah je bilo sve teže udahnuti. Tada ni ja, ni moji roditelji, nismo znali da je ta prehlada u stvari bila upala pluća, i to me je gurnulo u jak asmatični napad. Disanje mi se tako brzo otežalo da nisam imao prilike ni da pozovem u pomoć, i ubrzo sam jedva dolazio do daha, jedva uopšte dišući. Osećao sam paniku i bespomoćnost dok sam očajnički pokušavao da uvučem kiseonik u pluća... Molio sam se da će neko doći u sobu da proveru kako mi je... znao sam da ću umreti... ali nisam mogao ništa da učinim da skrenem pažnju, jer sam bio previše slab da bih se pomerio.

Iznenada sam se našao kako lebdim pod plafonom moje spavaće sobe, gledajući dole na moje nepokretno, beživotno telo. To mi nije izgledalo ni najmanje čudno niti zastrašujuće... baš suprotno... nikad pre ni posle nisam osetio jedno takvo neopisivo osećanje mira, spokoja, topline, i iznad svega... potpunu uronjenost u bezuslovnu ljubav. Reči ne mogu preneti neodoljiva osećanja koja sam imao. (I danas, od radosti mi krenu suze kad se setim tog iskustva). Izgledalo je potpuno prirodno gledati naokolo iz mog pogodnog ugla blizu plafona. Jasno sam mogao da vidim sebe kako ležim u krevetu, bez ikakvih pokreta, izgledao sam vrlo... mrtav, moja sestra Meri se šminkala u kupatilu, mama je u kuhinji spremala večeru, pevajući neku pesmu iz "My Fair Lady". Mogao sam da vidim još neke moje rođake kako gledaju TV u prednjoj sobi, kao i dvorište pored kuće, sunce koje sija, i saobačaj koji se odvijao na ulici. Zidovi naše kuće su izgledali providno... bili su tamo, mada nejasno, ali mogao sam da prođem kroz njih. Iznenadujuće da mi ništa od toga nije izgledalo čudno... bilo je sasvim normalno. Iznad svega, osetio sam ljubav za kakvu nisam znao da postoji. Osetio sam kao da sam uvijen u tu ljubav, i to je bilo kao da je isceljujuća ruka odnela sav moj bol i nelagodnost. Nisam želeo da napustim to mesto... to osećanje... hteo sam još...

Jednako iznenada, našao sam se ponovo u mom krevetu, napad astme je sasvim prošao. Još mi je bilo potrebno lečenje upale pluća, ali to je bio moj POSLEDNJI asmatični napad u životu. Zahvalan sam Bogu za čudesan dar koji mi je dao tog dana, i očekujem moj povratak Njemu, kada se moja misija ovde na zemlji završi. Više se ne plašim smrti" (Mada, još uvek se malo brinem za način kako će se zbiti.. lol...)

Kako se moj život odvijao imao sam ukupno četiri određena slučaja božanske intervencije, i istinski sam ponizan i zahvalan za te darove. To mi je pomoglo sa mojom decom, mojom porodicom, prijateljima, drugima koje sam sreo na životnom putu, i meni samom.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Ovo je takođe teško objasniti... Vratio sam se znajući da postoji razlog što sam ovde. Postoji svrha što sam tu, mada mi to nije sasvim jasno, ali ispuniću je tokom vremena. Došao sam do razumevanja da svi imamo svrhu, i osnovni deo te svrhe je da volimo jedni druge, i pomognemo jedni drugima da iskusimo veličanstvenost kreacije.

Michelle M. IBS

Opis iskustva:

Videla sam da dolazi automobil, ispružila ruku i viknula NE. Onda nije bilo ničega. Ničega... praznina... ništa. Onda...

Pojavilo se svetlo, i belo biće koje je reklo: "Doživela si nesreću." Sećam se da sam pomislila: "Da li je ovo neki anđeo?" I osetila da znam da anđeo nije reč za ovo biće. Biće je bilo dobro i puno ljubavi. Nisam osećala nikakv strah, i shvatila sam da je moj život gotov. Prvo sam osetila ogromnu tugu i žaljenje. Ali onda, takvu ljubav i razumevanje, bilo je u redu što je moj život okončan, i osetila sam ravnodušnost prema tome.

Onda su se pojavili drugi, mada ih nisam prepoznala kao ljude koje sam poznavala u životu bili su kao porodica koja me očekuje, znala sam ko su bili i bilo je toliko radosti, sreće i saosećanja.

Tamo je bilo tako lepo, lepo da se to ne može opisati. Tamo je bio blistav grad, ili nešto kao grad u daljini. Boje i sastav svega su bili prelepi... zadivljujući.

Postavila sam pitanja o životu, i dobila odgovore... ali nije bilo nikog ko govori, to je bilo više kao neko razumevanje među nama. Takvo razumevanje života, Boga... svega što postoji. Sećam se da je to bilo kao da sam ponovo uvođena... ili buđenje posle čvrstog sna. Pomislila bih pitanje i saznanje bi stiglo. To je teško objasniti, pretpostavljam da je najbolji način da se to pravilno objasni analogija... to je kao kada putujete, i boravite u hotelu, tuđem krevetu, sobi, i probudite se usred noći i ne znate gde ste... treba vam nekoliko minuta da shvatite i da se setite gde ste. To je osećaj koji sam imala na drugoj strani, sećala sam se i to je bio dobar osećaj, biti tamo i razumeti, znati... to je dom, gde sam zaista živela.

I onda sam videla/osetila ceo svoj život. I osetila sam da sam zadovoljna, u miru, dobro zbog mog života. Osetila sam saosećanje, ljubav, razumevanje prema meni i svim ljudima i stvarima u mom životnom iskustvu - videla sam sve to i osetila sve emocije, svuda i kod svakog oko mene.

Osetila sam jedno razumevanje o životu, šta je bio i šta jeste. Kao da je to bio san u sebi. Teško je objasniti ovaj deo. Pokušaću, ali moje reči ne prenose to u potpunosti. Ovde nemam reči, ali

shavatila sam da zaista nije važno šta se dogodilo u životnom iskustvu. Znam/razumem da je bilo žestoko, kratko, ali dok smo bili u njemu, izgledalo je kao da traje zauvek. Razumem da, šta god se desi u životu, to je u redu, a tako su i ostali ovde. Sećam se razumevanja drugih ovde... kao da su drugi deo mene takođe. Kao da je sve to bilo samo mnogobrojni izraz mene. Ali nije samo mene, to je... oh to je tako teško objasniti... to je kao da smo svi bili isto. Kao da je svesnost neko ogromno biće. Najlakši način da se objasni bi bilo kao da su sve stvari delovi istog tela... da tako kažem.

Bilo je duboke ljubovi, apsolutne neodoljive ljubavi i saosećanja. Onda sam se setila moje dece. To je bilo kao da sam se okrenula poslednji put da pogledam svoj život. Pomislila sam na moje troje dece. Imam sinove blizance, i videla sam njihov život, njihovu budućnost. Osetila sam da je sve dobro i prijatno, oni će uživati u njihovim životima. Imaće dobar život. Osetila sam takvu ljubav i saosećanje. Imam ćerku i videla sam njen život. Videla sam da će joj biti potreban neko u njenom životu. Strašne stvari će joj se desiti. I osetila sam strah za nju i krivicu što nisam tamo za nju. Biću joj potrebna.

Razumela sam, znala... šta god da se desi u životnom iskustvu, svi smo u redu... to je sve privremeno. Takođe razumem da sam još privezana za životno iskustvo. Sa tom privezanošću za životno iskustvo razumem da nisam završila sa životnim iskustvom.

Onda su se pojavila dva prelepa čoveka i putovali smo, videla sam lepotu Zemlje, zapanjujuću lepotu, kosmos... beskrajni kosmos... osetila potpuni mir.

Onda se sećam da sam osetila užasan bol i sve je bilo gusto... zbijeno... ne znam kako to da objasnim, osim da sam bila nazad u ovom životu, u sobi za hitne intervencije. Nisam mogla da se setim kako se zovem, nisam znala gde sam.

Kakve ste emocije osetili tokom iskustva? Najdublja i trajna... neprestana emocija je bila ljubav... tekla od mene i ka meni. Ali takođe sam osetila tugu i napuštanje života. Osetuila sam kajanje, krivicu pri napuštanju života. Ali više od svega, i to ne mogu jasno da izrazim... ali ljubav je bila temelj, u tečenju svega, u svemu.

Da li ste imali pregled prošlih događaja iz svog života? Da. Saznala sam da sam divan duh/biće. Naučila sam da smo svi povezani, da su sve stvari povezane. Naučila sam mnoge stvari za

koje nemam reči. Naučila sam da je u redu, svi smo u redu, bićemo u redu. Naučila sam da volim i da poštujem, da budem samilosna. Mogla bih da napišem knjigu! Ha-ha. Opustila sam se u pogledu života posle ovog iskustva. Ne plašim se smrti, i srećnija sam nego što sam bila ikada pre. Promenila sam život u dublje poštovanje i uživanje, i fokus na ljubavi... njeno nežno primanje i davanje. Naučila sam dublje saosećanje. Tako mnogo!

Benny G. IBS

Opis iskustva:

Nisam ledeo iznad mog tela, niti bilo šta slično. Bio sam trenutno na "drugoj strani", i odmah sam to znao, sva tri puta. Svaki put kad sam umro bilo je isto. Bilo je kao ponavljanje.

"Znanje" se nije toliko ponavljalo koliko se nastavljalo. Nisam se plašio. Prva stvar koju sam video bilo je lice. To nije bilo lice "Isusa", ili "Boga", ili neko "religiozno" lice, bilo je to kao neko "univerzalno" lice, izgledalo je kao sva lica koja su bila/jesu, muška i ženska, imalo je oči kao sve oči koje su bile/jesu, muške i ženske. Ako bi me policijski crtač pitao da ga opišem ne bih mogao. Bilo je vrlo blizu, na razdaljini od oko pola metra. Toliko sam se usredsredio na oči da se ne sećam da li je imalo kosu ili čak telo, to nije ni važno.

Gledalo me je i vrlo smireno upitalo "Šta si uradio?" Odgovorio sam "Ne razumem?" i ponovo veoma mirno je reklo "Da, razumeš." U tom trenutku, kao udaren motkom u lice počeo sam da vidim stvari iz moje prošlosti. Nisam imao "život mi je prošao u trenu pred očima" sindrom, to su bile određene stvari iz moje prošlosti, neke su izgledale beznačajno, a neke su bile ozbiljne. Primer trivijalne situacije, pre nekoliko godina, gladna mačka je došla na moj trem mjavučući za hranu i ja sam je oterao. Takve stvari. Jako realno i jako tačno, (griža savesti??? ne znam). Ozbiljne situacije neću navesti ali bilo je loših stvari koje sam učinio kad sam bio mlađi. I znam da kada pređemo na "drugu stranu" ne "sudi" nam se, već mi "sudimo" sami sebi. Ne sudi nam se za ono što smo uradili u našem životu već za ono što nismo uradili. Po svom konceptu to je zapanjujuće. Jer ne možete da prevarite sebe.

Takođe, bilo je kao da mi je otvorena glava i sve znanje univerzuma je stavljeno u moj um, u obimu i navali kao poplava. Sve sam razumeo. Sve. To nije bilo "kao Bog" više je bilo kao događaj "kosmičke svesti". Mogao sam videti "Velikog Duha" (ako hoćete) u svemu. Sve je živo, ili je načinjeno od te sve uključujuće svesnosti. Blato, stene, dah planiske koze, e-coli virus, isparenja na Marsu, lak na mom stolu, solarni vetar sa zvezda. Sve. Sve.

Ne pokušavam da kažem da ja sada sve "znam" a vi ne, ni da sam sada bolji od vas. To je bilo još jedno otvaranje očiju, sada kad mislim o tome... mi nismo bolji od najnižeg mikroba, mi samo mislimo da jesmo. Ono što nas povređuje je naš ego... ali razumem sve. To je kao biti bačen u neki okean saosećanja.

Znam da je to istina, čak i da mi niko ne veruje. Ne marim za to. Niti ću to da izvikujem sa krovova, ni da idem u "Oprin" šou. U stvari, nekako mi je žao što celom čovečanstvu to ne može da se pokaže. Ali takođe "znam" zašto se celom čovečanstvu to ne pokazuje za života. Ne znam kako to da objasnim, sve se to desilo pre samo par meseci i ja još uvek češljam kroz sve ono što mi je pokazano i što sam osetio. To je baš zapanjujuće i prelepo, i čudesno, i ponekad se nađem kako plačem od radosti zbog toga. Kao sad. Zbog toga imam poteškoća dok kucam ovo.

Za ovo zna samo dvoje ljudi... kolega sa posla koji mi je dao CPR i prvi me povratio na kursu obuke, i moja žena. Troje računajući vas.

Ovo znam... ne plašim se smrti. I ne bi trebali da oplakujemo umrle. Mogu da nam nedostaju, da ih se sećamo, ali ne treba da ih oplakujemo. Moja žena ne može to da shvati. Ali to je OK. Ne očekujem da bilo ko razume šta sam pokušao da kažem.

Terry E. IBS

Opis iskustva:

Imala sam težak porođaj pri rođenju naše prve ćerke 23. Septembra 1970.god. Bilo mi je samo 19 godina, sitna sam rastom a beba je bila preko 3,5 kg. Posle više sati porođaja doktor je konačno uradio carski rez. Kasnije mi je rečeno da sam krvarila na operacionom stolu, i da su se doktori uplašili da su me "umalo izgubili". Ali nisam tada imala moj IBS. To se desilo 10 dana kasnije.

Bila sam kod kuće sa mojom porodicom (mama, sestra i tata) jer je moj muž bio u vazduhoplovstvu, i bio je na obuci udaljen nekoliko država. Imala sam moju prvu anafilaktičku reakciju, doktori pretpostavljaju da je to verovatno pozna reakcija na lekove koje sam dobila pri porođaju. Moja sestra i majka su me odvezle u bolnicu (tad nije bilo 911), i pri dolasku sam proglašena klinički mrvom. Sećam se da su me odvezli u sobu za hitne intervencije i bila sam gore u uglu sobe gledajući sebe na stolu... Moje telo je bilo okrenuto licem na gore, i oči su bile otvorene, ali slepe. Videla sam dovoljno na TV-u da znam da sam "mrtva." Takođe se sećam da sam videla moju majku i sestru iza vrata sobe za hitne intervencije kako pokušavaju da gledaju unutra kroz mali prozor na vratima. (Rekla sam im da sam ih videla i mogla sam da opišem gde su bile, kako su izgledale i šta su rekle. Nisu mi verovala... moja sestra je rekla, "Ali bila si mrtva. Videle smo te!" Posle te reakcije nikom više nisam rekla dugo godina.)

I mada se to desilo pre 34 godine, još se toga živo sećam. Nisam imala iskustvo tunela, već sam pre bila obavijena predivnim svetlom ljubavi i znala da me Isus drži u krilu, kao dete. To je osećaj bezuslovne ljubavi, najbliže tom što mogu je ogromna ljubav koju osećam za moju malu ćerkicu kada je držim... ali ni to nije isto. Nisam imala retrospektivu života, već pre da smo Isus i ja imali jednu zapanjujuću raspravu gde je on strpljivo odgovarao na sva moja pitanja. Jednog se jasno sećam: Nedavno sam završila naporan kurs matematike, i imala sam tačna sva rešenja sem jednog... Htela sam da znam odgovor na to pitanje. Isus se nasmejao i onda mi odgovorio, ne rečima već "znanjem" koje je

obuhvatilo ne samo element pitanja, već potpuno razumevanje svih relacionih aspekata uz to pitanje. ON je imao čudesan smisao za humor, i jasno sam osetila da On uživa sa nama, ljudskim bićima, kao što otac uživa gledajući manje teškoće u koje deca upadaju.

Bilo mi je dozvoljeno da imam potpuno znanje i razumevanje. I sećam se da me je saznanje pogodilo sa potpunom jasnoćom i pomislila sam: "Naravno, to je tako očigledno. Zašto svi to ne primećujemo?" Mada mi nije dozvoljeno da zadržim sve pokazano znanje ima dve stvari koje su mi dozvoljene da zadržim;

1) U odgovoru na moje pitanje u pogledu religija u svetu, i koja je "prava", On je odgovorio "Ljudi mi dolaze mnogim putevima", i imala sam potpuno razumevanje odgovora koji je mnogo širi nego što se može preneti rečima. Suština nije religija već vera.

2) U odgovoru na moje pitanje zašto smo ovde, On je odgovorio "Da volimo jedni druge". Ponovo razumevanje i značenje NJEGOVOG odgovora je tako mnogo više od reči. Svako od nas je deo NJEGA, i voleći jedni druge (i sebe) mi u stvari volimo NJEGA.

Posle ovog što je izgledalo kao da je trajalo satima, ali je bilo samo oko 7 minuta prema bolničkim beleškama, ON me je pitao da li bi volela da se vratim. Osetila sam da ON već zna odgovor, ali me je pitao iz učtivosti. Rekla sam da želim da ostanem ovde da podignem svoju ćerku. Rekao je: "Kako želiš", i tog trena bila sam natrag u svom telu. Osetila sam oskudicu u svom telu, i bol, i čula doktora da kaže: "Mislim da se vratila".

Od tada sam dobila još jednu ćerku i četvoro unučadi. Znam da je moja svrha ovde da budem majka/baka, i da je ta uloga visoko cenjena od strane BOGA. Tu odgovornost shvatam jako ozbiljno... i mnogo se smejem!

Nigel M. IBS

Opis iskustva:

Nezgodu pri letenju z majem učinila je da budem bačen otprilike 70 metara horizontalno, i bar 6m u vis, pa na ivicu krova moje kuće. Imao sam 21 prelom: na kuku, rebrima, ramenima, teške kontuzije, probijena pluća, bolne unutrašnje i spoljne modrice i potres mozga, pored drugih povreda.

Bio sam uglavnom nesvestan 14 sati uz neke 3 epizode koje su trajale svaka po nekoliko sekundi, kada sam bio polusvestan.

Negde tokom moje nesvesne faze našao sam se bačen blizu ruba uskovitlane mase bića. Sva bića oko mene su bila veoma crna, i bila je atmosfera depresije i rezignacije. Bio sam guran vrlo brzo napred od uskovitlane mase bića, neka su izgledali kao hodajući skeleti. Kako smo se kretali okolo imao sam osećaj da se takođe pomeramo ka spoljnom rubu uskovitlane mase gde ova bića prosto padaju sa ivice u ništavilo i smrt.

Osećao sam da ne želim da idem tamo i pokušao sam da se borim protiv pokretne mase ljudi. Bilo je teško ne biti povučen sa njima, nešto kao borba protiv struje kada prelazite reku. Posle nekog vremena postao sam svestan da se daleko u daljini, u centru ove ogromne mase bića nalazi blistavo svetlo. Ponekad, dok sam se borio sa strujom uhvatio bih kratak i slab tračak tog svetla. Želeo sam da priđem bliže tom svetlu.

Otkrio sam, ili putem pokušaja i pogrešaka, ili drugačije, pomoću nekog spoljnog vođstva, da je jedini način da priđem bliže tom svetlu da mislim čiste misli o pomaganju drugima. Pokušao sam da tako činim i otkrio da samo pomažući drugima, ili pokušavajući da razvijem saosećanje, bio sam u stanju da se približim svetlu u centru.

Čim bih imao neku sebičnu misao, ili bilo koju drugu misao drugačiju od pomaganja drugima, bio bih odmah bačen ka spoljašnjosti velike mase koja se kreće okolo, i morao bi da se borim da se vratim ka centru. Spoljašnje ivice mase su se okretale sa hiljadama bića u gadno brzom tempu. Kako sam prišao bliže centru, tempo se usporio i energija bića je postala mnogo lakša i manje pomamna.

Na mom putu ka centru prošao sam pored nekoliko ljudi koje sam prepoznao i osetio sam da mogu da vidim po boji koju su zračili iz njihovih tela koja su vrsta ljudi stvarno bili ispod njihove spoljašnosti. Ako bih načinio neku osudu na njihov račun, odmah bi bio bačen ka spoljnjem rubu delokruga i nazad u gadnu, pomamnu crnu gomilu.

Otkrio sam da je korisno pevušiti "Samo pomagati ljudima" kao mantru, što mi je dozvoljavalo da se najzad približim unutrašnjem krugu gde su, vrlo mirna i sporo se krećući čista bića, sedela oko velikog blistavo belog svetla. Osetio sam se počastvovanim da budem tu, i bio sam svestan da moram da održim misli skroz čistim na tom, kako je izgledalo vrlo svetom mestu.

Imao sam želju da se stopim sa belim svetlom. Izgledalo je kao glas koji mi je rekao da je jedini način da to učinim da ispraznim um od svih misli, ali i dalje da držim jedan mali deo usredsređen na pomaganje drugima. Učinio sam to i stopio se sa svetlom. To je bilo jedno neopisivo blaženo iskustvo. Osećao sam kao da sam deo svega i u isto vreme potpuno prazan. To je bilo potpuno pročišćavajuće, isceljujuće i bezvremeno.

Sledeća svesna misao je bila nazad u mom telu i osećanje ogromnog bola. Kasnije sam bio na odeljku intenzivne nege Nelson bolnice i počeo fizički oporavak.

Denise B. IBS

Opis iskustva:

Putovala sam kroz prostor velikom brzinom, čim sam izgubila strah od tako brzog kretanja. Videla sam svetlo i otišla u njega. Bilo je to čudesno svetlo koje je obuzimalo sve, tu je bilo potpuno znanje i ljubav. Videla sam moj život iz ugla mojih loših navika, bljesnuo je pred mojim očima, ponovljeno ponašanje itd... Išla sam nazad i videla sebe u materici.

Onda mi je rečeno da se "setim" zatim sam gurnuta kroz buduće odluke i dešavanja. Potom mi je data prilika da pogledam univerzum i data mogućnost da budem jedno sa njim i imam znanje istine. To je sve bilo zbijeno kao da je vreme simultano, sve se dešavalo istovremeno, nije bilo onda, ni budućnosti.. Univerzum nije samo jedan već je beskrajn, čudesan i nastavlja da se razvija. Mi smo samo jedna dimenzija, a postoji mnogo planova ako hoćete. Kao što mravi nisu svesni nas, ni mi nismo svesni viših, razvijenijih stupnjeva postojanja. Najveći deo je bio potpun osećaj i znanje da na koncu sve što postoji jeste ljubav. Postajemo jedno sa svime i sve postaje jedno sa nama. Ovde smo da iskusimo ovaj život u potpunosti i moramo biti u sadašnjosti da bi to uradili, da se oslobodimo ometanja, loših navika, destruktivnog ponašanja itd... Ovde smo da budemo najbolji što možemo, što uključuje da budemo sve što možemo za druge.

Više se ne plašim, za poređenje - radujem se smrti. Nisam želela da se vratim, međutim imala sam dvoje male dece koje nisam mogla da ostavim sa svojim mužem, i usmrtila bih moje još nerođeno dete.

Ovo nikad pre nisam napisala, pretpostavljam da treba, nadam se da vam ovo daje neku pretstavu.

Sve ovo se dogodilo tokom porođaja. Preko noći sam bez nadzora uzimala gas za smejanje, odvrnut do maksimuma. Imala sam tada neke vizije, ali kad sam poslednji put to uradila otišla sam ... bolničarka me je gledala sa strahom i pitala da li sam u redu. Znala sam da treba da odgovorim ispravno.... odgovor je bio ne!!! Izgubili su puls moje bebe tokom zadnje dve od tih epizoda, poslednja je kad sam imala moje iskustvo.

Priscilla O. IBS

Opis iskustva:

Imala sam anafilaktički šok. Znala sam da umirem; imala sam velike bolove, izgubila sam vid a potom i sluh. Onda sam umrla. Izašla sam kroz telo, dole kroz krevet, i onda odlebdela u ugao sobe. Nisam gledala sebe na krevetu, odmah sam znala da sam umrla. Bilo je skroz crno, kao potpuna praznina, i osetila sam se predivno. Tako sam se lepo osećala, nisam imala bolove. Bila sam laka kao da nisam imala telo... Znala sam da je Bog, ili neka viša sila tu. Znala sam da drži ključeve za moj povratak na zemlju. Nisam razgovarala sa Bogom, ni On nije razgovarao sa mnom, sve su to bile emocije. Insistirala sam da se vratim, u stvari zahtevala, jer sam jedini roditelj četvoro dece, i bila sam im potrebna. To je potrajalo sa mojim zahtevima, i takođe zbog moje majke koja je imala 80 godina i već je izgubila jedno dete. Bog se onda nasmejavao, ne meni, već verujem zato jer sam bila tako besna i ljuta na njega. "Rekao" mi je da mogu da se vratim jer su svi moji zahtevi za druge.

Onda sam imala jedno izvantelesno iskustvo u kom sam videla mog momka izvan zgrade, a on je tog dana bio raskinuo sa mnom, i "neko" mi je rekao: "ne budi tužna, on nije onaj pravi." Onda sam bila nazad u mom telu.

Da li ste doživeli odvajanje vaše svesti od tela? Nisam bila telo, samo duša.

Da li ste sreli ili videli neka druga bića? Da, znam da sam bila u prisustvu višeg bića. Smatrala sam ga "Bogom," nisam mogla da ga vidim, ali sam ga osećala. "Razgovarao" je sa mnom, kroz moja osećanja. Bila sam besna na Njega što me uzima, i odbila sam da pođem sa njim. Smejao mi se sa puno ljubavi, jer sam toliko insistirala da se vratim. "Rekao" mi je da je moj zahtev u potpunosti za druge, ne za mene, tako da mogu da se vratim.

Kako je iskustvo uticalo na vaše odnose? Svakodnevni život? Religiozno ponašanje? Izbor zanimanja? Da, na sve to do sitnica. Sada svakog vidim kao vrednog, ipak, mnogo me iskorišćavaju. Teško mi je da kažem ne, i uglavnom, prihvatam ljude kakvi jesu, a opet ljudi žele da me promene.

David B. IBS

Opis iskustva:

Te noći kada sam imao iskustvo blisko smrti radio sam na istraživačkom brodu i upravo smo se vratili sa rada na novoj podmornici, i pretstavnik sa podmornice je bio na brodu. Nismo mogli da uplovimo u malu luku jer je more bilo toliko uzburkano da bi brod zakačio dno pri ulasku u luku ako bi se talas spustio. Bila je kasna noć kada smo se usidrili nekoliko kilometara od obale i odlučili da uplovimo u luku kada neвреме prestane sledećeg dana.

Pretstavnik podmornice je bio jako nestrpljiv da ode na obalu da bi uhvatio njegov let kući. Nekoliko drugih članova posade su takođe želeli da idu kući i odlučili su da se sretnu sa nama na pristaništu ujutro. Nagovorili su palubnog mornara i mene da ih primimo u naš zodiak čamac na naduvavanje.

Kapetan je preporučio da nosimo pojaseve za spasavanje i moj vođa se složio da ih nosimo. Svi smo bili iskusni vozači i operateri na podmornici i naviknuti na boravak na moru i u vodi. Morali smo da pretražimo ormarić broskog oficira da bi našli prašnjave stare pojaseve zatrpane ispod. Mnogi od nas ih nisu nosili godinama, i ovo su bili stari Mae-West pojasevi za spasavanje.

Proverili smo naš položaj na radaru da skiciramo kurs do luke i podesili svima opremu. Onda smo spustili Zodiak u okean i Palubni mornar je preuzeo kormilo da upravlja čamcem, a ja sam bio na pramcu zbog navigacije. Čamac je imao V-4 motor, i zaista je mogao da leti po vodi, ali je bio vrlo nizak, i nismo mogli da vidimo svetla luke najvećim delom usled talasanja mora. Brzo smo izgubili vezu sa lukom.

Iznenada smo propali kada se talas prelomio pod nama i dozivao sam Palubnog mornara da okrene čamac i usmeri prema moru. Drugar je okrenuo čamac i počeo da se kreće prema pučini kada se nebo smračilo a pena na vrhu nadolazećeg talasa je bila sedam metara iznad naših glava.

Bili smo u lomilačkoj zoni peščanog spruda, kilometar i po od obale i luke. Sećam se kada sam video tu penu povikao sam svima "Sranje, gotovi smo" i talas se sručio na nas. Talas je savio čamac

na pola od pramca do krme, tri od četiri naduvane gumene komore su pukle kada je pod od aluminijuma i fiberglasa pukao i motor otpao sa krmenice.

Bio sam katapultiran sa pramca u okean, i kada se sručio na mene talas me je kovitlao i prevrtao. To je bila najbešnja nasilna snaga koju sam ikad osetio da je napala moje telo i bio sam odvojen od svih. Bio sam izgubio svaki osećaj za pravac, i okean je nastavio da me baca naokolo kao lutku. Kada sam otvorio oči da izdahnem nekoliko balončića da odredim na koju stranu je površina, pesak i so su mi pekli oči, i bilo je tako mračno da nisam mogao da vidim mehuriće.

Nisam znao na kojoj strani je površina. Ali moje višegodišnje iskustvo kao vozača me je naučilo da ne paničim. Tako da sam čekao i čekao da me ovaj stari Mae-West pojas za spasavanje iznese na površinu. Sad, nema ulične rasvete tako da je veoma mračno. More je nastavilo da me baca naokolo i moja pluća su gorela da udahnu vazduh. Ali površina nikako nije došla u moj domašaj i kako je vreme prolazilo vrešina u mojim plućima se smanjila ali je postalo veoma hladno. Mogao bih da kažem da se moj mozak borio za kiseonik i da me je uhvatila neka vrsta euforije. Izgleda da sam jako dugo zadržavao dah ali na kraju euforija je preovladala i pokušao sam da udahnem slanu vodu. Sve čega se sećam je vrešina u mojim plućima, i polako je prestala i nastala je tmina, hladna tmina.

Polako sam primetio svetlo, sijalo je sve više oko mene. Više nisam mogao da osetim moje telo, mogao sam da osetim gde je ali nisam bio u njemu. Takođe mi je postalo toplije i prijatnije. Počela je da me privlači sjajna oblast u svetlu. Nisam mogao da se uzdržim. To je izgledalo sasvim prirodno i osećalo se poznato. Preplavio me je sećaj dobrodošlice i povratka kući, kao i neverovatan osećaj ljubavi. Osećao sam se tako srećno, prijatno i voljeno. Moje fizičko telo je nestalo, postao sam svetlo bez oblika. Nisam sudio o tome, samo sam prihvatio svoju promenu, to je bilo tako prirodno.

Onda sam unutar svetla mogao da osetim druge kraj mene i druge koji mi dolaze, ili sam se ja još kretao ka njima. Kretanje ka tim drugima je nešto što se samo događalo, ali ja sam želeo da budem sa njima. Prepoznao sam te druge osobe i to su bili oni koji su mi poželeti dobrodošlicu. Pružali su mi podršku i pomagali da se prilagodim. Još bića je došlo, možda tuce, i svi su bili oko mene. Znao sam ih i osećali smo se kao porodica.

Pre nego što sam mogao da komuniciram sa njima počele su kratke slike mog života. Čuo sam dosad da je to retrospektiva života i teško je objasniti neumoljiv intezitet slika. Reči ne mogu tačno preneti to iskustvo. To ne samo da su bile slike, to su bili osećaji, i ne samo moji osećaji. Mogao sam videti šta osećaju drugi i kako moje akcije u životu utiču na njih, radost, sreću, tugu, razočaranje, ljubav, sve druge emocije. Ali nije bilo osećanja osude. Nije bilo osećanja da mi se sudi zbog mojih postupaka u životu. Osetio sam kao da sam posmatrao retrospektivu života da bih mogao da napredujem i razvijam se iz tih životnih iskustava. Onda su se slike i osećaji promenili i bile su mi pokazane slike koje nisu iz mog života. Bio sam dezorjentisan i zbunjen. Pokazivani su delovi mog života koji se još nisu desili.

Druga bića su mi davala podršku, ali ne rečima. Podržavali su me mislima ljubavi i saosećanja. Rekli su mi vrlo lične stvari o mom životu koje ne bih ovde pominjao. Upravotada sam čuo jasno i razgovetno reći: 'ovo nije tvoje vreme, moraš da se vratiš.' Nisam hteo da se vratim. Molio sam da ostanem. I ponovo mi je rečeno da ovo nije moje vreme i da imam svrhu. Iznenada sam shvatio da moram da se vratim u moje telo i da nastavim da živim svoj život. Boravak u Božijem svetlu čini još težim povratak ovom životu. Nisam želeo da se vratim, to je bilo još teže od čina davljenja. Grupu bića koja su bila sa mnom, nazvaću mojim srodnim dušama. Moje srodne družbe su mi pomogle da se vratim u telo. Već sam čeznuo da ostanem tamo. Povratak je bio najteža stvar koja je ikad zatražena od mene.

Postao sam svestan mog beživotnog tela kako lebdi u vodi, još je bilo prevrtano i udarano peskom i vodom. Mornari bi uzeli kraj konopca i upleli ga nazad u konopac. Zvali su to gorkim krajem. Pa taj gorki kraj se omotao oko moje ruke i udarao me po grudima. Drugi kraj je bio pričvršćen za Zodiak. Kada su udarili sledeći talasi, konopac je dislocirao moje rame i povukao me na površinu. Tri komore za vazduh su bile izduvane ali jedna je još imala vazduha u sebi. Moje telo se zaplelo u kanap pregrade u kojoj je bio vazduh. Talas me je udario tako jako da je istisnuo deo vode iz mojih pluća. Udahnio sam prvi dah, i duh je tresnuo nazad u moje telo.

Pluća su mi gorela, u glavi bubnjalo i skliznuo bih ponovo pod površinu da nisam bio zapetljan za čamac. Kašljao sam i povratio, i pokušao ponovo da dišem. U daljini sam čuo da uzvikuju moje ime.

Moji drugari sa broda su me tražili. Nekako su našli baterijsku lampu, ali sve drugo je bilo izgubljeno. Doplivali su do mene i onog što je ostalo od čamca. Još uvek smo bili na kilometar i po od obale. Svi smo se uhvatili za čamac i zaplivali ka obali. Kad sam se odrešio imao sam problem da ostanem iznad površine, tako da sam izuo obuću ali to nije pomoglo. Onda sam odrešio moj pojas za spasavanje i otkrio da je obloga bila isečena i natopljena vodom. To me je pojas za spasavanje vukao dole. Ono što je trebalo da mi spasi život me je u stvari ubilo, a spasao me je gorki kraj.

Kada smo došli na obalu moji drugari su mi vratili dislocirano rame na mesto. Kad sam stigao do kuće i moje žene, bio sam u šoku. Ona je bila medicinska sestra i negovala me je. Trebalo mi je dva dana da se stvarno i potpuno vratim u moje telo. Deo mene je održao vezu sa svetlom dok to nisam previše potisnuo.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Pošto sam se vratio, bio sam povezan sa svetlom cela dva dana. Deo mene je bio u stanju šoka, deo u telu je osećao stvarni bol, a deo u svetlu imao iskustvo fizičkog isceljenja tela. Tokom ta dva dana shvatio sam da su mi data tri neverovatna dara. Prvi dar je bio prihvatanje. Znao sam ko sam bio i mogao sam da prihvatim moje dobre i loše strane. Nisam morao više da mučim sebe zbog svojih grešaka. Umesto toga mogao sam da učim i prihvatim i učinim sebe boljim ljudskim bićem. Sada znam kako moj život može da deluje na druge a da to i ne znam. Takođe znam da sam uvek na pravom mestu. Drugi dar je tolerancija. To je nešto sasvim novo za mene. Voleo sam da se probijam kroz život. Iznenada, sada na neki način poštujem i prepoznajem uverenja i običaje drugih. Sada mogu da vidim da drugi na svojim životnim putevima imaju iskustvo nečeg što im je potrebno za njihov razvoj. Tolerancija mi dozvoljava da im dozvolim da idu svojim putem. Treći dar je moja istina.

Dva dana posle moje bliske smrti bila su najsnažnija jer to nije bio samo fizički šok, šta više, to je bio duhovni šok saznanja moje istine. Ta dva dana sam živeo sa mojim srcem širom otvorenim. Sve sam doživljavao sa otvorenim srcem. Kada kažem otvoreno srce, mislim na svetlost koju osećate kada ste u prisustvu te bezuslovne ljubavi.. To osećanje dolaska kući je prisutno u vašem srcu i vaše srce oseća kao da je prošireno izvan fizičkog tela i da je u dodiru sa svime. Zbog moje ljudske strane, suočavanje sa mojom istinom po prvi put bilo je jako emotivno bolno, jer sam morao da se

stvarno suočim sa sobom. Morao sam da se suočim sa mojim dobrim i lošim stranama iskreno i jasno. Onda sam video da svako ima njegovu ili njenu istinu, i veoma se razlikuje od faktičke istine.

Moj novi život je počeo sa ta tri nova dara. Počeo sam da se menjam. Nisam više stvari video isto kao pre. Počeo sam da radim na sebi. Odrastajući u Arizoni, kao mladić, stekao sam razumevanje prirodnog načina Američkih domorodaca. Težio sam da sledim taj put posmatranja dok sam radio na sebi. Neki od mojih najvećih napredaka su došli tokom vremena prisnosti sa prirodom. Moja duhovna strana je sada komunicirala dajući mi informacije koje nikako nisam mogao da znam. U početku nisam verovao tom znanju, pa sam ga proveravao. Raspravljao sam se sa tom novoprobudjenom duhovnom stranom sebe dok tokom vremena nisam počeo da verujem i oslanjam se na nju.

Nastavio sam da radim, krećem se i živim svoj život sa svojom novopronađenom istinom do nekih deset godina kasnije. Otišao sam na duhovno povlačenje u Arizonu, gde sam odrastao kao tinejdžer. Moj program je bio da prođem nekim starim stazama i uživam. Smatrao sam da sam prešao dug put sa moja tri dara i mislio sam da mi dobro ide. Prvog dana povlačenja cela grupa je imala okupljanje na jutarnjoj meditaciji. Ja sam otišao daleko od drugih da meditiram u maloj pećini za koju sam znao. Namera mi je bila samo da meditiram radi smirenja, opuštanja i usredištenja. Malo toga sam znao. Duh i svetlost moje bliske smrti su me obuzeli. Počeo sam ponovo i ponovo da preživljavam moje iskustvo blisko smrti.. Ali bilo je mnogo drugačije. Duh se sada obraćao direktno meni, nije samo projektovao misli i informacije. Nikada nisam pokušao da se vratim svetlu, ni da otvorim srce posle prvobitnog iskustva pre deset godina. To je bilo nešto što sam zapakovao i gurnuo daleko nazad u sećanje. U to vreme moje ljudsko jastvo nije moglo da prihvati vezu sa univerzalnim sveznajućim Bogom, Boginjom, Svim što Jeste. Shvatio sam da je to nešto što sam potisnuo. Izašao sam iz meditacije i ponovo sam bio na tom mestu a moje srce otvoreno. Živeo sam pola u svetlu - pola u fizičkoj spoljašnosti tri dana. Sve to vreme nastavio sam da ponovo proživljavam prvobitno iskustvo ponovo i ponovo.

Tako, to je postalo drugo transformišuće iskustvo. To drugo iskustvo mi je dalo do znanja da se mogu povezati sa svetlom bilo kad. Saznao sam da svi mi možemo da se povežemo sa svetlom. To je stvar dozvoljavanja sebi da slušamo i utišamo naše umove.

Takođe je učinilo da prepoznam da smo svi deo, šta god mi zvali Bogom. Mi smo svi ko-stvaraoci našeg životnog puta i svega u našem iskustvu. Trebalo mi je tih deset godina integracije da se pripremim za ovu drugu transformaciju, koja me je prisilila da se suočim sa svim ovim. Ta razumevanja prouzrokovala su da još više promenim život. Pre sam radio na sebi da postanem bolje ljudsko biće, sada sam morao da prođem kroz ono o čemu sam pričao. Započeo sam ono što sad zovem svojim tihim služenjem. Drugi su počeli da mi dolaze da traže pomoć. Duh će mnogo puta saopštiti neku pomoć ili podršku obično u obliku duhovnog semena za te osobe. Mislim da ono što dovodi ljude jeste promena u načinu na koji izražavam ljubav i saosećanje. Biti u mogućnosti da dotaknem svetlo, bio sam u mogućnosti da iskusim безусловnu ljubav. Pošto smo mi svi ljudska bića, naše ljudsko prirodno postavlja uslove u našu ljubav. Bila to ljubav prema devojci ili prema hrani, imamo očekivanja. Očekujemo ljubav za uzvrat, ili bar određeno ponašanje. Bezuslovna ljubav ne deluje na taj način. Živeći svoj život bez očekivanja od drugih, безусловno dajući svoju ljubav, izgrađujete istinsko saosećanje koje drugi mogu da osete i što ih privlači. Ali to takođe može doneti nevolje. Ljudska strana obično pogrešno shvata безусловnu ljubav. Ljudska strana stvara očekivanja. To mi je napravilo nevolje pre nego što sam prepoznao činjenice.

Tokom poslednjih nekoliko meseci, moje treće transformišuće iskustvo je izbilo na površinu. U mojoj retrospektivi života, bio mi je pokazan deo mog života koji još nisam proživio. Bavljenje kancerom je jedan od njih. Nedavno mi je dijagnostifikovan IV stepen kancera pluća sa lošim prognozama. To je došlo u vreme kada sam se bavio više mojim ljudskim nego duhovnim. Ipak, zbog mog služenja i iskustava, prihvatanje kancera je bilo trenutno. To me je vratilo mom centru ravnoteže jastva i Duha. To mi je dalo nove uvide kako da se bavim svim aspektima izlaženja na kraj sa smrtnosnom bolešću. Zahvalan sam, Duh je iskomunicirao mnoge načine nošenja sa fizičkim bolom, lekovima izazvanim usponima i padovima, i mentalnim aspektima lečenja. Pokazane su mi tehnike vizualizacije i meditacije za smanjenje fizičkog bola i za pomoć u re-centriranju sa emocionalnim strahovima i promenama raspoloženja. Na kraju to će se naći na mom veb sajtu tako da svi mogu imati koristi od toga. Duh je pokazao da je to moj budući put. Radiću sa drugim smrtno obolelima i nastaviti moje životno služenje. Ovo treće iskustvo nije kao što su bila druga kada su mi dati

određeni darovi. Ovo je više dovelo sve darove na okup sa još više balansa i jasnoće. Takođe je delovalo kao potvrda da sam ponovo na pravom mestu na svom putu. Sada znam da je vreme da ispričam šta sam doživeo i naučio, i kako to koristim da se borim sa mojom smrtnom bolešću. Počeću to da delim više sa javnošću.

Mislim, ako bi trebao reći šta je izašlo kao najjače iz ova tri transformišuća iskustva jeste da mi svi biramo put na kome smo za potencijalni rast i razvoj, svi imamo pristup Božijoj svetlosti i ljubavi, samo treba da se zaustavimo, slušamo i budemo otvoreni za to, i konačno da svi imamo prepreke i iskustva koja moramo da prevaziđemo, i da učimo iz njih da bi mogli da se razvijamo i rastemo. Bog nas nije odbacio kada stvari izgledaju teško. Neophodno je da iskusimo ono što vidimo kao dobro i loše da bi rasli. Božije svetlo i ljubav su deo svakog od nas, i ne moramo da idemo da je tražimo. Samo treba da joj se otvorimo.

Nan A. IBS

Opis iskustva.

Videla sam mračni tunel i počela putovanje kroz njega izašavši kroz vrh glave. Posle puta kroz taj prostor osetila sam olakšanje kad sam videla otvor u prostrano područje koje je izgledalo kao noćno nebo. Nastavila sam da plovim kroz to prostranstvo bez kontrole jer sam osetila da sam vučena ili upravljana kroz taj proces. Nisam osećala nikakav strah na tom stupnju ali sam imala izvesno osećanje radoznalosti gde sam, ali bez straha.

Posle nekog vremena putovanja na ovaj način shvatila sam da su sa mnom dve žene, jedna starija na mom desnom ramenu (koja je jako mnogo izgledala kao Anđeo Čuvar koga sam videla kad mi je bilo pet godina), koja je bila veoma mirna i tiha, i sredovečna žena tamne kose na mom levom ramenu, koja je bila uznemirena i neprestano je ponavljala: "Nije vreme! Nije pravo vreme, oh ne..."

Onda sam počela da vidim tačku svetlosti u daljini i shvatila da putujemo jako brzo ka njoj. I kako smo to činili svetlost je bivala sve veća i veća. Boja je bila vrlo posebna, sjajno bela, veoma čista.

Kako smo se približili svetlu videla sam na desetine hiljada bića odevenih u bele haljine, sva licem okrenuta Svetlu, kako pevaju muziku kakvoj sličnu nikad pre nisam čula. Bili su u službi Svetla i očigledno "pevali" pohvale Svetlu. Svetlo je bilo ispunjeno najneverovatnijim, neodoljivim i neopisivim osećajem LJUBAVI. Onda sam došla pravo ispred Svetla, i Svetlo je reklo muškim glasom, čvrsto i direktno, kazavši samo: "Vrati se nazad!" Bila sam vrlo samouverena i rekla Svetlu: "Kako to misliš? Ja hoću da ostanem ovde! Hej!" Svetlo je onda ponovo progovorilo i reklo: "Vrati se! Imaš još mnogo da naučiš." Momentalno sam bila šokirana prepoznavanjem da nemam izbora, i ispunjena tugom zbog odlaska brzo doletela nazad, ušla kroz vrh glave, postala svesna u kolima hitne pomoći i čula bolničara kako kaže "Preživeće, nadamo se."

Mosher C. IBS

Opis iskustva:

Već je prošlo tri nedelje od roka za porođaj, dobila sam 1cc lekova što nije pomoglo, sledećeg dana su povećali na 1,5cc i za 10 minuta bila sam u strašnim porođajnim mukama. Jurnjava na Urgentno i odatle, sve čega se sećam je kako sledi:

Jurim niz (ili uz) prolaz od zvukova i svetala, konačno stižem do kraja prolaza i do svetla gde su me dočekala tri predivna čoveka koji su me izvestili da su došli da mi pomognu u prelazu preko. Iza njih sam mogla da vidim veliku lepotu, veličanstveno cveće i zelene pašnjake. Odgovorila sam da ne mogu da idem tamo, oni su se osmehivali i rekli da svako dolazi tamo - na šta sam odgovorila: 'Čak i ja? Ako je tako, onda moram da se vratim i svima kažem!' Na to su se oni nasmešili i rekli da mi niko neće verovati. Moj odgovor je bio: 'Oh da, hoće.'

Moj suprug je bio oficir u vazдушnim snagama, znači posrećilo mi se (!), i Biskup je došao da me poseti. Rekla sam mu za moje iskustvo, i na moje zaprepašćenje sve što je uradio bilo je da se smeška i da mi kaže da sam bila pod lekovima, i da je sve to fantazija. Posle toga odustala sam od pokušaja da kažem ljudima - tako vidite da su moji predivni prijatelji u belom bili u pravu, oni mi nisu verovali. Danas je drugačije, ljudi su više spremni da saslušaju.

Da li ste doživeli odvajanje vaše svesti od tela? Da. Osetila sam da sam postala deo kosmosa, jer dok sam putovala prolazom do svetla naučila sam mnoge stvari koje sam, naravno, zaboravila.

Mari C. IBS

Opis iskustva:

Imala sam vađenje krajnika, i sve je prošlo dobro do otpusta kada mi je data injekcija sumpora. Ne sećam se ničega od toga dok nisam reagovala 15 minuta kasnije, u kolima na putu kući. Sećam se da mi je pozlilo u krilu moje majke, i videla sam reakciju na koži. Sledeće čega se sećam je da sedim na zidu odeljka za hitne intervencije bolnice i posmatram dešavanja odvojena od sebe.

Vreme je izgledalo nedosledno i bila sam nezainteresovana dok se nije otvorio poseban prostor u sobi i ja sam otišla. Nejasno putovanje (izgleda kratko) i bila sam umotana u svetlost i izvrsnu i beskrajnu ljubav. Sada se sećam toga kao neke bezvremene duše. Osećala sam se najbolje što mogu da opišem kao u stanju potpunog blaženstva, još jednom, ne postoje reči da se prenesu osećanja. Tamo je izgleda postojala kolektivna svesnost koja mi je poželela dobrodošlicu, ali istovremeno i prenela znanje da sam ja odgovorna za donošenje odluke da ostanem ili da se vratim nazad. Sećam se tog odlučivanja, ne kao malo dete već kao osoba sa stečenim znanjem da razmotri mogućnosti i donese odluku. Odluka da se vratim se zasnivala na znanju da nisam završila sa životom i da ima stvari koje treba da ostvarim i ispunim. Nije bilo žalosti zbog ideje da se vratim i kada je jednom donešena odluka više nije bilo opoziva.

Ta iskustva su ostala kristalno jasna i sveža kao i kada su se dogodila.

William E. IBS

Opis iskustva:

Kada mi je bilo deset godina moji roditelji su se razveli. Bilo je to 1976 god. čini mi se Oktobar. Kako god, porodica se razdvojila i pre nego što ste se okrenuli živeo sam kod babe i dede. I posle nekog vremena sam shvatio da naša porodica nikada više neće biti ponovo zajedno. Tako da sam jedne noći otišao u krevet plačući. Tada sam zario lice u jastuk jer nisam hteo da me baba i deda čuju.

Pretpostavljam da sam izgubio svest tom prilikom, i počeo da osećam pomalo vrtoglavicu i da sam vrlo slab. Sledeće što sam video je moje telo ispod mene. Bilo je vrlo bledo i nije dizalo lice iz jastuka, ali za mene to nisam bio ja, jer sam bio iznad tog tela koje je bilo moje. Pretpostavljam da sam bio metar i po iznad, i onda sam imao taj osećaj vučenja, kao što vas struja vuče na plaži kada je oseka. I onda sam počeo da se okrećem dok se nisam okrenuo prema uglu plafona. Tada je bila eksplozija belog, vrlo, vrlo blistavog svetla.

Onda je soba počela da bledi a svetlo primilo oblik tunela koji me je okružio. Tada sam bio povučen velikom brzinom i neko je bio sa mnom, i osećao sam se bezbedno i voljeno, i smireno. Ta osoba je bila providna ali sam i dalje mogao da vidim kako mi se osmehuje, i govori mi, ali ne ustima već umom mi govori "sve je u redu", i onda smo bili na tom mestu prelepog toplog svetla i miliona, i miliona ljudi koji su svi govorili "Bliži se vreme", "Budi spreman za taj dan", bilo je to kao glasna buka, ali je izgovarano sa puno ljubavi, i muzika je bila takva da ništa slično nikad nisam čuo do tog dana. Išla je pravo kroz vas i vi ste bili muzika takođe.

Onda sam video to veoma sjajno biće svetla, tako blistavo da niste mogli da gledate u njega. Pokušao sam da gledam ali bilo je previše sjajno, i taj glas mi je rekao "Nije tvoje vreme". "Imaš mnogo da učiš, idi uči". "Ne brini se, bićeš sa mnom jednog dana" "Odlazi sad od mene". Nisam želeo da idem ali nisam imao izbora oko toga. Počeo sam da se okrećem i vraćam nazad prema svetlu tunela, samo što je bilo mnogo brže nego pre. I sledeća stvar, vratio sam se kroz svetlo u moju sobu i video moje telo, i nisam uopšte hteo da se vratim. Borio sam se čime god sam mogao ali

bio sam tresnut pravo u telo, i ono je bilo hladno, ukočeno i teško, i onda sam osetio taj hladni vazduh kako juri u moja pluća, i čuo glas kako kaže "Diši", i bio sam budan, kašljao, gušio se i tresao, jer sam bio tako hladan, ali nisam uopšte mogao dobro da se pomeram, i posle nekog vremena sam počeo da se pomeram malo bolje i bio topliji. Posle toga sam prišao religiji, čitanju knjiga i biblije, i mada nisam razumeo mnogo toga želeo sam da učim.

Karen D. IBS

Opis iskustva:

Otišla sam u bolnicu u subotu ujutro, i sećam se samo nekih momenata iz sobe za hitne intervencije. Porodica mi je rekla da su do ponedjeljka ujutro pozvali moju sestru da joj kažu da dođe u bolnicu. Stavili su me na aparate za održavanje života, i nisam se budila skoro dva meseca.

Dok sam bila u komi, sećam se da sam bila u stanju da čujem ljude u sobi ali nisam mogla da se probudim, nisam mogla da reagujem. Sećam se da mi je bilo veoma hladno. Sećam se da me je sestra pokrivala i držala za ruku. Imala sam jako visoku temperaturu. Čula sam bolničarku kako grdi moju sestru što me pokriva. Rekla joj je da treba da me otkrije jer imam temperaturu. Moja sestra je rekla bolničarki da vidi po mom licu da mi je hladno i da sam uzrujana. Rekla sam joj kasnije da se sećam toga. Ona je potvrdila da se to dogodilo, neobično kako sestre mogu da pročitaju jedna drugoj izraz lica.

Sećam se da sam čula glas moga brata u sobi - on je doleteo iz inostranstva. Znam kada sam čula njegov glas da mora da sam bila u lošem stanju. Sećam se da sam se osećala tako usamljena i bespomoćna. Nisam bila sigurna gde se nalazim, um mi je još radio. Bila sam mnogo srećna kad sam mogla da čujem glasove u prostoriji. To je bila jedina stvar koja mi je govorila da sam još uvek živa. Kada sam izašla iz bolnice osećala sam da treba da idem u bolnicu da porodice obavestim da ne napuštaju njihove voljene koji su u komi. Znala sam iz prve ruke da oni mogu da vas čuju.

Počela sam da osećam da plovim sve dalje i dalje. Sećam se da sam molila Boga da ne dozvoli da mi se ugasi mozak. Osećala sam da je to jedina stvar; jedini znak da sam još uvek živa.

Onda sam osetila kao da sam negde u mraku. Mora da sam se baš borila. Sećam se muškog bića. Sećam se da je govorio, ili mi se mentalno obraćao. Stalno je govorio da je u redu umreti, da prestanem da se tako jako borim i da samo odustanem. Bio je tu dugo vremena. Iznenada bilo je kao da je nekako šmugnuo. Osetila sam da je bio zao, i u mom umu pokušavao da me nagovori na

samoubistvo odustajanjem. Sećam se da sam molila Boga da mi pomogne i loše biće je otišlo.

Onda se sećam da sam bila na vrlo jako osvetljenom mestu. Bilo je to kao u vazduhu ili oblaku, ali znala sam da to nije oblak. Bilo je čuderno. Izgledalo je kao da me svetlost drži, kao neko ko brine, ili me grli. Jedini način na koji bih mogla to da opišem je osećaj kao da ste deo kosmosa. Sećam se da nisam bila iznenađena, kao da sam uvek znala da ću uskoro biti tamo, kao da sam pre bila tamo. Bila sam bezbrižna više nego što bi ikad mogla da zamislim u životu. Iskreno sam se osećala kao da sam se vratila tamo odakle sam, i znala sam to. Tamo nije bilo nikoga.

Onda sam u daljini videla oblik kako ide ka meni. Bio je uspravan kao čovek, pored toga imao je neku vrstu električne energije oko sebe. Ne sećam se da je govorio u početku. Sećam se da sam mu na dečiji način rekla: "ti radiš sve ovo", i onda pre nego što sam to izustila, ili pomislila, znala sam da je to Bog. Osetila sam da sam bila nepristojna i nisam znala šta da radim. On je komunicirao sa mnom svojim prisustvom. Ne sećam se ničega što je rekao ali znam da je učinio da se osećam predivno i bezbrižno, ne samo dok sam sa njim tu, već i u mom životu i svemu što sam doživljavala. Uopšte se nisam plašila. Sećam se osećaja kao da mi se mozak otvorio i svi odgovori u životu bili su tu, protičući kroz moju glavu tako brzo, kao da će sve neprilike na svetu (ne samo moje) biti rešene. Sećam se da me je razveselilo to što je sve, i mislim sve, dobro i loše, i ružno na svetu, sve je bilo pod kontrolom. Sve to je bilo planirano i skoro da nije bilo ni stvarno. Osećala sam da to gde sam bila i taj deo života je sve bio san, test ili jedno iskustvo, i iz nekog razloga sam se vratila.

Borila sam se sa tim protekle godine - čak sam bila ljuta jer nisam ostala. Još ne mogu toga da se setim - još uvek? sve to ponekad - do današnjeg dana imam kratka sećanja - setim se stvari koje sam zaboravila pretpostavljam - kako mi moj psiholog govori - ona mi je bila velika podrška. Tražila sam i našla veoma dobru - rekla mi je da na isti način tako verujemo u Boga ali ne znamo to za sigurno. Mogu da nastavim da verujem da se to desilo i jednog dana kada ga ponovo sretnem upitam "sećaš se Aprila 2001 - da li se to zaista dogodilo?" tada ću znati odgovor zasigurno ali u međuvremenu moraću da živim na ovoj zemlji i čuvati se da ne poludim od pokušaja da se setim svih odgovora - ko zna - možda ću se setiti, i kako vreme prolazi saznaću.

Lisa M. IBS

Opis iskustva:

Moje iskustvo blizu smrti se desilo kada mi je bilo pet godina, u Rusiji, gde sam rođena i živela u to vreme, na odmoru na Crnom moru gde sam otišla sa mamom, dedom i babom.

Tog dana smo svi otišli na plažu. More je bilo nemirno, i moja mama je stajala u vodi držeći me u naručju. Sećam se da sam se osećala sigurno i bezbedno, mada su talasi bili ogromni, enormni iz moje perspektive petogodišnjakinje, i bila sam uzbuđena kako su dolazili i udarali preko moje mame i mene, jedan za drugim. Onda nas je pogodio taj posebno veliki talas, mama je izgubila ravnotežu, nije me zadržala, i mene je odneo talas.

U trenutku sam osetila krajnji strah od smrti, moje telo je instiktivno osećalo da je to situacija opasna po život. Zadržala sam dah i borila se da nađem nešto za šta bih se uhvatila da se spasim, ali moje ruke su samo grabile vodu. Svuda je bila samo voda, bila sam bespomoćna, potpuno bez kontrole. Kada sam shvatila da nema koristi od borbe, ničeg za šta bih se uhvatila, predala sam se. Odustala sam od disanja, odustala sam od pokušaja da se spasim, odustala sam od borbe za život, i dozvolila da mi se dogodi šta god to bilo.

Sledeće čega se sećam je najdublji i krajnji osećaj mira koji sam ikad osetila u životu. Iznenada sam se osećala potpuno bezbedno, obavijena i zaštićena nečim što mogu opisati samo kao potpuna bezuslovna ljubav. Ta ljubav je bila potpuno oko mene, bila je svuda, ali u isto vreme bila je takođe ja, ono što sam bila, moja najdublja suština. Više nije bilo nikakvog straha, briga, borbe za bilo šta, i mogla sam da odem da postojim gde god bih bila, i osećala bih kako jesam zauvek.

Osetila sam kao da sam konačno bila ono što stvarno jesam. Više nije bilo granica, ni ikakvih ograničenja. Mogla sam da idem gde god sam htela, znam šta god poželim da znam, da uradim bilo šta. Osećaj slobode je bio neobjašnjiv. Takođe sam bila neobično svesna da je stvar koju obično nazivamo 'vreme' sada obustavljena, i više ne postoji.

Onda me je zgrabila neka nepoznata sila, i počela sam da se krećem ogromnom brzinom, koja se osećala mnogo bržom od brzine svetlosti. Putovala sam ogromnu razdaljinu, bukvalno putovala 'izvan sveta'. Nisam imala nikakav osećaj da imam 'telo', samo da se krećem kao munja kroz tamu prema tački blistavog svetla u daljini, i kako sam prilazila bliže tom svetlu, moja jedina želja je bila da mu priđem, da dođem na mesto gde je bilo to svetlo.

Kada sam stigla do svetle tačke našla sam se u svetu svetla. Sve na tom mestu je bilo načinjeno od, i zračilo je svetlost. Bilo je neopisivo lepo i sjajno. 'Nebo' bi bio neki odgovarajuć opis, ali nemam religiozna osećanja, i znam da ne postoje takve stvari kao 'pakao'. Znala sam, ne znajući kako i zašto to znam, da je to mesto gde svi na kraju stignu, kada umru, bez obzira ko su bili i šta su uradili tokom svog života.

Usred svetla, stajala je muška figura. Ona je zračila to svetlo, i zračila je tu potpuno nezemeljsku potpunu bezuslovnu Ljubav. To biće me je zagrlilo, ili obavilo svojim svetlom, što se osećalo kao zagrljaj. Iznenada sam se setila tog mesta. To je bio moj dom, mesto koje je zaista moj dom, i čudila sam se kako sam ikada mogla da ga zaboravim. Osećala sam se kao da sam posle dugog, teškog putovanja u stranoj zemlji konačno došla kući, i biće svetla koje je tu bilo ispred mene je biće koje me zna bolje od bilo koga drugog na svetu.

Biće od svetla je znalo sve o meni. Znalo je sve što sam ikad pomislila, rekla ili uradila, i pokazalo mi je ceo moj život u bljesku jednog trenutka. Bili su pokazani svi detalji mog života, oni koje sam već proživela, i sve što će doći ako se vratim na zemlju. To je bilo sve tamo u isto vreme, svi detalji svih uzročno i posledičnih veza u mom životu, sve što je dobro ili loše, svi efekti koje je moj život na zemlji imao na druge, i svi efekti života drugih koji su me dotakli i imali na mene. Svaka pojedina misao i osećanje su bili tu, ništa nije nedostajalo. I mogla sam da iskusim osećanja i misli svih drugih ljudi koji su bili upleteni sa mnom, skoro sam postala oni, što mi je dalo čisto iskustveno razumevanje šta drugim ljudima pričinjava bol, ili radost, pozitivna ili negativna iskustva, i efekte svojih sopstvenih dela.

Biće mi nije sudilo ni na koji način tokom retrospektive života, mada sam videla mnogo mana u mom životu. Ono je jednostavno pokazivalo moj život na način na koji je on meni bio, voleći me bezuslovno, što mi je dalo snagu koja mi je bila potrebna da to

vidim skroz do kraja kakav je bio, bez ikakvih skrivanja, i dozvoli mi da sama odlučim šta je pozitivno, negativno, i šta je potrebno da učinim u vezi toga. Ne sećam se nikakvih detalja događaja koji su mi pokazani, ni prošlosti, ni budućnosti, ali sećam se šta je bilo najvažnije.

Biće od svetlosti mi je pokazalo da sve što je zaista važno u životu jeste ljubav koju smo osetili, dela ljubavi koja smo učinili, reči ljubavi koje smo izgovorili, misli ljubavi koje smo imali. Sve što je napravljeno, rečeno, učinjeno, ili čak pomišljeno bez ljubavi je poništeno. To nije važno. To jednostavno više ne postoji. Ljubav je sve što je zaista važno, samo je ljubav stvarna. Sve što učinimo sa ljubavlju je ono kako se očekivalo da bude. To je u redu. To je dobro.

I ljubav koju smo osetili tokom naših života je sve što je ostalo kada sve drugo, sve prolazno u životu, nestane.

Sledeće čega se sećam je da se nalazim na nekom drugom mestu, ne znajući kako sam stigla tamo. Prvo biće od svetla je otišlo, i bila sam okružena drugim bićima, ili ljudima, koje sam osetila kao da ih 'prepoznajem'. Ta bića su bila kao porodica, stari prijatelji, koji su bili sa mnom oduvek, mogu ih najbolje opisati kao moju duhovnu, ili duševnu porodicu. Susret sa tim ljudima je bio kao ponovno ujedinjavanje sa najvažnijim ljudima u životu posle duge razdvojenosti. Bila je to jedna eksplozija ljubavi i radosti među svima nama kada smo ponovo videli jedni druge.

Bića su komunicirala sa mnom, i međusobno na neki telepatski način. Govorili smo bez reči, direktno iz uma u um, ili od duha duhu. Niko od nas nije imao nikakva tela. Bili smo svi načinjeni od neke nepoznate supstance, kao koncentracije čistog svetla, bili smo kao tačke svetla u svetlu svuda oko nas. Svako je znao šta svi drugi imaju na umu trenutno. Nije bilo mogućnosti, ni potrebe da se sakrije bilo šta od bilo koga. Ta vrsta komunikacije učinila je nesporazume nemogućim, i učinila nas bliskim na način gotovo nemoguć da se opiše. Svi smo bili individue, ali u isto vreme smo bili jedno, zauvek ujedinjeni neuništivim okovima ljubavi, i takođe ujedinjeni svetlom, u svetlu svetla oko nas, bili smo njegov deo, i deo svetla svakog drugog.

Ljubav koju su ta bića od svetla lučila me je izlečila, očistila svu tamu iz mene, obrisala sav bol i tugu koje sam sakupila tokom mog života na zemlji. Zemlja i život koji sam na njoj živela su bili jako daleko, i sve više se udaljavali, skoro kao da nikad uopšte nisu

postojali. Bila sam na ovom mestu sa mojom duševnom porodicom period vremena koji se osećao kao večnost. Ovde 'vreme' nije postojalo u uobičajnom smislu. Niti je postojao koncept 'prostora', ali i tako bilo je različitih mesta da se ode, i vremenski rasponi koji su proticali. To je kontradiktorno u terminima, ali to je jedini način da to objasnim rečima. Prostor bez prostora, vreme bez vremena. U tom prostoru bilo je samo čisto Postojanje.

Osim što sam bila 'isceljena' ne sećam se šta smo radili, samo da smo bili zajedno, i ogromno uživali u tome. Sećam se da je taj 'svet' svetla bio ogroman, jedno enormno mesto, mesto bez ograničenja i granica, ni pojedinačnih, ni spoljnih. Sećam se da su sva bića koja su bila na tom mestu imala potpuno, celokupno znanje o svemu i svačemu. Bilo je to sve prijatno, puno ljubavi, lepo da se ne može opisati. Svaka 'stvar' i 'biće' na tom mestu su načinjeni od svetla, i sve je bilo svetlo, čak i kada je bilo pojedinačnih 'stvari' i 'bića'. Svetlost je ono čega se najbolje sećam, bilo je živeće. Živo. Živeće svetlo, koje je bilo sve i svako, suština svega i svakog.

Sledeća stvar koje se sećam je da se iznenada nalazim nazad u prisustvu bića svetlosti, koje sam prvo srela, i rečeno mi je da moram da se vratim nazad. Rekla sam: nikako, neću to da uradim. To je bila poslednja stvar koju bih želela da uradim. Život na zemlji, ispunjen tamom, bolom, tugom, granicama i ograničenjima, bio je kao zastrašujući zatvor u poređenju sa tim predivnim mestom, i jednostavno sam odbila da se vratim nazad. Rečeno mi je da nije moje vreme, da mi je bila dopuštena poseta 'kući', ali da moram da ispunim moju svrhu i odradim ono što sam sama izabrala da uradim na zemlji. Biće svetla me je potsetilo da je moja svrha bila da naučim više o ljubavi, saosećanju, i kako da ih izrazim na zemlji, i da je moj posao da pomognem drugim ljudima kako god mogu. To sam sama izabrala. I reklo mi je da ću se brzo vratiti u svet svetla. Nikad ne zaboravi u stvarnosti nema vremena, samo večnost, reklo je.

Sledeće što znam bila sam nazad, osećala moje telo, talas me izbacio na obalu i puzala sam uz obalu iskašljavajući mnogo morske vode.

Kao dete, zaboravila sam moje iskustvo blizu smrti, i sećanje na to se vratilo tek mnogo godina kasnije. I pored toga, uvek je bilo sa mnom i davalo mi snagu da izađem na kraj sa teškoćama u mom životu, i da pomognem i podržim druge. Tokom celog mog života radila sam i pomagala drugima na razne načine. Sa

osamnaest godina počela sam da radim sa starim ljudima, umirućim, senilnim, fizički i emocionalno bolesnim ljudima. Radila sam sa ljudima koji imaju AIDS, i mentalno obolelima. Kasnije sam radila u oblastima brige za mentalno i socialno zdravlje, među ljudima sa psihološkim, socijalnim, egzistencijalnim, emocionalnim i duhovnim teškoćama, i uvek sam osećala da je moj rad duboko značajan, čak i pre nego bih se setila mog iskustva blizu smrti. Trenutno takođe radim kao psihosintezi terapeut, što je grana transpersonalne psihologije.

Iskustvo blizu smrti je takođe udarilo temelj mom doživotnom interesu za paranormalno, mistično, neobično i duhovno, što sam imala otkada pamtim, ne znajući zašto mnogo godina. Zbog toga sam istraživala nepoznate dimenzije, tražila i nalazila odgovore na mnoga pitanja, i neprestano se borila da naučim više o životu, smrti, i svemu između, i da pronalazim uvek nove načine da pomazem drugima, što je za mene najznačajnija stvar koju neko može da uradi u životu. Na kraju, iskustvo blizu smrti me naučilo koliko o životu toliko i o umiranju. I nastavlja to da čini.

Mary IBS

Opis iskustva:

Kada sam bila mlada, neudata žena, i živela u mom rodnom gradu, Londonu, u Engleskoj, bila sam primljena u Memorijalnu Bolnicu sa teškim komplikacijama koje su nastale od neuspešnog pokušaja abortusa koji sam uradila u kupatilu mog stana. Odgojena sam kao katolik, i pokušala sam da rešim neželjenu trudnoću sama i tajno. Pošto sam izgubila mnogo krvi i osećala da mi je veoma hladno, pozvala sam hitnu pomoć da me odveze u bolnicu.

Čim su me žurno uveli u sobu za hitne intervencije, pozvano je svo osoblje u moju sobu dovozeći kolica sa opremom, bocama, pumpicama, iglama, zavojima, cevčicama itd. Od pupka na dole bila sam natopljena krvlju i vrlo slaba. Bila sam u po život opasnom i veoma kritičnom stanju. Kako je krv isticala iz mog tela, tako je i moja volja za životom.

Čula sam "pop" zvuk i bol je iznenada prestala. Osetila sam smirenost po prvi put za 3 meseca od kad sam saznala da sam ostala trudna sa čovekom koji me je lagao, govoreći da me voli i da želi da se oženi sa mnom, ali je imao ženu i petoro dece u drugom gradu. Vrlo jasno sam videla moje telo dok su oni burno radili na meni, kačeći transfuziju i druge cevčice. Sećam se da sam pomislila da samo želim da prestanu. Izgledala sam užasno i boja mi je bila jako loša. I bila sam zbunjena što sam uzrok sve te panike. Zgrešila sam i nisam zaslužila da živim. Činjenica da mislim o tome na par santimetara od tavanice nije mi smetala, niti me je zbunila toliko koliko napetost koju sam izazavala među onima ispod mene. Znala sam i da sam potpuno svesna, iako sam čula bolničarku, jedinu u plavom odelu, da kaže doktorima da sam izgubila svest ubrzo pošto sam ušla u sobu za hitne intervencije. Bila sam potpuno svesna svakog detalja dešavanja u prostoriji.

Primetila sam tunel koji se iznenada pojavio, i bila sam povučena u njega. Bila sam srećna da se udaljim od te napete scene ispod. Lebdela sam prema tunelu i prošla pravo kroz ventilator na tavanici, a zatim kroz tavanicu. Crnilo u tunelu je imalo vrtložno kretanje i počela sam da ubrzavam. Interesovalo me je moje trenutno telo ili oblik, i pogledala sam svoje ruke i šake. Izgledalo je

kao da se šire i emituju izvestan sjaj. Osetila sam navalu vazduha i tiho zujanje kao vibraciju, dok sam ubrzavala prema blistavom svetlu u daljini. Kako sam nastavila sa većom brzinom, osetila sam kraj mene prisustvo koje me je držalo smirenom i emitovalo je ljubav i mudrost. Nisam nikoga videla ali osetila sam biće mog dede koji je umro kad mi je bilo 13 godina. Bila sam svesna njegove utešne prisutnosti, ali ništa nisam čula ni videla.

Konačno sam stigla do kraja i uletela u prostor koji je bio obasut belim svetlom koje je, izgleda, oličavalo sve koncepte ljubavi. Ljubav koja je bila bezuslovna kao majke prema detetu. To je bila definitivno topla pojava, puna radosti, ista koja me je prethodno povukla u tunel. Izgledala je kao džinovska oblast snage, ili energije, koja je zračila sve dobre i plemenite emocije poznate čoveku. Napustila sam Katoličku crkvu čim sam završila parohijsku školu sa 17 godina, osećajući da sam se oslobodila jednog beskompromisnog zatvora, i bila sam daleko od religioznosti, ali znala sam u svom srcu da je to bio Bog. Reči ne mogu da opišu moje strahopoštovanje prema toj pojavi. Izgledalo je kao da sam postala deo Svetla, a onda je i Svetlo postalo deo mene. Bili smo jedno. Iznenada sam razumela, bez pitanja, kako smo svi međusobno povezani. Bog i svi životni oblici u Univerzumu.

Tada, sećam se da sam se pitala da li ću biti kažnjena što sam ubila moje dete, i čineći to ubila i sebe takođe. Mogu reći da je On znao svaku moju misao i osećanje. Sledeća stvar koju znam je da sam videla malu bebu koja spava, znajući da sam to bila ja. Fascinirana, posmatrala sam najvažnije trenutke svake etape mog života. Bilo je to kao gledanje kružnog filmskog ekrana i mnogo različitih scena je sevalo ogromnom brzinom. Nekako sam mogla da vidim i uhvatim, ne samo ono što se dešavalo, već i osećanja koja sam imala u to vreme, kao i emocije koje sam prouzrokovala kod drugih. Posmatrala sam i osetila sramotu moje majke dok me je gnjavila u vezi udaje pri ushićenju u ljubavi, i poražavajućeg bola pri odbacivanju i izdaji. Razumela sam strah i nesigurnost čoveka koji je izazavao moj bol, i njegov osećaj krivice kada je raskinuo sa mnom saznajući za moju trudnoću.. Osetila sam sva dobra i loša dela koja sam ikad učinila i njihove konsekvence na druge. Bilo je to teško vreme za mene, ali imala sam podršku bezuslovne ljubavi i izvetrla bolne delove.

Bila sam teleparski upitana da li hoću da ostanem ili da se vratim prethodnom životu u "Zemaljskoj Školi". Pala sam na kolena

kako bih pokazala svoju želju da ostanem sa Njim. On mi je pokazao divan sjajni mehurić koji je lebdeo kraj mene. U njemu sam videla malu bebu kako sisa. Beba je porasla i počela da hoda prema meni, još uvek unutar balona. Onda se lik malog dečaka pretvorio u tinejdžera, i nastavio je do doba kada je bio potpuno odrastao čovek. Ko je to? Upitala sam. Tvoj sin Majkl, bio je odgovor. Sećam se da sam osetila olakšanje što nisam uništila njegove šanse za život. Poplava strašnih misli je preplavila moj um. Nisam bila ni venčana, i jedva sam mogla da izdržavam sebe, kako ću da podižem sina? Hoće li on ikad da zaboravi i da mi oprostí što sam pokušala da ga abortiram kada sam bila u četvrtom mesecu? Kako to mogu da učinim bez pomoći? Onda sam videla na trenutak sebe sa čovekom koji će biti moj budući muž, i on je držao dvogodišnjeg dečaka na slici. Po prvi put, dozvolila sam sebi da osećam ljubav prema bebi koju sam nosila. Sve prepreke, komplikacije i teškoće koje sam koristila da racionalizujem moj abortus izgledale su vrlo slabo i sebično.

Iznenada sam bila gurnuta nazad u moje telo i bol koji peče cepao je moj donji deo tela. Ista bolničarka u plavoj uniformi mi je dala injekciju i rekla da se opustim, i da će lekovi uskoro početi da deluju. Izgledalo je kao da nisam bila bez svesti duže od par minuta, mada je moja poseta "Drugoj strani" izgledala kao da je trajala satima.

Dok sam bila izvan tela u sobi za hitne intervencije primetila sam crveni natpis sa strane prema tavanici na ventilatoru. Kada sam prebačena u sobu za oporavak, rečeno mi je da je moja beba spašena, i rekla sam: "Da, znam." Zamolila sam, da li bi neko saslušao moje neverovatno iskustvo, odgovorili su da nemaju vremena. Moj doktor je rekao da je to čudo da je spasao i bebu i mene. Rekao je da je mislio da će nas izgubiti u dve prilike. Pokušala sam da mu kažem za moje iskustvo ali su ga pozvali i otišao je. Njegov osmeh pri odlasku nije ostavljao sumnju da oseća da gubi vreme slušajući lekovima izazvana nepovezana trućanja lude žene. Moja majka je došla kasnije, sa "religioznim" pojačanjem pokušavajući da dobije ispovest grehova. Bila sam blago zabavljena kada se pojavila časna sestra i počela da moli za mene, tražeći od Boga da mi oprostí. Znala sam da mi je već oprošteno. Moja kazna je došla od mojih vlastitih osećanja krivice i stida koje sam iskusila tako bolno tokom retrospektive mog prethodnog života. Samo me je jedna medicinska sestra saslušala. Učinila je to

pošto sam joj rekla neke detalje šta je rekla doktorima i bolničarkama dok sam bila bez svesti. Rekla je da je čula za druge koji su se vratili sa ivice smrti, sa sličnim pričama. Konačno sam je ubedila da uzme visoke lestve i sama vidi crvenu nalepnicu na gornjoj strani ventilatora u sobi za hitne intervencije. Medicinska sestra i jedan dežurni su videli nalepnicu, i potvrdili sve detalje njenog izgleda koje sam opisala. Znala sam šta znam, ali osećala sam se bolje kada mi je bar dvoje ljudi verovalo. Nisam više pominjala ovo iskustvo do sada.

Nastavila sam svoj život sa optimizmom, sa potpuno novim stavom i rodila zdravu bebu 5 meseci kasnije, i nazvala ga Majkl. Oštećenja koja sam nanela sebi onemogućila su da ponovo zatrudnim ali psihička veza i ljubav koju sam doživela sa Majklom je zaista starateljski "dar" sa One strane.

Iskustvo je ostalo realno i živo do danas kao i kad se desilo pre 34 godine, i promenilo je moj život na mnogo duhovno uzdižućih načina.

John S. IBS

Opis iskustva:

"Umro" sam, i iznenada sam lebdeo, dijagonalno, iznad tri tinejdžera koji su me napali (i njihovog psa, nemačkog ovčara), nekoliko metara iznad njihovih glava. Sve se zaustavilo, mrtvo mirno, u toku događaja, vreme i prostor su se zaustavili. Ja sam mogao da se pomeram na sve strane, potpuno slobodan, slobodan od uobičajne telesne inercije i ograničenja.

Gledao sam dole na moje telo - kao da nije bilo moje - i apsolutno nisam osećao tugu, nisam žalio za njim, nije bilo bola ni ičega drugog. Samo sam shvatio da moje telo leži dole na travi. Ništa više, ništa manje. Sada to možda izgleda čudno, ali u trenutku sve je izgledalo jasno samo po sebi.

U isto vreme, dok je svet stajao dole podamnom u svom "zamrznutom" stanju, našao sam se okružen potpunom toplinom, u stanju zadovoljstva i dobro raspoložen. Nastavio sam da "lebdim" (kao da sam bio zakačen u vazduhu). Okrenuo sam /sebe/ svoju svesnost (sve što sam bio je bila samo gola svesnost - nije bilo tela, ni pružanja, bez početka i kraja, u toj svesnosti koja sam bio ja), i video sam pravo napred, malo na gore (sećam se pogledao sam na gore), neku neopisivu "svetlost", kao neki otvor u drugu dimenziju, u potpuno drugačiji svet, tamo je bilo neko lice.

Nikad neću zaboraviti to lice! Bilo je tako puno dobrodošlice, nezahtevno, uz topao osmeh ljubavi... U tom privlačnom licu, kao i u celom iskustvu, nije bilo ničeg drugog osim potpuno čiste i totalne ljubavi, neograničenog razumevanja, dobrote, i stvarno blagonaklonog, simpatičnog i toplog humora. Plačem sad kad sam se setio toga (mada nisam verovao da hoću, posle svih ovih godina).

Postojala je tiha direktna komunikacija koju nisam u stanju da "prevedem" u pisane ili izgovorene reči, a pogotovo ne u slike. Samo sam osećao, od tog predivnog lica, da sam i dobrodošao, i da me očekuju; kao da sam već video to lice ranije, i još više od toga... Kao da je sve tako dobro poznato, tako blisko i tako očigledno. Kao da sam bio otsutan na dugom, dugom putovanju u stranoj zemlji, i posle dugo vremena konačno sam se vratio! Domu,

gde je sve tako dobro poznato i bezbedno. Osetio sam obilnu radost zbog povratka kući, što sam bio u stanju da se vratim.

Iznenada, desno od mene, malo udaljeno od lica, otvorila su se "vrata" (ili pre ulaz, otvor bez vrata), i prišao mi je bliže, tj. ulaz je postajao sve veći i veći, ili sam to ja prilazio otvoru - teško je znati jer nisam morao da načinih nikakav pokret bilo koje vrste kao za plivanje, letenje, hodanje, itd. samo sam želeo da idem tamo - jer sam bio radoznao šta ima sa druge strane "ulaza", i tako začas bio sam tamo pred ulazom.

U početku, mogao sam da razaznam jednu ogromnu "gomilu ljudi" sa druge strane otvora. Onda, kada sam bio na pragu, video sam tamo čitav jedan svet koji ću sad da opišem. Neka "stvorenja" su stajala sa druge strane ulaza - pretpostavljam da su bili anđeli, mada nisu imali krila, itd... samo lepa srećna lica, i tela koja su izgledala kao ljudska tela. Osmehivali su mi se sa izrazom dobrodošlice i naklonosti. Virio sam kroz ulaz i stupio unutra. Onda sam to video! Jedan beskrajn "svet" anđela je bio tamo, milioni, milijarde stvorenja. I sve, i svako je bio u tom neopisivom čistom i lepom svetlu, kao srebro; da prosto ne mogu da nađem reči da to opišem. Najupadljivije od svega, i istovremeno čudesno: izgledalo je kao da me svi ti anđeli očekuju! Sićušnog mene!

Bilo je to kao da su mi pokazali - ili potsetili - šta me jednom očekuje, nešto što sam osetio u sasvim neposrednom obliku... U isto vreme, izgledalo je kao da znaju da moje "vreme" još nije došlo. Prvo sam bio iznenađen, možda razočaran ili nešto drugo, ali pomirio sam se sa tim i prihvatio tu činjenicu. Ne zato što je to bila njihova odluka, već jer je to bila moja odluka. Oni su me prihvatili u tom "sada", ili kako god bih to mogao da nazovem, ali iz nekog razloga trebao sam da se vratim na zemlju (a tako i mom telu). To je bilo kao da su me oni samo potsetili na moju sopstvenu odluku!

U jednom trenu bio sam u mom telu, podigao ga, i pobegao sa tog mesta tako brzo da me čak ni pas nije mogao stići.

Tokom suđenja koje je usledilo u oblasnom sudu, kada su izmerili u detalje svaki udarac, svaki podliv na mojoj glavi i mojim grudima, bilo je ustanovljeno da se "maltretiranje može smatrati kao najgrublje". Neki od udaraca u glavu su trebali da me ubiju. A ja nisam bio ni u bolnici! Očigledno, to mi nije bilo potrebno, nisam imao ni unutrašnja, ni spoljašnja oštećenja. Mogao sam da trčim i hodam normalno. Desilo se samo da sam ispljunuo nešto sluzi i krvi. To je bilo sve.

Da li ste sreli ili videli neka druga bića? Da. Stvorenja i/ili anđele. Neka su bila iznad mene, neka s druge strane "ulaza". Nisam prepoznao ni jedno od njih da su pripadala mom zemaljskom životu, ni, nasuprot tome, mom prethodnom "duhovnom životu". Siguran sam u to. Komunicirali smo telepatski pretpostavljam. Bili su to kao "glasovi" koji su neposredno razmenjivani među nama. Potpuno jasna i neposredna komunikacija, to nije dozvoljavalo nikakvu vrstu laži, samo čista i jasna komunikacija. Razgovarali smo o tim stvarima koje sam opisao, o smislu i svrsi mog života, o Božijem svetu i svemu oko reda i značenja, i mnogo toga još.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja, univerzalnog reda i/ili svrhe? Da. Pre svega: Postojao je smisao u mom životu i postojanju ovde na zemlji, nešto što sam jednom sam izabrao. Postoji smisao i nekakav red u celom svetu/kosmosu/Božijem svetu. Ljubav i shvatanje su najvažniji. Ja stvarno mogu da naučim šta znači praštanje i davati ga, to sadrži veliku tajnu! Međutim, šta je svrha nastavka mog života ovde na zemlji, toga ne mogu da se setim.

Da li je bio neki, ili više delova iskustva posebno značajan, ili važan za vas? Posebno, strah/nesigurnost od smrti je potpuno nestao. Da iskusim sve u vezi oko Isusa, anđela, itd... i ljubav i humor imaju neopisivu važnost. Uvid, posebno u praštanje i razumevanje su važni.

Ima li još nešto što bi želeli da dodate u vezi iskustva? Samo ovo: Mi smo svi međusobno povezani; svi pripadamo istom univerzumu i kosmosu. Šta god učinimo protiv drugih, to činimo protiv sebe, postojanja i Boga. Ljubav, razumevanje, humor i mudrost su najvažniji. Niko to ne može da izbegne, niko nije neki izuzetak, sve je međusobno povezano.

John P. IBS

Opis iskustva:

Sećam se oštrog stezanja/bola u grudima i hropca za vazduh, uz osećaj da nemam vazduha. Sećam se lebdenja prema tavanici, okretanja, i kako vidim sebe u krevetu. Trepnuo sam i gledao sam dole na moje susedstvo. Treptaj, gledao sam dole na Boston, treptaj, istočni masiv i Cape Cod, treptaj, istočna obala SAD i Atlantik. Još jedan treptaj, zemlja je bila veličine košarkaške lopte, treptaj, zemlja je bila veličine dugmeta i onda je nestala. Bilo je potpuno crnilo bez zvezda i osetio sam najveću hladnoću. (Za sve to vreme osećao sam najveći strah i nesigurnost. Nisam imao pretpostavu šta se dešava.)

Dok sam plovio u tami i oštroj hladnoći (žudeći za mamom), osetio sam toplinu kako dolazi iza mene. Mada nisam video nikakvo telo, nekako sam se okrenuo i video nejasno svetlo koje je izgleda odavalo toplinu, tamo što je sad bilo ispred mene. (leđa su mi još bila jako hladna). Krenuo sam (nekako) prema svetlu. Što sam bio bliže svetlu bilo mi je toplije i više sam znao. Počeo sam da se prisećam onoga što mislim da su bili neprijatni trenuci u mom životu, samo da bih razumeo zašto su se desili. Što sam bio bliže svetlu manje sam želeo da se vratim kući. Došao sam do tačke da sam razumeo sve, i zaboravio sam na svoj prethodni život.

Srećan i zadovoljan, nastavio sam prema svetlu. Iznenada sam osetio toplinu na mojim još uvek hladnim leđima (slično rukama punim ljubavi koje grle), što je izgleda zaustavilo moje kretanje ka svetlu. Mada "nikog" nisam ni čuo ni video razumeo sam da nešto nije u redu, da šta god da me je zaustavilo, primalo je grdnju od nečeg što je čuvalo svetlost.

Rečeno mi je da nije još moje vreme i da moram da se vratim, i da mi neće biti dozvoljeno da zadržim moje znanje. Obratio sam se da me ne vraćaju nazad, molio sam i molio. Sa puno ljubavi koja me je još uvek grlila, bio sam odvođen od svetla i dalje moleći da ne učine da zaboravim to što sam znao. Što sam bio dalje od svetla manje sam znao, i više sam se prisećao moje mame i prethodnog života. Ponovo sam molio da mi se dozvoli da se sećam bar nečeg, kako bi mi mama poverovala. Ponovo, mada

nisam mogao nikoga da vidim Oni su mi dozvolili da upamtim tri stvari (koje su bile lepak koji me je držao da se ne raspadnem tokom godina):

1) Razlog za izlazak i zalazak sunca: Sunce izlazi da bi život mogao da raste, i zalazi da bi život mogao da se odmori.

2) Za sve postoji razlog!

3) U našem celokupnom postojanju mi smo tek deca. Ovo je tek učionica. Ovde smo da učimo. Da iskusimo krajnosti. Tugu, sreću, bol itd. i sve složenosti koje idu sa njima.

Vremenom sam shvatio da to znači, sa iskustvom dolazi znanje, sa znanjem dolazi mudrost. Sa mudročću dolazi razumevanje, sa razumevanjem dolazi potpuni nedostatak ekstremnih emocija. Zašto? Jer mi razumemo zašto se to dešava.

Ustanovio sam (Dobri Bože oprost mi ako grešim), Mudrost je Svetlost i Toplina. Neznanje je Tama i Jeziva hladnoća.

Bolette L. IBS

Bio je 11. Februar 1996 god.

Imala sam postporođajnu preeklamsiju pošto sam prethodnog dana rodila najmlađeg sina.

Sina sam rodila normalno, i porođaj je trajao sat i petnaest minuta, jer doktori nisu mogli da me seku i urade carski rez, čak i uz opasnost od grčeva, jer je rizik da iskrvarim na smrt usled nedostatka trombocita bilo veliki, a moja preeklamsija je nestala posle porođaja. Moj sin (moje deseto dete), je srećom bio zdrav i dobro posle porođaja (živ je i još raste, uskoro će napuniti 17 godina). Ja sam krvarila iz nosa, usta i očiju, pošto sam imala nedostatak belih krvnih zrnaca u krvi, bili su pogođeni preeklamsijom. Osoblje i dežurni lekar dolazili su svakog sata da uzmu uzorke krvi. Primila sam intravenozno trombocite u ruku, i još neke lekove kojih se ne sećam. Znam da sam bila vrlo bolesna. Dežurni lekar je dolazio svakog sata da me pregleda, i uzorci krvi su uzimani svakog sata ceo dan i noć. Srećom bila sam sa mojim tek rođenim sinom i bila sam srećna: Takođe, mogla sam da ga dojim. Negde tokom večeri 11. Februara, sedela sam u krevetu i jastuci su mi podupirali leđa, kako sam tek podojila sina i stavila ga nazad u kolevku. Osetila sam se jako slabo i bolesno, takođe sam se osećala zbunjeno i osetila vrtoglavicu. Znala sam ako legnem da ću umreti, primila sam to saznanje na miran način, bez drame samo sam to primetila. Osećajući se jako umorno i iscrpljeno, pokušala sam sve što sam mogla da ostanem da sedim, ali to nije moglo da potraje, i legla sam u krevet. Onda sam umrla, u tišini i mirno, osećajući i posmatrajući kako sam iskliznula iz mog tela iza glave, odmah sam odlebdela kroz vazduh pod tavanicu bolničke sobe u kojoj sam bila, dok je moje telo još bilo u krevetu, a moj sin spavao pored u svojoj kolevci.

Umrkla sam - i odlebdela polako i mirno izvan svog tela kao da je to najprirodnija stvar na svetu. Pošto sam lebdela pod tavanicom, napustila sam sobu, ostavljajući za sobom moje telo, bolničku sobu i bolnicu gde sam ležala sa mojim novorođenim sinom.

Po napuštanju bolnice dospela sam u neku prijatnu, vrlo utešnu i udobnu tamu. Osećala sam se jako lepo, prijatno i voljeno.

Onda sam videla vrlo udaljenu svetlost, i ona se približavala sve više i više, dok me je prijatna i puna ljubavi tama gurala prema svetlu, i onda sam bila okružena tom nezemaljskom, punom ljubavi, jako lepom, blistavom svetlošću. U toj neodoljivoj, blistavoj, punoj ljubavi svetlosti, sreća sam lepo sjajno biće puno ljubavi. Bilo je kao da ga poznajem (to je bio očigledno on), znala sam tada da ga poznajem, i osećala sam se potpuno zadovoljno i srećno. Njegovo prisustvo puno ljubavi me je potpuno okružilo, i zajedno smo prošli, na način pun ljubavi, kroz moj život i sve što sam iskusila, bez ikakve osude. Posmatrao je, i sva uključena osećanja tokom života su ispitana. Sve je bilo i osećalo se dobrim pregledati sa njim. Dok sam posmatrala nešto posebno dobro, prišao je moj dobar prijatelj, to svetlo biće, sa nekom vrstom radosne provale svetla i poruka punih ljubavi o tome šta sam dobro učinila u tom momentu koji je posmatran.

Komunicirali smo upotrebom naših misli i uma.

Bilo je mnogo osmeha i sreće u vezi sa pregledom mog života, mada, moj život je sve drugo samo nije bio lak. Bio je težak, sa mnogo suza, izdaja, usamljenosti, zlostavljanja i drugog, ali takođe i mnogo radosti sa mojim babom i dedom, i dobrim drugovima iz detinjstva, i kasnije sa mojom decom.

Sve situacije su bile ispitane, i sve dobro je bilo istaknuto i pokazano. Mogla sam to da vidim sa njim; istrpim sve to ne osetivši ni jednu negativnu emociju tokom toga, što je čudno kad posmislim posle o tom. Tamo, u mom iskustvu blizu smrti, to me nije čudilo, gotovo ništa me nije čudilo niti sam dovodila u pitanje tokom iskustva blizu smrti. Samo mnogo kasnije, kada sam razmišljala ponovo, čudila sam se zbog nekih od tih iskustava koja sam tada imala.

Rečeno mi je šta je bilo posebno dobro, i to je takođe uključivalo iskustva gde sam delovala sa mojim srcem, ne mešajući u to ni jednu određenu misao, to je stvarno podvučeno.

Na taj način, saznala sam šta je posebno dobro:

Biti i delovati sa ljubavlju iz srca.

Biti veseo, i biti što je više moguće dobar i čist u srcu prema drugima.

Ne lagati, već se osloniti na sebe, i voditi računa o sebi.

Biti iskren prema sebi i sopstvenim vrednostima.

Praštati bez hvatanja za negativne postupke drugih, pustiti i oprostiti.

Ostati radostan.

Biti u sadašnjosti što je više moguće.

Da negujem sebe.

Da budem sebi najbolji prijatelj.

Biti dobar prijatelj drugima, i takođe pamtiti da mi svi imamo sopstveni put, da učimo i radimo na prihvatanju toga.

Da se ne prepuštamo teškim mislima pred problemima već da ih napustimo kada je teško, i ponovo se obratimo izazovima i problemima kada imamo snage da ih prevaziđemo.

Da oprostimo sebi i da ne pritiskamo sebe previše, da bolje osetimo sebe i da ne prelazimo vlastite granice i vrednosti.

Da budemo dobri i poštujemo SVE živo.

Naučila sam da je smrt, da je umreti, tako zapanjujuće lepo i puno radosti i ljubavi.

Sve vreme sam se osećala sasvim budnom i svesnom, bila sam jako radoznala i pažljivo sam posmatrala, a moja svesnost je bila nezemaljska, mnogo šira nego što je ovde u životu. Mogla sam da vidim 360 stepeni oko sebe, mogla sam da se usredsredim na šta god sam htela i to bi se približilo bez ikakvih problema, čak i bez razmišljanja o tome. Mogla sam da gledam gore, dole, ispred i iza mene, sve istovremeno.

Osećala sam se svežije i sa više energije nego ikad, mnogo više nego u životu.

Imala sam osećaj da mogu sve da uradim, ne da sam razmišljala o tome, već nisam imala nikakvih problema, i nikad nisam spekulisala o bilo čemu negativnom. Bila sam puna energije, radosna i radoznala. Tamo sam bila u trenutku sadašnjosti, potpuno u sadašnjosti. Nisam osećala nikakv bol, ili mu nisam posvetila ni jednu misao.

Istovremeno sam išla kroz retrospektivu života, sa svim osećanjima i iskustvima, zajedno sa tim bićem punim života i ljubavi, koje sam tako dobro znala ne znajući otkuda, drugačije od toga, to mora da je bilo kad sam bila u životu posle smrti, kad sam bila fizički mrtva.

Bila sam cela i potpuno zaštićena.

Sve je bilo jasnije i mogla sam da se usredsredim na to kad poželim, boje su bile jasnije i življe. Moj vidokrug je bio skroz naokolo. Bilo je tako lepo, i sve boje su bile nezemaljski lepe. Bila sam jako srećna i smirena tokom celog mog iskustva blizu smrti.

U životu mi je sluh bio sve slabiji. Toga nije bilo u smrti, i mogla sam da čujem mnogo bolje nego ikada u mom životu. Nisam imala

problema sa sluhom; zvukovi su bili lepi i melodični. Konverzacija koju sam imala sa drugima se nije odvijala zvukom već pre telepatski. Bila sam potpuno ispunjena emocijama, kao što su velika radost, duboka, duboka ljubav, prijatnost; zahvalnost; sloboda; osećajem da je "SVE kako treba da bude"; Sve je dobro...

Saznala sam od mog svetlećeg bića, mog voljenog prijatelja, da sam samo u poseti tu na drugoj strani smrti, i da treba ponovo da se vratim životu. Nisam primila tu poruku, i nisam obratila pažnju na nju, jer sam bila okupirana svim ostalim što se zbivalo, sve što sam saznavala, svime što se dešavalo, i svom ljubavlju i radošću koju sam osećala.

Rečeno mi je da ću se kasnije razvesti od mog muža jer nismo mogli zajedno da nastavimo, moj tadašnji muž i ja. Da, oboje imamo nešto drugo da radimo, i da treba na to da gledam kao na radosnu stvar za mene, da će mi to pružiti radost i više slobode kad se razvedem, ali da se to neće odmah desiti. Da treba da oprostim mom tadašnjem suprugu zbog njegovih postupaka i stava. Da treba da nastavim sa radošću i zahvalnošću sa mojim životom posle, čak i ako će me on duboko povrediti, jer to je potrebno da bih ga pustila da ode.

Takođe mi je rečeno da ću imati mnogo divnih iskustava posle toga, da ću početi da pišem i objavljujem knjige o temama za koje još ne znam. Takođe mi je rečeno da ću od tada raditi sa nečim potpuno drugačijim no što sam radila do tada, steći ću potpuno drugačije ciljeve u budućnosti, u poređenju sa sadašnjim. Da treba da vodim računa o sebi i svom zdravlju, da se dobro odnosim prema mom telu, i ako budem takva biću u stanju da ostvarim te ciljeve koje sam sebi postavila pre nego što sam stupila u ovaj život, i da će mi ostvarenje tih ciljeva pružiti mnogo sreće. Da takođe pretstoje i veliki izazovi koje sam postavila sebi da prevaziđem u ovom životu, i da treba da radim na tome da ne dozvolim da me sputaju već pre da ih prekoračim, sa radošću, i da oprostim sebi ako ne napredujem onako brzo kako bih želela. To će mi dati veliku mudrost, razumevanje i smirenost uma da radim sa tim problemima.

Treba da se setim da tražim pomoć, jer ću je dobiti, i vrlo je važno da znam da će za to trebati vremena, to je rečeno sa smehom.

Kada se rastužim, treba da se setim i naučim da se koncentrišem na radost, da se setim svega dobrog što se desilo u mom

životu, da će to zaceliti moje emocionalne rane. Sreću mnogo prijatnih ljudi, dobrih prijatelja i duša, tako da treba da gledam napred ka tome.

Da ću mnogo kasnije naći ljubav, i da će to biti poslastica u životu koji imam, za oboje, i onda je sledilo mnogo smeha na saosećajan način. Tada mi je pokazano i kako on izgleda, onaj koji će biti moja velika ljubav u budućnosti, tako da ga prepoznam tog dana u budućnosti kada ga budem srela. Razlog što mi je ovo rečeno je da mi da dovoljno mira kako bih radila na sebi, i na životu kakav želim da imam, kada znam da će se jednog dana u budućnosti ostvariti ljubav.

Posle pregleda moje prošlosti i budućnosti posetila sam jako lep i živ pejzaž, gde sam imala iskustvo šetnje i razgovora sa mojim energičnim svetlećim prijateljem. Sve boje su bile tako lepe i žive, kao da je sve bilo živo i bruji.

Ovde sam došla na predivno mesto, tu su mi prišle neke duše, prepoznala sam neke od njih, one koje sam znala u sadašnjem životu. Moji babe i dede, svih četvoro koje sam tako mnogo volela u životu, takođe su bili tu, osmehivali su se i bili potpuno srećni, Mnogo su me grlili i dali puno ljubavi, i rekli su mi da im je zabavno, i da su dobro, i da rade ono što najviše žele. Takođe sam srela nekoliko prijatelja koji su preminuli, i oni su došli da me pozdrave. Svi oni su mi rekli da treba da se vratim nazad, i da još nije moje vreme.

Svi su bili tako zdravi i nasmejani, i oni koji su bili stari, izgledali su bar 20 godina mlađi.

Osećala sam se jakom, i onda sam bila potpuno sigurna da postoji smisao za sve veliko što nam se dešava u našim životima, uključujući i sve što sam iskusila u mom iskustvu blizu smrti, postoji smisao u životima koje imamo.

Onda sam srela grupu ljudi koje nisam znala u ovom životu, ali kada sam ih videla odmah sam znala da ih poznajem duboko u duši, to su bili oni koje znam najbolje i za koje sam najviše marila, to su bile one duše s kojima sam se osećala najviše povezana u celom univerzumu!!! Bila sam potpuno ispunjena srećom pri zajedničkom susretu, tako mnogo da sam osećala kao da plačem od radosti i iznenađenja. Pri tome sam se mnogo čudila kako sam živela moje 42 godine, nisam ih se setila ni u jednom trenutku, njih od svih... Bilo je neodoljivo i neopisivo čudesno sresti se sa njima.

Sada kada gledam na to mogu da vidim da to nije sve ili samo deo onog što se dešavalo u životu posle smrti, što sam videla tamo. Ono što sam videla i iskusila je bilo posebno priređeno za mene i meni, kada sam bila u poseti.

U isto vreme bila sam tako obavijena doživljajem tog iskustva blizu smrti da nisam razmišljala ko sam bila ili odakle dolazim, niti sam se brinula o tome.

Niti sam pomišljala da se vratim nazad. Samo sam želela da budem baš tamo gde sam bila i što sam doživljavala, to je potpuno zaokupilo moju pažnju.

Iznenada je ispred mene stao mlad čovek, i takođe sam znala da je on moj novorođeni sin. Gledao me je prodorno netremice a onda se prolomio glas, njegov glas na tom mestu: "Mama, obećala si da mi budeš majka u ovom životu! Inače ne bih bio ovde!" Onda sam odmah gurnuta nazad u moje telo ogromnom brzinom, trebao je samo delić sekunde da se vratim, a povratak u telo je neverovatno bolan...

Kada sam napuštala bolnicu, dežurni lekar mi je rekao da sam bila pacijent koji je bio najduže "otsutan" i potom se opet vratio. Rekao je da nisu mogli mnogo da učine u toj situaciji, osim da mi daju mnogo trombocita, posmatraju i mole se Bogu...

Da li ste videli ili čuli nešto u vezi ljudi ili događaja tokom vašeg iskustva što se može kasnije proveriti? Da. Da sam samo u poseti drugoj strani, i da moram ponovo da se vratim. Nisam primila tu poruku, i nisam obratila pažnju na nju, jer sam bila okupirana svim ostalim što se zbivalo, sve što sam saznavala, svime što se dešavalo, i svom ljubavlju i radošću koju sam osećala.

Rečeno mi je da ću se kasnije razvesti, jer ja i moj suprug ne možemo više da idemo istim putem. Da nam je oboma potrebno da radimo nešto drugo, i da to treba da vidim kao radosnu stvar, jer će mi pružiti mnogo radosti i slobode kad se razvedem, ali to se još neće desiti. Treba da oprostim mom sadašnjem suprugu, njegovim postupcima i stavu. Treba sa radošću i zahvalnošću da nastavim sa životom posle toga, iako će me on duboko povrediti, jer to je ono što mi je potrebno da bih ga pustila da ode. Da ću potom iskusiti mnoge divne stvari i početi da pišem i objavljujem knjige o temama za koje još ne znam. Da ću raditi sa nečim potpuno različitim od onog što trenutno radim. Da ću imati drugačije vizije i ciljeve o svojoj budućnosti nego što sam ih imala tada. Da treba da vodim računa o sebi i svom zdravlju, da budem dobra prema svom

telu, ako to budem, postići ću moj cilj koji sam postavila pre nego što sam rođena u ovaj život, i doneće mi mnogo radosti i zadovoljstva da to uradim. Da će biti nekih velikih izazova koje sam postavila sebi da obavim u ovom životu, i treba da radim na tome da me oni ne sputaju. Da pokušam da ih prihvatim lagano i sa radošću. Da oprostim sebi, čak i ako to ne bude išlo brzo kao što bih želela. Da treba da tražim pomoć, jer ću je dobiti, i da naučim da prihvatim da za to treba vremena, što je rečeno sa smehom.

Kada sam tužna tada treba da se setim i naučim da se fokusiram na radost, da se setim svih dobrih stvari koje su mi se desile u životu, da će to izlečiti moje emocionalne rane. Srešću mnoge prijatne ljude, dobre prijatelje i duše, tako da treba da gledam ka tome.

Da ću mnogo kasnije naći ljubav, i da će to biti poslastica u životu koji imam, za oboje, i onda je sledilo mnogo smeha na saosećajan način. Tada mi je pokazano i kako on izgleda, onaj koji će biti moja velika ljubav u budućnosti, tako da ga prepoznam tog dana u budućnosti kada ga budem srela. Razlog što mi je ovo rečeno je da mi da dovoljno mira kako bih radila na sebi, i na životu kakav želim da imam, kada znam da će se jednog dana u budućnosti ostvariti ljubav.

Iskusila sam većinu toga što mi je rečeno o mojoj budućnosti. I dobro sam na svom putu sa tim, takođe i onim što nisam razumela u vreme kad mi je bilo rečeno. Mada još nisam srela svoju ljubav, ali ona će doći. Srešću ga iznenada, i znam kako on izgleda...

Takođe nekoliko mesta i kuća u kojima sam živela od tada, mogla sam da prepoznam kad sam ih videla, jer su mi bili pokazani u mom iskustvu blizu smrti.

Da li su se vaša religiozna uverenja/praksa promenili, posebno kao rezultat vašeg iskustva? Da. Pre mog IBS-a bila sam jako politički aktivna na levom krilu Danske politike, i nisam mnogo razmišljala o religioznim stvarima. Znala sam da se život ne završava sa smrću, ali nisam više razmišljala o tome. Bila sam zaposlena politikom, radom i majka devetoro dece, imala sam dovoljno stvari o kojima da brinem, i da obezbedim dobar život mojoj deci.

Sada znam da postoji život posle smrti. Znam da ne postoji pakao osim onog koji sami stvorimo. Znam da najvažnija stvar jeste ljubav među ljudima i svim bićima. Znam da smo ovde da učimo i ogledamo jedni u drugima. Znam da dobijam onoliko pomoći sa

druge strane koliko sam u stanju da primim, od onih sa kojima sam najviše povezana u ljubavi.

Znam da me oni koji su umrli ponekad posećuju i prate u onome što proživljam u svom životu.

Znam da sam zadala sebi nešto dobro, što ću postići u ovom životu.

Znam da su me sva moja deca izabrala kao majku, s ljubavlju.

Znam da sam voljena.

Znam da sam ovde u ovom životu, između ostalog, da naučim da volim sebe.

Znam da postoji smisao u svemu, zašto smo ovde.

Ima li još nešto što bi želeli da dodate u vezi iskustva?

Sada sam jako zahvalna za iskustvo blizu smrti koje sam imala jer me je promenilo u mnogo srećnije i svesnije ljudsko biće. Imam nove vrednosti, mnogo sam zahvalna za znanje koje sada imam. Veliki je dar što znam sve to o smrti i svim voljenim dušama na drugoj strani koje žele najbolje meni, mojoj porodici i svima koji žive na ovoj Zemlji. Počastvovana sam što sam iskusila tu natprirodnu čudesnu ljubav i radost koji postoje.

Jako sam srećna da imam taj dar da se sećam mnogo, mnogo sopstvenih prošlih života, užasnih, zabavnih, čudnih, ozbiljnih i iskustava punih ljubavi. Sada sve vidim sa širom perspektivom. Znam da postoji značenje u svemu što sam iskusila, i da sam imala veliki uticaj na to što sam iskusila u svim mojim prošlim životima i u sadašnjem životu. Veliki je dar znati i iskusiti sve to, i imati razumevanje celine koje sam stekla u mom iskustvu blizu smrti, i posebne sposobnosti koje sam dobila posle mog iskustva, da se setim prošlih života, i nekih mojih među životima.

Sada mi je mnogo jasnije moje detinjstvo i život, i mogu to da vidim iz šire perspektive. To mi dozvoljava da znam da postoji velika ljubav koja natkriljuje. Dozvoljava mi da znam moje najbolje duševne prijatelje koji me čekaju na drugoj strani, i da mi pomažu koliko god mogu, kada se setim da zatražim pomoć, a daleko je od toga da se uvek setim :-)

Eruera M. IBS

Opis iskustva:

Igrao sam ragbi 15 minuta kada je nastala gomila, utrčao sam da izvučem loptu, približavao sam se lopti i onda, udarac!

U trenu sam bio izguran iz mog tela i odmah ga pogledao, ono se previjalo i naprezalo, mogu reći da je bilo povređeno. Gledajući na dole shvatio sam da se moja svest podiže u vis, i kako sam se dizao bio sam i dalje svestan šta se dešava oko mog tela, a takođe svestan sposobnosti moje svesti. Na primer, kada sam gledao travu mogao sam da kažem da je to trava, ali tu je bio prisutan elemenat koji je nedostajao u mom kratkotrajnom fizičkom postojanju, taj elemenat je bila ljubav. Trava je bila ja i ja sam bio trava, trava je bila svesna mene, i ja sam upravo bio postao svestan trave. Drugi primer je kada sam pogledao okolo, kada kažem da sam pogledao okolo to nije kao da sam se okrenuo i pogledao, jer sam već gledao, gledao sam okolno drveće i učinio svesnu odluku da pogledam drveće, jer je imalo jednu auru topline i brige koja je dolazila iz tog pravca. Kada sam ponovo pogledao drveće ono je bilo svesno mene, iz drveća je zračila ljubav i prihvatanje. Kada sam postao svestan da je to kraj fizičkog tela odlučio sam da pozdravim moju majku tako da sam se okrenuo u pravcu gde je trebala da bude moja majka i rekao zbogom. Dok sam gledao moje telo mogao sam da vidim sve koji su stajali oko mene, nisam mogao da čujem šta govore ali mogao sam da vidim da svi misle da sam umro. Jedan od njih je bio i moj brat blizanac, znao sam da je on moj blizanac ali sam sa njim imao istu vezu kao sa svima ostalima, nije bilo razlike mada sam znao razliku. Nije mi bilo teško da napustim mog blizanca. Kada sam to shvatio pogledao sam gore i tamo je bio tunel, tunel je bio tamne boje, ali sa ljubavlju i brigom koja je ispunjavala prazninu, u meni nije bilo straha i mogućnost da krenem kroz njega me ispunjavala radošću i uzbuđenjem. Počeo sam da se uzdižem ka praznini i bio sam ispunjen osećajem da se vraćam kući, šta god me je podizalo tamo učinilo je moje putovanje prijatnim i ispunjenim ljubavlju. Na mom putovanju naviše osetio sam teg. Pogledao sam dole i video čoveka koji me je spasao, kako dotrčava i govori svima da podignu moje noge, da ponovo napune moja pluća vazduhom.

Kada se to dogodilo bio sam ispunjen nezadovoljstvom zbog mogućnosti da se vratim u zemaljsko carstvo, i svim mojim duhovnim moćima odupirao sam se povratku u moje fizičko telo. Bilo je kao da sam plakao i molio Boga da me ne vrati, onda POP, bio sam nazad u mom telu svestan igre koju sam igrao, i ponovo zauzeo svoje mesto.

Godine su prošle dok nisam potpuno shvatio šta se dogodilo, uvek sam znao šta se dogodilo, ali zbog mog vaspitanja i društva u kome sam živeo bio sam ograničen u razumevanju šta se desilo. Bilo je to nešto što je suštinski bilo prepušteno onima koji veruju u vile i bajke a ne ljudima. Kada sam jednom počeo da razmišljam o događaju postalo mi je jasno da ja nisam ovo telo, i da je moja duša stvarna.

Kada ste tokom iskustva bili na svom najvišem stepenu svesnosti i budnosti? Od početka sam bio svesniji i budniji nego obično... Sve je prožeto ljubavlju i brigom, sve je bilo deo mene, i u svemu nije bilo odvojenosti, i ako sve ima različita svojstva sve potiče iz istog izvora. Sve je bilo istinito i iskreno, čak i drveće i trava.

Donald C. IBS

Opis iskustva:

Tokom leta, pre nego što sam pošao u 5. razred, pao sam sa našeg drveta iza kuće. Ono je bilo zaraženo crvotočinom, grana na kojoj sam se ljuljao se otcepila i pao sam sa nekih 5 m. Slomio sam obe ruke, i moje levo rame. Takođe mi se zabilo blato u nos i grlo. Travnjak, i zemlja oko drveta su bili mokri od kiše koja je padala tokom noći. Na početku, čim je grana pukla, i kad sam počeo da padam, bio sam iznenađen kada me je u sred vazduha uhvatilo blistavo sjajno biće koje me je ponelo naviše. Pustilo me je, po prispeću, na sjajan blistavi pejisaž i postao sam vrlo srećan i veseo. Sećam se dragulja koji su lebdeli svuda naokolo, i dok sam pomerio ruku oko njih shvatio sam da letim/lebdim iznad naše kuće. Imao sam širok ugao viđenja i počeo sam da gledam sa svetlarnika na vrhu krova, i sećam se da sam se smejavao tome šta bi moja majka rekla kada bi me videla na vrhu trospratne kuće. Sećam se da sam pogledao kroz prozor na drugom spratu u spavaću sobu mojih roditelja, i u tom trenutku sam začuo da me neko zove po imenu. Ali taj glas je kazao Donald, a ne Doni, kao svi ukuljučujući i moje roditelje. Ignorisa sam ga sve dok vrlo strog ženski glas nije ponovo pozvao. Tada sam se okrenuo i ugledao visoku, četvrtaste vilice, vrlo punačku ženu u letnjoj haljini sa šarom žutog cveća. Upitao sam je ko je ona i rekla je: "Ja sam tvoja baka." Ništa od toga nije izgovoreno ljudskim jezikom, jer nisam video da pomera usne. I kada sam rekao: "Ne, nisi! znam kako izgleda moja baka a to nisi ti!" Tada sam imao žive roditelje samo sa tatine strane, i o njima sam govorio. Onda je ona rekla: "Sve majke imaju majku, a i ta majka ima majku, a ja sam jedna od njih." Kako je to rekla ja sam u svom umu video male slike kako se vraćaju kroz svaku generaciju, i primetio njen lik tamo dve, ili tri generacije unazad. Posegnuo sam i uzeo je za ruku i ona se osmehnula. Dok smo išli upitao sam je gde smo i bio sam nekako iznenađen odgovorom "na nebu". Na neki način sam sumnjao i rekao sam "Ako sam na Nebu, onda hoću da vidim Isusa." Bio sam još više iznenađen kada je rekla OK.

Kako smo išli primetio sam da se predeo oko nas promenio i bio sam svestan sjajne zgrade, u nedostatku boljih reči, i kako smo se kretali bio sam svestan da sam pomislio da to mora da je biblioteka jer su ljudi čitali i učili. U jednoj sobi, bio sam iznenađen da vidim nekog Indijanca, i kako sam to pomislio, vrlo neprijatan odgovor je došao od detaljno obojene i perjem okićene osobe. "Ja nisam Indijanac. Ja sam...!" Često sam mislio šta je trebalo da mu odgovorim, i sećam se kako je bio odeven i pomislio sam da je jedan od pripadnika Južno Američkih domorodačkih plemena iz reda Maja, ali sećam se samo da sam bio zbunjen i odgovorio sam: "Meni izgledaš kao indijanac."

Nešto dalje pošto sam video druga bića kako čitaju i uče, moja baka je stala i rekla da je tu sačekam. Ona će da javi Isusu da sam tu. Sećam se da sam mislio da sam ispred kancelarije direktora škole i čudno, izgleda da sam malo čuo razgovor u toj "kancelariji" kao da je on na telefonu. Posle kratkog čekanja izgledalo je kao da sam čuo da je spuštена telefonska slušalica, upravo pre toga je on rekao "Da, u redu, tačno, doviđenja." Onda sam postao jako nervozan kada sam video kretanje, svetli sjaj se kretao ka vratima.

Moram reći da sam u tom trenutku bio preplašen! U tom trenutku je svetlost bila prejaka i ja sam ponizno pognuo svoju glavu. Nikad nisam imao jasan pogled na to biće o kom je moja mama toliko govorila. To je deo koji me najviše brinuo kada sam kasnije ponovo proživljavao.

Moja baka je u tom trenu rekla nešto kao "Je šuma, ovo je Donald." Bio sam zbunjen zašto nije rekla samo: "Isuse, ovo je Donald", ali bio sam previše zauzet pokušavanjem da shvatim zašto je on tako blistao. Čak sam pokušao da pogledam kroz moje malo razmaknute prste da uhvatim tračak. Dok sam se borio da vidim, sećam se da je vrlo malo govorio mojoj baki ali iznenada sam postao svestan da on pretražuje, ili možda pregleda moje detinjstvo do tada, i sećam se da je stao na mom sećanju gde sam se stideo. Video sam događaj, krađu gumenog noža igračke iz prodavnice u glavnoj ulici, iz drugačijeg ugla. Video sam sebe iz udaljenosti, kako istrčavam kroz vrata za prijem robe i bežim kući. Sve sa udaljenosti i nepristrasno. Malo je zastao da vidi moju reakciju, i bez osude brzo prošao kroz ostalo. Posle ovoga moja baka i on su razgovarali, i ona se okrenula ka meni i rekla: "Moraš da se vratiš nazad." Mislim da sam iznenadio i sebe kada sam rekao ne. Hteo sam tamo da ostanem.

Tada je baka rekla da bi to mnogo rastužilo moju porodicu jer me mnogo vole. Rekao sam da me ne vole i rečeno mi je da pogledam, i dok sam gledao dole kroz nešto za šta sam mislio da je televizor, mogao sam da vidim moju sestru i braću kako pokušavaju da me ožive. Moja starija sestra je kopala blato iz mog grla i nosa. I bio sam iznenađen. Mogao sam da čujem kako govori "Diši Doni, diši Doni molim te", dok me je pljeskala po licu. Onda je baka kleknula na jedno koleno i u tom položaju me okrenula i pogledala pravo u lice. Sa njenim rukama na mojim ramenima rekla je reči koje će me progoniti... "Donalde ima da se vratiš, ali upamti... upamti, Ti Si Deo Nečeg Veoma Važnog!" I kako sam se okrenuo da ponovo pogledam šta se dešava sa mojim telom, i zbunjen šta je to moja baka mislila, i pre nego što sam mogao da zapitam osetio sam jako guranje otpozadi i pao naglavačke u mlitavo telo, i počeo da dahćem i gutam vazduh. Bol je bio užasan.

Počeo sam da pričam šta se dogodilo ali mi niko nije verovao ni reč. Vremenom sam čak i ja zaboravio. Zvuči nemoguće, ali kada vam cela vaša porodica kaže da ste u zabludi čak i vi počnete da verujete u to. Tako je to otišlo u zaborav. Bio sam u braku 8 godina i dobio četvrto dete, kada je sve počelo da mi se vraća. U snovima sam čuo određene stvari, i onda mi je brat rekao da je Hebrejsko ime za Isusa bilo Ješua, BOOM! Kako mnogo sećanja odjednom!

Nisam stigao da kažem mojoj majci celu priču dok nije dospela u bolnicu i ostalo joj još dve nedelje života. Tražila je da joj obećam da ću ispričati svoj mojoj braći i sestrama. Kada sam konačno rekao mojoj ženi rekla je: "Dušo, vidim zašto nikad nisi nikome rekao, plašio si se da ti niko neće verovati." Glasno sam se nasmejao, i sam se iznenadio kad sam odgovorio: "Ne draga, nisam to nikome rekao jer ja u to nisam verovao!" Jer posle toliko godina koje sam bio ateista za to nije bilo mesta.

Želeo bih na kraju da kažem da sam zadnjih pet godina pokušavao da ispričam ljudima ovaj događaj, i čak i sada kada dođem do tačke kada Ješua izlazi da me pozdravi imam istu provalu emocija. I to me dovodi do plača i smetenosti. Mislim da je to zato što, kada su me pitali da li me moja majka i porodica vole rekao sam ne, ne tako! Ljubav u fizičkom je izgledala ništavno u poređenju sa pravom ljubavlju.

Romy IBS

Opis iskustva:

Bila sam u automobilu sa mojom porodicom, na putovanju u Indiji, kada je iznenada nastao metež, čuo se zvuk kako automobil ide van puta, i mogla sam da vidim oba moja brata, onog što je sedeo pozadi i onog što je sedeo napred, kako skaču i pokušavaju da uhvate volan. Automobil se kotrljao niz planinu.

Okolnosti u vozilu su bile u pozadini moje svesnosti. U prvom planu moje svesnosti sam čula muški utešan glas koji je nekoliko puta polako rekao "To je sve ok." Deo toga na Hebrejskom je "sve je u redu". Iznenadujuće, osećala sam potpuni mir i nisam osećala nikakav strah. Kako se automobil prevrtao niz planinu, okrećući se i udarajući o čvrste površine, glas je mirno rekao "Kotrljaj se sa tim", kao da je to vežba kretanja.

Osećajući potpuni mir, pustila sam da se kotrljam. Glas je dolazio kao iz unutrašnjosti moje glave, ali u isto vreme to nisam bila "Ja". Bio je jako utešan, postojan i snažan. Nisam prepoznala taj glas ali sam se vezala za njega veoma duboko, i znala da mu mogu verovati svim svojim srcem. Kako sam se "kotrljala" sa svakim prevrtanjem, iznenada nisam više bila u automobilu.

Osećala sam potpuno poverenje.

Bila sam okružena prostorom, i videla sam kako se odvija ceo moj život.

Posmatrala sam milione slika sa dešavanjima iz mog života, kao film razbijen u sličice. Sva mala dela, misli i trenuci, jedan za drugim, čak i oni koje sam zaboravila da su se ikada dogodili - bili su tu. Bio je to tako fascinantno prizor. Najčudnija stvar je bila što sličice nisu bile povezane međusobno - imale su razmak među sobom koji je izgledao kao svetla nit. Izgledalo je kao da su nanizane na tu nit svetla.

Moje glavno osećanje je bilo staloženost, zapanjenost i radoznalost. Bilo je prisutno jako svojstvo ispitivanja i radoznalosti dok sam sve pregledala. Svaki put kad mi se javljalo pitanje, odmah bi mi bio otkriven odgovor.

Odmotavanje slika i razmaka se odvijalo i napredovalo neprekidno, prikazujući neprekidnu delikatnu liniju posledica u savrše-

nom redu, lanac događaja, opet oni su se svi dešavali istovremeno. Prošlost, sadašnjost i budućnost, sve se dešavalo odjednom. Bilo je inspirativno prisustvovati redu i smislu da sve te male sličice izgleda imaju "širu sliku". Osetila sam mnogo saosećanja. Bilo mi je sve oprošteno. U stvari nije bilo ničeg za opraštanje.

Mogla sam da vidim da je moj život imao "savršen poredak" u tome. Na neki način to je bilo kao gledati matematičku jednačinu ili iznos koji ima savršen smisao - takav i takav događaj daje takav rezultat. Bilo je to jednostavno portretisanje prirodnog uzroka i posledice sa nežnim razumevanjem. Nije bilo osude, samo odsustvo krivice.

Kako sam gledala to linearno odmotavanje slika shvatila sam da samim gledanjem i fokusiranjem na pojedinu sliku "zumirajući u" nju takođe mogu da "uđem" u tu scenu, a onda da izađem iz nje "zumirajući natrag", i da se vratim na moje mesto posmatranja. Gledala sam nazad moje detinjstvo. Mogla sam da uđem u te slike.

Iz svake slike, trenutka ili misli, uvek je bila mogućnost da se pristupi tom svetlu koje ih je razdvajalo od sledeće slike.

Takođe sam mogla da vidim sve misli koje sam imala celog mog života. Njihove "slike" su bile jake kao slike prikazanih dela ili reči. Bila sam iznenađena da vidim da su misli tako jake, tako stvarne. Izgledalo je da su one takođe nanizane na svetlu nit.

Shvatila sam da sve što mi se dogodilo, i svaka pojedina misao koju sam imala je stvorila neki otisak. Takođe, svaki pojedini događaj ili misao uticali su na moj život i živote onih oko mene. Svako osećanje, svaka namera, svaki put kad sam bila svesna svetla i razmaka između slika - sve se računalo.

Dok sam gledala, osećala sam se jako mirno. Mogla sam da vidim kako je poslednji trenutak mog života bio rezultat svega što mi se ikada dogodilo pre toga.

Mogla sam da vidim da je moj život bio savršena manifestacija onog što je bio, ko sam ja bila. Bilo je potpuno prihvatanje, čak i onih momenata koje sam pamtila kao manje prijatne. Moj život, svi naši životi su protkani tim svetlom koje ispunjava razmak između svake slike. U trenucima kada smo otvoreni prema njemu, povezujemo se sa njim. To je tako jednostavno. Ono je uvek tu.

Poslednji trenutak, ili slika mog života, bila sam ja kako se kotrljam niz planinu u automobilu, sa majkom, braćom i vozačem. Iznenada sam bila unutar te slike ponovo. Mogla sam da vidim kako smo svi mi povezani. Bila sam povezana sa svakim telom u

mногоstrukoj svetlosnoj mreži, DNK-u sličan hologram, koji je bio savršeno uređen. Sve je bilo povezano sa svim drugim delikatnim nitima svetla koje su bile razmaci između svakog trenutka. To je pokazivalo moju vezu sa drugim ljudima, drugim dušama, drugim incidentima, trenucima prošlosti, budućnosti i sadašnjosti. Postojao je potpuni red, i potpuno prihvatanje svega. Onda više nije bilo slika već jak osećaj kretanja napred.

Sada sam nastavila dalje, osetila sam da skačem napred.

Nije bilo ničega oko mene. Bio je samo prostor. Pokušala sam da razumem gde se nalazim.

Osećala sam da mi je um vrlo jasan. Takođe sam imala osećaj sreće i lakoće.

Bila sam u drugom carstvu. Nekako sam još uvek bila živa, ali nisam imala moje telo.

Znala sam kao činjenicu da ja jesam, da ja postojim.

Osećala sam da sam napustila moje telo.

Razmišljala sam o zadnjoj slici koju sam videla u mom nizu života, sebe u unutrašnjosti automobila koji se kotrlja niz planinu, i zaključila, to mora da je bio poslednji trenutak mog života u kobnoj automobilskoj nesreći.

Tada sam shvatila i razumela da postoji život posle smrti - umrla sam i napustila moje telo, a opet još uvek postojim. Pokušala sam da razumem gde se nalazim. Bila sam u prelazu. Sve što sam mogala da primetim da se razlikuje od pređašnjeg, pored toga što nemam telo, bilo je da je vazduh, ili prostor, malo drugačijeg sastava i nijanse.

Razmišljala sam o tome kako je ceo taj prelaz između života i smrti veoma gladak i miran. Postalo mi je jasno da je smrt nastavak života, a ne njegova suprotnost.

Kretala sam se dalje.

Osetila sam se živahno kao dete, veoma radoznala da vidim šta je sledeće, gledajući na sve novim očima.

Sledeće, osetila sam da izlazim iz vakumu slične tame. Imala sam ogromnu brzinu. Nisam imala telo ali moj duh je imao oči. Oko mene je bio predeo kao zemlja, čini mi se. Bilo je drveća i stena, bili smo na padini brda. Kažem "mi" jer posle izvesnog brzog putovanja kroz taj predeo, mogala sam da vidim sebe, moje telo kako sedi na rubu planine. Nagnula sam se napred prema ambisu, pridružila sam se mom telu da vidim šta se dešava, i našla sebe kako gledam u to neizmerno svetlo.

Bilo je zadivljujuće. Prepoznala sam svetlo iz meditativnog iskustva koje sam imala, trenutaka uvida, duhovnih iskustava, jakih iskustava bezuslovne ljubavi. U stvari shvatila sam, to svetlo je protkalo svaki trenutak mog života i ja sam uvek, uvek to znala i imala mu pristup. Osetila sam duboku prisnost i snažnu ljubav, veliku predaju, olakšanje i radost... prema onome što sam videla naši životi su protkani tim svetlom, ono ispunjava razmake između svakog trenutka. U svakom momentu, svakoj situaciji, svakoj misli, svetlo nam je uvek dostupno. Ako smo svesni da je tu možemo potsetiti sebe da ga pozovemo. Da se povežemo sa njim.

Sada sam sedela blizu tog svetla, blizu njegovog izvora. Nikad ga nisam osećala tako jako. Ono je bilo sve. Sve što sam ikada trebala, sve što mi treba, ili sve što bi mi ikada trebalo u budućnosti. Sve je bilo u tom svetlu. Bilo je toplo. Imalo je neizmerno isceljujuće i negujuće svojstvo. Bilo je čista, neizmerna, snažna, bezuslovna ljubav. Znala sam da mogu da verujem tom svetlu.

Kleknula sam pred tim svetlom. Sve što sam mogla da osetim je bila žudnja da budem njegov deo.

Postala sam svestna da mi se pruža izbor. Sa zahvalnošću odlučila sam da moram da se stopim sa tim svetlom. Znala sam da ne želim da izaberem ništa drugo.

Sa velikim osmehom sam skočila. Za jedan večni trenutak bila sam jedno sa njim.

Sledećeg trenutka videla sam moje telo kako leži na zemlji i osetila kako ulazim u njega. Vratila sam se u život. Shvatila sam da sam nekako nazad u životu. Bila sam veoma iznenađena jer mislim da nisam to izabrala.

Prvo što sam primetila je da ne mogu da dišem. Glas koji je bio uz mene na početku iskustva je došao ponovo i rekao: "zgrči dijafragmu." Učinila sam to na silu i tako počela da dišem. Onda su mi se vratili osećaji - nešto grozno mi je bilo u ustima (prljavština?), i užasan smrad u vazduhu, koji je bio ispunjen benzinom i dimom. Tokom sledećeg sata desile su se mnoge interesantne stvari. Mislim da je to bilo zbog IBS-a, drugačiji prozor opažanja se otvorio u mojoj svesti. Kao da je trebalo neko vreme dok se taj prozor zatvori. Neko vreme, iako sam bila nazad u mom telu, mogla sam da uhvatim trenutke iz tog "drugog" carstva.

Mogu sasvim iskreno reći da je moj IBS bio sa najvećim uvidima, najače i najradosnije iskustvo koje sam ikada imala.

Jeremiah J. IBS

Opis iskustva:

Sledi ono što sam zapisao u nedelji posle iskustva:

U Aprilu 2014 god. išao sam na operaciju da mi izvade žučnu kesu. Propala je tokom vremena i nije više radila, zadajući mi mnogo problema. Par godina pre toga mi je uklonjena inguinalna hernia, kod istog hirurga i anesteziologa, bez problema. Vrsta hirur-gije je bila laparoskopija, što je bio novi tip procedure za mene, jer je prethodna operacija bila otvorena.

Doneli su me u operacionu salu i stavili na sto. Razgovarao sam sa medicinskim sestrama i onda sam uspavan. U osnovi je bilo isto kao moja prethodna operacija.

Ne znam koliko je vremena prošlo do nekog trenutka u kom sam se brzo kretao. Osećaj je bio kao da sam išao uporedo s onim gde sam bio. Skoro kao da je prolaz proderan u postojanju i ja bačen kroz njega. Iza je bilo potpuno crnilo, ispod i levo, i desno od mene. Direktno ispred mene, nekih 4 metra, ili slično, stajalo je vrlo blistavo osvetljeno biće na nekoj vrsti nejasnog prilaza. Mogao sam da vidim kao nebo svetlo plavu oblast iznad i u daljini iza bića. Po mojoj proceni biće je bilo oko 2,5 do 3 metra visoko, i oko dva metra široko. Sastojalo se od veoma blistave bele svetlosti koja je bila oko središta u obliku cigare, sa rubovima koji su nestajali u sjajnoj kobalt plavoj. Bez obzira iz kog ugla sam gledao biće, nisam mogao da razaznam lice, ili neke druge njegove karakteristike. Svetlo je bilo izuzetno jako i fluidno po prirodi. Biće je imalo definitivno jasnu čvrstu masu. Veza koju sam imao sa bićem je bila najvećeg stepena. Ono me je znalo do srži i oduvek. Osećao sam ga kao svog brata i najboljeg prijatelja uvećano 10.000 puta. Biće je bilo krajnje skromno i puno ljubavi. Mada je taj osećaj ljubavi bio drugačiji od svega što sam iskusio u zemaljskom životu, to je najbolja reč koju nalazim da bih to opisao.

Sada, najbolji način na koji mogu da opišem brzinu kojom su tekle informacije jeste brzina misli, opet brzina mog mišljenja i sazajne sposobnosti postale su najveće, i nimalo slične onima na zemlji. Možda deset puta bolje. Trenutno sam "spoznavao" mnogo informacija. U osnovi za svaku pomisao, odgovor je bio trenutno.

Mogao sam da osetim vezu sa milijardama individualnih entiteta, međutim, oni su bili sa druge strane bića. Znao sam da sam mrtav. Ljudske emocije nisu postojale. Nije bilo straha, ni ega, ni želje, bilo je samo osećanje svojevrsne "ljubavi", dobronamernosti i humora.

Komunicirao sam sa bićem kako bi se najbolje moglo reći telepatski, ali većom brzinom. Biće se predstavilo kao Arhanđel Mihajlo, i zaista je ulivalo strahopoštovanje. Uopšte nije bilo ljudsko biće, potpuno je različito od nas, ili bilo čega na Zemlji. Moj ograničen ljudski rečnik ne može adekvatno da ga opiše. Mihajlo mi je rekao "Možeš mi koristiti, možeš da radiš sa mnom." Stvarno nisam to razumeo. Mihajlo je rekao da je on Božiji sluga, i da ima brojne dužnosti. Kod Mihajla je ego bio na nuli a njegova brižnost ogromna. Izgleda da sam mogao da mu pomognem u jednoj ili više njegovih dužnosti. Pitao sam za Boga i on mi je rekao da je Bog svuda oko nas, u nama, i svemu. Bog Jeste. (Ova komunikacija je skroz telepatska u ovom trenutku, ali njegova upotreba "Bog Jeste" je bila jasno pokazna po svom karakteru.) On će me odvesti da me pretstavi Bogu.

Mala digresija ovde, to me je stvarno zbunjivalo kad sam se kasnije vratio. Kako može Bog biti svuda, a opet da mu budem "pretstavljen"? Trebalo mi je dosta rada na tome mada je odgovor bio jasan dok sam bio tamo. Uprkos tome što sam bio odgojen kao Katolik, nisam baš za primer. Najbolji način kako bih to opisao je da se Bog sastoji od tri dela, a opet od jednog dela. Zbunjujuće znam. Ono što sam osetio kao Boga svuda oko mene, i u konekciji sa Mihajlom, moglo bi se nazvati u brojnim religijama kao sveti duh. Sveti duh je bog, on je taj osećaj "ljubavi" o kom sam govorio, snažna energija i povezujuća sila. Ja ću biti pretstavljen Ocu. Otac je različit od duha, ali takođe bog. Postoji i sin, koji nije otac niti duh, ali je takođe bog. Bog je bukvalno tri dela a opet jedan, i svuda je. Da zbunjujuće, ali ima potpun smisao tamo gde sam bio.

Nazad Mihajlu, osećao sam se jako ponizno i nedostojno da budem u njegovom prisustvu, ili gde je on bio, i upitao sam zašto sam tu. Mihajlo mi je odgovorio da sam tu jer sam "Pravednik." Taj termin je izgleda odražavao kategoriju, ili je to bar bio moj utisak, više nego što je posebno opisivao mene na određeni način. Taj termin me je zbunjivao otkako sam se vratio jer može se uzeti na nekoliko različitih načina na zemlji. Proučavao sam zadnjih par nedelja. Nisam završio sa učenjem ali sam otkrio da je termin u stvari iz biblijskog rečnika, što priznajem da nisam nikad pročitao i

jadno sam neuk u tome. To se promenilo od kako sam tamo našao neka objašnjenja za ono što sam iskusio.

Druga velika stvar koju sam dobio neverbalnom komunikacijom sa Mihajlom je da je ponašanje na jedan "etičan" i "častan" način izuzetno važno za Boga. Od najveće važnosti. Ne mogu to dovoljno da istaknem. Postoji mnogo stvari koje možemo smatrati grehom ovde, koje su tamo od manje važnosti. Postoje stvari kao te dve, i da se ne osuđuju drugi, koje su mnogo važnije nego što sam mogao i da pomislim pre ovog iskustva. To su dve reči koje je on posebno razjasnio. Te stvari sam uradio dobro, i bile su razlog zašto sam tamo. Ne vezujem se egom za to, samo to prenosim onima koje bi moglo interesovati. U nebu nema ega, on ne potoji. Uzmite to kako hoćete. Što se tiče različitih emocija na Zemlji, one nisu prisutne na tom mestu. Nema tuge, ljutnje, žaljenja, pohlepe, strahovanja itd. Ne mislim reći da ih nisam iskusio tamo već da one bukvalno ne postoje, i nije ih moguće iskusiti.

Objasnio sam neverbalnu komunikaciju jer je identična verbalnoj komunikaciji, jer nema zabune oko onog što je rečeno, ali takođe jer sam imao verbalnu raspravu sa Mihajlom.

Mihajlo mi je verbalno postavio pitanje. Imao je muški, vrlo jasan glas, i govorio je mojim maternjim jezikom, američkim engleskim. Osećao sam da je to samo za moje dobro, jer je on mogao komunicirati bilo kojim jezikom koji postoji. Njegov glas je dolazio iz srednjeg dela područja u obliku cigare, njegovog svetlog bića, na oko dva metra od zemlje. Mihajlo mi je rekao "Možeš sada da pođeš sa mnom ako želiš?" Shvatio sam to kao pitanje sa mogućnošću izbora. Odmah sam imao izuzetno jak osećaj i mogao da vidim dve svetle lopte s leve strane grudi, ili gde bi bile kada bih ih mogao videti, duša moje žene i male ćerkice. Osetio sam neodoljivo osećanje potpune odgovornosti za njihovu zaštitu. Bilo je to odjekujuće snažno. Ne znam da li će ovaj tekst biti ispravljan ali verujem da govorim ovo što je tačnije moguće. Rekao sam Mihajlu, ne sa ljutnjom (ne postoji tamo), već sa krajnjom žestinom "Ne dolazi jebeno u obzir". Mihajlo se nasmejao mom odgovoru. Bio je to smeh pun ljubavi sa osećajem uvažavanja i potpunog razumevanja. Osetio sam (nikad nisam mogao videti detalje lica), da je on u potpunosti očekivao takav odgovor i da me je voleo još više zbog toga, ako je to moguće. Odgovorio mi je i dalje se smejući "Ok".

Sledećeg trenutka probudio sam se sa medicinskom sestrom ispred mene. Pitao sam je šta je pošlo loše. Izgledala je izne-

nađena mojim pitanjem, i rekla mi je da je moje srce stalo. Veruju da imam retku reakciju na CO2 koji je upumpan u telesnu šupljinu da napravi hirurgu prostora za rad. Pitao sam da li su ga pokrenuli šokom ili lekovima, odgovorila je lekovima.

Još par stvari da zaokružim iskustvo. Još uvek varim mnogo toga. Ukupno vreme koje sam proveo tamo osećao sam približno kao 30-45 secundi zemaljskog vremena. Protok informacija je bio toliki da će mi trebati neko vreme da prođem kroz sve to. Po medicinskim zabeleškama o meni, bio sam mrtav vrlo kratko vreme, manje od minuta. Nisam imao iskustvo izlaska iz tela, stigao sam odmah do ulaza sa Mihajlom. Nije bilo tunela ni svetlosti, ipak kad sam bio tamo, moguće da je iza mene bio tunel, bilo je tako tamno da nisam mogao da raspoznam ništa iza sebe. Nisam doživeo nikakvu vrstu retrospektive života. Meni je izgledalo da je retrospektiva završena i da je uvek u toku. Nisam sreo preminule rođake, mada sam ih osetio u opštem smislu iza Mihajla. Sve te misli su prethodno osmišljene ideje koje sam imao pre ovog iskustva. To dodajem samo jer mi još uvek izgledalo čudno kako je bilo različito u poređenju šta sam očekivao od crkve, a šta ne. Do ovog iskustva imao sam: "Ja nemam pojma šta se dešava kada umrete, možda ništa" vrstu misli. To je u suštini bilo jedno otvoreno pitanje za mene. Verovao sam u boga, jer mi je postojanje boga bilo logično, samo nisam mislio da bilo ko ili bilo koja religija zna šta se dešava. Iz očiglednog razloga sam zauvek promenjen.

Još jedna stvar na kraju, hteo sam da prodiskutujem o onom što mislim, odmah posle iskustva. U početku, mada znam drugačije, tražio sam naučni razlog za iskustvo u toj meri da sam pitao mog hirurga za savet. On nije imao nikakav, i nisam mogao da dođem do nekog naučnog objašnjenja. Zatim sam razmišljao o snu, ali bilo je mnogo jasnije, bio sam bukvalno budan. Onda sam prešao na halucinaciju. Nikad nisam imao neku, tako da je to izgledalo moguće. Najveći problem tu je, što je iskustvo otišlo daleko van okvira mojih prethodno stečenih ideja koje sam ikad imao, i opet, bilo je previše jasno. (Plus bio sam klinički mrtav što takođe nateže ovakvo objašnjenje). Verovatno najintersantniji aspekt iskustva je koliko je bilo jasno. Moje sećanje na njega je jasno kao bilo koje budno sećanje koje imam iz svog života ovde na zemlji. Nemam nikakvo drugo objašnjenje za to do da kažem, prosto se dogodilo tačno kako ga se sećam.

Dajem ovaj opis mog iskustva sa nadom da može pomoći ljudima koji to pročitaju, i nadom da može biti od koristi budućim istraživanjima u toj oblasti. Čuvajte se.

Paulo IBS

Opis iskustva:

Kada mi je bilo 7 godina imao sam iskustvo smrti, nisam imao prethodno stvorene pretstave o "Zagrobnom životu", "Bogu", "Nebu", nisam čak ni razmišljao o takvim stvarima. Ovo se ponavlja u mom umu mnogo češće nego što mislim da bi trebalo. Sada mi je 50 godina. Još uvek mi je problem da podelim taj događaj koji je to prouzrokovao, ili da opišem iskustvo rečima; ovo je najbolje što mogu.

Bio je požar, ja sam bio zarobljen. Bio sam siguran da ću umreti, i znao sam u svom umu da je to kraj svega. Nisam umro i izašao sam napolje. Bio sam na nogama u stanju da hodam i trčim. Sećam se da sam čuo spasioce da nešto viču o meni, i: "Uhvatite ga." Tada sam se orjentisao šta se događa oko mene. Bilo je ljudi svuda okolo i petorica su mi prilazili sa očiglednom namerom da me zgrabe, ali izgleda da su oklevali da me dodirnu. Izgledalo je čudno, nisam shvatao, i izraz njihovih lica, jednostavno nisam shvatao. Vikao sam dok sam plakao: "Treba da idem kući!" i trčao sam okolo i prošao trojcu. Onda sam osetio da sam zgrabljen, neko je obavio svoju ruku potpuno oko mog struka i podigao, i onda držao moje noge svojom drugom rukom. Sećam se kako sam pomislio da je čudno što nije dotakao moje ruke, ili bilo koji gornji deo tela. Još sam mogao da ih pomeram u borbi da pobegnem, tako da sam to činio. Hteo sam da odem kući. Momak koji me je držao je počeo brzo da hoda, hitajući ka jednim ambulatnim kolima govoreći mi: "Ne možeš takav da odeš kući. Treba da pođeš sa nama." Borio sam se sve vreme do tamo. Mogu reći da ga je frustriralo što to radim, i mislio sam da će me pustiti ako tako nastavim. Doveo me je pred prednja suvozačeva vrata i zgrabio veliki retrovizor i okrenuo ga tako da mogu da vidim sebe i rekao mi: "GLEDAJ". Sećam se da nisam prepoznao šta vidim, i stavljajući ruke na lice, da obrišem ono što sam mislio da je znoj, skinuo sam svu kožu sa lica lako kao da je mokra maramica. Ono sledeće čega se sećam je pravi početak onog što želim da podelim.

Nisam mogao da zamislim kako je bio izobličen gornji deo mog tela, zbog čega su, shvatio sam kasnije, oklevali da me do-
dirnu i zgrabe, nije bilo načina da to učine a da ne nanesu još
ozleda. Kada sam ponovo otvorio oči bio sam u ambulantskim
kolima, na pola puta do bolnice. Tu je neko bio nagnut nadamnom
sa onim šok pločicama s namerom da ih stavi na moje grudi, hteo
sam da dignem ruku i da ih sklonim, ali nisam mogao. Glasno i
jasno sam rekao "Nemoj", i onda dodao "To boli", nekako sam imao
sećanje da sam već bio šokiran prethodno. Oni su u najvećoj žurbi
obavljali mnogo stvari na meni. Nisam imao bolove. Jedan od njih
me je uveravao "Bićeš OK". Rekao sam "Znam", jer sam znao.

Ne sećam se koliko je vremena prošlo od kad sam bio pred
ogledalom do otvaranja očiju u ambulantskim kolima. Moje iskustvo
tokom tog vremena nije dugo trajalo, ali nalazim da mi je teško da
ga ispričam.

Sećam se da sam bio u prostoru/mestu koje je bilo vrlo
pretrpano drugima. To nije bilo telesno prisustvo, ni vizuelno, to je
bilo neopipljivo znanje da su tu drugi, osećaj prisustva. Bio
sam slobodan da se krećem i činim šta god želim. Drugi su odavali
osećaj da ja tu ne pripadam. Moje prisustvo ih je izgleda uzne-
mirilo. Nisu bili u stanju da učine ništa jer su bili opterećeni sa
"grehom?", ili kako sam vremenom razumeo, oni su se borili sa
voljno počinjenim lošim delima. Oni su čekali na pomoć da se reše
svojih tereta kako bi mogli da nastave u miru, ili ka onom što je
napred. Shvativši to, moj fokus je bio na to napred, ja nisam imao
teret i bio sam slobodan da se "krećem" kako sam želeo.

Bio sam zaustavljen od nekog za koga sam pomislio da je
moja baka. Ona je govorila/mislila na Španskom. Mogu tako da
kažem, mada to nije bilo važno tamo. Svako je razumeo svakoga,
nije postojao jezik. Ona je shvatila šta sam pomislio ko je ona i
izrazila ljubav i brigu za onog kog sam pomislio da je ona, ali me
nikad nije ispravila. Takođe je zračila ljubavlju i brigom za mene.
Mislim da je ona bila bakina majka, ili njena baka, ili ne znam. Ne
kažem da verujem u, ili ne verujem u, ali ona je bila anđeo, pazila
je na život moje bake, i moj takođe. U to sada verujem. Verujem da
anđeo nije pojedinačna osoba/entitet već vrhunac brige koje ću na
kraju postati deo. Obračala mi se sa "dete moje", kao što je uvek
činila i moja baka. Ona nije bila kao drugi jer je bila slobodna kao ja
i mogla je da "pomogne" kao što su hteli i drugi ali nisu mogli. Ona
je takođe znala šta ću videti/dobiti i gde svi idu. Ona mi je dala do

znanja da to još "za sada" nije mesto za mene. Nije bilo reči, ali ono što mi je tada iskomunicirano, u jednoj misli sa mnogo značenja, mojim rečima bi bilo: "ako odem gde pokušavam da odem, odatle ne mogu da se vratim. To je dobro/prijatno mesto gde želim da budem, ali moram da se vratim i završim moj život, jer za njega postoji svrha." Tada sam shvatio gde sam, i da sam umro. Jedina stvar koju sam onda hteo da znam je, koja je svrha? Odgovorila je da nije moje da to znam, ali sve će biti u redu/OK. Što sam shvatio ne samo za povredu koju sam upravo doživeo, već ceo život.

Onda sam bio izvan moga tela iznad ambulantnih kola. Nisam se spustio sa oblaka ili nešto slično, samo sam bio tamo. Prepoznao sam ulicu i okolinu, i znao sam gde idemo, u bolnicu. Trenutno sam mogao da osetim sebe, udahnuo sam i otvorio oči.

Moj život je sigurno bio drugačiji od onih oko mene. Nisam bogat, slavan, niti mi dobro ide, ali sam ispunjen iskustvom. Izgleda da imam drugačiji tok misli od većine drugih. Ne bih to nazvao srećom, ona bi mi donela dobitak na lutriji, ali ja znam da će sve uvek da se razreši. To je moja vera. Znam da imam anđela čuvara u svom životu, od kad smo se sreli. Živim svoj život ne sakupljajući teret. Živim bez straha od smrti, ovde sam sa razlogom, imam svrhu.

Preko 160 šavova, presađivanje kože, 13 sati operacija, 6 nedelja izolacije, još uvek sam živ. Ako čitate ovo i znate ko sam ja, molim da me ne suočavate sa tim. To je još uvek jedno neugodno sećanje.

Wendy G. IBS

Opis iskustva:

Nije mi bilo dobro oko nedelju dana. Imala sam jak stomačni bol i otišla sam na zakazano kod doktora, oko podne. Skoro da sam otkazala doktoru jer se oko 10h bol bio smanjio. Kada sam stigla kod doktora u ordinaciju brzo sam pregledana i on je naredio hitno ultrazvuk. Tokom ultrazvuka su stali i bila mi je rezervisana hitna operacija u 12:30h tog dana.

Uspavana sam u operacionoj sali, kad sam iznenada počela da lebdim izvan mog tela. Osećala sam se slobodno, mirno, nije bilo bola, i pogledala sam dole, a oni su radili kompresije na meni. Nastavila sam da lebdim i pojavio se tunel. Prelep tunel sa blistavim svetlom na kraju (svetlo je bilo sjajnije od sunca, ali nije smetalo očima, i bilo je čisto belo svetlo). Znala sam da sam umrla i da ostavljam za sobom 5-6 meseci staru bebu i muža, ali nisam marila. Htela sam da idem svetlu. Htela sam da idem kući.

Kada sam došla u svetlo, poznavala sam sve tamo i oni su bili jako srećni što me vide, i poželeli su mi dobrodošlicu kući. To su bili sve preminuli rođaci - nikog nisam sreća pre toga ali sve sam ih znala. Oni su se takođe pojavili u ljudskom obliku da bi ih prepoznala, ali nekako to nije bio njihov pravi oblik sada (nešto sam osetila). Imala sam vezu sa svakim i gotovo kolektivnu svesnost (ne znam kako to da opišem). Upravo sada imam mnogo emocija kada se setim toga, ali pre nego što sam videla sve kada sam prošla u svetlost, osetila sam kao da je prekrivač ljubavi bio omotan oko mene. Ovde (u sadašnjosti), nema osećaja koji mogu izraziti ljubav ili osećanja. Sve je bilo "čisto", najsvetlije plavo, zeleno, crveno, žuto, belo, purpurno itd. To je bilo kao da je uklonjen filter da bi se videla čistota svega.

Okrenula sam se i pošla na desno gde sam, mislim, videla da je bio Bog. Čista energija, ali znate ko je to, i ogromnu mudrost koja je unutra. Bog mi se obratio saopštivši da poruka koju ću poneti nazad jeste ljubav. Svi mi treba da živimo u ljubavi.

Sledeće što sam videla je livada u planinama neopisive lepote. Nebo je bilo najplavlje plavo, trava je bila najzelenije zelena - sve boje su krajnje blede prema onima tamo, i videla sam moju baku

kako trči sa decom ka meni. Uzela me je za ruku i bile smo na početku mosta preko malog brzaka - razgovarale smo, kako se činilo, satima o mom životu otkad je ona umrla (ja sam tek napunila 9 kada je ona umrla). Takođe smo razgovarale kada mi je rekla da je umrla, i da je došla da se pozdravi dok se ne sretnemo ponovo i da ne budem tužna. Bila je tako živa i zdrava (umrla je od tumora na mozgu). Rekla sam joj koliko mi nedostaje i ona je rekla da pazi na mene i mog sina. Onda je rekla nešto što nisam očekivala, da moram da se vratim nazad i da još nije moje vreme. Rekla je da treptaj oka može biti 80 godina u našem vremenu ali to vreme je napravio čovek. Tamo nema vremena. Shvatila sam šta je mislila. Rekla sam da želim da ostanem ali ona je odgovorila da nije moje vreme.

Iznenada sam padala nazad kroz tunel, svetlo se udaljavalo i iznenada sam osetila sav taj bol, mučni bol zbog povratka u telo. Dok sam padala u telo, oni su još radili kompresije na meni.

Sledeća stvar koju znam, probudila sam se u sobi za oporavak i bolničarke su obavestile doktora da sam se probudila. Bilo je mnogo zabrinutosti oko mene. Bila sam zbunjena i krajnje ljuta što sam ponovo u mom telu.

Trebalo mi je 4 godine da iznesem ovaj događaj mužu, a onda me je on omalovažavao tvrdeći da sam luda. Nisam o tome više progovorila 10-tak godina. Za to vreme sam se razvela i ponovo sredila svoj život. Još uvek sam ljuta što sam ovde, ali pomirila sam se sa tim i ljutnja je prošla. Znam da ću se vratiti tamo kad dođe moje vreme.

Nichole BD. IBS

Opis iskustva

Moj vlastiti lični povratak Ljubavi kroz jedno IBS:

1994 Arizona

Imala sam rutinsku hiruršku intervenciju. Nisam sigurna šta se desilo tokom operacije jer sam bila u nesvesti, sve što znam je da sam iznenada trčala travnatim poljem ka džinovskom suncu. Sećam se da sam gledala dole, na moje noge i one su bile kratke, ponovo sam bila dete. Tu je bilo još jedno dete koje me je držalo za ruku i trčalo kraj mene. To je bio mali plavokosi dečak sa plavim očima.

Najneverovatniji deo je bio čist osećaj najintenzivnije ljubavi koji jedva mogu da opišem. To je bio talas za talasom čiste ljubavi. Bio je unutar mene, bio je oko mene, bio je SVE. To sam osećala kao otkucaje srca ljubavi, jedan talas ljubavi za drugim. Takođe je bilo ljubavi i između, onda bi talas došao sa još više i više. Bilo je to bez kraja, večno i potpuno. Nisam imala nikakav strah. Nisam imala drugačiji osećaj od LJUBAVI. Nisam imala drugu pomisao do da stignem do SVETLA: osećala sam čistu sreću i radost. To je bilo najlepše osećanje kojima reči nikad u opisivanju ne mogu prići ni blizu. Najbliža stvar koju mogu da zamislim da bih dovela u vezu na ovoj zemlji bio bi trenutak kada sam donela moje dete na ovaj svet. Taj trenutak čiste bezuslovne ljubavi koju su, sigurna sam, većina majki i neki očevi osetili. Ali to je i dalje samo mali delić onog što želim da objasnim. Reči izgledaju tako male i beznačajne u poređenju sa doživljenim.

Tako, trčim ka ogromnom suncu doživljavajući potpuno prihvatanje i ljubav. Znam da ništa zemaljsko više nije važno, i imam taj potpuni osećaj spokojstva u vezi svega što sam ikad učinila. Samo sam želela da nastavim da trčim ka svetlu. Onda sam iznenada čula da iza mene neko zove moje ime.

Zastala sam na trenutak i znala sam da imam izbor. Da nastavim da idem napred ili da se vratim. Ne sećam se, međutim, da sam načinila neki izbor. Sledeće čega se sećam su doktori koji stoje iznad mene i očajno ponavljaju: "NICHOLE... ostani sa nama

Nichole”, i onda je nastupio bol. Bol u mom telu je bio tako jak da sam jedva mogla da ga izdržim. Sada verujem da su mi, mora biti, odsekli sve u tom trenutku, i besomučno pokušavali da me brzo zašiju. Nikad više nisam osetila takav bol, hvala Bogu. Osećala sam kao da mi je telo u mengelama i da su ih stezali sve više i više.

Sećam se da sam ležala tamo govoreći glasno ponovo i ponovo... NE, PUSTITE ME DA SE VRATIM... HOĆU DA SE VRATIM, sa suzama koje su tekle niz moje lice. Bila sam jako uznemirena i dugo sam osećala da nisam ni stigla da načinim izbor, da su doktori to uradili za mene, i bila sam jako BESNA na njih.

Mislim da sam utrošila mnoge godine depresivna i ljuta jer sam verovala da su me oštetili za moj diplomski datum na ovoj planeti. Istinski sam dugo verovala da je trebalo da odem tog dana. Nisam mogla da razumem zašto bi mi bio dat kratak pogled na nešto tako lepo samo da bih se vratila takvom bolu. Bolu u tom trenutku, i bolu zbog razočaranosti u svet uopšteno. Bilo mi je samo 25 godina u to vreme, ali sam verovala da sam ovde završila i da pripadam tamo gde je LJUBAV: Uvek sam bila meka srca, i nasilje i pohlepa na ovoj planeti su mi bili tako strani i smešno nepotrebni. Posle ovog iskustva bilo mi je dugo vremena gotovo nepodnošljivo da budem svedok tome.

Trebalo mi je 20 godina da shvatim da sam Ja zaista donela odluku da ostanem. Znam da sam izabrala da odem ni jedan doktor me ne bi sprečio u tome. Verujem da mi je bio dat kratak pogled tako da bih mogla da nosim ZNANJE od čega smo zaista načinjeni. Da bih osnažila moje uverenje u Snagu LJUBAVI i znanje da je to sve što postoji, i jedino što je zaista važno. Mislim da mi je bio dat blagoslov da bih to mogla da podelim sa drugima. Čitala sam druge priče slične mojoj, sa malim varijacijama u vizuelnom doživljaju. Sigurna sam da je to usled naših vlastitih životnih puteva, ali osećaj LJUBAVI izgleda da je opšti motiv. Povratak Ljubavi nije kliše, to je stvarno LJUBAV od koje smo načinjeni. To je ono odakle dolazimo, i gde ćemo se vratiti kad završimo sa ovim telom. Znam da dolazimo ovde da usidrimo tu ljubav u ovo mesto, da povećamo tu LJUBAV, da se setimo da ono što jesmo jeste LJUBAV, ali ne usuđujem se da kažem.

Danas radim jako da podignem svesnost o tome koliko je snažna kolektivna LJUBAV... od nje je načinjen ceo univerzum. Možemo je nazvati kako god želimo... Bog, Alah, Isus, Muhamed...

sve je to isto ime pod nazivom LJUBAV. Sada pokušavam da pomognem drugima samo da BUDU LJUBAV. Moja svakodnevna mantra je: "VOLIM, dakle postojim". Očekujem moj konačni povratak ljubavi, ali u međuvremenu težim da podelim ljubav, koju sam tamo na trenutak dotakla, sa ljudima koje volim ovde.

Frédéric M. IBS

Opis iskustva:

Bio je to vikend pre Uskrsa 2009 god. Osećao sam se jako umorno, imao sam kao probadanja u srcu i grudima, čuo sam kao da teče voda kroz moje telo (vrlo neobičan osećaj), dah mi je bio kratak i morao sam da spavam u gotovo sedećem položaju, nisam mogao da ležim. Tako da sam odlučio da se obratim doktoru, ali je mogao da me primi tek za 48h. Uzimajući u obzir moje stanje, zakazao sam kod seoske lekarke koja me je odmah primila, njena dijagnoza: stomačni grip, prepisala je paracetamol, uprkos vazovagalnoj epizodi kod nje, rekla mi je da se vratim ako se stanje pogorša. Zaista moje stanje se ozbiljno pogoršalo: spavao sam u sedećem položaju, nisam mogao da legnem, to je prekinulo moje disanje. Čuo sam nešto kao klokotanje vode u mom grlu, bol u grudima je bio žestok, i to mi nije dozvolilo da spavam bar dva dana. Tako da sam uzimao po 1gr. paracetamola svaka 2 sata, od čega sam zaspao čvrstim snom na nekih 45 minuta. Posle tog vrlo dugog vikenda obuzelo me je čudno osećanje - osetio sam smrt i znao sam da treba da reagujem. Rekao sam mojoj bivšoj supruzi da je vreme da se pripremim, bilo je vreme da pođem u bolnicu. Odlučio sam da odem ponovo da vidim svoju seosku doktorku, po mom dolasku lice joj je potamnelo, shvatila je ozbiljnost mog stanja i pitala da li mogu odmah da idem na urgentno u najbližu bolnicu u Greju. Po dolasku u bolnicu odmah su se pobrinuli za mene: veliki respiratorni problem, samo 5% kapaciteta pluća. Dali su mi kiseonik, snimili pluća i posle toga ponovo užasna noć zbog bolova, onda sam konačno prebačen u Univerzitetski bolnički centar. Po mom dolasku tamo stanje mi je bilo još gore, tako da sam se našao u sobi za intenzivnu negu. Posle nekoliko testova i ultrazvuka srca, morala je da bude hitna operacija perikardiuma. Doktor koji je prisustvovao mom ispitivanju rekao mi je u kom je stanju bilo moje srce, prema rezultatu ultrazvuka. Bili smo pred velikom tamnom masom sa malom belom tačkom i onda je rekao: "Vidiš crnu masu, to je vodena kesa koja okružuje tvoje srce, a mala bela tačka je tvoje srce. Zato je jako hitno da te operišemo". On je tad bio zaprepašćen da je seoska doktorka mogla da da

dijagnozu stomačnog gripa, kada su otkucaji moga srca gotovo nečujni. Završio je rekavši mi da ne brinem, jer je to jednostavna i benigna operacija, i da slučajno imaju velikog kardiologa na raspolaganju, i da će se on pobrinuti za mene.

Posle svega toga, odveden sam na hirurgiju oko 22h. Hirurg je već bio tamo, čekao me je, predstavio se i objasnio mi da će odstraniti vodu koja je pritiskala moje srce. Uveravao me je i tražio da se ne plašim. I tom trenutku se nisam plašio, samo sam imao ponovo taj čudni osećaj, i bio svestan smrti. U operacionoj sali su svi bili zaposleni oko mene da me premeste sa mog kreveta i sedećeg položaja na hirurški sto. Anesteziolog je pokušavao da legnem, i da se ne borim da ostanem da sedim, već da se opružim na stolu. Onda sam imao te reči koje još odzvanjaju u mojoj glavi: "Ako legnem umreću". Gledao me je uverljivo. Pa sam to učinio i što sam se više spuštao, manje sam bio u stanju da dišem.

Još sam imao taj užasan bol u grudima, konačno bio sam potpuno opružen na stolu i onda, iznenada, moj vid je pobeleo i nekim čudom, više nije bilo bola. Našao sam se u potpuno belom okruženju, vrlo svetlom, izuzetne jačine, skoro neopisivom. Više nisam video mojim očima, sve je bilo belo ali bio sam svestan da ponovo sedim na operacionom stolu, na ovom odeljenju, u ovoj bolnici. U tom trenutku sam bio zapanjen, onda sam imao težnju za kretanjem i da pogledam svoje ruke, i tamo, vrlo čudno, osetio sam strujanje vazduha kako mi prolazi među prstima. Osetio sam da se moje ruke pokreću ali ih nisam video kako ih vidite svojim očima, već sam bio svestan tih pokreta u poziciji i na mestu gde sam bio. Oko mene je sve bilo belo, u atmosferi spokoja i onda, bez ikakvog oklevanja, postao sam svestan da sam upravo umro. Odmah posle toga osetio sam da se krećem halucinantnom brzinom, kružeći po sobi, čineći sve veće krugove, našao sam se u prostoriji na desnoj strani operacione sale, verovatno soba za odmor hirurzima. Tamo sam video ručak na stolu (ostaci piletine), sa flašama kvalitetnog vina, i ambalažu namirnica. Sve to me uveseljavallo, i čak sam pomislio kako doktori nisu zapostavili sebe, i da su u stanju da imaju dobar ručak na svom radnom mestu. U tom trenutku iskustva, bio sam jako dobro svestan gde sam se nalazio, osetio sam blagostanje koje nisam znao pre, osetio sam se lako, bol od koga sam patio nekoliko dana je prošao, i bila je samo prijetnost.

Nisam osetio nikakav strah u vezi sa ovom situacijom, osećao sam se slobodno i odlučio da se zabavim sa tim, imao sam taj

čudni osećaj da sam u stanju da budem svuda u isto vreme. Imao sam osećaj da sam univerzalna energija (za mene univerzalna energija je energija koja pokreće svaki živi stvor na zemlji: radi boljeg razumevanja, zamislite dva nivoa; prvi nivo je zemlja gde smo mi sada, a drugi treba da zamislite iznad naših glava, kao jedan ogroman okean energije koji nas manje više ispunjava, zavisno o svačijem fizičkom kapacitetu, na primer: trebaju mi jake naočare za korekciju vida, međutim, čim sam napustio moje telo, mogao sam trenutno da vidim šta sam želeo, isto sa sluhom i svim drugim ljudskim osetima). Isto, iznenada sam poželeo da vidim da li sunce sija nad hramovima Maja u Meksiku. Nisam imao vremena da formulišem svoju želju, već sam bio u podnožju piramide, uzbuđen što vidim da sunce zaista sija na ovoj Maja lokaciji, bilo je prelepo. Jedva da sam ostao toliko vremena da vidim leptira koji je odleteo pri mom dolasku. Onda sam se vratio punom brzinom u ovo svetlo, tamo sam sreo dedu (po ocu), koji je umro 1984 god. On je bio moj vodič tokom iskustva. Pošto sam mu rekao da sam srećan što se ne osećam tako skućeno u svom telu, da više nisam frustriran, ne osećam mržnju, ljubomoru, sva ta zemaljska, ljudska osećanja, on mi je objasnio da nije moj trenutak da budem tamo, i da moram da se vratim nazad na zemlju u to telo. Zaista, biti u tom stanju je veliko oslobođenje, imati osećanja koja je teško izraziti rečima. Imao sam osećaj da razumem univerzum i da u isto vreme jesam univerzum. Više nemate pitanja, jer čim pitanje prođe našim umom, imate odgovor, nema razloga da budete ljubomorni ili da zavidite bilo kome, jer ste u totalnom blaženstvu, i tada sam postao svestan da smo svi mi deo te sile, te energije, i da niko nije važniji od nekog drugog. Postao sam svestan da svaka živa stvar na zemlji jeste JEDNO, tako da je to jedinstvo, u toj energiji. Mi, ljudska bića, životinje, biljke, minerali, svi smo jednaki, jer smo svi ta energija. Sa druge strane, tokom mog iskustva, ne sećam se da sam bio u kontaktu sa životinjama. U vezi biljaka, imao sam neobičan kontakt; sledeći reči koje mi je rekao moj deda, da sam još potreban mojoj deci, odlučio sam da ih posetim kod kuće. Stigao sam u baštu kroz koren biljke paradajza, mogao sam da vidim njene molekule, njeno zdravstveno stanje koje mi je izgledalo savršeno. Imao sam utisak da sam u stanju da poboljšam njeno stanje u cilju dobijanja lepih plodova. Onda sam se našao u kući: moja porodica, moja majka, moja deca i njihova majka su sedeli za stolom, bili su vrlo zabrinuti za moje stanje, tražili su ključ koji sam

sklanjao u mali komad nameštaja u kuhinji. U tom trenutku našao sam se povučen iz scene, pokazao sam im tačnu lokaciju ključa, ali niko nije mogao da me čuje. Onda sam se našao ponovo u svetlu sa dedom koji me je učinio svesnim patnje moje dece.

Morao sam ponovo da se premestim, našao sam se na poslu kod mog doktora, moja majka je bila na sred hodnika, razgovarala je sa doktorom, smatrala je da je loš radnik, i ako sam u bolnici između života i smrti, to je njegova greška. Ta scena se desila pred zabezeknutim očima njegove sekretarice. Ja sam bio iza moje majke, i ponavaljao joj da to nije njegova greška, ali ona to nije čula. Ponovo nazad sa mojim dedom. Našao sam se kako sedim za stolom na veću u društvu nekoliko preminulih osoba iz moje porodice, koje još uvek teško da mogu da identifikujem. Ovo veće je vodio moj deda. Tu mi je pokazan moj protekli život, imao sam uvid u svrhu mog života. Ovo veće je bilo organizovano samo sa ciljem da se vratim na zemlju, nešto što u tom trenutku uopšte nisam podržavao. Onda su počeli da mi prikazuju život moje dece bez mene, i pokazali su mi kakav će mi život biti ako se vratim na zemlju, moja deca će biti srećnija, posao mnogo više u skladu sa mnom, zanatska trgovina, kreativan, nezavisan. Posle toga, konačno su me uverili u neophodnost povratka, radi budućeg iskustva i dobrobiti moje dece.

Onda sam ponovo osetio da sam na hirurškom stolu, savladan nezapamćenim bolom u grudima, trebao sam ponovo da nastanim moje telo, preusko u poređenju sa prostorom koji sam zauzimao. Bio sam sve i onda ponovo u mom premalom telu sa tim nepodnošljivim bolom. Došao sam posle četvorodnevne kome. Pokušao sam odmah da ispričam svoju priču, ali nažalost niko od medicinskog osoblja nije hteo da sasluša. Samo je moja supruga mogla da sasluša, zahvaljujući tome još uvek imam praktične tragove onoga što sam doživeo, jer tokom nekoliko sati moje sećanje na ovaj događaj je bledelelo, i uveren sam da sam izgubio mnogo informacija i detalja. Ipak, srećan sam da sam imao ovo iskustvo i da ga podelim danas sa vama.

Da li ste stekli informacije kako da živimo naše živote?

Da. Prema principu da smo mi odlučili o našem životu, svaki događaj koji nam dođe u ovom zemaljskom životu, bio pozitivan ili negativan, treba da se proživi na najmirniji način, najispravniji, i biti u stanju primanja u cilju unapređenja naše duše, svi ti događaji (bolesti, tugovanja, razvod itd.) kada se jednom prevaziđu s

mudročću, naš budući život će biti od njih oslobođen dok ne postanemo velika mudra osoba, jer nas oni uče svim tim zaboravljenim stvarima, i onda svi mi možemo da izaberemo da se više ne inkarniramo i ostanemo u toj energiji.

Brian C. verovatno IBS

Opis iskustva:

Moje iskustvo nije samo jedan događaj. 2011 god. sam šetao moje pse kada sam imao napad anksioznosti. Pao sam na zemlju bez daha. Onda je nešto visoko i belo došlo preko mene. Rečeno mi je: 'prestani da uzimaš lekove, prestani da uzimaš lekove,' koje sam dobio na recept, i koji su me ubijali. Odmah sam prestao da uzimam lekove i našao novog endokrinologa za moju tiroidu. Otkrio sam da imam Hašimotov Tiroiditis uz veoma aktivan autimuni sistem. Tri meseca kasnije, okrenuo sam se Bogu i pozvao Isusa u moj život.

Sledeće dve godine borio sam se sa debelim crevom. 2013 god. nisam mogao da jedem, sisao sam limun i pio tečnosti jer nisam mogao ništa da zadržim. Plašio sam se kidanja ili pucanja debelog creva. Konačno sam našao hirurga da ukloni loš deo u Oktobru 2013 god. Tokom mog boravka u bolnici imao sam iskustvo sa negativnim bićem, ili energijom. Dva dana nakon operacije, zasmetali su mi ispusni gasovi iz konstrukcije opreme. Morao sam da ustanem iz kreveta i zatražim novu sobu. Izašao sam i legao na pod u hodniku ispred liftova. Došla je moja žena i sela na stolice. Sećam se osećaja da pogledam niz hodnik, odakle sam došao, i video sam crni entitet kako hoda niz hodnik. Stao je i gledao nas i onda nastavio. Bio sam premešten u drugu sobu.

Jedne noći nisam mogao da zaspim. Sećam se da je dolazila medicinska sestra da proveri moje vitalne funkcije. Onda, sve čega se sećam je bilo u ranim jutarnjim satima. Ustao sam iz kreveta, zahtevao da mi izvade infuziju, obukao sam se i napustio bolnicu. Žena me je odvezla do grada. Sećam se da sam potom bio na železničkoj stanici i tražio karte. Pozvao sam ženu da mi donese novac. Ona se pojavila i rekao sam joj da idem za Los Anđeles, ali ona mi nije dala novac, tako da sam bacio moj telefon u kola i zatvorio vrata. Ona kaže da sam samo nestao. Sve čega se sećam u vezi sa tim je kako stojim i gledam u voz i 'osećam' kako taj entitet iskače napolje i ulazi u voz. Taj voz je išao na Istok za Čikago. Tada sam shvatio gde se nalazim. Vratio sam se peške do bolnice i

pozvao moju ženu da dođe po mene, jer bolnica nije dozvolila da se vratim.

Tri dana kasnije, moja žena je otišla na posao. Bio sam kod kuće i nisam bio ni na kakvim lekovima. Imao sam osećaj hladnoće pa sam se toplo obukao, ali nisam mogao da se ugrejem. Onda sam otišao u krevet. Obično spavam preko avganistanskog prekrivača. Sad sam se zavukao ispod prekrivača sa pet ćebića i krevetskog prekrivača. I dalje nisam mogao da se zagrejem. Počeli su bolovi u grudima i prevrtao sam se po krevetu.

Ušao sam u tu tamu ili prazninu. Bilo je crno, bez zvezda ili ičega izuzev jednog udaljenog svetla. Bilo je ekstremno daleko i izgledalo je kao veoma mala tačka. Onda sam počeo da se krećem prema svetlu. Mogu reći da sam se kretao napred sa glavom napred i rukama sa strane. Bilo je to kao spuštanje padobranom ili paraglajding, mada nikad to nisam radio. Mogu reći da se brzina povećavala. Primetio sam da nema zvezda, što sam pomislio da je čudno. Jedno svetlo, pravo ispred mene, je polako postajalo veće. Mogu reći da nikad nisam video takvo crnilo. Sve što mogu da kažem je da sam ubrzavao i išao ka tom svetlu koje je izgledalo da tamni i pojačava sjaj kao svetlucanje sveće ili svetla iz generatora.

Mogu reći da sam išao jako brzo. Počeo sam da vidim te komadiće svetla, ili nešto, što je uletalo u mene i ja sam ih apsorbirao. Konačno sam shvatio da je to kao informacija, nešto kao 10101010 u kompjuterskom programiranju, jedini je način da to objasnim. Informacije koje sam apsorbirao su počele jako sporo i potom se povećavale u broju. Kako sam se približavao tom svetlu postalo mi je jasnije, bilo je šire nego više. Svetlo je sijalo zlatnom bojom koju ne mogu da opišem jer nikad pre nisam video ništa slično. Kako sam se približio, počeo sam da primećujem nešto što je izgledalo kao planeta, ali nikad pre nisam video ništa takvo. Ta planeta je bila čista kao snežna kugla, ili čisto staklo u kom je to sijalo, unutra je bilo zlatno svetlo.

Kako sam se približio, brzina i informacije su počele da usporavaju, mogu reći da je po rubu bilo na hiljade i hiljade zvezda. Počeo sam da se pitam, ili razmišljam šta se dešava, i šta je to? Zaustavio sam se, takođe su stale i informacije. Ja sam samo lebdeo u prostoru gledajući na veličanstven, najlepši prizor koji sam ikada video. Nisam imao nikakve bolove ni loše osećaje. Osećao sam mir, ugodnost, radost, i ljubav kakvu nikad pre nisam osetio.

Samo sam lebdeo, posmatrajući i pokušavajući da shvatim šta se dešava.

Onda sam mogao da osetim vrlo slab i nežan glas, ili komunikaciju, ali ne kao kad se zaista govori nekome. Nisam nikoga video. Osetio sam prisustvo višeg bića, koje verujem da je bilo Bog. Taj glas je započeo razgovor sa "Da li znaš gde se nalaziš? Da li znaš šta gledaš?" Pokušao sam da saberem svoje misli i počeo da shvatam da bi to moglo biti nebo! Pokušao sam da shvatim šta to vidim kad se komunikacija pojačala. Shvatio sam gde sam. Lebdeo sam izvan neba, gledao sam ga sa udaljenosti u prostoru. Izgledalo je kao da sam putovao kroz crnu rupu, jer nije bilo drugih zvezda ni svetala na tom putovanju.

To biće je počelo da mi govori da treba neke stvari da uradim. Data su mi tri određena uputstva. Prvo je bilo da treba da naučim da Opraštam drugima, jer je to za mene bila najteža stvar da učinim kada sam prevaren. Trebao sam da Oprostim i sebi takođe. Bog je znao da imam stvaran problem sa Opraštanjem drugima i na meni je da to naučim. Takođe treba tome i da poučavam druge. Rečeno mi je da ako samo kažem da opraštam drugima, da to neće biti iz srca. U cilju da istinski Oprostim, treba da neprestano radim na tome. Drugo, moram da uradim nešto sa mojom ljutnjom. Treće, treba da idem da govorim, poučavam, propovedam, pišem, i napravim video o mom iskustvu.

U jednom trenutku sam shvatio da i ja mogu da govorim. Počeo sam da postavljam pitanja i da pričam. Jedna od stvari koju sam pitao bila je "Da li je ovo nebo?" Odgovor je bio "Da." Pitao sam da li su zvezde koje sam video po rubu bile prijatelji i porodica. Ponovo mi je rečeno "Da." Te zvezde su mi izgledale čudno, zato sam pitao. Bile su sve iste veličine i imale svetlucav izgled koji ne mogu da objasnim, i nikad nisam video ništa slično. Zvezde su izgledale kao kombinacija dijamanta, kristala i bisera sa blistavim sjajem.

To je bilo tako lepo da nisam hteo da se vratim nazad, ali mi je rečeno da moram da se vratim. Tri puta sam rekao da hoću da ostanem, čak i ako ostanem da lebdim tamo gde sam bio. Nisam hteo da se vratim paklu kroz koji sam prolazio na zemlji, sa zdravstvenim problemima, policijom i svime. Ali mi je rečeno da moram da se vratim.

Mada sam načinio pogodbu: ako moram da se vratim nazad želim da završim moju ogradu oko kuće i osiguram posed za moju

ženu, pre nego što se vratim. I dalje sam želeo da budem na toj planeti sa lepotom i osećajem koji sam osetio i video. Onda sam vraćen u moje telo. Probudio sam se potpuno mokar na krevetu i rublju.

Ima li još nešto što bi želeli da dodate u vezi vašeg iskustva? Nisam video ni prepoznao nikoga koga sam poznavao ili znam. Ono što mogu da povežem sa mojim iskustvom je da ono što sam video na kristalnoj, ili snežnoj, loptastoj planeti nije bilo nalik ni jednoj planeti koju sam ikada pre video. Verujem da je to bio Bog sa kojim sam razgovarao. Nisam nikad video ni jedno biće ni osobu. Samo sam osećao energiju ili prisustvo. Pitao sam ali odgovor nije bio jasan. I dalje imam jako uverenje da je to bio Bog. Dozvolite da to bolje razjasnim. Trgujem mehanikom i moja specijalnost je dijagnostika, lociranje i uklanjanje kvarova. Da bih locirao i otklonio kvar ja moram da utrošim vreme u posmatranju i ispitivanju problema, ili uzroka problema. U tome sam tako 'oprezan' da moram da imam više informacija i vidim uzorak da bi poverovao šta je istina. Tako je isto bilo sa mnom, kada sam imao jak osećaj da je onaj sa kim razgovaram Bog, i to mi je bilo rečeno osećajem, ali još imam tu sumnju. Barem za sada potpuno verujem da sam komunicirao sa Bogom. Trebalo je toliko dugo da se osećam ovako, jer mislim da nije svakodnevnica da neko dobije da razgovara sa Bogom u Njegovoj kući!

Bilo je teško da poverujem, i tako je prošla godina, ali tokom tog vremena ili bi se pojavile stvari sa porukom, ili stvari kojima sam shvatio da je ono što sam doživeo bilo sasvim stvarno. Data su mi tri uputstva, prvo je da naučim da Opraštam, drugo da se bavim sa problemima ljutnje, i treće je bilo da poučavam, propovedam, govorim o svom iskustvu, ili pišem, ili napravim video. Tu sam u početku bio izgubljen. Protekla godina mi je dosad donela mnogo više jasnoće i razumevanja moje 'misije'. Takođe mi je rečeno da su stvari koje se dešavaju na zemlji, sve jedna iluzija, ili nisu važne.

Jedino što je važno Bogu je kako se odnosimo jedni prema drugima, i da sve to dolazi iz srca. Sve u životu je da volimo jedni druge i postupamo uzajamno sa Ljubavlju. Ono što se dešava na Zemlji, sa fizičkim stvarima za koje mi mislimo da je važno, nema značaja u nebu, ili za Boga. Njega ne interesuje kakav je naš društveni položaj, ili kakav je bio, ili koliko novca imamo, ili koje igračke imamo, ili bilo koja materijalna stvar uopšte neće vas

odvesti na nebo. Tokom mog iskustva nisam sreo ni jedno određeno biće ili entitet koje bih mogao prepoznati kao osobu koju sam poznavao ili znam. Mada, jedino sa kim sam razgovarao, ili komunicirao, je verujem, bio Bog. Odgovor nije bio jasan kada sam pitao ko je to sa kim razgovaram. Nije bilo jasno da li je to Isus ili Bog, ili neko drugo više biće, ali moji instikti mi govore da je to bio Bog.

Ovo nije bilo tokom iskustva, ali tri dana kasnije pokazano mi je da je entitet iz bolnice bio stvaran, i da je napustio moje telo. Pokazano mi je u snu, ili viziji, ili nekako, više o crnom entitetu koji je živeo u meni i koji je bio uklonjen tokom operacije debelog creva, ali je ponovo ušao, ili pokušao da ponovo uđe u moje telo sa izduvnim gasovima koji su me savladali u mojoj sobi. Kada sam bio premešten u drugu sobu sve je izgledalo dobro do jednog jutra, koga se ne sećam jasno šta se sve desilo pri mom napuštanju bolnice. Tokom iskustva nisam dobio informacije o životnim teškoćama, ali tokom protekle godine stekao sam mnogo svesti o teškoćama i izazovima koji mi pretstoje u mom zemaljskom životu, i razlogu zašto sam prolazio i prolazim kroz ovaj 'pakao' zadnjih šest/sedam godina u pogledu zdravlja i uznemirujućih stvari. Jedina stvar koja je Bogu važna je Ljubav od srca, i kako se odnosimo jedni prema drugima: da li je to sa Ljubavlju ili sa mržnjom. Osećaj koji sam imao tokom iskustva je bio ništa drugo do Ljubav i Mir. Nikad nisam osetio ništa slično pre tog iskustva. Bilo je kao da me je to okružilo sa osećanjem topline, i sve što sam osećao je bila radost i sreća, i nisam osećao nikakav stres ni brigu izuzev činjenice da sam lebdeo izvan neba.

Tokom tog perioda, pre i posle doživljenog iskustva, nije mi se mnogo toga dešavalo, jer sam bio došao do tačke kad nisam jeo mnogo hrane oko tri i po meseca, brinući da ne pokidam debelo crevo, a to bi se desilo ako bi bilo koja hrana ostala dole, jer bi se većina vratila pravo nazad. Sećam se dosta stvari koje su se dešavale oko mene ali iskustvo se izdvaja iz dva razloga: jedan, jer je bilo tako duboko da je u početku izgledalo kao san, ali kada sam shvatio da je to stvarno (ili onoliko stvarno koliko me okupira), izgleda da sam ga celog prihvatio. Sa uklanjanjem debelog creva, prvo nisam mogao mnogo da jedem, jer sam bio kao novorođenče koje ponovo ispočetka uči da jede. Ništa se drugo nije dešavalo osim da učim da jedem, i potom da se uverim da sve telesne funkcije rade dobro. Kada sam imao iskustvo, sve na šta sam bio koncentrisan bilo je iskustvo, i to se lako pamti. Znam da ima još

mного toga što bih verovatno mogao da dodam, i mogu kasnije, jer se tako mnogo dešavalo tokom kratkog perioda vremena, i tako mnogo je ostalo da se svari, jer je sve bilo tako brzo.

Koje su se promene desile u vašem životu posle iskustva? Velike promene u mom životu. Velike promene u mom životu. O čoveče, ceo moj život se promenio. Pošto sam bio mehaničar i dijagnostičar, moram da proučavam i razumem nešto kako bih našao problem i ispravio ga. Želim da imam sve informacije koje mogu da dobijem, i radiću da ih dobijem. U svemu postoje šabloni i smatra se da ljudi imaju navike. Kada postavljam neku dijagnozu moram da posmatram i utvrdim šablon za to. Kada sam doživeo IBS nisam bio siguran šta se dešava. Nisam to rekao mojoj ženi nekoliko dana, jer sam pokušao da svarim kroz šta sam to prošao sa oba, i IBS-om i crnim entitetom. Teško je bilo poverovati u IBS a potom i u entitet: da li je sve to stvarno ili samo moja mašta. Sve što sam prvo rekao mojoj ženi bilo je da sam se preznojio u krevetu, i da mi je bilo hladno, i da nisam mogao da se ugrejem.

Kada sam joj konačno rekao šta se dogodilo, prvo za IBS, počeo sam da ga ponovo preživljavam, i osećam kao da je to bilo potpuno stvarno iskustvo. Počeo sam da osećam efekte i stalno su mi tekle suze dok sam objašnjavao IBS. Takođe sam joj rekao za entitet i bila je zapanjena. Ona je takođe osetila prisustvo nečeg u hodniku bolnice ali nije razumela šta je to bilo. Posle toga, kad sam joj reko za entitet u bolnici, imao sam san, ili viziju, da sam to bio ja, ili jedan deo unutar mene. Kada sam prešao u drugu sobu, u toj viziji bio sam kao to, i bio sam u njegovom telu dok je išao niz hodnik. Zaustavivši se mogao sam da vidim sebe i moju ženu kraj lifta.

Takođe sam dobio viziju o jutru kada sam napustio bolnicu, kada je stajao kraj mene dok sam bio u krevetu, video me je i posmatrao, dok je prilazila medicinska sestra i merila moje vitalne funkcije.

Otada, moja žena kaže da sam postao veoma emotivan i plačem zbog stvari zbog kojih ne bih nikada pre, posebno u filmovima. Bio sam uvek veoma svestan moga okruženja i u određenoj meri sam intuitivan. Ali posle IBS-a osećam se više intuitivan nego pre, i više svestan onoga što se dešava oko mene. Izgleda da dobijam te "osećaje" da će se nešto dogoditi pre nego što se to dogodi. Imam mnogo veću osetljivost o sopstvenom telu i zdravstvenim dešavanjima. Čini mi se da sam u stanju da više

osetim tuđe emocije, ili da osetim njihova osećanja. Moja žeđ za Bogom i Isusovim životom, i većim razumevanjem biblije je najveća promena.

Čitao sam knjige, sve o Hristu, koje nikad u svom životu nisam čitao, od početka do kraja, sve do prošle godine. Ali glavna stvar, borba između dobra i zla, je vrlo realna stvar unutar svakog od nas. Ovde postaje jako interesantno: pod tim sada mislim, posle IBS-a i vizije, i kada sam ispričao mojoj ženi o tome računam da sam se fokusirao na sređivanje svog života da budem ponovo u stanju da jedem hranu, mada polako i minimalno, ali jeo sam. Kao novorođenče, i očekivao sam moju prvu kaku.

Onda sam znao da sve ponovo funkcioniše. Sve je izgledalo da ide baš lepo kada, sasvim iznenada, u jutarnjim satima za Dan Veštica, imao sam potpuno iste simptome kao u noći kada sam imao IBS, sa hladnim preznojavanjem i bolom u grudima, ali ovaj put sam ustao iz kreveta kada se pogoršalo. Izvio sam se na podu i onda se probio do kupatila, gde mi je pozlilo. Moja žena me videla i mogla je da zaključi da imam infarkt. Ovaj put me je žurno odvela u bolnicu gde sam imao potpuno začepljenu srčanu arteriju i 60% srca, stanje poznato kao pravitelj udovica.

Od te noći, imao sam mnogo razumevanja stvari kakvih je bilo mnogo puta tokom mog ludog i divljeg života, kada je Bog pokušao da pridobije moju pažnju stvarima koje su se dešavale, kada sam mogao da budem ubijen ili teško povređen. Ali nisam razumeo poruke, a bilo ih je mnogo puta! Poruke: trebalo je dosta vremena da shvatim da dobijam poruke o svakojakim stvarima, gde su se pojavljivale trojako, ili dok ne shvatim, ponekad. Trebalo je vremena da to proradim i primetim šablon poruka i informaciju koju treba da dobijem porukama.

Veoma je teško razumevanje uobličiti rečima ali evo. Počeo sam da primećujem da primam poruke. O porukama sam mislio da su snovi ili slično. Međutim poruke dolaze u različitim oblicima, bio to neki događaj koji se dešava, ili nešto što vidim dok vozim ili šetam, neki susret sa drugom osobom ili životinjom, ili samo kad vidim da se nešto dešava, ili kada to vidim na internetu, ili TV-u. (Nema ograničenja za načine na koji dobijam te poruke ili osećaje da sam vođen). Bila je to vrlo duga godina koja je usledila posle događaja u Oktobru 2013 god. Shvatio sam da, mada moje fizičko telo može sve da jede, ja zaista ne mogu kako imam Divertikulitis, i takođe sam dobio Hašimotov Tiroiditis sa toksinima koji su dospeli

u moje telo, i sa veoma aktivnim autoimunim sistemom koji napada mnogu hranu koju sam obično jeo, ali sada izgleda strano mom telu, i sada je napadnuta kao infekcija ili slično. Mnogi sastojci mi ne odgovaraju i došao sam do tačke da jedem samo organskom travom hranjeno meso, i organsko povrće (ograničeno), da me ne povređuje na neki način. Razumem, putem poruka i slično, da Bog želi da moje telo očisti od svih toksina, što takođe znači i od lekova. Ne pijem i ne volim lekove na recept, zbog svih propratnih neželjenih efekata. Došao sam do zaključka da, zapadna medicina kljukanja lekovima nekog da bi se osećao bolje, nije za mene; i u stvari sam se bavio porukama zadnja tri meseca, da prekinem sa uzimanjem prepisanih lekova na recept koje uzimam od kad sam imao srčani napad, i da ostanu samo dodaci ishrani i biljni preparati za lečenje. Najteža stvar da se uradi je puštanje činjenice da mi je bilo pokazano, rečeno, da ako zaista hoću isceljenje treba da stavim svoju potpunu Veru u Boga, i dozvolim Njemu da me izleči. Shvatam da mi primamo poruke sve vreme, i u stvari ako 'slušamo' možemo videti poruke u svemu što činimo; samo ne prestajemo da ih slušamo. Ne mora se biti na tihom mestu kada nam poruke dođu ali to pomaže mnogim porukama. Najteža stvar koju sam imao da naučim jesam li to ja, đavo, ili Božije poruke (ili reči), i ako one dođu sa Ljubavlju i saosećanjem, znam da su od Boga. Ja sam sopstveni najveći neprijatelj, jer dozvoljavam da me vodi previše stvari koje nisu Bogolike; i odmah dobijam poruke da bi upravo to znao. Bilo je to dugo, i povremeno obeshrabrujuće u tom, kada sam u vezi sa 'Božijim informacijama' video da stvari ne idu kao što sam se nadao, a opet kada učinim neke stvari koje Bog želi, to ide protiv "mene". Shvatio sam kako blagodaran život sam živio, kako sam se borio i imao teškoće celog života, uključujući i kad sam bio besan na Boga kada mi je umrla majka. Nosio sam to do nedavno, tražeći Njegov Oproštaj. Shvatio sam da za sve stvari u životu treba biti zahvalan i da materijalno ništa ne znači. To je ego, i ego vam ne dozvoljava ulazak u nebo: samo Ljubav, i naravno Bog koji je toliko voleo svet da je dao Svog jedino stvorenog sina da umre za naše grehe da bi svako ko veruje otišao u nebo. Ali to ne znači da možemo da živimo u grehu. To znači da treba da postanemo slični Bogu, da budemo kao Isus u našem svakodnevnom hodu. Ta poruka je tako dramatična, jer ne znači odlazak u crkvu samo Nedeljom, i možda proučavanje Biblije Sredom, to je hod svakog sekunda, svakoga dana. To je predavanje vašeg života Isusu i

preobražaj, što mi je dato u poruci da je moja zadnja godina protiv Boga moj preobražaj, ne da sam ja blizu da postanem nalik Bogu. Ja sam daleko od toga, sa mojom zaleđinom uzdizanja pakla i slično, teško je poverovati šta je to kroz šta prolazim. Pokazane su mi medicinske stvari i policijske stvari kroz koje moram da prođem da bih imao iskustvo, da bih se povezao sa onima koji su prošli kroz slične okolnosti. Shvatio sam da te stvari takođe uključuju iskustvo blizu smrti kroz koje sam prošao, i rad na sve tri stvari u poređenju sa "mnom" koji samo želi da ostane kod kuće i petlja oko motorcikala do kraja života: ali NE, Bog ima druge planove za mene. Vidite, razumem da treba da izađem i da govorim o policijskom uznemiravanju, i porastu broja ljudi koji su uznemiravani, uhapšeni, pretučeni ili čak ubijeni usled militarizovanja i siledžijskog ophođenja neke policije u zemlji, i mnogo ljudi koji su zdravstveno ugroženi, ili imaju medicinsko stanje koje može biti izazavano lekovima koje uzimaju, ili imaju reakciju na njih, ili oni koji su onesposobljeni, kao u mom slučaju, sa oba problema i uznemiravanjem lokalnim policajcem (posebna priča za sebe). U isto vreme moje je da izađem i da pomognem drugima sa sličnim medicinskim stanjima koje ja imam, i doživljavam, i obezbedim pravilan tretman za njihovo isceljenje. Doživeo sam medicinsko pogrešno lečenje tokom moje medicinske noćne more kroz koju sam prošao. Ima još mnogo više što sam naučio i doživeo u primanju tih poruka da bih mogao nastaviti još dalje sa tim. Takođe znam da neprestano primam poruke u svim oblicima, i za različite stvari ili razloge. Potrebno mi je da ih beležim, znam. Cela ova godina, primarno, je bila uzbudljiva kao i obeshrabrujuća, u tome da je bilo trenutaka kada nisam hteo da činim ništa od toga i da samo želim da se vratim na to mesto koje sam iskusio na krako. Najveća stvar koja mislim da me je pogodila je dolazak do tačke, da li je ono što sam iskusio stvarno ili nije. To je sumnja i slušanje drugih, uključujući i sveštenike. Borio sam se sa tim dugo i teško. Između onog šta drugi kažu i šta je napisano u Bibliji, i onda slušajući sebe i poruke, ima mnogo unetog da se dešifruje, ali za mene je došlo do ovoga: Da li je ono što sam iskusio stvarno? Izgledalo mi je veoma stvarno. Ima mnogo mesta u Bibliji koja pokazuju da drugi dolaze da šire reč Božiju i Isusova učenja i izlečenja, uprkos tome šta drugi kažu. Pitanje koje imam je "gde je tvoja Vera?" Ako imam potpunu veru u Boga, bio bih u stanju da prekinam sa lekovima na recept i da dozvolim Bogu da me izleči. To vidim kada nastavljam

da se borim da nađem prave doktore. Gubim vreme, jer oni samo hoće da se koriste lekovi kako bih se osećao bolje, suprotno isceljenju. Mogao bih da nastavim sa još pričanja o mnogim drugim stvarima kroz koje sam prošao i iskusio tokom zadnje godine. U poslednje vreme poruke sa kojima se borim su činjenica da moram da se odrekнем mog zemaljskog života radi Božanskog života, a to znači svega: to je kao smrt i ponovo rođenje, nešto drugačije od ponovnog krštenja. Sve što mogu da učinim je da iznesem moje iskustvo kroz šta sam sve prošao i moje razumevanje. Većina neće verovati, i razumem, kako sam imao teškoće da verujem u sve što se dogodilo. Samo mogu da podelim iskustvo, i drugi mogu da uzmu iz njega što žele. Shvatio sam da sam u osnovi bio u grobu, pre moje operacije, i da sam ponovo izašao, zašta hvalim Boga svakog dana što nisam u vreći, ili nemam rak na debelom crevu, jako sam zahvalan! Takođe gledam na to ovako: u tom moj život je bio završen, način na koji sam ga znao, sa resekcijom debelog creva, i potom srčanog udara i IBS-a u kom sam bio na Božije vreme. Ja sam Njegov da čini šta On hoće, kako su moji grehom ispunjeni dani gotovi (to ne znači da ja ne grešim), ali znači da pokušavam da budem više nalik Bogu svaki dan.

Jennifer J. IBS

Opis iskustva:

Upravo sam bila napunila 40 godina i očekivala da rodim moje četvrto dete. Muž i ja smo bili razdvojeni po drugi put, ovaj put već sedam meseci. Bio je to grub brak. Imao je zabranu prilaska, ali to je bilo ublaženo zbog skorog porođaja. On je nadgledao posetu sa našom prvom ćerkom, koja je tada imala samo 20 meseci. Ćerka i ja smo živele kod moje majke, sa mojim 16 godina starim detetom iz prethodnog braka. Svi moji porođaji su bili laki, sa relativno kratkim i blagim naporima, prirodni bez anestetika. Pa sam i ovaj put očekivala da bude tako. Ali neke čudne stvari su se dogodile pre porođaja. Prva je bila za bebino ime. Razmatrali smo nekoliko imena (ili pre ja sam), i imali nekoliko na listi. Ni jedno nije izgledalo da sasvim odgovara. Onda par meseci pre porođaja, pravo niotkuda, došlo mi je ime "Vera", čvrsto i određeno. Došlo je da je nazovem Vera. Nije bilo odluke, bila sam sigurna da već ima ime Vera, i da joj je suđeno da to bude njeno ime.

Sledeće, išla sam da pogledam bolnice i odlučim u kojoj ću se poroditi. Za moju prvu ćerku sam izabrala drugu, i dok sam tražila bila sam naterana nekom višom silom da izaberem prema sigurnosti, jer su mi misli govorile: "ako moja svekrva dođe i pokuša da uzme dete, neću biti u mogućnosti da kontaktiram mog advokata i to sprečim." To je bila bizarna misao, jer kao prvo nije bilo šanse da njegova majka dođe u Čikago, i drugo ako bi ona to i učinila, da bih kontaktirala mog advokata jednostavno sam mogla da pozovem telefonom iz bolnice. Treće je, događaj što sam napustila naš dom i prešla u drugi. Platila sam depozit i preselila neke stvari. Neobično, međutim, išla sam u kupovinu namirnica i kupila konzerviranu hranu i dugotrajne artikle da traju bar šest nedelja, jer mi je nešto govorilo da neću biti u stanju da kupujem bar toliko dugo. Tako da sam kupila dovoljno hrane da traje dva meseca.

Četvrta i peta čudna stvar se desila na sam dan porođaja. Išla sam na pregled i rečeno mi je da treba da idem pravo u bolnicu jer se već porađam. Ništa nisam osećala pa sam pitala da li mogu prvo da svratim do kuće da uzmem neke stvari. Doktor mi je nedvosmisleno rekao NE, i otišla sam pravo u bolnicu. Nisam bila

ručala i umirala sam od gladi. Majka mi je uvek govorila da je mudro jesti pre odlaska u bolnicu da bi imala snage za porođaj, i to sam uvek pre činila. Tako, pošto sam se smestila, zamolila sam bivšeg da mi donese malo hrane. Dao mi je bananu i otišao da potraži nešto još obilnije. Počela sam da jedem bananu i nazvala svoju prijateljicu, Suzan, da joj kažem gde sam. Onda je došla medicinska sestra i zgrabila bananu iz mojih ruku, rekavši mi da ne mogu ništa da jedem! Čoveče, kakve sam birane reči pomislila da joj kažem (naravno ništa joj nisam rekla). Nisam mogla da poverujem u to. Upitala sam je zašto ne mogu da pojedem bananu i ona je objasnila da svako ko treba da se porodi jeste potencijalno za operaciju, i mogla bih da se ugušim ako imam hranu u stomaku! Pa, nikad to pre nisam čula za troje druge dece, i rekla sam to Suzan! Tako, rekla sam joj da ću se poroditi do 23h, i potom ću pojesti picu. Mislila sam da je medicinska sestra samo loše raspoložena. Kako se ispostavilo ona mi je vrlo verovatno spasila život odnoseći tu bananu.

Kada sam primljena u bolnicu trebala sam da popunim uobičajnu papirologiju za slučaj da se nešto desi, da li želim da doniram moje organe. Uvek sam odgovarala sa da, na to pitanje, jer verujem u to. Ovaj put, međutim, u meni su odzvanjale zadnje reči mog oca. Rekao je da nikad nije želeo da bude u situaciji bliskoj smrti ili mrtav, i da oni možda neće oživljavati, ili pokušati iz sve snage ako su potrebni organi. Nikad nisam razmišljala o tome do tada, mada sam te reči odavno čula. Ali ovaj put sam poslušala svoj osećaj i nisam potpisala doniranje, i nisam se javila kao davalac organa. To je bilo neobično za mene, ali opet nešto što sam snažno osetila da treba da učinim, kao da mi je tata slao poruku. Tako, pet jako neospornih a opet neobjašnjivih poruka pravo otkuda koje, kasnije sam shvatila, su sve povezane i ukazivale i pripremale za traumatične događaje koji će desiti posle rođenja moje ćerke. Tako, nazad u sobu za porođanje: uglavnom, imala sam prilično bezbolan porođaj, i došlo je do pucanja vodenjaka, što je bilo normalno za mene.

Potom je beba došla vrlo brzo, ali moj bivši je ozledio moje telo na teške načine i bila sam ljuta, verovatno sam gurala jače nego što je trebalo, i izbacivala bebu iz tog što je bilo moje telo, pritiskajući nadole niz klizavu cev. I došla je, sve se desilo vrlo brzo posle toga, i nisam potpuno razumela kobnu situaciju u kojoj sam bila. Odmah posle porođaja počela sam da krvarim. Nisam obra-

ćala mnogo pažnje, i mislim da sam pozvala moju sestru Alison da joj javim da je Vera rođena i da je dobro. Osećala sam se dobro i nisam se brinula šta doktor radi. Verovatno mi je dao lekove da zaustavi krvarenje i stegne moj uterus, ali nije delovalo. Sledeći korak, hitna operacija da se odstrani uterus. Mislim da sam već bila u delirijumu jer nisam shvatila reč "hitno." Rekla sam Alison šta je doktor predložio i pitala je da li misli da mi treba još nečije drugo mišljenje. Dok smo raspravljale, bila sam pripremljena i odvezena dole u operacionu salu! Doktor je bio uplašen i iznuren, i kada sam ga pitala za drugo mišljenje odgovorio je "naravno da možete dobiti drugo mišljenje, ali dotle ćete već biti mrtvi!" Bila sam na smrt preplašena da mogu umreti pod opštom anestezijom, jer sam uvek imala taj strah, pa sam ga upitala da li mogu dobiti lokalnu anesteziju, kao što sam videla da žene dobijaju kada imaju carski rez. Dokazivala sam se sa njim jer sam videla na TV-u da žena može biti budna i svesna tokom porođaja carskim rezom, ali on je pobedio. Mora da sam izgubila svest posle toga.

Operacija je urađena ali su utvrdili da je moj uterus normalno skupljen i nisu mogli da utvrde odakle dolazi krvarenje, osim da je obilno i potpuno. Pregled krvi je otkrio da mi je broj trombocita 80, a normalno je 800.000. Imala sam slabu unutar vaskularnu koagulaciju. Posle operacije i dalje sam jako krvarila i primala transfuziju svakih pola sata. Bila sam pod lekovima i vezana za krevet. Dolazila sam i gubila svest buncajući. Organi su počeli da otkazuju, imala sam zastoj rada srca nekoliko puta, i bar jedan infarkt. Ne znam kada sam imala koji IBS, jer nisam bila svesna šta mi se medicinski dešava u ovom svetu. Znam da posle prve operacije, dok sam i dalje krvarila i medicinski tim očajnički pokušavao sve što su mogli da me održe u životu, da je moj prvi akušer odveo moju majku na stranu i objasnio joj da su učinili sve što je medicinski moguće, i da jedino što je ostalo da se učini jeste molitva. Rekla mi je da je on nacrtao sliku svojim prstom na zidu, da objasni drvo molitve koje je započeto za mene. On je pozvao svoju ženu i zamolio da pozove svoje prijatelje iz crkve, i drugi su učinili isto. Saznala sam od mog brata, mesecima kasnije, da je neka nepoznata osoba objavila na internetu, i da su nepoznati ljudi širom sveta molili za mene. To mi je po sebi neverovatno smerno. Čak sam i sada zaprepašćena tom reakcijom potpunih neznanaca.

Imala sam periode jasne svesti i periode delirijuma, periode nesvesnog stanja i svesnosti, i dvaput sam umrla. Jednom, bila

sam proglašena mrtvom. Imala sam izvan telesno iskustvo kada nisam bila pod dejstvom morfijuma, i kada sam pokušala da se oslobodim stega. Vrištala sam da nemaju prava da me vežu i bila sam grozna i otimala sam se. Iznenada sam bila izvan svog tela i gledala svoje lice, i rekla sebi: "Dženifer izgledaš kao Linda Bler u Isterivaču đavola", tada sam prestala da vrištim i nasmejala sam se i utonula nazad u nesvesnost kako sam se vratila u telo. Mislim da sam prvi IBS doživela kada sam iznenada bila "sasvim budna". To je bio osećaj i svest koju sam imala, da sam potpuno budna. Misao mi je bila jasna ali definitivno nisam bila u ovom svetu.

U stvari nisam postojala, bila sam svesna da postojim samo kao misao, i citirala sam sebi: "Mislim, dakle postojim" (Dekart). Pomislila sam na Dekarta i pitala se da li je znao kada je to rekao, i da ja sada razumem šta to znači. Gde god da sam bila nije bilo ni mračno ni svetlo, moguće praznina. Zamišljala sam sebe kao zlog duha dok sam tamo lebdela. Imala sam savršeno jasne misli, ali bila sam svesna da nisam ništa više do misao! Radoznalo sam mislila o tome. Nisam se plašila, sve je bilo mirno, preko svakog razumevanja, i onda se završilo iznenada kao što je i počelo. Drugi IBS je bio mnogo drugačiji. Ovaj put sam bila u prostoru. Razmišljala sam kako znam za IBS priče gde su ljudi lebdeli nad svojim krevetima i vedeli njihova tela pod sobom, ili su videli blistavo svetlo i figuru, ili nekog ko im daje znak. Bila sam svesna da je "iza" mene bilo svetlo, i jedan prilazni put neke vrste kao neki gaj. U stvari nisam mogla da ga vidim, samo sam bila svesna da je tamo. Mislila sam ako se "okrenem" (pod znacima navoda jer nisam imala fizičko, bez oblika, još sam bila misao, bez očiju ili tela), onda bi bila u stanju da "vidim" svetlo; Znala sam da je ono tamo za mene.

Za delić sekunde bila sam radoznala, ali toliko je to trajalo. U istom trenu sam znala, ako pogledam neću se vratiti nazad. "Povikala" sam sebi, "NIKAKO! Nisam ČAK ni radoznala! Samo mi je 40 godina, imam toliko toga da uradim!" Htela sam nazad i ponovo sam izgubila spoljnu svest. Opet drugi put, bila sam svesna da sam sastavljena sa svim drugim "mislama", ili bezobličnim i beskrajnim "dušama" svake osobe ili stvorenja koje je ikad živelo ili umrlo, ili je bilo, ili jeste, onima koji čekaju da se rode i onima koji su već živeli i umrli, iznenada sam bila svesna da posedujem neograničeno znanje, znam sve jezike, SVE jezike odjednom, sve religiozne misli, bilo šta, sve. Bila sam jedno sa Tvorcem, i sa samim Tvorcem. Bila sam Tvorac. Svi mi jesmo; oni koji se nisu vratili i dalje jesu. To nije

moguće opisati. Bila sam svesna da je moje zemaljsko telo, moja kutija, ili posuda prolivena, i da sam mnogo toga više. Znala sam sve stvari. Bila sam Bog uz sve druge, a opet Bog je bio tamo u višem postojanju takođe. Univerzalna snaga koja je blaga i dobra, skromna i čista. Bog živi u meni, Božija duša je udahnuta u moje mrtvo telo kada sam izabrala da živim. Individulna misaona svesnost, a opet od Jednog koji je ceo bez konture, ili odvojenosti jedno od drugog. Bili smo u i kroz, i jedno sa drugim. Bilo je čudeno. Skromno, prelepo, i snažno na najnežnije i najprijatnije načine, i sa puno ljubavi i spokojstva da "prevazilazi svako razumevanje."

Drugi IBS koji sam imala je kada sam se našla u operacionoj sali mog pokojnog ujaka u Pensilvaniji. Nisam znala za to, ni moja mama (njegova sestra), ni bilo ko drugi od naših rođaka na Floridi. Ujka Bil je otišao u bolnicu na rutinsku neobaveznu operaciju, radi uklanjanja nekih polipa. Nije bio bolestan pa se to smatralo jednom lakom rutinskom operacijom. Našla sam se uz njega, "lebdeći" u uglu njegove operacione sale, gledajući kako njegov medicinski tim pokriva njegovo mrtvo telo. Nismo zaista razgovarali niti se pogledali. Nije nosio naočare kakve je imao za života, i to je jedini IBS u kome je izgledalo da imam oblik ili formu, kao i ujka Bil. Komunicirali smo, međutim, bez govora i bez reči, nekako. Komunicirali smo značenje, prenosili znanje. Ne znam u stvari kako da to izrazim. Gledali smo ih kako pokrivaju njegovo telo, a onda smo se okrenuli i napustili sobu.

To je sve čega se sećam. Ne sećam se redosleda kojim sam to doživela, osim da izgleda da su verovatno doživljeni redom kako sam ih upravo iznela. Nazad u "stvarni svet", moj bivši (ili uskoro bivši), je pravio sve vrste problema. Moji sinovi, majka i rođaci su saznali, na njihov užas, da pošto još nismo zvanično razvedeni, moj bivši je još uvek moj legalni medicinski zastupnik. On je bio duboko neprijateljski nastrojen prema meni i mojoj porodici, i nadao se da ostvari moju smrt. Naredio je medicinskom timu da me operišu kada nije bilo šanse da preživim, ne konsultujući moju porodicu. Zabranio je pristup mojoj porodici u moju sobu, i bilo kakav kontakt sa mnom. Pozvao je svoju majku iz Čikaga i ona je došla, i ona je napravila još više hysterije, tražeći da vidi i drži "njenu bebu", preteći da će odvesti decu sa njom u Čikago. Moj bivši muž je skinuo bolničku traku sa moje ruke, koja me je označavala kao Verinu majku, i dao je svojoj majci da nosi. Ona je negovateljicama rekla da je Vera njena beba.

Moj bivši muž je otišao na sud kako bi dobio starateljstvo nad oba deteta dok sam bila u bolnici boreći se da preživim, a naša 20-to mesečna beba je jedva znala ko je on, i živela je samo sa mnom i mojom majkom. Moja porodica i on su imali tri hitna sudska saslušanja tokom tih dana. Celo moje telo je oteklo do trostruke veličine, tako mnogo da je moje prstenje zaseklo duboko moje prste i morali su da mi seku prste. Koža mi je izgubila boju i postala purpurno-plava. Iz mene su izlazile cevčice i žice sa svih mesta koje možete da zamislite, i sinovi su mi kasnije rekli da sam izgledala kao nešto iz naučnofantastičnih hororova. Očajnički mi je trebala druga operacija, da se pronade i zaustavi krvarenje unutar mog tela, ali bila je mala šansa za to, i 50% šanse da preživim operaciju. Morali su da me drže u životu u nadi da se broj mojih trombocita uveća a krvni pritisak spusti dovoljno, u isto vreme, kako bi mogli da izvedu operaciju. Vreme je brzo isticalo.

U retkim trenucima svesnosti, zgrabila sam medicinsku sestru za ruku i rekla "pomozite mi umirem." Htela je da kaže ne, da su moje vitalne funkcije dobre, ali sam prestala da dajem znake života usred njene rečenice. Moj život dugujem svim tim ljudima koji su bili medicinsko osoblje tih dana. Bili su rešeni da me sačuvaju. Kada je negovateljica donela bebu, i kada su videli da se zove Vera, to je promenilo njihove živote. Kasno popodne 28. Novembra 2001 god. ukazala se šansa i operacija je bila uspešna. Posle transfuzije 48 jedinica trombocita, plazme, crvenih i belih krvnih zrnaca, krvarenje se smanjilo na podnošljivo i nije više bilo opasno po život. Međutim sada sam bila u komi, pretrpevši ozbiljan nedostatak kiseonika u mozgu i drugim vitalnim organima, preživевši najmanje jedan infarkt, i nekoliko zastoja rada srca. Pošto su svi moji vitalni organi bili priključeni na mašine, medicinsko osoblje nije moglo da proceni oštećenja. Morali su da čekaju. Jednom, dok sam bila u komi, probudila sam se i mogla da čujem svoju majku, sestru i zaovu Džoan, sa mnom u sobi. Džoan je rekla: "Džen ako me čuješ, stegni moju ruku." Ona je to ponavljala ponovo i ponovo, i držala me za ruku. Neobično je kada pomislim na to sada. Nigde ništa ne osećam ali sam svesna da me je držala za desnu ruku, možda zato što je izgledalo da njen glas dolazi sa te strane? Kako bilo, izgleda da sam bila svesna da stoji sa moje desne strane a moja majka i sestra sa leve. Ne znam kako sam to znala, jer nisam mogla da otvorim oči. Čula sam je kako to govori i pomislila "Da li se šališ? Da li sam stvarno toliko u autu?" Izgledalo je nestvarno. Nisam

imala pretstavu kroz šta prolazim. Ali ona je nastavila da govori a ja ništa nisam mogla da osetim i nisam mogla da otvorim oči, ni usta, ni da pomerim bilo šta. Tako da sam pomislila najače što mogu na to da stegnem moju ruku, sa željom da rukom, koju nisam mogla da osetim, stisnem, i konačno ona je uzbuđeno rekla da je osetila kako mojom rukom stiskam njenu! Bila je sigurna! Rekla je: "Pozovite medicinsku sestru! Pozovite medicinsku sestru!" i čula sam kako medicinska sestra dolazi u sobu, i Džoan joj govori da sam joj stisnula ruku. Medicinska sestra je bila saosećajna ali skeptična, i sve što sam mogla da pomislim bilo je "moraš da joj veruješ. To nije želja, zaista sam joj stisnula ruku!" Hvala Džoan što nije ustuknula, znala je šta je osetila, i onda sam se vratila u ništavilo.

Probudila sam se 07. Decembra 2001 god. TV u bolničkoj sobi je bio uključen, i doktor je sedeo bdijući kraj mog kreveta, spuštene glave, zaokruženih ramena od iscrpljenosti, trljao je svoje oči kada sam podigla glavu da pogledam okolo. Onda je skočio kao oparen kada je video moju podignutu glavu i otvorene oči, i počeo da sipa seriju uobičajnih pitanja za procenu. "Kako se zoveš, da li znaš gde si, da li znaš koji je dan danas" (na to pitanje pogledala sam na TV na kome se prikazivao dokumentarac o Perl Harburu, sa datumom u dnu ekrana), odgovorila sam tačno 07. Decembar. Pošto sam odgovorila na ta i još nekoliko drugih, počeo je da brblja o svoj drami sa mojim bivšim mužem, kako je pokušao da me isključe sa aparata, i sve drugo u vezi sa tim, i sećam se samo kako sam spustila glavu nazad na jastuk i pomislila: "mogu li ponovo da zaspić, samo još na tri dana?" Umesto toga, počeo je niz testova. Imala sam tubu za hranjenje tako da su morali da provere moje reflekse za gutanje, da se uvere da taj deo mog mozga funkcioniše dobro. Imali su da obave savlađivanje osnovnih problema. Obavili su MRI, i šetali iz bolnice u bolnicu radi testiranja raznih stvari. Sve stvari koje uzimamo zdravo za gotovo i o kojima nikad i ne razmišljamo, ali naš mozak ih sve kontroliše. Prošla sam sve testove. Onda sam hodala. Kretala sam se dobro, takođe. Sve je bilo u funkciji. Pretpostavili su da ću verovatno imati oštećenje bubrega. Nisam. Predviđali su, ako ikada dođem svesti da ću morati da budem u bolnici bar šest do osam meseci radi rehabilitacije. Ali izgleda da je sve bilo u redu. Kako sam ojačala, primetila sam da se ljudi šunjaju kraj mojih vrata u hodniku, gvireći u moju sobu da bi na trenutak videli ono kako su me sada zvali: "čudo od mame".

Ubrzo sam postala svesna prisustva u mojoj bolničkoj sobi, nisam mogla da vidim, ali sam znala da je tu. Izgleda da je to bio ujka Bill. Ostao je u stolici kraj mog kreveta tri dana i tri noći. Mislim kada je bio zadovoljan da ću biti ok, otišao je. Kada su me prebacili u običnu sobu sa intenzivne nege, još nisam bila svesna koliko sam bila bolesna. Bila sam zbunjena u vezi mog odnosa sa mojim bivšim mužem, a on se ponašao kao zaljubljeni muž i otac sa jedne strane, a kao avet s druge. Imala sam drvo kraj prozora i komunicirala sam s njim sve vreme dok sam tu boravila. Još mogu da ga osetim, sa sestrom vetrom koja je milovala njegovo lišće i grane. Gledajući sa srcem, kroz srce, u i iz srca. Naša srca su gde leži duša, i sva naša svest i suština i tok, i biće. Nedelju dana kasnije, 12. decembra otpuštena sam iz bolnice zdrava. To je zaista bilo čudo.

Da li ste se sreli ili postali svesni nekog umrlog (ili živog) bića? Da. Neodlučno sam pitala za mog oca, koji je umro 1997 god. ali dobila sam osećaj da se on drži na distanci sa svrhom, jer je znao ako dođe do mene da ću poći sa njim. Bila sam vrlo sigurna da mi šalje poruku, makar, da želi da odigra još nekoliko partija golfa na miru na savršenom igralištu, pre nego što dođem i prekinem tu igru, i da je želeo da me gurne nazad u ovaj život! Jako sam povezana, i postala jedno sa ljudima koji su bili 11. Septembra na letu 93, ili tačnije sa njihovim dušama. Bili su bez oblika, kao što sam bila i ja, deo beskrajnog jezera celovitosti i jedinstva. Izgleda da su smatrali sebe preživelim u tragičnoj nesreći, radosni, skromni, lebde i u letu. Ali tamo su bile sve duše, sve u jedinstvu. Pošto imam nekoliko posebnih iskustava, ona se nekako razlikuju. Kada sam videla ujaka, stvarno sam ga videla i imali smo nekakav fizički oblik i formu u duhu. Pretpostavljam da mora da smo bili negde između, i pre odlaska na spajanje sa univerzalnom celovitošću, okeanom Jednog Duha. Susret je bio kratak, ujka Bil je išao gde sam već bila i odakle sam se vratila. Na neki način, uvek sam osećala da je on preuzeo moje mesto, a meni je dozvoljeno da se vratim nazad, tako je on otišao. Ali vratio se i ostao u mojoj bolničkoj sobi sa mnom tri dana i tri noći pošto sam se probudila iz kome, dok nisam bila sasvim načisto po pitanju zdravlja.

Koja je vaša sadašnja religija? Drugačija je, ili nekoliko vera. Imam potpuno drugačije shvatanje Boga posle iskustva. Verujem da je sve povezano, i pokušavati da sve to uđenemo u jednu ili

drugu religiju je propuštanje suštine. Mi ne možemo da definišemo Boga, kako god želeli da ga nazovemo. Bog nije osoba ili entitet; Bog je nedefinisano, fluidno, postojanje, suština života. Sve je duša ili duh, čak i stene i brda. Ako je u prirodi, to je duh i život. Shvatila sam posebno značaj prirode koja je biće duše sa telom, pre nego obrnuto, što je način na koji nas uči zapadna religija. Kada sam se vratila posle iskustva, reči: "kod njih je sve pogrešno" odzvanjale su u meni kada sam razmišljala o glavnim zapadnim religijama. Znam da sam bila sa, u, i najvažnije, OD Kreacije i Kreatora; to je život koji je udahnut nazad u moje mrtvo telo, i živi sada u meni. Iskusiła sam to Jedno, bila sam i jesam Jedno koje živi u meni. Razumela sam "jezike," znači razumela sam sve jezike, i mogla sam da komuniciram simultano sa svima. Svi smo bili jedno, tako da komunikacija nije bila tako linerana, sa jednom rečju za drugom kao što je to na svetu. Misli i ideje su proticale, ali ne na isti način. Znala sam sve stvari, čudno kako to zvuči. Bilo je lepo i smerno. Bog koga je načinio čovek po svom liku je mnogo drugačiji od Boga Života Samog. Najjednostavnija lekcija koju je dao Isus: Mi smo Bog. Isus je to znao. On je razumeo najdublji i najvažniji aspekt ko smo mi, i ko je Bog. Od mog iskustva, moje religiozno razumevanje nije u skladu sa Hrišćanskim, ili Katoličkim razumevanjem kojim sam odgajena ili kojeg sam bila deo. Svet, izgleda, nerado prihvata taj koncept.

Da li ste tokom vašeg iskustva stekli informaciju o univerzalnoj povezanosti? Da. Udarila sam u svest da sam jedno sa univerzumom i sa svim stvarima, posebno kao jedno sa Kreatorom i svime što je stvoreno.

Da li ste tokom vašeg iskustva stekli posebno znanje ili informaciju o vašoj svrsi? Da. Beskonačnost, jedinstvo, fleksibilnost, sveznanje svih bića; to nas naša fizička tela odvajaju od Jednog koje mi jesmo, kao voda iz krčaga nasuta u pojedinačne čaše gde ostajemo dok ne umremo i vratimo se celini. Drugo znanje su svi jezici, govoreni i negovoreni. Svrha koju sam primila je da raširim ovo znanje, i ljubav, da dospe do što više ušiju i dosegne što više duša koliko je ljudski moguće. Znanje da je ljubav svrha, ili da je svrha ljubav, da je život. Ljubav ne dolazi od života, već obrnuto; život dolazi od ljubavi. Ljubav je prva, i ona generiše život, ljubav je dah.

Cindy J. IBS

Opis iskustva:

Krajnji strah pre gubitka svesti. Onda polako utonuh u crno.

Zatim buđenje, uz trzaj, i kretanje niz tunel veoma brzo. Buka u tunelu je bila vrlo glasna.

Kretanje niz tunel prema belom svetlu.

Prolazim kroz membranu, ili zastor, u belo svetlo i u isto vreme sam osetila sebe kako se dezintegrišem u atome ili deliće, i postajem jedno sa belim svetlom. Taj osećaj je bio praćen zadivljujućim neodoljivim osećajem ljubavi, radosti i sreće, i JEDINSTVA sa svime.

Onda je prestalo kretanje i našla sam se kako vrlo mirno stojim u nekom KRUGU belog svetla, okrugli prostor svetla.

Taj prostor je bio ispunjen sa oko 15 'bića' belog svetla. Nisu bila materijalna, ni prepoznatljiva u našem smislu fizičkih tela, ali mogla sam da ih jasno prepoznam i komuniciram bez reči.

Neka od tih bića sam jasno prepoznala kao rođake koji su umrli. Jedno ispred, koje je komuniciralo sa mnom, je bila moja baka po majci. Drugo je bilo moj deda po ocu. Bilo je još drugih umrlih tu takođe, neki koje sam znala ali mi nisu bili slični kao moj deda i sin kolege sa posla, koji je nedavno umro od raka sa 22 godine.

Takođe bila je tu velika muška osoba, u levom uglu grupe, za kog sam znala da je čuvar, ili praded, i da je Aboridžin. Rekao je da pazi na mene.

Posle nekog vremena, moja baka mi je rekla da moram da se vratim na zemlju. Rekla je da će da me stavi 'u pećnicu, dok ne budem potpuno ispečena.' Preklinjala sam da ostanem.

Buđenje sa trzajem u bolnici i onda ponovo gubitak svesti na oko nedelju, i tako nekoliko puta. Svaki put kada sam se budila bila sam rastužena što sam se vratila u ovaj užasan, peskovit svet, gde svako izgleda kao trula voćka. Trebalo je vremena da se oslobodim ove odbojnosti, ali jesam na kraju. I dalje mislim na to iskustvo svakog dana koji živim.

Catalina IBS

Opis iskustva:

Ja sam volonter i radim u laboratoriji, izvodim biomedicinske analize. Srećna sam što mogu da učim tamo.

Tako, 6. Januara sam otišla kod koleginice i videla da ima problem da otvori autoklav. Upitala sam je da li joj treba pomoć. Obe smo pokušavale da otvorimo taj mehanizam. U određenom trenutku osetila sam električni udar. Jedno ogromno vibrirajuće polje me udarilo. Eksplodiralo je i udarilo me u lice. Pala sam i udarila glavom.

Nadalje, ne znam koliko dugo sam bila bez svesti.

"Probudila" sam se u istoj sobi, mogala sam da vidim svoje telo. Mogla sam da primam informacije bez da stvarno razmišljam ili govorim, ili slušam. Sve je bilo belo i svetlo. Shvatila sam da sam mrtva, jer je moje telo bilo na podu. Nisam videla krv, niti šta drugo. Bila sam tako mnogo tužna. Znala sam da sam mrtva. Osetila sam veliku žalost; to je bio najtužniji trenutak. Htela sam da zaplačem. Nisam znala zašto sam umrla. To je bilo prvi put da sam osetila saosećanje, ali bilo je prema meni. Uvek sam bila dobra, brižna i prijatna osoba. Ali nikad nisam bila prijatelj samoj sebi. Tako da sam osetila potrebu da zagrlim i kažem sebi: "Biće sve o.k." Upravo dok sam "plakala" i "pitala se" da li umirem, dobila sam informaciju. Ne znam zašto se to desilo, ali znam da su neki aspekti mog života bljesnuli kao na ekranu. Onda sam se setila da sam majka. "Videla" sam lice moga sina i razumela da će mi Bog dozvoliti da ponovo živim. Osetila sam kao da imam izbora. Osetila sam kao da je Bog sa moje desne strane, malo iza mene. To nije nešto što sam trebala da vidim, ali bio je taj mir koji sam osetila kada je tamo. Znala sam stvari koje nikad nisam znala, i učinila sve u skladu sa tim. On mi je dao osećaj da ne treba da budem dobra samo kako bih rekla da sam dobra, već da budem bezuslovno dobra prema svakome, uključujući i mene, uvek i u svakoj situaciji.

Potom sam se stvarno probudila i bila u stanju da zatražim pomoć stojeći na svojim sopstvenim nogama.

Kako vaš najviši nivo svesti i budnosti tokom isustva poredite sa vašom normalnom svakodnevnom svešću i

budnošću? Više svesna i budna nego normalno. Nisam brinula tamo. Ne da nisam, samo sam shvatila da nisam telo ni um, jer sam bila u nesvesti. Tako da sam znala da sam nešto drugo. Kada sam osetila prisustvo Boga znala sam da nisam izgubljena i da imam zadatak, ili nešto da uradim. Nisam znala kako mi ide u "izvršenju zadatka." Osećala sam stvari na višem nivou. Informacije su mi stizale tek tako.

Da li vam je iznenada izgledalo da sve razumete? Sve o meni i drugima. Razumela sam ljude. Volim svaku osobu na Zemlji. Ne slažem se sa nekim našim postupcima, ali volim ih. Mi nismo naši postupci. Mi smo posmatranje naših osećanja kada nešto činimo. I sada volim tihe ljude. Dobijam glavobolju od onih koji sve vreme pričaju. Verujem da sam odgovorna samo za sebe. Naučila sam da ostavim ego i glupa emocionalna vezivanja.

Da li vam izgleda da ste sreli mistično biće ili prisustvo, ili čuli nedefinisan glas? Susrela sam određeno biće, ili glas jasno mističnog, ili nezemaljskog porekla. Osetila sam se kao naivno dete, čineći sve te greške, i moj otac je došao da se sretnemo. Imala sam osećaj da sam srela mog i svačijeg oca. Oca koji je neverovatno pun ljubavi i opraštanja. Imala sam osećaj da me razume, on stvarno zna moju dušu, misli, i sve. On ne sudi, on vas samo prihvata kakvi jeste. I videvši tu neverovatnu ljubav koju on ima, to učini da želite da činite isto tako.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli posebno znanje ili informaciju o vašoj svrsi? Da, imala sam osećaj da je naša svrha da učinimo Boga srećnim tako što ćemo sebe učiniti srećnim. Onda je ceo "ocean" slađi... sa svakom kapi :)

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informaciju o značenju života? Da. Razumela sam da sve radimo pogrešno. Otkrila sam da je svrha sreća, dobrota i ljubav. Sve dobre stvari koje radimo trebale bi da budu vez razloga i da nemamo očekivanja. Znam da ne kontrolišemo sebe. Mi samo to treba da vidimo. I da pustimo Boga da obavi svoj posao :) On nam ne daje ono što želimo, već ono što nam je potrebno za našu evoluciju.

James H. verovatno IBS

Opis iskustva:

Kada sam pao na pod čuo sam glas koji govori: 'Oni su ovde zbog tebe Džejms.' Video sam napolju svetla ambulantnih kola. Onda sam osetio povlačenje konopca, ili je možda moja duša bila izvučena iz tela. Osetio sam strah i da me nešto dobro vuče. Onda sam bio u praznini. Mogao sam da vidim ali ne mojim očima. Osetio sam da sam spojen u veću svesnost, i stoga sam imao veću sposobnost da razumem stvari. Razumeo sam kako se sve uklapa, i da je sve jedna celina. Mogao sam da vidim zelenu rešetku načinjenu od svetla kako plovi ispod mene. Osećaj koji sam imao je bio potpuno blaženstvo; reči ne mogu potpuno opisati te osećaje. Bili su čudesni! Onda me je glas upitao šta sam dobro učinio da bih bio pušten u nebo. Rekao sam "Verovao sam u Isusa Hrista kao mog gospoda i spasioca." Glas je rekao da me šalje nazad i naveo razlog. Ali kada sam se vratio u svoje telo nisam mogao i još uvek ne mogu da se setim zašto sam poslat natrag.

Bella F. verovatno IBS

Opis iskustva:

Trenutno sam se našla na potpuno stvarnom mestu. Nemam reči da opišem sve što sam videla i čula. Znala sam sve; znala sam zašto život, i zašto jad. Ali sve znanje je nestalo, možda zato što ljudski um ne može da sadrži toliku količinu znanja. Obzirom na to možda je zaboravljanje način da nas zaštiti. Telo u kom sam bila je vrlo slično ljudskom, ali neverovatno moćno.

Povratak je bio užasan, kao da su me zatvarali u konzervu. Plakala sam satima.

Onda sam neko vreme bila euforična. Htela sam svima da kažem da smrt ne postoji, čak suprotno to je predivno, i svako me je gledao kao da sam luda. Nikome nisam ništa više rekla decenijama. Samo sam pročitala sve što sam mogla da nađem i otkrila da nisam sama. To je zaista divno.

Koje ste emocije osećali tokom iskustva? Sreću, ljubav, krajnje zadovoljstvo znanjem.

Tokom iskustva da li ste naišli na neku informaciju/svest da (ili ne) Bog ili vrhovno biće postoji? Da, imala sam utisak da smo mi sami, uključujući biljke i životinje, Bog.

Tokom iskustva da li ste naišli na neku informaciju/svest da mistična univerzalna veza ili jedinstvo postoji ili ne postoji? Imala sam osećaj da smo svi povezani.

Tokom iskustva da li ste naišli na neku informaciju/svest u vezi sa značenjem ili svrhom zemaljskog života? Imala sam jasan utisak da je u mom životu jedino važna ljubav za sve stvari.

Da li ste imali osećaj posebnog znanja ili svrhe? Važni su samo ljubav i znanje, sve drugo su nevažne stvari.

Randi S. IBS

Opis iskustva:

Upotrebiće cevčicu i kroz moju nogu nekako doći do ugruška iza mog srca, nisam čuo šta još treba da uradi ponovo sam izgubio svest, i mada sam i dalje bio u komi mogao sam povremeno da čujem šta se dešava oko mene, samo nisam mogao da se pomerim, ni da kažem bilo šta. Znam kada se desila operacija, počeo sam da se budim kada je cevčica bila u meni, i bili su usred operacije. Nisu mogli da mi daju nikakvu anesteziju jer sam već bio u komatoznom stanju. Čuo sam da neko viče - on je ravna linija, onda sam ušao u tamu.

Nisam dugo bio u tami. Mogao sam da osetim da se krećem, ali znao sam da više nisam na stolu. Ispred mene su bile na hiljade boja. Izgledalo je kao da posmatram Auroru Borealis. Onda, kao da me je jedna iz duge boja primetila, došla je pravo do mene i podigla me. Mogao sam da osetim da se krećem duž duge kao da je od čvstog materijala, kao na nekim pokretnim stepenicama, osim što sam sedeo. Posmatrao sam boje dok sam se vozio na dugi, i onda kao da je to bio jedan talas, jedna boja me udarila. Bio sam odmah zapljusnut jednom emocijom, emocija je bila jedina koju sam mogao da osetim, onda je brzo zamenjena drugom, kako sam nastavio da primam udarce boja koje su bile čiste emocije. Osetio sam čistu ljutnju, potpunu ljubav, zavist, strah, sreću, i druge koje ne znam da nazovem. Bio sam potpuno uronjen u tu emociju dok sledeća ne proleti kroz mene. Postajao sam deo duge. Znao sam da sam mrtav, ali nisam znao šta da radim. Pogledao sam iza duge na kojoj sam bio i video sam druge duge. Pitao sam se da li su drugi ljudi na njima. Mogu reći da su boje počele da blede, kao i osećanja koja su izručivale u mene. Konačno sam stao kao da sam na pristaništu. Ustao sam i sišao sa duge. Bio sam u nečem što je izgledalo kao maglovito sivo područje. Izgledalo je skoro kao da je unutar pećine. Video sam figuru da mi se približava i počeo sam da se osećam bolje.

Figura je bila moj preminuli ujak. Stao sam pred njim i on mi je rekao da nisam tamo gde bi trebalo da budem. Pogledao sam okolo i video vrlo sjajno svetlo u daljini, na mojoj desnoj strani. On

mi je klimnuo glavom i rekao da je to nebo. Pogledao sam nazad ka njemu i on mi je pružio svoju ogromnu ruku. Kada sam je uhvatio mogao sam da vidim stvari u svom umu, moj um se punio znanjem. U tom deliću sekunde, kada je on dotakao moju ruku, saznao sam sve što može da se zna, ili što će se saznati, osim jedne stvari. Pogledao me i rekao da imam izbor. Mogu da idem u svetlo i nebo, rekao je da će me odvesti tamo, ili da se vratim nazad, pošto još nije bilo moje vreme.

U trenu sam bacao prekrivače sa moje glave. Bio sam nazad u bolnici, okružen drugim mrtvim ljudima koji su čekali u bolničkoj mrtvačnici. Otvorio sam oči, osećao se dobro. Čuo sam krik od koga se ledi krv u žilama, i video medicinsku sestru kako beži iz prostorije. Nekoliko minuta kasnije grupa ljudi je došla u mrtvačnicu.

Kasnije sam saznao da sam bio proglašen mrtvim i bio u tom stanju 32 minuta. Takođe sam saznao da je 14 nas, iz moje škole, navuklo spinalni meningitis. Ja sam jedini preživio zarazu. Bio sam broj 14. Testirali su me na zarazu, ali nije se mogla naći u mom telu. Tražili su da ostanem u bolnici dodatno još dve nedelje da otkriju šta se desilo i zašto sam živ.

Sherry G. IBS

Opis iskustva:

13. Februara 1997 god. pozvana sam da se probudim, data mi je druga šansa. Gotovo da sam izgubila svoj život usled bulimije, anoreksije, i lekova s kojima sam doživela ono što bi vi nazvali iskustvom blizu smrti. Meni je, kao i mnogim ljudima koji su ispričali slične priče, pokazano i rečeno da mi je data druga šansa da ostvarim svoju svrhu. Dat mi je dar koji se nikakvim rečima nikada ne može izreći koliko sam zahvalna za priliku da podelim svoju priču sa vama. Nadam se da će moja poruka dospeti do ljudi kojima je najpotrebnija.

Našla sam LJUBAV! Posmatrala sam kako moj duh napušta moje telo i oslobađa se ovog sveta krvi i mesa. Mogla sam da vidim sebe kako putujem kroz tunnel ka svetlosti koja je sloboda, to je teško opisati fizičkim terminima. To je bilo sve istovremeno, ljubav, sloboda, oslobađanje, i jedinstvo svega što mi jesmo. Iznenada sam bila u prisustvu moćnih duhova i ljubavi. Mogla sam da osetim da me teše i pripremaju za ono što sledi. Njihova ljubav je bila ona sa potpunim spokojstvom.

Tamo je Božiji izvor komunicirao sa mnom. Komunikaciju bih mogla opisati kao kad komuniciramo vi i ja ali moćno. Znanje se komuniciralo telepatski. Sve sam mogla da čujem preko čula. Duhovi koji su živeli sa mnom u fizičkom telu i preminuli pre mene bili su tamo da me uteše i vole, kao i grupa duhova vodiča i učitelja koji su svi bili tamo sa mnom da upotpune moje putovanje, i svrhu za postojanje na planeti.

Iznenada mi je rečeno, od strane najjačeg izvora energije i ljubavi, da još uvek imam mnogo da uradim na zemlji. Da još nisam završila moj zadatak, i da mi je dat izbor: smrt ili da nastavim misiju. Onda mi je pokazano što bih danas opisala kao pregled mog života. Sve što sam iskusila u životu kao ljudsko biće do tog trenutka. Sada verujem da je to ono o čemu se u bibliji govori kao o sudnjem danu. To nije rub i vatra koja izgleda zastrašujuće u bibliji, već sami sebi sudite. Ponovno proživljavanje svih vaših izbora, ljubavi, mržnje, nanošenje udaraca, i mržnje prema drugima. Osećate kako je to bilo uz osećanje bola koji su oni imali.

Onda mi je rečeno da mi je dat izbor da ostanem, ili da mi se da druga prilika da ispunim svoju svrhu. Rečeno mi je da je moja svrha važna misija. Onda mi je rečeno da mi je dat blagoslov da vidim ono što još nisam ispunila. U tom momentu sam gledala budućnost koja je počela da se odvija pred mojim očima kao da je neki film načinjen da opiše bajku, i da su ispunjene sve želje koje princeza može da poželi. Rečeno mi je da sam bila određena da se dovedem da postanem iscelitelj poslat na zemlju da poploča put drugima da žive. Pokazan mi je film o ženi koja je došla na zemlju da pomogne ljudima da pronađu njihovu vlastitu individulanu veličinu. Ona bi bila jako dobro poznata u filmovima, izdavaštvu, modi, postavljanju novih trendova, na TV-u, u fitnes industriji, menjala bi ideju kako svet gleda na ženu.

Putovala bih na različite kontinente da otvorim svest kod žena i pomognem im da otkriju njihovo sopstveno istinsko božansko. Moje najveće kreacije bi bile otvaranje centara za lečenje za žene i decu, i pomoć da se otvore humanitarne fondacije za beskućnike i ljude u nesreći i nemaštini. Govorila bi širom sveta velikim grupama ljudi na teme kao što je anoreksija, bulimija, zloupotreba lekova, trezvenost, i kako otkriti tu jedinstvenu snagu unutar sebe.

Druga pokazana verzija je ta o čoveku koji je bio deo mog života tokom tih dana tame. On se zove Fil; rečeno mi je da ću deliti sa Filom mogućnosti koje će se desiti u njegovom životu. Da mi je data smrt i uništenje u svetlu. Filu je dat isti izbor kao meni ovde u fizičkom svetu. Kada sam podupirala Filovu budućnost posle mog oporavka, to je bilo nepodnošljivo!

Onda mi je bilo pokazano zašto smo mi svi ovde. Ovde smo da doživimo ljudsko iskustvo. Rečeno mi je ako je to religija, svi se nadamo da je religija koju smo izabrali ona prava. Nismo ovde da bi ubijali jedni druge. Ovde smo da pomognemo jedni drugima da se podignemo na viši nivo ljubavi. Rečeno mi je da ću ostaviti trajni utisak na svet, koji svet neće nikada zaboraviti. Celog života sam mislila da će greh i Satana doći da me zgrabe ako sam učinila nešto loše. Rečeno mi je da su greh i Satana, kog živimo, naša vlastita kreacija. Da smo mi istinska Božija suština. Da smo mi Bog koji kreira Boga. "Vi ste Bogovi." Bog živi u nama i uči nas. Bog doživljava sve to upravo sa nama. To se naziva slobodnom voljom, najveći dar koji nam je dat da stvaramo sopstvenu stvarnost. Da doživimo najveću, najveličanstveniju verziju sebe.

Učite svet da se igra, učite ih da ponovo otkriju decu u sebi, učite decu da se vole i nađu snagu da koriste svoje jedinstvene veličanstvenosti zajedno. Očigledno sam izabrala da pokušam ponovo. Poslednja stvar koja se desila je kada sam gledala moj duh kako se spušta natrag u moje telo. Rečeno mi je: "Moraš pomoći svetu da razume, da moraju od sebe slobodno da daju bez očekivanja, i da je ljubav sve što postoji!"

Anonymous IBS

Opis iskustva:

Ovo je moj IBS. Mada sam ispričao nekolicini ljudi o ovom iskustvu, nisam shvatio koliko će biti teško da ga stavim na papir. Oh, pa dobro, sledi...

To se dogodilo u Maju 1992 god. Vozio sam Spitfajer kabriolet iz 68 godine, i prijatelj mi je bio saputnik. Vozili smo se uskim seoskim putem kad smo naišli na skretanje od 90 stepeni, i jedna od zadnjih guma se odvojila od felne (eksplodirala). Automobil se zakotrljao i skliznuo sa puta unatraške, još uvek se okrećući. Za metar spušten teren kraj ivice puta dao je automobilu dovoljan impuls da se prevrne.

Jasno se sećam većine dešavanja koja su dovela do toga da auto sleti sa puta. Sećam se da sam ležao na leđima u travi dok me je auto gurao nizbrdo. Osećaj je bio kao da sam pod buldožerom. Kako sam pogledao gore video sam auto kako lebdi iznad mene, balansirajući na zadnjem blatobranu. Gledao sam kako pada na mene. Minut pre udara imam veoma jasno sećanje razgovora sa prijateljem (koji se vozio sa mnom) o kabrioletima. Nehajno sam komentarisao "kabrioleti su fini, ali ako se prevrneš, sigurno ćeš umreti!" Kakva ironija...

Kako me je auto udario, čuo sam glasno krckanje, onda se sve momentalno promenilo. Bilo je kao da sedim u bioskopskoj sali gledajući scenu sudara, i onda je film prestao. Iznenada shvatite da ste u sali, a sudar (i povezani stres, uzbuđenje, itd.) je samo iluzija.

Nije bilo prekida svesnosti. Moja prva misao bila je "pa, pretpostavljam da ovako izgleda kad si mrtav." Nije bilo straha ni zabrinutosti. Pitao sam se šta se desilo mom prijatelju. Da li je i on mrtav takođe? Pomislio sam da treba da ga potražim, ali sam shvatio da nemam telo. U stvari nije bilo nikakve fizičke realnosti. Fizički pokret nije imao nikakvog značenja.

S druge strane, znao sam da ovo novo mesto ima neku vrstu dimenzije. Samo nisam znao šta je to. Izgledalo je kao da sam u prostoru "manje koncentracije" okružen prostorom "veće koncentracije" smeštenom u "daljini". "Prostor veće koncentracije" se osećao kao da bi mogao biti neka vrsta "grada". Osetio sam da

tamo ima mnogo entiteta. Takođe sam imao osećaj da ću isto tako na kraju otići tamo.

Odlučio sam da sačekam nekoga, ili nešto, da uspostavi kontakt sa mnom. Pretpostavio sam da koji god ili kakvi god entiteti postojali u toj novoj realnosti, znaju da sam stigao. Nije bilo nikakve brige i osećao sam se vrlo prijatno, i samo sam čekao.

Dok sam čekao postao sam svestan kako se dobro osećam. Išao bih tako daleko da kažem da je to spokojno blaženstvo. To je jedan nepotpun izraz, ali teško je opisati to osećanje. Izgledalo je da su moji napori u životu bili kao košenje travnjaka po vrlo vrućem, vrlo vlažnom, letnjem danu. Ovo mesto je bilo kao ulazak u klimatizovan prostor, i pijuckanje hladne limunade sedeći u velikoj mekanj stolici.

Razmišljao sam o time kad sam osetio nekakav "pokret" u blizini. U tom trenutku shvatio sam značenje "kretanja" na tom mestu. Bio sam u jednom osećajnom prostoru. Kretanje je bilo kretanje osećanja. Sada uviđam da smo svi mi svesni te vrste kretanja i koristimo odgovarajuće fraze u svom svakodnevnom jeziku. Na primer, kažemo: "Osetio sam da sam blizak sa njom", "On je izgledao dalek", ili "Mi smo se razilazili". Od mog IBS-a, shvatio sam da sam postojao u tom "drugom prostoru" u isto vreme dok sam postojao na ovom fizičkom planu. To je bilo tačno i pre IBS-a takođe, ali nisam to razumeo. (Da, znam to zvuči neobično.)

Prepoznao sam "pokret" kao pokretanje nekog entiteta. "Prepoznao" sam da je taj entitet bio samnom celog mog života. Ne znam da li je to bio, kako ljudi kažu anđeo čuvar, ili je to bio samo još jedan odvojeni aspekt moje psihe. Međutim, iznenada sam se setio da mi je taj entitet "govorio" mnogo pruta ranije u životu. Uvek sam označavao tu komunikaciju kao "intuicija". "Govor" je bio jasan, a opet nije zaista uključivao reči (mada se "sećam" razgovora kao reči).

Entitet mi je onda postavio niz pitanja. Pitao me "Da li ti se sviđa gde se nalaziš?" Rekao sam da mislim da je fantastično. Osećao sam se bolje nego ikada pre. Onda je upitao "Da li želiš ovde da ostaneš?" Prva pomisao mi je bila da je to besmisleno pitanje posle mog prvog odgovora, ali sam rekao "Da, naravno! Želim da ostanem". Entitet me je onda "potsetio" da još nisam ispunio svoju svrhu. Iznenada, setio sam se događaja koji su se desili pre nego što sam bio začet. Izabrao sam da dođem u ovo fizičko postojanje iz određenog razloga. Nije mi dopušteno da

znam šta je taj razlog dok ne dođe vreme da ispunim svoju svrhu. Takođe sam znao da bih mogao da ostanem na ovom drugom mestu ne ispunivši svoju svrhu, i to ne bi bilo uzeto protiv mene. Međutim, osetio sam da je bolje da se vratim ("na" Zemlju), ispunim svoju svrhu, a onda se vratim.

Dok sam mislio o tome, dobio sam osećaj okretanja i padanja. Bilo je kao da sam ulivan kroz levak. Kako sam se okretao, polako sam dobio osećaj težine i čvrstine. Kada je okretanje prestalo otvorio sam oči. Stajao sam pored automobila na dnu jaruge. Posmatrao sam, više sa radoznalošću nego sa strahom, velika količina krvi je tekla sa mog lica. Ponovo sam se zapitao šta se desilo sa mojim drugom. Pozvao sam ga po imenu, i kraičkom oka, video sam ga kako se još uvek kotrlja po travi, pošto je bio izbačen iz auta. Iskustvo se desilo u deliću sekunde.

Osetio sam prisustvo "milosti" posle incidenta (i još uvek osećam). Za moje povrede trebalo je 200 šavova, vrednih plastične hirurgije na mom licu, i 40 šavova na ruci. Međutim, bio sam u stanju da napustim bolnicu posle tri dana umesto predviđene tri nedelje. Mada je nekoliko doktora mislilo da mi je nos nepopravljivo oštećen, danas moj nos izgleda potpuno normalno. Morate da pogledate iz bliza da bi ste videli ikakav ožiljak.

Iskustvo je promenilo moj pogled na život i stvarnost na više načina nego što mogu da opišem u ovoj poruci. Oklevao sam da je pošaljem jer nisam zaista bio klinički mrtav, ali mislim da bi nekom moglo biti značajno (ili bar interesantno).

Jim W. IBS

Opis iskustva:

Kao dete, uzrasta otprilike 6 godina, otišao sam sa roditeljima i jednim bračnim parom, koji su bili njihovi prijatelji, na jezero. Oni su svi bili previše okupirani zabavom u vodi i nisu primetili da sam očigledno zakoračio u neku podvodnu rupu za koju bih procenio da je bila bar 3 metra duboka. Bio sam pod vodom i video okruglo svetlo iznad vode, koje je bilo veoma sjajno i veličine baterijske lampe. Ne verujem da je to bilo sunce. Pošao sam par puta ka svetlu, ne dosežući do površine vode i vraćajući se dole svaki put. Video sam moj život kako prolazi predamnom brzim redosledom. Iznenada, bilo je kao da je moje telo fizički podignuto van vode i da stoji na čvrstom tlu, i video sam mamu i tatu kako se igraju u vodi ne primećujući da sam se gotovo udavio. Ali u jednom trenutku posle ovoga imao sam sećanje, ili znanje, da sam bio na nebu čak i pre nego što sam se rodio, i da mi je bilo ponuđeno da izaberem vreme da dođem da živim na Zemlji. Izabrao sam vreme posle II Svetskog rata, jer sam mislio da bi to bilo odlično vreme za život. Imao sam osećaj da je bio još neko sa mnom, meni veoma blizak, kome je takođe ponuđena ta prilika i da je izabrao raniji period gde bi život te osobe bio najviše tokom 50-tih i 60-tih. Jasno se sećam tog događaja biranja i to nije bio san. Kada sam pročitao 157 stranu knjige, gde se citira Hafur.. "Otkrila sam da sam lično izabrala da uzmem fizičko telo i imam životno iskustvo koje imam", shvatio sam da je još neko imao to iskustvo.

Tim V. IBS

Opis iskustva:

Iznenada sam se probudio u nečemu što bih mogao da opišem samo kao neki otvoren prostor svetlosti. Video sam nekoliko ljudskih oblika načinjenih od svetla. U tren oka dva od tih oblika se iznenada pojaviše, sa obe strane, kraj mene. Kada sam ih pogledao iz blizine mogao sam da pogledam u njihov sjaj. Mogao sam da vidim njihova svojstva. Jedno od njih je bila moja baka a drugi je bio moj otac. Bili su načinjeni od svetla. To su bili oni, ali mnogo mlađi i mnogo savršeniji.. Ne bi ih prepoznao da nisam znao da su to oni. Moja baka mi je prva poželela dobrodošlicu kući, da se ne brinem i da će se oni pobrinuti za mene, bile su njene reči. To nije bio govor, bilo je više kao telepatija. Zaista ne mogu da opišem neodoljiv osećaj mira, ljubavi, radosti i OLAKŠANJA!!! Konačno sam se vratio kući. Bilo je kao da se moje sećanje na to mesto polako vraća. Tamo sam znao toliko toga čega se sada ne sećam. Ali se sećam osećaja da sam bio udaljen od kuće u školi i da sam se konačno vratio kući. To mesto jeste zaista moj dom i ne mogu da dočekam da se tamo vratim. Ali nisam se tamo vratio. Nisam hteo. Osetio sam neku neviđenu snagu koja me odvlači od njih.

Osetio sam trzaj i probudio se u mom telu dok me je moj sin drmusao za ruku i govorio - imam ga, vratio se. Prva pomisao mi je bila kako je moje telo ograničeno. Moram da koristim oči da bih gledao, uši da bi čuo, i telo da bih osetio. Bilo je to grozno, da ne pominjem da sam bio veoma bolestan. U mom telu sam se osećao kao u klopci. Kad sam bio odvučen od mog oca i bake bila mi je utisnuta jedna misao. Veruj u Boga i moli se. Moj otac je bio mrtav već 12 godina, a baka 30. Izašao sam iz ovog iskustva sa znanjem da smo mi odande a ne odavde.

Terry B. IBS

Opis iskustva:

Ne znam koliko dugo je trajalo iskustvo. Sećam se da sam video sunčevu svetlost odozgo (kroz površinu vode, i izobličenu u vodi), uz osećaj da nisam u stanju da uzmem vazduh, i vode koja ulazi u moja usta i nos, dok sam se bacakao pokušavajući da doprem do površine.

Zatim se sećam da sam doživeo sve što sam učinio tokom celog mog života, sa nekom vrstom objašnjenja šta je bilo dobro učinjeno, a šta je moglo biti urađeno drugačije. Taj deo me uopšte nije plašio i bio je praćen potpunim odsustvom osuđivanja, i osećajem potpune prihvaćenosti i brige o meni.

Osetio sam da sam tim objašnjenjima vođen od umne osobe koja je jednostavno htela da učim iz mog života kako da budem bolja osoba u budućnosti (mada nikoga nisam video, i ne sećam se da sam čuo glasove ili zvukove, osim onih koje sam ja i drugi izgovorili u prošlosti).

Moja svesnost o posledicama i osećanjima u onome čemu sam svedočio u mom prethodnom životu je bila jasnija nego obično, ali bilo je to kao da ih ponovo proživljavam - izgledali su tačno kako sam ih doživeo, dok sam bio i unutar, i izvan doživljaja - kao da mi je data spoljna perspektiva o doživljaju koju nisam imao pre, dok sam ih ponovo doživljavao.

Ostavljen sam sa osećajem, ili verovanjem, da je svrha mog života da učim koliko god mogu iz mojih iskustava, od sveta i drugih ljudi, i pokušam da pomognem drugima da učine isto.

Rob D. IBS

Opis iskustva:

Imao sam jak srčani napad pored autoputa. Medicinska sestra je naišla posle 5 minuta, uradila prvu pomoć dok nisu stigla kola hitne pomoći, 15-20 minuta posle toga. Dali su mi šokove ukupno 7-8 puta - pored puta, u kolima hitne pomoći, sobi za hitne intervencije, i operacionoj sali, pre nego što su me stabilizovali. Rečeno mi je da preživljavanje pod tim okolnostima nije moguće. Imao sam probleme sa kratkoročnim pamćenjem i probleme sa koncentracijom, ali mozak se vratio u tokove mnogo poboljšan. Ne sećam se od trenutka kada sam otvorio vrata mog kamiona do 6 dana posle toga, ali se jasno sećam da sam bio na drugoj strani. Doživljaj je opisan niže.

U vreme iskustva, da li je tada bio povezan neki po život opazan događaj? Da, nisam imao puls oko 20 minuta, i povredio sam glavu usled pada na put.

Da li ste sreli ili videli neko drugo biće? Da. Mrtvi prijatelji su mi rekli šta se dogodilo. Sva komunikacija je bila telepatska. Pitao sam gde je moj pokojni pastorak. Rečeno mi je da se vratio. Pitao sam zašto oni nisu? Rečeno mi je da vreme i prostor onde ne postoje. 1 sekund, 1 godina, 1000 godina, sve je isto. Rečeno mi je da se svi vraćamo mnogo puta, dok ne naučimo šta je potrebno da bi dosegli viši nivo postojanja. Mi smo svi deo većeg bića, ono doživljava ono što mi doživljavamo. Sve stvari, trava, vazduh, drveće, sve ima životnu silu, i jednako je važno kreatoru kao i mi. Planeta na kojoj živimo je živa, i treba da je cenimo kao i ljudski život. Rekli su mi da nisu sigurni da li moje telo može da se oživi. Ako bude, biću voljan da govorim sa onima koji će slušati ovo što mi je rečeno. Rečeno mi je da ću doživeti stvari koje će mi dati priliku da ponovo sagledam kako sam živeo. Rečeno mi je da je sve oprošteno, sav duh je večan, sve može da se popravi.

Kako gledate na stvarnost vašeg iskustva ubrzo pošto se ono desilo: Iskustvo je definitivno bilo stvarno, znanje je čudesan deo. Svesnost da smo svi mi povezani, svi isto, svi jednaki.

Ima li jedan, ili više delova iskustva koji su posebno značajni za vas? Sve ima veliki značaj. Znam, ne da verujem već znam da ono što mi je otkriveno jeste istina.

Da li su se vaši odnosi promenili posebno kao rezultat iskustva? Da. Tolerancija prema onima sa drugačijim mišljenjem.

Alejandro M. IBS

Opis iskustva:

Kada mi je bilo 8 godina moji roditelji su odlučili da mi se urade neki testovi krvi, da vide da li sam bolestan. Otišli smo na kliniku u blizini naše kuće, i pošto su mi uzeli krv ja sam se, prema doktorima koji su brinuli za mene, onesvestio usled niskog krvnog pritiska. Prošlo je neko vreme da sam bio bez svesti, ali veličanstvena stvar je da sam tokom tog perioda nesvesti ušao u svetlosni luk. To je bilo kao putovanje kroz hiljade svetlećih lukova, izuzetno lepih, njihovo sijanje se izgleda pojačavalo dok sam putovao njima.

Pejsaž je bio nestvaran, bilo je pravo uživanje videti taj svet. Tamo su svi bili mladi. Prisutne su bile sve rase, uključujući neke koje imaju narandžastu boju kože, boju bronzne. Ali to što vidim te ljude nije bila stvar koja najviše iznenanđuje. Pre je bilo to da njihova tela izgledaju kao da su od porecelana, ne zbog boje već zbog njihove kože koja je bila tako nežna i glatka. Sećam se toga, jer je moja baka imala male statue načinjene od sličnog materijala. Ali tamo su ljudi izgledali kao da imaju suptilono svetlo koje sija oko njih.

Jedna osoba, koja je izgledala kao žena srednje visine, me upitala šta radim tamo. Odgovorio sam da ne znam, da sam se iznenada pojavio kroz neko veliko žbunje kako se otvorila staza kada sam pokušao da dođem tamo gde sam čuo glasove. U tom trenutku, sa velikom nežnošću i blagošću, rekla mi je: "Ti ne pripadaš ovom svetu. U vreme koje si izabrao doći ćeš ovamo kao i svi drugi. Pobrinućemo se za ovo sa gospodinom koga vidiš da stoji tamo." Pokazala je svojim prstom prema ljudima čija sam lica mogao da vidim. Bilo ih je trojca. Imali su neko "M" urezano na njihovim pojasevima, i bilo je još simbola na njihovoj odeći boje slonovače, koje nisam razumeo. Među njima se pojavila izrazito lepa žena. Sijala je jedinstvenim sjajem. Razlikovala se od drugih. Izgleda da je jednim pogledom shvatila šta se desilo i šta se ovde događa. Bila je neopisiva, istinski neopisiva. Čak i danas mogu da se setim količine svetla koje je padalo sa njene odeće. Sećam se dobro, razlikovala se od odeće drugih koja je bila od vrlo svetlih pastelnih tonova, dok je njena bila svetlucava. Kao da su svetlu-

canja u hiljadama boja lebdela u vazduhu oko nje. Polako nam se približila.

Bila je 7 metara od mesta gde sam bio sa drugom osobom. Nosila je crni ogrtač koji se razlikovao od odeće svih drugih. To je bio dugačak ogrtač, kao oni koje je nosilo plemstvo u 14. i 15-tom veku. Kada se približila, mogao sam da vidim da njen ogrtač sija posebnim svetlom. Bilo je kao crno svetlo. Njen ogrtač, viđen iz blizine, nije bio načinjen od tkanine. Izgleda da je bio načinjen od energije, nešto vrlo posebno. Kada je stigla do nas mogao sam da vidim da je njen ogrtač bio načinjen od hiljade malih univezuma, ili galaksija, koje su se izgubile u tami, ili crnom prostoru njenog ogrtača. Mislim da će to zvučati ludo ali tako je bilo napravljeno. Bilo je kao da se hiljade univerzuma, ili galaksija, obrću i obrću oko sebe. One su rotirale oko sebe i u isto vreme sjajno svetlo je izlazilo iz grudi te osobe. Njena kosa je bila boje srebra, i imala je izuzetno velike plavosive oči, i izuzetno blag izraz lica. Nije odavala ni najmanji znak da je ljuta.

Kretala se kao da lebdi, i kada je stigla do nas podigla je ruku u znak pozdrava. Nije govorila. Izgleda da se izražavala mentalno, sve je stiglo u moj um jasno, samo se sećam da je rekla "Mali smrtniče, šta radiš na ovom mestu. Ti imaš obavezu da se držiš svetova vremena i prostora." Nisam znao šta da kažem. Bila je neverovatno lepa. Izgledalo je da zna sve i to je bilo uliveno u mene. Svi su je znali i izgledalo je da je obožavaju, ili tačnije vole je. Paralisao sam se, potpuno paralisao. Nisam znao šta da kažem. Gledala me je sa mnogo nežnosti i izvadiвши jednu ruku iz nabora njene odeće, koja je više bila kao niti energije, dodinula je moje rame i rekla: "Dođi. To je volja Najvišeg da si, iz nekog razloga, došao privremeno na ovo mesto. Hajde da otkrijemo zašto." Upitao sam je: "Ko ste vi i šta će se desiti sa mnom?" Na šta je ona odgovorila: "Ne plaši se sine. Jednog dana ćeš se vratiti na ovo mesto i ti ćeš, kao i milioni drugih bića ove i drugih dimenzija, započeti putovanje da upoznaš onog ko ti je dao dar da imaš vlastiti identitet." "Ko je to?" upitao sam. Ona je odgovorila: "ne bi razumeo sada, ali mogu ti reći on je taj ko nas održava mišlju, ko daje svetlost suncima da ona mogu da održavaju sve što je on stvorio u sebi." Nisam ništa rekao. Tek sada, kao odrastao, verujem i razumem tu situaciju malo više.

Nisam primetio da prolazi vreme. Bili smo na nekoj, naizgled ogromnoj, livadi sa beskarajnim zelenim poljima. Boje, iznad svega

drugog, izgledale su natopljene svetlom koje im je davalo još jače nijanse. Nije bilo sunca. Gledao sam svuda ali izgleda da je svetlo dolazilo odnekud, ili tačnije odasvud. Uzevši je za ruku stigli smo pred neku kristalnu građevinu. Bila je načinjena potpuno od kristala. Kada sam je video pomislio sam da bi je dodirivanje razbilo, jer je to bio jako tanak kristal. Kada smo ušli video sam da prostorije nemaju zidove od cigala. Izgledali su kao da su načinjeni od energije, ili neke vrste želatina koji je sijao. Bili su prozirni i mogao sam da vidim kroz zidove. Unutar ovih zidova bilo je drugih ljudi. Svi su izgledali mladoliko, okupljeni oko okruglog stola sa jednim od bića sa slovom M koje ih je učilo nečemu. Svi na koje smo naišli u prolazima ili hodnicima bili su vrlo mladi ljudi.

Izgleda da su znali osobu koja me je vodila za ruku. Svi su je pozdravljali, i sećam se da su joj govorili: "Slava Najvišem koji je dao i daje tvoje jutarnje zvezde." Ona je odgovarala sa naklonom. Kako smo se približili jednim ogromnim vratima, stali smo i ona je rekla: "Voljom Gospoda želimo da saznamo" i vrata su se automatski otvorila. Ta vrata su takođe načinjena od energije koja je izgledala kao želatin, ali sijala su sjajno. Bila su boje plavog neba. Dotakao sam vrata rukom i blago treperenje je prošlo kroz moje telo. Kada sam pogledao svoju ruku nisam bio spreman da vidim kroz nju. Sećam se da me je to toliko iznenadilo da sam pustio ruku osobe koja me vodila. Ona me je odmah dodirnula po glavi kao da me mazi, i osetio sam jedan ogroman mir i ugodnost. Osetio sam nežnu toplinu i mir, mnogo mira.

Prošli smo kroz vrata i tamo se pojavilo ogromno ogledalo. Veoma veliko. Baš kako smo ušli kroz ulaz mogao sam da vidim hiljade svetala, milione zvezda. Bilo je kao da su lebdela u vazduhu. Kada su se vrata zatvorila za nama, prostor je bio zatvoren i svetla su počela da sijaju jače. Izgledalo je kao da se sve pokreće. Mogao sam da vidim da osoba koja me je držala za ruku počinje da sija jače sa ogromnim intezitetom. To crno svetlo koje sam opisao da ima na početku počelo je da se transformiše u belo svetlo, u jedno neizmerno belo svetlo, sijalo je sa njenih grudi i izgledalo da komunicira sa svim drugim svetlima. Mogao sam da čujem samo šapat dok jak, jasan glas nije rekao sa ozbiljnošću: "Mali smrtnik pripada mešavini plave i bronzane rase, i pripada univerzumu stvari koje je načinio Micael de Salgton. Treba da se vrati." U tom trenutku osoba koja me držala za ruku mi je rekla: "U jednom trenutku u tvojoj budućnosti videćeš nas ponovo. Ništa nije

otkriveno u vezi sa tvojim čudnim pojavljivanjem na ovom mestu. Mi željno očekujemo vreme kada ćeš biti obavijen ljubavlju tvog unutrašnjeg svetla. Vрати se svetu gde si rođen"

U trenutku kada su izgovorene te reči apsorbavalo me je jedno od svetala i osetio sam da padam u neku vrstu praznine. Sva svetla su sijala takvim intezitetom da je sve bilo belo, sjajno belo, dok nisam stigao na mesto gde sam se probudio. Kad sam stigao video sam moju majku kraj mene. Nisam znao šta se dogodilo, samo sam osetio da su mi usta suva i da sam jako žedan. Kad mi je bilo bolje, posle nekih 30 minuta, napustili smo bonicu i nisam nikome rekao šta se desilo, iz straha da bi mislili da sam lud, ili da me ne bi podvrgli nekim bolnim ispitivanjima. Sada, posle godina razmišljanja, znam da je to što se desilo bilo stvarno i željno čekam dan kada će me obaviti moje unutarnje svetlo i odneti nazad tamo još jednom, ali ovaj put, na put bez povratka.

Koje ste emocije osetili tokom iskustva? Radost, mir, ljubav - mnogo ljubavi - i verujem da je više od toga. Razumevanje i mnogo spokoja. Osećaj blagostanja, zasićenost blagostanjem, kao da mi ništa nije nedostajalo, i zaista mi nije ništa nedostajalo na tom mestu. Svi su bili mnogo fini. Kada bi me neko video njihovi osmesi bi dolazili jednostavno, istinski iz ljubavi koju su osećali prema drugima. Izgleda da kad je neko voleo drugog, nastajao bi lanac povezanosti koji je umnožavao to osećanje. Sve je izgledalo da vibrira. Sve je bilo u harmoniji, kao da ništa nije izvan sklopa.

Kelly K. IBS

Opis iskustva:

Iznenada mi je bilo lakše da dišem. Znala sam sve šta će doktor da učini pre nego što bi on to uradio. Počela sam da se dižem, licem napred, kroz tunel koji je bio topao, crvenkaste boje, kao boja paradajz čorbe, ali nežan, i sličan oblacima. Tamo je bilo neko nezemaljsko zlatno belo svetlo na kraju, ali ne tako blizu. Bila sam zabrinuta za mog sina kod kuće, i sina koga sam rađala. Znala sam da sam mrtva, ali nisam bila mnogo zabrinuta zbog toga. Trenutno mi je dato do znanja da će oni biti dobro. To je bilo veoma umirujuće. Sledeća stvar, koje se sećam, je da mi je pokazan univerzum. Sećam se misli: "Znači to je TAKO!" Bila sam u čudu. Bilo je kao ogromno gnezdo, ili ulančana ograda, sve u univerzumu je povezano. (Kad god vidim kako DNA niz izgleda uvećano, pomislím kako izgleda univerzum.) Vrlo živopisno i lepo. Dato mi je da znam koliko je važan život, svi oblici, i da uništavanje života cepa rupu na lepoj kompoziciji jedinstva univerzuma i svega u njemu. (Gnušam se ubistva do danas, i ne ubijam ni osu.) U isto vreme bila sam uveravana u umu da je sve dobro sa zemljom i da se odvija kako treba. (Ne mogu da objasnim više o tome). Ali bila sam pogođena jednostavnošću svega. Dok čovek trči okolo tražeći komplikovana rešenja, ono nije komplikovano. Vrlo je jednostavno.

Nastavljajući da se uzdižem prema svetlu, sledeće je bilo lepa gudačka muzika. Na zemlji nema ništa slično tome. Takođe sam bila svesna lepih boja, i te boje imaju zvuk i odgovaraju muzici. I svetlo je postalo sjajnije, okružujući me, i ja sam ga udisala, ne sa plućima već je ličilo na osmozu, kroz svaku poru moga bića. Svako upijanje svetla činilo je da se osećam sve više i više veselo, puna zdrave energije i bistrine. Uz to, dobila sam univerzalno znanje o svim stvarima. Približavajući se kraju tunela, svetlo je postajalo jače i draže, i mogla sam videti konture ljudi, oko červoro njih, koji su mi telepatski slali poruke bezuslovne ljubavi (pozdrave?), i sećam se da sam bila u stanju da im isto uzvratim, šaljući im odmah, bezuslovno. Imala sam osećaj da znam jedno ili dvoje njih, ali nisam znala ko su! Bila sam spremna da izađem iz tunela, ili sam upravo izašla, i svetlost je bila tako neopisivo eterična i čudesna da sam

želela da nastavim ka njoj, ka njenom izvoru. Ali bila sam zadržana od entiteta vrlo nežno, i rečeno mi je da to ne činim, i imala sam utisak da bi bilo opasno otići u sam izvor svetlosti, opet nisam se plašila već sam bila radosna. Ali poslušala sam njihovu opomenu. Tada su mi rekli da nije moje vreme i da treba da se vratim nazad. Nisam to želela. Molila sam da ostanem ali oni su me nežno i s puno ljubavi odbili. Počela sam da se vraćam niz tunel. I dalje sam gledala svetlo i entitete dok sam se spuštala. Usput je mnogo obrisano iz mog sećanja. Nije sam događaj, ali jeste novostečeno univerzalno znanje, detalji.

Osetila sam da sam usisana u moje telo i živnula, i vazduh je bio težak, pokreti teži, čak i pomeranje jedne ruke, ne zbog fizičke nesposobnosti već zato što je tako na zemlji, veoma elementarno u poređenju gde sam bila. Sećam se da sam pitala, da li sam bila na nebu. Doktor je bio uplašen i uznemiren, i rekao je da su me umalo izgubili. I dalje sam znala neke stvari, i kada sam bila nasamo sa mojim mužem rekla sam mu da sluša pažljivo i zapamti šta mu govorim jer se to briše. I čim sam mu rekla stvari one su bile obri-sane jednako brzo. Kada sam završila pitala sam ga da li je zapamtio sve što sam mu rekla. Gledao me je čudno. Ponovo sam ga pitala. Onda mi je rekao da sam zvučala kao da govorim stranim jezikom i da nije mogao ništa da razume što sam mu prethodno rekla. Bio je uplašen. Otada sve univerzalno znanje je otišlo. Ali nije iskustvo. Čudna stvar je da bez obzira koliko je godina prošlo, nisam ga zaboravila. Čak i kad pišem ovo, ono kao da se upravo desilo. Da se vratim, to je uznemirilo mog muža tako da nisam više govorila o tome. Nisam želela da ljudi misle da sam luda. Nisam mogla da razumem zašto mi se to dogodilo. Nikad nisam čula za takve stvari. Ali, povremeno, imala sam prisećanja. Na primer, jednom pre 15 godina čitala sam neki članak o Gea teoriji, da je zemlja jedan veliki živi organizam, i kako naučnici iznose dokaze za i protiv toga. Iznenada sam znala da je ta teorija ispravna, sa potpunom sigurnošću, kao nešto što potpuno znam ali sam na to zaboravila dok nisam pročitala članak. Rekla sam sebi: "naravno tako je! Zemlja je jedan gigantski živi organizam, ali ne mogu da kažem zašto!"

Mr. W IBS

Opis iskustva:

Nedavno sam izgubio najboljeg prijatelja koji je izvršio samoubistvo, i osećao sam neverovatnu krivicu jer sam pre njegove smrti razgovarao sa njim o samoubistvu, o tome da sam planirao da se ubijem. Osećao sam da sam kriv za njegovu smrt. Osećao sam da sam malo učino da ga odvratim od samoubistva kada je podržao moje ideje.

Proveo sam skoro dva dana u mojoj sobi plačući, moleći se i tražeći oprostaj za moj udeo u njegovoj smrti, što je bilo prekidano samo kratkim periodima spavanja. Bio sam tako obuzet osećajem krivice da sam osećao da treba da vratim svoj dar života koji mi je dat, da ga ne zaslužujem. Provodio sam sat za satom klečeći kraj mog kreveta moleći Boga da mi oprostí svaki mali prekršaj kog sam se mogao setiti da sam ikada počinio prema nakoј drugoj osobi. Shvativši da mi Bog neće uzeti moj dar, hladnokrvo sam otišao na sprat do medicinskog ormara moga dede i uzeo neotvorenu bočicu Coumadin-a. Otišao sam u kuhinju i uzeo čašu vode i vratio se dole u moju spavaću sobu. Trebalo mi je tri sata da sakupim hrabrosti da otvorim bočicu i progutam sav sadržaj, 5 ili tako nešto, pilula od jednom. Pošto sam ih progutao presvukao sam se u moj omiljeni dukser, farmerke, i obuo par novih čarapa, ugasio svetla, legao u krevet i čekao.

Ležao sam tu oko 30 minuta i onda brzo postao pospan, bilo mi je hladno i pokušao sam da povučem ćebe preko sebe. Osećao sam hladnoću i umrtvljenost u celom telu, pokušao sam da pomerim ruku da bih povukao ćebe preko tela kada sam iznenada shvatio da uopšte nisam u stanju da pomerim ruku. Moja ruka nije reagovala na moju volju da je pomerim. Ruku sam osećao kao hladnu krišku mesa koja je položena kraj mene i nije povezana za moj osećaj "sebe". Počeo sam da osećam strah i dezorjentisanost. Pokušao sam da pomerim noge da ustanem iz kreveta i odem kod oca za pomoć. Noge sam osećao kao da su načinjene od olova. Nisu reagovale. Znao sam da je to moja noga, ali nedostatak bilo kakvog osećaja u mojoj nozi bio bi, kako zamišljam da mora da se

oseća paraplegičar gledajući svoje beživotno telo a nije u stanju da mu naredi da se pomeri, ili da oseća bilo šta iz njega.

U tom trenutku sam shvatio da "umirem", i da nisam pomerio moju glavu da pogledam dole na moju ruku i noge. Moje telo je još uvek ležalo na leđima i nije se pomerilo. Osetio sam se zbunjen i nekako se pomerio do ivice kreveta i shvatio da sam potpuno izvan mog tela. Samo sam piljio u njega i pokušavao da shvatim da gledam sebe. Znao sam da sam ja telo u krevetu, ali nisam gledao na njega sa istim osećajem sebe kako sam navikao gledajući se u ogledalu. Bilo je bledo i beživotno. U tom momentu telo je prestalo da bude "ja", i izgledalo je kao slomljena sprava koja više neće obavljati svoj posao.

Onda sam pogledao naokolo po mojoj sobi pokušavajući da shvatim šta se dešava i setio se da je, kada sam legao, soba bila potpuno mračna a opet mogao sam da vidim sve u sobi kao da nikad nisam ugasio svetlo. Sve je izgledalo tako jednostavno, staro i zastarelo po prirodi. Sećam se da sam pogledao televizor i pomislio kako je to bezvredna stvar, i koliko sam vremena stratio koje sam mogao bolje provesti sa ljudima koje sam voleo.

Postao sam svestan mojih oseta u tom trenutku, kako je sve izgledalo sa mnogo više detalja, i kako se sve to pojavljivalo mnogo usredsređenije i oštrije. Bilo je kao da vidim svet po prvi put svojim vlastitim pravim očima. Odgovaralo je skidanju zamagljenih skijaških naočara. Boje su delovale jednoliko i zamučeno ali s obzirom da je svetlo bilo ugašeno, u mojoj potpuno zamračenoj sobi, bio sam zapanjen da sve vidim tako jasno. Takođe se sećam da sam čuo automobile na glavnom putu, dobrih osamsto metara od moje kuće, i takođe sam čuo televizor na spratu na drugom kraju kuće. Mogao sam da čujem oca i dedu kako razgovaraju kao da sam u istoj sobi. To nije bilo normalno, jer je moja soba bila u podrumu i kada bih zatvorio moja vrata soba je bila tako tiha da sam mogao da čujem samo svoje disanje. Takođe nije bilo prozora i soba je bila potpuno mračna.

Osetio sam kao da sam oslobođen od mog tela, i to me je oslobodilo limitacija koje su određene fizičkom postojanju. Moj um se osetio očišćenim, i misli su mi izgledale brze i odlučne. Imao sam veliki osećaj slobode, i bio jako zadovoljan što sam se oslobodio mog tela. Osetio sam povezanost sa svime oko mene na način koji ne mogu da opišem. Osećao sam kao da mislim brže, ili da se vreme značajno usporilo.

Onda sam osetio toplinu iza mene i istovremeno video da soba postaje svetlija. Okrenuo sam se da vidim malu tačku svetlosti iznad mene koja je lebdela udaljenija nego što je to bilo moguće, uzevši u obzir fizičke dimenzije sobe. Osetio sam da sam privučen k svetlu, i nisam mogao da gledam u stranu. Kako sam posmatrao svetlu tačku ona je postepeno bila sve svetlija i veća, i ispunila celu sobu svetlom tako jakim da je ispunilo svaki ugao i kutak, dok soba nije samo izbledela. Osećao sam kao da jurim prema džinovskoj, intenzivno svetloj sferi, i bio sam preplavljen osećanjem duboke sreće i zadovoljstva. Bilo mi je toplo, ali ne vrstom toplote koju sam osećao kožom, već više toplinom koja je moje "ja", koje sam osećao, prožela do srži. Ništa slično nisam osetio pre ni posle toga, ali to je definitivno bilo osećanje ljubavi. Ne ljubav u seksualnom ili prisno prijateljskom smislu, već ljubav ispunjena razumevanjem, prihvatanjem i srećom.

Osećanje je bilo kao kad bi najsnažniji osećaj radosti koji sam ikada osetio bio beskrajno pojačan, i to je sad bila opipljiva stvar u koju sam bio uronjen. Bilo je to tako intenzivno da je briga koju sam znao da će moji voljeni osećati zbog mog odlaska bila potpuno odstranjena, i shvatio sam da je smrtni život bio takvo privremeno i kratko iskustvo, da sav bol koji sam ikad doživeo je izgledao tako neškodljiv i bezopasan, bilo je kao da to nije bilo uopšte važno. Ljubav i toplina su bili tako prirodni, kao da sam se oduvek osećao na taj način, i da sam bio malo odsutan dok sam bio živ. To je bilo kao da sam se vratio svom dobro poznatom, posle dugog putovanja, i konačno bio kod kuće na posletku. Istinski ponovo kod kuće, po tom što sam duboko u sebi znao da potičem odatle, da pripadam tamo, a moje vreme na Zemlji iznenada sam osećao kao strano i kratko. Moj fizički život kao da je bio nekada davno. Osetio sam kao da mi se pokazuje šta me čeka. Znao sam da mi je to dostupno ako sam dostojan a okolnosti moje smrti to nisu garantovale. Tada sam znao šta je bilo najvažnije u mom životu. Ljubav koju sam delio, saosećanje koje sam imao za druge, dobrota koju sam pokazivao prema svima, i konačno, koliko sam sebe davao onima sa kojima mi se ukrstio put u mom prošlom životu.

U trenu sam bio u mojoj sobi gledajući na gore iz mog kreveta. Osećao sam jak bol. Bilo mi je muka, hladno. Vratio sam se, i to mi se nije ni najmanje sviđalo. Prevrnuo sam se sa velikim naporom i povratio na pod pored kreveta. Izgledalo je samo nekoliko sekundi pošto je moj otac ušao u sobu i upalio svetlo. Stajao je na vratima

što je izgledalo kao ceo sat gledajući me nepokretnog dok su mu usta bila širom otvorena. Mogao sam da mu vidim na licu da misli da umirem. Pogledao je na krvavu povraćku na podu a onda na mene, onda na bočicu pilula na noćnom stočiću kraj mog kreveta. Pokrenuo se brže nego što sam ga ikad pre video i povikao na mene "Šta si to učinio!" i samo nastavio da to ponavlja.

Doviknuo je dedi da pozove 911, nekoliko puta. Počeo sam da osećam vrtoglavicu, i on mi je pomogao da se nagnem preko kreveta i povratim u korpu za otpatke. Ništa nije izašlo. Napinjao sam se na suvo da povratim i svaki pokušaj je bio praćen jakim bolom koji je išao kroz celo moje telo. Počeo sam da se zanosim u, i van svesti. Sledeće čega se sećam je da otvaram oči i vidim moju sobu punu medicinskog osoblja i policije, kada sam bio podignut na nosila i vezan kaiševima. Sećam se da sam otvorio oči ponovo baš kad su me stavljali u vozilo hitne pomoći, i video sam sve susede kako stoje okolo u kućnim mantilima i pidžamama, u grupama, šapućući jedno drugom i posmatrajući me dok me unose u vozilo.

Sledeći put kada sam otvorio oči bio sam u bolničkom krevetu, i cela moja porodica je stajala oko mene tiho razgovarajući. Sećam se moje majke i oca koji su se razveli kada mi je bilo deset godina, kako se prepiru kako je moglo doći do ovoga, oboje svaljujući krivicu na drugoga. Sve što sam mogao da pomislim u tom trenutku je želja da se nisam vratio.

Kako su godine prolazile proveo sam mnogo vremena razmišljajući o mom iskustvu i zaista verujem da sam poslat nazad sa razlogom. Do danas ne znam zašto. Međutim znam da me ono što sam doživeo ne čeka ponovo ako to ne zaslužim mišlju i delom. Mada trenutno ne praktikujem ni jednu organizovanu religiju, mislim da većina religija uči osnovnim vrednostima po kojima moram da živim da bih ponovo doživeo tu ljubav posle "smrti". Mogu reći da pre iskustva moja vera i duhovnost nisu bili iskreni, bili su puko ponavljanje rituala društva u kome sam odrastao. Posle mog IBS-a, istinski osećam da ta načela, ranije pomenuta, jesu ključ do sreće i mira, i ovde i posle.

Kao posledicu mog iskustva osećam duboku duhovnu povezanost sa drugim ljudima, životinjama, pa čak i biljkama, što nikad pre događaja nisam osećao. Obično sam gledao vesti i slušao priče da je neko ubijen, nisam ništa mislio o tome, i ponekad bih zbijao šale. Danas osećam duboku empatiju za porodicu koja ostaje posle takvih događaja, i vrlo često sam dirnut do suza jednostavnim

činovima milosrđa koje čine drugi, posebno prema strancima i siromašnima.

Takođe osećam da sam u stanju da osećam ljubav, samilost i dobrotu kod drugih ljudi, kao rezultat mog iskustva, samim tim što sam kraj njih i razgovram sa njima. To se vrlo često pokazalo korisnim u određivanju da li su ljudi iskreni prema meni.

Više se ne plašim "smrti". Eventualno sa više znatiželje gledam na taj dan sa velikim očekivanjem. Međutim samoubistvo nikad više neće biti opcija za mene. Znam da, ako krenem tom stazom, neću biti u stanju ponovo da iskusim ono osećanje ljubavi i sreće.

Mnogo sam drugačija osoba kao posledica mog iskustva blizu smrti.

Mohammad Z. IBS

Imam 65 godina i ovo mi se dogodilo 1977 god. kada mi je bilo 26 god. Poreklom sam iz mesta Isfahan, koje je u centralnom Iranu, oko 500km južno od prestonice, Teherana. Poslušao sam savet prijatelja i prihvatio posao u gradu Mashad, koji je u Severo-zapadnom Iranu, oko 1200km od Isfahana. Tog dana sam vozio nazad od Mashada ka Isfahanu na odmor od nekoliko dana, i posetu mojoj porodici. Pošao sam veoma rano ujutro oko 2h. U to vreme put nije bio dobar, i nije bilo autoputa, samo dvosmerni put. U nekom momentu, tokom putovanja, kada sam bio blizu grada Ghoochan, primetio sam vozilo iz suprotne trake u mojoj traci i farovi su bili usmereni pravo prema meni. Pokušao sam da se držim što više desno da izbegnem sudar, ali put je bio uzan. Sudario sam se direktno sa tim vozilom. Moj auto se prevrnuo nekoliko puta i sleteo kraj puta, skoro metar niže od samog puta. Moje povrede su bile opasne po život, ali na sreću, nekoliko minuta kasnije naišao je autobus i zaustavio se videvši mesto nesreće. Odvezli su me u malu bolnicu u obližnjem gradu Ghoochanu.

U bolnici su lekari i medicinske sestre odmah počeli da rade na meni. Imao sam mnogo povreda i osećao jak bol u celom telu. Uz to, dok sam bio na operacionom stolu, razne misli su mi jurile kroz glavu. Na primer, brinuo sam da ako se ne javim na vreme na posao za nekoliko dana, moj posao mogu dati nekom drugom. U isto vreme, bio sam ljut na mog prijatelja, koji me potstakao da prihvatim taj posao u gradu koji je daleko od moje porodice. Njega sam krivio što živim daleko od moje porodice, što je izazavalo moju nesreću i muku. Bio sam frustriran zbog svih i svega. Osećao sam da su ovaj svet i moj život u totalnom haosu, i da ništa nije na svom mestu. Um mi je bio pun žalbi i ljutnje.

Nisam bio pod anestezijom i nisam pao u komu. Sećam se mlade žene od oko 22 god. da je ušla u sobu. Izgledala je neiskusno, i novajlija u bolnici. Bila je lepa i poželeo sam da nisam u ovom škripcu, tako da bih mogao da razgovaram i da se sprijateljim sa njom. Ali da ponovim, bio sam poremećen nepodnošljivim bolom i svim ljutitim mislima koje su mi išle kroz glavu. Moja pažnja se

stalno pomerala sa mog bola, na moje ljutite misli, na tu mladu devojku, napred nazad, i u krug.

Iznenada, osetio sam da se sve pomerilo. Osetio sam da me obuzima duboki mir i spokoj. Taj osećaj je bio potpuno suprotan onom što sam osećao pre par momenata. Više nisam bio ljut i video sam savršenstvo u svemu oko mene i u svetu. Sada sam osećao da je sve upravo kako treba da bude. Gde god bih usmerio svoju pažnju, na bilo koji objekat ili subjekt, mogao sam imati dubok i kompletan uvid u tu stvar. Mogao sam čak da razumem hemijski sastav objekata koje sam gledao, i njihove fizičke i matematičke osobine. Ponovo sam usmerio moju pažnju na tu mladu ženu. Izgledala je malo drugačije nego pre par minuta. Primetio sam da je vidim kao sa 360 stepeni oko nje, kao da sam je potpuno okružio. Mogao sam da vidim njene misli, i osećanja takođe. U stvari, osetio sam da sam prisutan u celoj bolnici. Mogao sam da vidim da je mnogo tužna i zabrinuta zbog onog što vidi. Mislila je kako je tužno to da taj mladi čovek umire na taj način. Pokušao sam da je utešim i kažem da sam dobro, i da je sa mnom sve u redu. U stvari, nikad u životu se nisam osećao tako dobro. Ali ona je nastavila da me ignoriše, kao da me ne vidi i ne čuje.

Primetio sam da gleda u jednu tačku. Pratio sam smer u kom je gledala i video da gleda telo mladog čoveka koji leži na krevetu. Bio sam šokiran jer je taj čovek imao upadljive sličnosti sa mnom. Pitao sam se ko je on i zašto toliko liči na mene? Čak sam pomislio da možda imam brata blizanca za koga nisam znao, i da se desilo da je i on u istoj bolnici. Pokušao sam da potapšem po ramenu mladu ženu, da privučem njenu pažnju, ali moja ruka je jednostavno prošla kroz njeno telo bez ikakvog otpora. Bio sam tako zbunjen. Pogledao sam sebe i video da imam providno i svetlo telo. Bio sam tako smeten i zbunjen. Počeo sam da mislim, "Jesam li mrtav? Je li to moje telo na krevetu? Moj Bože, moja mama će biti skrhana. Ona očekuje da se vratim kući sutra."

Čim sam pomislio na moju majku, trenutno sam se našao pred njom, u našj kući u Isfahanu. To je teško objasniti, čudno, ali ja sam još uvek bio i u bolnici takođe. Bio sam svestan, i video sve tamo takođe, bez ikakve teškoće ili zbrke. Moje prisustvo kod kuće nije ni malo umanjilo moju svesnost i prisustvo u bolnici. Bilo je to kao da sam se podelio na dva dela sa jednakom svesnošću. Moja majka je sedela u dvorištu i pripremala neko povrće za ručak. Prišao sam iza nje da je zagrlim straga, kako bih je iznenadio. Ponovo na moje

iznenađenje, moje su ruke prošle pravo kroz njeno telo. Pokušao sam da razgovaram sa njom, ali ona nije obraćala pažnju na mene.

Tokom tog perioda, kako sam mislio na razne prijatelje i rođake, trenutno sam odlazio do njih, dok sam i dalje bio prisutan na prethodnim mestima u bolnici, kod kuće itd. Na primer kada sam pomislio na jednog od mojih učitelja, koga sam mnogo voleo dok sam išao u školu, iznenada sam bio kraj njega, dok sam i dalje bio u bolnici, i takođe u mojoj kući u Isfahanu kraj moje majke. Mogao sam odmah da vidim sve njegove misli, osećanja, i sve stvari koje su se dešavale u njegovom životu kao njegova razmišljanja, brige, finansijski status, zdravlje. Video sam da više nisam u njegovom srcu i mislima. Mogao sam da vidim da se u tom trenutku brine za svog sina. Tako da sam izgubio interesovanje za njega i napustio to mesto. Pomislio sam još na nekoliko drugih rođaka i prijatelja, i slično ih posetio takođe. U svakom slučaju pokušavao sam da komuniciram sa osobom koju sam posetio, i pokušao da ih učinim svesnim mog prisustva, bez uspeha. Shvatio sam da nema svrhe pokušavati da komuniciram sa ljudima. Niko nije mogao da me čuje, ni vidi.

U međuvremenu sam video sve u bolnici. Tamo su me doktori proglasili mrtvim i zabeležili u moj karton: "Oživljavanje nije uspelo, pacijent proglašen mrtvim u ..." Prekrili su mi lice čaršafom i stavili na krevet sa točkićima. Onda su me prevezli u sobu gde su privremeno držali mrtve dok ih ne pošalju u bolničku mrtvačnicu.

U nekom momentu mog iskustva, prošao sam vrlo brzo kroz tunel, i kretao se ka sjajnom svetlu na kraju tunela. Ne mogu tačno da kažem kada se to dogodilo u mom iskustvu, jer je vreme izgubilo svoje značenje. Otišao sam na vrlo prijatno mesto koje je bilo načinjeno od svetla. Osetio sam da je to moj istinski dom i da pripadam tu. Moje prisustvo na zemlji izgledalo je kao deportacija na strano, izolovano ostrvo koje je suprotno i neprijatno. Tu gde sam sada bio, nije bilo prošlosti ni budućnosti, blizu ni daleko, gore ni dole, tamnog ni svetlog, i sve relativne stvari su izgubile svoj smisao. Sve je izgledalo da je u apsolutno savršenom stanju. Tamo je takođe bilo drugih duša; neke sa više svetla i mogućnosti od mene, a neke sa manje. Nikad nisam osetio zavist prema onima koji su bili napredniji, i koji su imali više svetla od mene. Bilo je dobro shvatljivo da se svako od nas nalazi gde treba da bude prema našem sopstvenom kapacitetu i rastu. Nisam imao nikakvih loših osećanja što sam manje napredan od nekih drugih duša.

Dok sam posećivao moju mamu, i neke moje stare prijatelje i rođake, imao sam nejasno osećanje da me neko prati sve vreme, kao senka. Ali bio sam toliko udubljen u čudo celog ovog iskustva, mojih misli, svega što se dešava, i tih ljudi koje sam posećivao, da nisam zaista posvetio pažnju toj pojavi. Na kraju sam je primetio. Bila je to jedna neverovatna božanska čovekolika figura koja je zračila mnogo ljubavi i svetla. Momentalno sam se zaljubio u tu svetu i beskrajno lepu pojavu. Primetio sam da me voli duboko i bezuslovno. Prvo sam pomislio da to mora da je bio prorok ili religiozna ličnost, ali onda sam pomislio da je čak iznad toga. Shvatio sam da je uvek bio uz mene kroz ceo moj život, uvek. Bio je to moj vodič.

Shvatio sam da svako ko umre ima vodiča. Ali neki ljudi toliko prijanjaju za svoje fizičko i smrtno, da se i dalje brinu o svom novcu, imovini ili moći, čak i posle smrti. Oni ne primećuju njihovog vodiča, i možda ne primete ni da su umrli! Njihova duša može ostati prizemljena dugo vremena posle njihove smrti. Na primer, moj vodič mi je pokazao čoveka koji se očigledno bio navikao da bude u poziciji vlasti i moći na zemlji. Posle njegove smrti, on i dalje ide u svoju kancelariju u kojoj je radio, pokušava da sedne u istu stolicu i da potpisuje neka dokumenta. Nije bio svestan činjenice da njegovo potpisivanje ne ostavlja nikakv trag, i da on nema moći ni uticaja na fizički svet. Nastavio je da odlazi u kancelariju, pokušavajući da potpisuje stvari i akte kao da još uvek radi tamo, ne shvatajući da je umro. Shvatio sam da bilo koje jako prijanjanje može zadržati našu dušu od uzdizanja.

Video sam ljude koji su izvršili samoubistvo, i oni su izgleda bili u najgoroj situaciji među svim tim dušama koje su vezane za zemlju. Oni su bili potpuno uhvaćeni u zamlku, i nisu imali načina da komuniciraju sa bilo kim. Ponekad bi te duše sledile njihove voljene na zemlji, kao senke mnogo godina, moleći ih za oprostaj zbog rane i bola koji su im naneli svojim samoubistvom. Ali to nije bilo od koristi, i niko ih ne bi čuo. Moj vodič mi je pokazao te scene.

Onda mi je pokazao drugačiju vrstu scena, scene koje su se formirale pred mojim očima kao film. To su bili prizori iz mog vlastitog života. Scene su bile hronološki poređane od samog početka mog života na Zemlji. Video sam mladu ženu koja je trudna. To je bila moja majka, bila je trudna sa mnom. Ušao sam u njeno telo kao talas. Pre nego sam ušao u njeno telo, osećao sam da sam prisutan u celom Univerzumu, ali nekako deo mene se

fokusirao potpuno i sasvim na ulazak u fizički svet i telo moje majke. Moj osećaj je bio osećaj povezanosti. Osetio sam da je sve povezano sa svime, i da nema početka ni kraja. Ne znam u kom periodu trudnoće sam ušao u njeno telo, ali mislim da je to bilo dosta pre porođaja.

Jedan primer iz pregleda mog života je kada sam bio malo dete. Putovali smo autom i stali negde na putu. Bila je reka u blizini puta i tražili su da odem i u vedru donesem malo vode iz te reke. Pošao sam da napunim vedro, ali pri mom povratku sam osetio da mi je vedro preteško. Odlučio sam da odlijem malo vode da olakšam malo vedro. Umesto da prospem vodu na licu mesta, primetio sam drvo koje je bilo samo na isušenom parčetu zemlje. Uložio sam napor da skrenem sa svog puta i odem do drveta da sipam malo vode pod drvo. Čak sam i sačekao par sekundi da se uverim da je tlo upilo i apsorbavalo vodu. U mojoj retrospektivi života dobio sam ogroman aplauz i radost za taj jednostavni čin da je to neverovatno. Bilo je to kao da su svi duhovi Univerzuma ispunjeni radošću zbog tog jednostavnog čina i da mi govore da su ponosni na mene. Taj jednostavni čin je izgleda bila najbolja stvar koju sam učinio u životu! To mi je bilo čudno jer nisam mislio da je taj mali čin neka važna stvar, mislio sam da sam učinio mnogo važnije i veće stvari. Međutim, pokazano mi je da je to što sam učinio bilo izuzetno vredno jer sam to učinio čistog srca, bez apsolutno ikakvog očekivanja sa moje strane.

Drugi primer iz retrospektive mog života je kada sam imao 10 godina. Maltretirao sam i nemilosrdno tukao dečaka koji je bio mog uzrasta. On se osećao mučenim i duboko povređenim. U mojoj retrospektivi života ponovo sam video tu scenu. Dečak je plakao u fizičkom i dubokom emocionalnom bolu. Dok je išao ulicom plačući i vraćao se kući, zračio je negativnu energiju koja je uticala na sve oko njega na putu. Ljudi i čak ptice, drveće, i muve primali su tu negativnu energiju od njega, što je nastavilo da se širi kroz Univerzum. Čak su i stene kraj puta bile zahvaćene tim bolom. Video sam da je sve živo, i da je naš način podele stvari na 'žive' i 'ne-žive' samo iz naše ograničene tačke gledišta. U stvarnosti sve je živo. Osetio sam sav bol, i povrede koje sam mu zadao, unutar sebe. Kada je taj dečak otišao kući svojim roditeljima, video sam dejstvo koje je imalo na njegove roditelje kada su ga videli u tom stanju. Osetio sam osećanja i bol koji je to izazvalo u njima, i kako je to uticalo na njihovo ponašanje na dalje. Video sam da su kao

rezultat tog čina, njegovi roditelji uvek bili više zabrinuti kada je njihov sin bio van kuće ili kada je kasnio nekoliko minuta.

Video sam da kad god sam učinio nešto dobro nekome ili nečemu, da sam to učinio sebi. I kad god sam povredio nekoga, učinio sam to sebi dok sam u stvari toj osobi činio uslugu, jer će ona primiti nešto za kompenzaciju, ili kao pomoć od Univerzuma za posledicu. Taj dar univerzuma bi bio veći od štete koju bi im naneo.

Hteo sam da ostanem u svetu ljubavi, mira i svetla, ali su me potsetili na moje odgovornosti na zemlji. Raspravljao sam se i odbijao da se vratim. Rekli su mi ako se ne vratim, neću biti u stanju da ostvarim određene duhovne sposobnosti koje ću primiti ako se vratim na zemlju. I dalje nisam hteo da se vratim, radije bi ostao tamo. Konačno su mi pokazali delove moje budućnosti i kako će, ako se vratim to uticati na mnoge druge ljude i pomoći im da vide Svetlo. Kada sam shvatio koliko će moj povratak na zemlju pomoći drugima, nisam mogao da dočekam da se vratim na Zemlju.

Prema mojim medicinskim dokumentima, vratio sam se u život 32 minuta pošto sam proglašen mrtvim. Ali tokom tih 32 minuta video sam tako mnogo stvari. Bilo je to za mene kao nekoliko meseci, ako ne nekoliko godina. Jedna od osoblja u bolnici, koja je prolazila kraj sobe u kojoj je bilo moje telo, čula je malo buke koja dolazi iz sobe. Uletela je u sobu i videla da ja ponovo dišem.

Godinama sam krio moje iskustvo od ljudi jer, kad god sam govorio o tome, suočavao sam se sa njihovim rujanjem, osudom, ili optužbom da sam halucinirao i da izmišljam priče. Posle nekoliko godina, video sam knjigu o IBS-u, i video da ima još ljudi koji su imali slična iskustva kao ja. Mada se detalji njihovih iskustva mogu razlikovati, ili mogu izneti njihovo iskustvo na drugačiji način, mi smo i dalje imali slična iskustva. Pošto sam video tu knjigu, mnogo sam želeo da nađem druge koji su imali IBS i da ih sretnem licem u lice. Čak sam promenio i moj posao, i počeo da radim u odeljenju medicinskih usluga bolnice da bih sreo druge koji su imali IBS. Postepeno je IBS fenomen postao šire poznat i prihvaćen u društvu. Ljudi su postali više otvoreni da čuju moju priču. Danas, u proseku, ispričam moju priču jednom ili dvaput mesečno na različitim skupovima prijatelja i ljudi koji su zainteresovani. Za razliku od prošlosti, sada ljudi, a posebno mladi, pokazuju mnogo više interesovanja da čuju o mom iskustvu, i izgleda da utiče na njih na dobar način.

Philip S. IBS

Opis iskustva:

27. Septembra 1986 god. učestvovao sam u mojoj drugoj dobrotvornoj biciklističkoj vožnji od 240km, koju je sponzorirala bolnica zbog žene koja je preminula od otkazivanja bubrega, i ova memorijalna trka je nazvana po njoj. Bilo je to vrelo septembarsko jutro tog dana, sa pogoršanjem vremena koje se približavalo našem području sa severa, koje će našu vožnju podvrgnuti nemilosrdnom čeonom vetru. Svi će morati da se bore da bi održali brzinu, i da idu u korak, da bi završili vožnju od 240km pre određenog vremena od 12 sati.

Na moju žalost, desila se jaka nezgoda koja je na kratko prekinula moj život. Kada je 300 biciklista napustilo Corpus Christi, rano izjutra, odmah sam pojurio na čelo grupe i vozio što sam brže mogao, da stignem što bliže San Antoniu, pre nego što vetar promeni pravac. Na 70-tom kilometru mi se probušila guma na biciklu i imao sam teškoća da je zamenim, dok nije stiglo servisno vozilo da mi pomogne. Izgubio sam oko 25 minuta do promene gume. Posada u vozilu je rekla da sam previše zaostao i da će morati da okončaju moju vožnju ako se zaista ne potrudim da pristignem bicikliste koji su bili 6km ispred mene. Tako da sam vozio što sam brže mogao. Onda se promenio vetar. Pošto sam bio sam, morao sam da podnosim punu jačinu vetra bez zaštite grupe. Takođe sam morao da se nosim sa temperaturom koja je porasla na 33 stepena. Bez obzira na pojačani napor koji je nametnut mom telu, bio sam rešen da sustignem grupu.

30 kilometara kasnije, dok sam vozio severnom stranom puta, posada me je naterala da stanem. Rekli su da sam učinio junački napor da stignem grupu ali moraju da me isključe iz trke kod mosta kome prilazimo. Tako da sam sišao sa bicikla. Bio sam krajnje razočaran jer sam prošao kroz mnogo toga tokom zadnjih 100km. To je bilo kada sam shvatio da sam u nevolji.

Kako je adrenalin napuštao moj sistem, primetio sam da je telo počelo da se gasi. Osećao sam kako moji vitalni organi otkazuju. Tu je bilo tri medicinske sestre sa posadom, i one su primetile kako mi se brzo pogoršava stanje. Sugerisali su drugom

biciklisti da mi pomogne da nastavim da se krećem, ali tada je već bilo prekasno. Osetio sam vrtoglavicu i pao na zemlju. Sećam se, dok sam gledao prelepo plavo nebo prošarano kumulusima, misli: 'Moj život je gotov Gospode, sada je u tvojim rukama'.

Nisam se plašio tokom celog iskušenja. U stvari laknulo mi je. Radio sam dobre stvari za ljude oko mene učestvujući u aktivnostima, kao što je dobrotvorni biciklizam. Opet, potajno sam osećao da je ovo okrutan svet, i laknulo mi je što ga konačno napuštam. Posle iskustva, moj sklop uma tokom IBS-a je bio presudan jer, tokom godina, skeptici su pokušavali da umanje moju priču govoreći da sam sigurno hteo da živim. Zato sam 'ishalucinirao' iskustvo. Mogu sa sigurnošću da se suprotstavim njihovim pretpostavkama kad kažem da više nisam želeo da živim, i da mi je bilo drago što ostavljam okrutni svet za sobom. Moj podsvesni um bi trebao da mi dozvoliti da prestanem da postojim kada sam umro, ali nešto zaista neverovatno se desilo toga dana.

Mada sebe ne smatram 'običnim' Hrišćaninom, nikad nisam stvarno razumeo zašto sam imao ateistički sklop uma tokom procesa smrti. Potpuno sam očekivao da izgubim svesnost i prestanem da postojim. Međutim, moja svesnost nije prestala. U stvari, osećao sam kao da dobijam supersvesnost, istu vrstu 'super svesnosti' sam primetio kod preminulih koji su bili sa mnom u vezi u prošlim iskustvima, i od njihovog posmatranja.

Kako sam prolazio kroz moj proces umiranja, ležao sam na isti način kao i moje zemaljsko telo posmatrajući oblake, a onda su stvari postale čudne. Volim matematiku, ali moje iskustvo se desio 1986 god. i ne znam ništa o kvantnoj fizici. Opet, izgleda da sam iskusio čudnu kvantnu dilemu tokom mog prelaska iz života u smrt, i nazad u život.

Prvo, bio sam u mom telu a onda negde drugde istovremeno. Bilo je to kao da je moje telo bilo vezano vrpcom iz tačke A, gde je bilo moje preminulo telo, do tačke B gde je boravilo moje duhovno telo. Pomislio sam da ne postojim, ali ako ne postojim zašto imam super svesne misli? Tokom putovanja iz tačke A u tačku B to se osećalo kao da se moj sastav raspao i postao beskrajn niz vibrirajućih frekvencija koje su postale čestice materije kada su međusobno delovale sa nekom nepoznatom silom. Nisam bio u stanju da shvatim moj položaj, bio sam gore, dole, sa strane. Ovde, onde, svuda i nigde istovremeno na mestu koje ne postoji. Tako, prošao sam kroz tunel, ili u prisustvu sjajnog svetla. Nisam ga

mogao videti jer, iz nekog nepoznatog razloga, bio sam privremeno oslepeo od mog procesa umiranja.

Za normalne ljude, pretpostavljam da bi ova vrsta doživljaja bila zastrašujuća. Ali za mene (ja sam krajnje čudan, ha, ha), uživao sam u svakom trenutku. Stvari koje su mi se događale su bile neobične i posebne, ali bio sam u svetu blaženstva videći kako se oko mene otkrivaju sve kompleksnosti, pitajući se koja će se čudesna stvar desiti sledeća. Nisam imao strah da mogu trepnuti van postojanja; bio sam previše srećan što vidim neverovatna čuda koja su se dešavala oko mene tokom celog mog iskušenja.

Iznenada, i jednako brzo, putovao sam kroz kosmos, otkrio sam da sam lagano stupio i stigao na neki sto ili uzdignut podium. Bila je to divna apstraktna prostorija. Mada nisam mogao da vidim, bio je to kao foaje za neku još veću prostoriju. Može li ovo biti ulaz u Nebo, pitao sam se?

Nisam mogao da vidim, razgovaram, ili pređem u taj prostor ali nisam se brinuo, jer sam osećao da je moje stanje privremeno. Osećao sam kao da mi je potrebno vreme da se prilagodim tom divnom mirnom mestu. Mogao sam da opažam samo vizijama mog uma, i onda je moj super svesni um opazio njihovo prisustvo kada su došli kod mene. Oni su me lagano okružili sa neverovatnom, bezuslovnom čistom ljubavlju i brigom koju su imali za mene. To je bilo tako za duboko poštovanje, inspirativno osećanje doma, poro-dice, ljubavi, što je počelo da vibrira od tih ne-ljudskih stvorenja dok su me okruživali. Želeo bih da svako može da doživi takvu ljubav u njenom najčistijem obliku! Nisam mogao da govorim tim nežnim entitetima, ali sam pokušao da mislim ka njima da sam ok i da se nisam prepao od svih neobičnih i zastrašujućih iskustava koja su mi se desila, jer za ljudske standarde, ja sam vrlo neobična i čudna osoba, tako da imam otvoren um i apsolutno me ništa ne plaši! Onda bez upozorenja, iznenada su se ta draga bića okrenula od mene i počela da klanjaju. To me je zateklo nespremnog i imao sam neku brigu da nisu možda u nevolji. Ali kako je moj um ispitao njihovu situaciju, primetio sam da dok se klanjaju imaj tako lepe osmehe obzira i poštovanja. Oni su posmatrali veliku dostojan-stvenu figuru koja im se približavala.

Bio sam toliko srećan zbog moje nove duhovne družine/porodice, što su u stanju da vide takvo savršenstvo kako im se približava. Ali onda sam bio zatečen, jer savršena veličanstvena figura nije tu bila zbog njih. Prišla je na nekoliko santimetara od

mog lica i osmehivala mi se sa istom brigom koju bi roditelj imao za svoje dete pošto je ono bilo u nekom udesu. I dalje nisam mogao da vidim, čujem, osetim miris ili ukus, ali osećanja su mi se vratila. Uzvišena figura se smešila i nežno rekla nešto što je imalo efekat kao: 'Dete moje, zašto si ovde? Nije još tvoje vreme da budeš ovde. Moram da te vratim nazad.' Ta neverovatna figura je osetila moje brige i dodala: 'Ne plaši se kada se vratiš na Zemlju i činiš greške, samo živi svoj život najbolje što možeš, i pokušaj da pokažeš безусловnu ljubav ljudima koje srećeš, na isti način kako su moji podanici pokazali svoju ljubav prema tebi! Ne brini da li ljudi veruju u mene ili ne, samo imaj vere da će svako koga sretnoš biti dirnut na jedan ili drugi način od tvog iskustva, i dozvoli meni da se bavim teškim poslom suđenja ljudima ako je to potrebno.' Osetio sam da me je ta veličanstvena figura nežno podigla i vratila u moje telo koje je izgledalo kao milionima svetlosnih godina daleko. Putovanje nazad je bilo još mnogo mirnije kako smo se približavali zemlji. Onda sam osetio kao da sam ušao u atmosferu; kumulusni oblaci iznad, i konačno u moje telo, gde su moji organi počeli ponovo da funkcionišu.

Prve reči koje sam čuo su bile od one tri medicinske sestre koje su panično radile na meni da mi spasu život. Jasno sam čuo glavnu sestru kako kaže: 'Nemam njegov puls! On nema puls! Oh, čekajte sada ima puls.' Zvučalo je kao da joj je laknulo.

Tu je bilo nekoliko umornih, usplahirenih biciklista koji su ubacili moje telo u prikolicu. Nastavio sam da lelujam u, i izvan svesti. Drhtao sam nekontrolisano zbog hladnog vetra. Nastavio sam da se smešim jer sam znao da neću umreti, 'jer nije moje vreme da odem'. Pokušao sam da spavam koliko god sam mogao, pritisnut gomilom drugih biciklista koji su bili na prikolici sa mnom. Kada je naša prikolica bila na 15km od odredišta, svi su insistirali da sednem na bicikl i završim vožnju, jer su mislili da ću biti tužan ako to ne uradim. Ja sam već imao vožnju svog života, tako da je cilj koji su svi želekli da prođem izbledo u poređenju sa onim što sam iskusio. Potajno sam mislio u sebi: 'Vau, povratak u ovaj svet će biti mnogo teži nego što sam očekivao!'

Da zaključim, putovao sam milionima svetlosnih godina od mog tela. Ne znam da li je to bio tunel ili ne, jer sam bio privremeno slep od iskušenja. Takođe sam imao prožimajuće osećanje bezuslovne ljubavi, porodice i doma, koje me je utešilo od strane dragih ne-ljudskih entiteta. Tamo je bila veličanstvena figura koja je

odlučila, bez mog pristanka, da li mogu tamo da ostanem ili ne. Odlučeno je da moram da se vratim na Zemlju, gde trenutno srećno boravim; ali voleo bih da sam ja mogao da biram da li da ostanem tamo.

Zadnje, i deo koji najviše frustrira je što samo nagađam da je veličanstvena figura bila Isus Hrist, ali nikad mi se nije predstavila, tako da bi bilo pogrešno reći da je to bio On bez sumnje. Možda je to ono gde dolazi vera sa našim religioznim stavovima kada smo u iskustvu blizu smrti. Ili možda veličanstvena figura nije želela da nas ograniči sa idejama religizne dogme. Ta religizna figura je mogla da predstavlja Isusa, Mictlantecuhtli, Ereshkigal, Cichol, Yeomra, Anubis, Hecate, Odin-a itd., ali koja god uzvišena figura da je u pitanju, to je sigurno spona do našeg Tvorca, i to je ono što mi daje mir u celom iskušenju. Nadam se da je moja priča bila interesantna i inspirativna za vas da živite svoj život najbolje što možete dok smo upriličeni vašim prisustvom na zemlji.

Cheryl G. IBS

Opis skorašnjeg iskustva:

Bila sam na večeri sa mojom partnerkom u restoranu kasina. Ona me je pitala da li sam ikad jela salatu od sirovih morskih algi. Odgovorila sam da nisam, ali bih volela da probam. Naručile smo suši uz to. Salata je prva stigla, i počela sam sa njom. Uzela sam pet malih zalogaja pre nego što je stigao suši. Prestala sam da jedem salatu i počela da čačkam komadiće koji su mi zapali među zube. Počela sam da jedem suši. Sećam se da sam se prenerazila dok sam završavala sa gutanjem prvog komada sušija, što sam posle tako male količine hrane osetila sitost. Pojela sam sledeće parče sušija, mada sam već bila sita, jer je bio jako ukusan. Time, i sa izvesnim osećanjem krivice rekla sam: 'hvala, gotova sam ne mogu više,' pošto sam pojela tako malo hrane. Kako sam pojela drugo parče osetila sam malu dezorjentisanost. Glas moje partnerke je počeo da zvuči nejasno i pomalo izobličeno. Restoran je izgledao nagnuto nekoliko stepeni na desno i malo izduženo. Kada sam uzela treće parče sušija imala sam iznenadnu eksploziju mučnine i nepodnošljivog osećaja ispunjenosti, da sam bila na ivici da povratim. Kako sam ispustila komad sušija iz prstiju, glava mi je postala izuzetno teška. Mislim da je pala napred, ali ne mogu reći sa sigurnošću, jer sam već bila jako dezorjentisana. Podigla sam glavu i rekla 'Mislim da mi treba pomoć.' Uložila sam veliki napor da podignem glavu i izgovorim te reči, i glava mi je klonula čim sam to izustila.

Sasvim mi je nejasno na koju stranu mi je pala glava, mogla sam da čujem moju partnerku, što je izgledalo kao u daljini, mada sam bila svesna da je ona kraj mene. Pored nje sam čula i neki drugi glas, ali nisam razumela šta je rečeno zbog opšte dezorjentacije u mojoj glavi. Sećam se da sam pomislila da je ovo mnogo ozbiljnije nego što sam mislila, i morala sam da brzo istaknem hitnost potrebe za pomoć, pre nego što više ne budem u stanju. Sakupila sam svu snagu koju sam mogla, podigla ponovo glavu i rekla: 'treba mi 911!'

Glava mi je pala poslednji put. Dezorjentacija je nestala i ja sam lebdela. Lebdela sam, i bilo mi je jako udobno. Bila sam

okružena toplinom i najsjanijom, a opet nežnom, svetlošću koja je tako blaga za oči. Bila sam okružena ljubavlju, mirom, jučerašnjicom, sutrašnjicom i današnjicom; svim vremenima, ničim i svime što postoji. Ahhhh! Poznajem ovo mesto. Bila sam tu pre. Bila sam tu kada mi je bilo tri godine. Kod kuće sam! Onda sam shvatila da nije potpuno isto. Kada sam bila ovde pre, ta lepa i istančana kupola načinjena od finih niti zlatne izmaglice upletenih u veo, nigde se nije mogla videti. Kada sam shvatila tu razliku scena se promenila kao da se rasula i istovremeno sam čula hor vrlo mladih dečijih glasova, ni jedan nisam poznavala. Pevali su zajedno govoreći mi: 'Ostani sa nama! Ostani sa nama!' Onda sam pokušala da utvrdim sa koje strane dolaze glasovi, da li je to bilo sa fizičkog plana, ili duhovnog? Drugim rečima, gde su ta mala deca želela da pođem? Nisam uspela da odredim odakle dolaze zbog nestanka traga tog hora, i odmah sam bila utopljena u maglu koja je svetlucala na svetlu.

Ta magla, koja je sad bila ja, se njihala i vrlo suptilno strujila. Mada nije bilo opipljive linije razdvajanja, mogla sam da osetim i da primetim. Znala sam da lelujam nad rubom odakle nema povratka. Bilo je potpuno do mene. Mogla sam da odem odmah kući. Znala sam kuću, znala sam to mesto. 'Jedinstvo', mesto ljubavi, mira, razumevanja i znanja svega, takođe je mesto gde vreme ne postoji. Sve što mi ljudi nazivamo 'vremenom' prisutno je u tom 'jedinstvu'. Kako sam sporo zaplovila ka tome, i na ivici prelaska praga odakle nema povratka, došle su mi reči koje sam rekla mojoj partnerki pre ne više od nedelju ili dve: 'Ne nameravam da te ostavim'. Jasno sam čula sebe kako izgovaram te reči. Onda sam shvatila da ako nastavim da plovim 'kući' napraviću izbor suprotan mojim rečima. U trenutku kada sam odlučila da održim moju reč, napustila sam 'jedinstvo'.

Bila sam nazad u restoranu i vratila se u svoje telo; ono je sad prema planu i svrsi bilo paralizovano. Ništa nisam mogla da pomerim. Nisam mogla da pomerim ni usta, i bila sam u neutralnoj crnoj praznini. Sada sam mogla da čujem mnoge glasove. Mogla sam da razumem o čemu govore. Bilo je to čudno, jer iako sam znala da su svi pored mene, zvučalo je kao da su svi govorili iz velike daljine kroz cev, ili neku vrstu tunela. Povremeno su govorili direktno meni, čula sam da su zahtevali razne stvari od mene. Neko vreme, i ako sam razumela zapoved ili pitanje, nisam bila fizički u stanju da odgovorim. Sećam se da sam se jako upinjala,

kao kroz vrlo gust lepljiv gel, da izvučem moju svesnost i snagu skupa da pomognem tim ljudima da mi pomognu. U tom momentu, i za veći deo ostatka ovog događaja, dolazila sam i gubila svest.

Da li ste se setili događaja iz prošlosti? Setila sam se mnogih prošlih događaja. To je pomalo teško, 'da li su scene iz mog života prolazile pred mojim očima?' odgovor bi bio ne, međutim sve što sam nakupila kroz sva ta životna iskustva je iznenada sve bilo kraj mene.

To je bilo od tog iznenadnog saznanja da sve što sam iskusila, da sam zaista počela da razumem da sve kroz šta sam prošla, uključujući zanemarivanje u detinjstvu, fizičko, mentalno i emocionalno zlostavljanje, seksualno zlostavljanje, incest, nasilno davljenje, silovanje, vojnu seksualnu traumu, sve, i kancer; kao i najdivniji i čudesni ljudi, i vreme koje sam imala; da je to zaista 'životno dobro', i 'sve je upravo onako kako bi trebalo da bude'. Mi smo ovde da 'iskusimo', i ovde smo da 'proširimo' 'kolektivnu svesnost'.

Da li ste susreli mistično biće ili prisustvo, ili čuli nedefinisan glas? Susrela sam određeno biće, ili glas, očito mističnog ili nezemaljskog porekla. Samo 'biće' nisam susrela; pre osetila, spoznala i sudelovala u svemu, u 'kolektivnoj svesti' ako želite.

Da li ste videli preminule ili religiozne duhove? Osetila sam njihovo prisustvo.

Da li ste susreli ili postali svesni bilo kog bića koje je preživelo na zemlji koje je opisano po imenu u religijama (na primer: Isus, Muhamed, Buda, itd.)? Da, kako sam rekla u prethodnom odgovoru, oni su bili 'opšta' svesnost u 'jedinstvu', to je istinski obuhvatalo 'SVE'.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informacije o postojanju pre rođenja? Da, kako sam rekla 'jedinstvo' svega postoji, i celokupnog 'vremena', i kao takvo, svako od nas je uvek postojao u jednom ili drugom području.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informacije o univerzalnom jedinstvu i povezanosti? Da. Ne znam kako to drugačije da objasnim do, ono stvarno jeste, kad stupite u 'jedinstvo' znate....

Opis prvog iskustva:

Još uvek nisam spremna da govorim o svim okolnostima koje su dovele do davljenja, a to sada nije ni važno. Mogu da se setim fizičke borbe. Znam da sam se borila onoliko snažno koliko malo

trogodišnje telo može. Sećam se da je moja glava bila na kraju nasuprot slavine.

Pogledala sam gore i videla svetlost iznad, dok sam bila pod uzburkanom vodom. Ona je gore pravila divnu asimetričnu šaru, dok su odozgo udarali svi talasi. Prvo sam gledala svetlo na plafonu kupatila, ali ono se pomerilo u jedno beskrajno proširenje najutešnijeg, prijatnog, predivnog svetla. Svetlo je ujedno bilo i toplo i sveže, u isto vreme. Istovremeno, kad me je svetlo obuzelo tako me je obavilo i najdivnije, spokojno osećanje ljubavi i mira. Više nije bilo ni početka ni kraja. Stekla sam beskrajno znanje da ništa nije nemoguće. Vraćena sam nazad sa tog mesta jednako neočekivano kako sam i dospela tamo.

Osvestila sam se uz grozna bolna stezanja koja je nasilno izvodila moja majka na mom malom telu, kojoj je očigledno i iznenada došlo do razuma, i da je shvatila šta je upravo učinila. Jasno se sećam tri takva stezanja, u razmacima od nekoliko sekundi, dok je voda štricala i isterivana iz mojih pluća. Posle isterivanja vode i pre sledećeg stiska moje majke, sećam se gušenja, pritezanja i kašljanja, dok sam istovremno očanički pokušavala da udahnem malo vazduha. Kad god se setim tog vremena, ili kad god sam u ili na vodi, znam da je apsolutno sve baš kako treba da bude.

Murielle T. IBS

Opis iskustva:

To se desilo jednog subotnjeg jutra. Probudila sam se sa pulsirajućom migrenom koja se pojačala uprkos pokušajima da je ublažim. Bila sam sama u stanu, moj muž je otišao da pomogne sestri koja se selila. Legla sam u krevet i bol se još više pojačao.

Otkucaji srca su se ubrzali, ali mi je disanje postalo sporije. Bilo mi je sve teže i teže da dišem. Onda je disanje prestalo i imala sam osećaj da će mi srce eksplodirati. Pritisak na grudni koš mi je bio takav da nisam mogla da načinim ni najmanji pokret, a još manje da vrisnem. Videla sam nešto kao veliki višebojni iris i ušla sam. Izgubila sam svest.

Odmah posle toga imala sam osećaj velike hladnoće koja me je 'probudila'. Našla sam se u potpunom mraku. Imala sam osećaj velike brzine. Onda sam videla kao tunel od magle, koja se prelivala u bojama duge, i imala sam osećaj punoće i blagostanja. Stigla sam u veliki park koji je bio osvetljen difuznim svetlom koje nije bilo od sunca. Videla sam grupu ljudi koji razgovaraju i nisu izgledali iznenađeni mojim prisustvom. Takođe nisam ni ja.

Došla sam do okrugle građevine čija je površina bila načinjena od mnoštva komadića u obliku trouglova. Pitala sam se od kog su materijala načinjeni kad sam dodirnula jedan. Podsećalo je na staklo, bilo je toplije i mekše od stakla, mada je bilo providno. Taj osećaj punoće i dodir su mi pokazali da ne sanjam. Otvorila su se vrata. Zaista se više ne sećam kako sam se našla u velikoj dvorani. Bila je kao neki amfiteatar koji ima ogroman ekran, koji je takođe bio sačinjen od svetlucavih pločica.

Onda je dvorana utonula u mrak. Osećala sam se okruženom ljudima koje nisam mogla da vidim, a njihove vitke siluete i plavu kožu nisam mogla da razlikujem. I dalje sam imala taj osećaj blagostanja. Ekran je zasvetleo i videla sam kako prolazi moj život. Ali retrospektiva života nije bila najinteresantnija stvar. Bile su to scene koje se tiču zemlje, koje smatram najinteresantnijim. Videla sam našu planetu, ili pre scene koje su se dešavale na nekoliko mesta na zemlji. Bila sam besna; žalila sam se zbog nepravde koja čini da siroti ljudi gladuju, dok su drugi razmaženi i bez skrupula. To je bilo

suprotno mojim zemaljskim verovanjima. U to vreme sam bila komunistica i jako verovala u klasnu borbu.

Čula sam smeh bića koja su me okruživala. Oni su govorili kao:

"Ona je stvarno sve zaboravila"

"Ali oni su ti koji su bogati"

"Videćeš kasnije šta želimo da ti kažemo"

Tako sam saznala da će naša planeta doživeti vrlo teška vremena. Pošto je sama planeta takođe živo biće, ona će slediti svoju sopstvenu evoluciju. Zemlja neće biti žrtvovana zbog ljudskih bića. Govorili su mi o zemljotresima; o sve češćim olujama. Takođe su govorili kako će se 'osloboditi' ljudi putem rata i bolesti, Takođe mi je rečeno da zemlja služi, i nastaviće da služi, kao mesto za evoluciju i svesnost.

Vratila sam se mom telu i krevetu posle više od tri sata. Bila sam ukočena i hladna od stopala do kolena, i od šaka do lakata. Moj suprug se vratio kući kada sam ponovo bila u stanju da pomeram glavu.

Moj život se promenio i postala sam mnogo tolerantnija i ljubavnija. Radost se razvila u meni i znam da neće nikada nestati. Prošla sam zemaljska iskušenja; jedno od njih je da sam preživela kancer. Sada kad sam stara i dalje osećam mnogo snage. Mnogo sam naučila, zahvaljujući praktikovanju kineziologije. To mi je pomoglo, i još uvek mi pomaže da budem u stanju da prenesem i dam samopouzdanje koje nekim ljudima nedostaje.

Ovo je prvi put da delim ovo iskustvo sa drugim ljudima koji nisu iz moje blizine. Ako ovo može da pomogne, molim koristite ga za dobro.

Hvala što ste mi dozvolili da se izrazim.

Srdačan pozdrav, Murielle.

Tokom vašeg iskustva, da li ste naišli na posebnu informaciju/svest da Bog ili vrhovno biće postoji ili ne postoji?

Nisam sigurna. U stvari, znam da smo svi mi jedno, i da se naprednija bića ponekad inkarniraju, ali Bog je u stvari cela Kreacija, JEDNO i mnoštvo.

Debbie IBS

Opis iskustva:

Imala sam grip sa povraćanjem. Iznenada nisam mogla da dišem. Sećam se da sam pomislila 'Ne ovde, ne sada.' Jer oba deteta su spavala, a muž je bio na poslu. Nisam želela da me deca nađu. Pokušala sam da se iskašljem i dišem, ali bilo je kao da mi je grlo zatvoreno. Počela sam da mislim da odem do komšije, kako me deca ne bi prva našla, a možda bih dobila i pomoć od njih. Tražila sam ključ od zadnjih vrata u mojoj tašni, otvorila vrata i izašla napolje. Ali mora da sam se onesvestila jer se ne sećam više.

Kada sam postala svesna i dalje nisam mogla da dišem. Ali sam osetila kao da su oko mene omotani slojevi pamuka, i jako sam se borila da ih skinem. Bilo je to kao u zagušljivoj čauri. Kada sam izašla iz tela, bila sam na mostu. U daljini, preko vode, bila je zaista prelepa luka i grad okupan zlatnim svetlom. Osećaj naslonjenosti na most, i gledanje na igru svetlosti na vodi, je pružao neopisivo zadovoljstvo. Bilo je mnogo ljudi koji su radili u luci; osećala sam da ih poznajem. Sa mnom, na mostu, su bila dva vodiča, što sam prihvatila kao normalno. Moja perspektiva je bila neobična, jer sam bila gore u vazduhu, na mostu, iza mene, i gledala delove grada i luke, sve u isto vreme. Vodiči su imali dve knjige koje sam trebala da pročitam. Prva knjiga je bila o mom životu. Mogla sam da pregledam strane i pogledam različite događaje koji su mi pomogli da ocenim da li su bili dobri ili loši. Dobre odluke su bile pozdravljane od ljudi sa druge strane mosta. Stranice su bile više kao filmovi i mogla sam videti kako su moje odluke uticale na sve oko mene. Bila sam šokirana kad sam otkrila da dan kada sam zaista teško radila u gostionici i dala sve od sebe da svima pomognem, to je bilo najmanje pozdravljeno od mojih vodiča. Dan kada sam pomogla pauku ispred vrata bio je pozdravljen, jer sam to učinila sa osećanjem stvarne empatije, uprkos tome što sam se plašila pauka. Nije bilo nagrade od ljudi koji su znali šta sam učinila. Poruka je bila - sve raditi s ljubavlju, što je mnogo teže nego što sam mislila.

Postala sam svesna da je svetlost oko mene svesna i načinjena od čiste ljubavi. Svi mi pripadamo tom svetlu, i svetlost je u nama.

Vodiči su znali da sam znatiželjna i dozvolili su mi da pogledam drugu knjigu. Rekli su mi da se toga neću sećati, i ako to pokušam verovatno ću to pogrešno da protumačim. Ali knjiga je imala savršen smisao kad sam bila tamo. Knjiga je izgledala više kao sfera koja je predstavljala kosmos na mnogo različitih nivoa, i svesnost punu ljubavi koja je prožimala beskrajne dimenzije i svetove. Sećam se svega ali sam obećala da ću zaboraviti, za sada.

Postala sam svesna moje nedavno preminule svekrve kako dolazi kroz gomilu, vodeći malog dečaka starog oko četiri godine sa tamnom kovrdžavom kosom. Nisam ga poznavala i pitala sam se ko je to. Ona je rekla: 'Debi, šta radiš ovde! Vraćaj se smesta!'

Odmah sam bila nazad na zemlji i pokušavala da dođem do vazduha. Grlo mi je bilo jako otečeno i mogla sam da udahnem samo male količine vazduha. Napolju je bilo hladno i vratila sam se u kuću da odmorim.

Iskustvo je duboko i još ga varim. Ne želim da razgovaram ni sa kim o nečemu tako glupom kao to da sam se skoro ugušila u sopstvenom izbljuvku, tako da kad pokušavam da opišem iskustvo kažem da je to bio san, i nikome nisam govorila o dve knjige koje sam videla.

Paul D. IBS

Opis iskustva:

Bilo mi je 10 ili 11 godina. Na rolerima sam se spuštao niz padinu Central parka oko Metropolitan muzeja, i približavao se jezeru sa nekom statuom Alise u zemlji čuda, koja je bila sa desne strane. Zahuktali biciklista je vozio u pogrešnoj traci, umesto da bude sa leve strane brda. Mislio sam da će pogledati gore ali nije.

Za mene, incident se dogodio u rascepanom, usporenom pokretu. Probudio sam se u tunelu sive boje, koji je još bio obojen kestenjasto i crveno. Blago sam se kretao na gore pod uglom od 5 do 10 stepeni, ali nisam hodao. Kretao sam se dovoljno sporo da vidim 8 do 10 mojih crno belih fotografija okačenih kao u nekom umetničkom muzeju, s leva na desno. Mada sam imao osećaj da je 'ovo kraj' to se uvuklo logično u moje misli, ali bez ikakvih paničnih osećanja u vezi sa tim. Svetlost je bila topla i primamljiva. Pomislio sam da to ne bi bile fotografije koje bih s pažnjom odabrao, ali onda sam se predomislio. Rekao sam sebi da su to tačni 'izvadci' iz mog života, i predstavljali su super-sintezu.

I onda su mi otkrivene dve istine. Prvo otkrovenje je bilo da sve što sam uradio, uspeh ili neuspeh, nije do mene, jer je sve unapred zapisano. Ja sam samo izvršavao scenario. Sve do najmanjeg detalja mi je predodređeno. To mi je donelo olakšanje jer sam se lagano pitao da li će moja loša dela, kao krađa žvake iz prodavnice, ili tuča sa mojim mlađim bratom, naškoditi mojim šansama da stignem u nebo.

Drugo otkrovenje me na neki način obmanulo. Svi ljudi, ili većina, idu u 'nebo' uključujući silovatelje, ubice, itd. Mogao sam da osetim da nešto kao 1% do 3% ne ide u nebo, ali nisam mogao da shvatim kako svi drugi mogu. U svakom slučaju, prihvatio sam odmah oba otkrovenja, mada se na zemlji nekako ne bih složio sa drugim otkrovenjem. Onda sam pustio i prihvatio svoju sudbinu.

Stigao sam do izvora tunela. Tu su bila kao, bez obeležja zvezdane kapije, prstenasta vrata. Nisam ih mogao dobro videti osim da su bila nekih 16 metara iza figure od svetla. Figura od svetla je bila kao čovek, ali viši od mene. Mogao sam da naslutim njegove ruke i lice, i možda noge, ali nisam mogao da vidim nikakve detalje.

Mogao sam samo da vidim svetlost. Rekao je 'Zdravo Pol. Da li znaš zašto si ovde?' Odgovorio sam: 'Da', jer sam imao i previše vremena da shvatim u tunelu. Želeo sam da ga impresioniram i zbog svoje nestrpljivosti hteo sam da odmah pređemo na stvar. On je rekao nešto uz beleške i klimanje, i jedno o.k. Posle, kako se činilo 4 do 6 secundi, izgledalo je da očekuje potvrdu, kao oni dostavljači sa blututom zakačenim na uvo. Onda je dobio poruku i rekao 'Žao mi je, nije tvoje vreme.'

Za sve to vreme je govorio bez usta i zvuka. Govorio je direktno u moj um. Bio sam razočaran jer su događaji iz mog života učinili da želim da ostanem ovde. Svetlost je bila tako gostoljubiva i prijatna. Pao sam na kolena i molio: 'Molim vas, molim pustite me unutra! Molim vas!' Preklinjao sam tako jako da je on nevoljno pristao da pogleda da li je za mene moguće da ostanem. Rekao je: 'Sačekaj' i onda otišao na levu stranu. Onda sam primetio da su u mraku tamo možda 3, 4 ili 5 drugih svetlih figura, nekih 10 do 15 metara dijagonalno od nas. Otišao je do njih. Nisam mogao da čujem nikakav zvuk ali mogao sam da vidim da se raspravljaju, šireći ruke, pokušavajući da ubede jedni druge. Posle nekih 10 secundi ruke su se spustile. Oni su i dalje govorili ali mogao sam da osetim da je neki oblik sporazuma postignut. Pet sekundi kasnije, on se vratio i rekao: 'Zaista mi je žao, nije moguće. Nije tvoje vreme. Neki ljudi na Zemlji još ovise o tebi.' Ponovo sam počeo da molim, ali pre nego što sam mogao da završim svoju prvu reč, bio sam 'puf' otišao odatle.

Probudio sam se nekih 10 metara iznad sebe, dok sam ležao nepokretno dole na ulici. Mogao sam da vidim odozgo četvrtasta ambulanta kola, i da me je nekih 40 do 50 ljudi okružilo dok je medicinsko osoblje radilo na meni. Bio sam u nivou vrhova drveća. Mogao sam tamo da osetim povetarac koji se ne može osetiti ispod. Počeo sam polako da padam kao list sa drveta. Klizio sam levo desno, dole ka mom telu. Skliznuo sam nazad, kao što sam svuda čitao o izvan telesnim iskustvima. To spuštanje je trajalo oko 10 sekundi. Bilo mi je zabavno da vidim sebe dole i da letim okolo. Nisam se brinuo.

Onda sam se probudio i otvorio kapke. Mogao sam da vidim ljude iznad mene kako govore, ali nisam čuo nekih 15 sekundi. Mogao sam samo da vidim da se njihova usta pomeraju. Onda se zvuk polako vratio kao kad pojačavate ton na kvalitetnom radiju. Onda su ljudi aplaudirali medicinskom osoblju, meni i celom spa-

šavanju. Jasno sam osetio da je smrt samo prolazak. Ne znam da li postoje nebo i pakao, niti da li je to bio neki oblik Boga, ali to je jasno bio neki oblik 'gospodara' koji ima kontrolu nad svime. Znam da je to samo prolaz.

Koja ste osećanja imali tokom iskustva? Spokoj, želju da pređem. Znanje da je to samo prolazak. Da svako ide tamo osim najtežih slučajeva, i da je sve zapisano, i da mi samo izvršavamo scenario. Bez odgovornosti za uspeh ili neuspeh, ili bilo šta. Čista predodređenost.

Da li vam je iznenada izgledalo da sve razumete? Sve o univerzumu. Razumeo sam da je to sve zamisao daleko iznad onoga što bi mi mogli da shvatimo. Smisao je življenje/prolazak. Probanje.

Tokom iskustva, da li ste stekli posebno znanje ili informaciju o našoj svrsi? Da, posebno znaje: ne plašite se smrti. Bolja je od života, ali jedna od svrha na Zemlji je samo življenje, zato ne budite nestrpljivi. Sve dolazi u pravo vreme.

Da li verujete u život posle smrti? Nekakav život posle smrti definitivno postoji. Da. Ovaj izveštaj sam poslao kao dokaz. Prolaženje Zemljom je samo prolazak. Postoje drugi. Svuda, nakako. Sve je smišljeno da bude tako.

Tokom vašeg iskustva da li ste sakupili informacije o životnim teškoćama, izazovima i nevoljama? Da. Rečeno mi je da ništa mi ne radimo. Sve je već zapisano, do poslednjeg zarez.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informacije o ljubavi? Nisam siguran. Osetio sam da Gospodar na ulazu ima ljubav za ogromnu većinu, čak i za najgore kriminalce. Za svakog.

Šta mislite o stvarnosti vašeg iskustva? Iskustvo je bilo definitivno stvarno. Proučavao sam neuro-psihologiju iz zabave kad mi je bilo 20 godina, i diplomirao na veštačkoj inteligenciji. Razumem kontroverzu kod skeptika. Ali ne mogu da poverujem da se to nije dogodilo. Čak i sa znanjem neurobiologije koje sada imam. Sinaptičko pamćenje je samo pojačalo moju ideju o 'magiji' koja sledi.

Deborah L. IBS-u nalik

Opis iskustva:

Odrasla sam u vrlo teškim okolnostima u domu alkoholičara, gde sam se osećala emocionalno zanemarena. Moj brat, koji je bio 10 godina stariji, doprineo je mom vaspitanju. Bio je ljubazna, velikodušna, zabavna i brižna osoba. Tokom mog života bila sam jako bliska sa njim. Bio je za mene svo značenje identiteta, ljubavi i porodice. Kao tinejdžer bila sam nespretna, i on mi je uvek govorio da sam pametna, lepa i proveli smo mnogo lepog vremena zajedno. Nažalost, 1992 god. kada mu je bilo samo 40 godina, utvrđeno je da ima HIV/AIDS. To me je razorilo. Ali naravno, ostala sam uz njega, i podržala ga tokom njegove bolesti. Moja majka i baka su takođe ostale uz njega, ali šira familija (tetka, ujak i rođaci koji su nam bili kao braća i sestre), izbacili su ga iz svog života. Moja majka, brat i ja, više nismo pozivani na porodične svečanosti i to je duboko povredilo mog brata. Bila sam ljuta do srži, i zaklela se da nikad neću razgovarati, ni oprostiti rođacima zbog toga kako su se poneli. Oni su bili mrtvi za mene i nameravala sam da ponesem tu ljutnju sa sobom u grob.

16. Juna 1997 god, posle 5 godina borbe sa HIV-om, moj brat je preminuo u 44-toj godini. U danima koji su sledili posle njegove smrti bila sam toliko traumatizovana da nisam mogla ni da okusim hranu. Ipak, mogla sam da funkcionišem i pobrinem se za njegovu sahranu. Bila sam potpuno obamrla, ali sam otišla na posao dan posle njegove sahrane, misleći da je bolje da radim nego da sedim sama kod kuće.

Ne sećam se tačnog datuma mog iskustva, ali to je bilo nekoliko nedelja pošto je moj brat umro. Iskustvo se desilo nešto pre njegovog 45 rođendana. Znam da je bila subotnja noć i otišla sam u krevet kao i svako drugo veče. Počela sam da sanjam. Iznenada, san je počeo da bleđi i nešto je počelo da me gurka da se okrenem. Sve sam počela da osećam sasvim drugačije od sna.

Napola sam se okrenula i videla mog brata kako stoji predamnom. Izgledao je divno; oko njega je sijalo, i lice mu je bilo vrlo opuštano, mirno i smirujuće. Bio je savršeno zdrav i nosio je odeću koju je obukao samo jednom, nekih godinu dana pre nego što je

umro. Bila je to crna majca sa rol kragnom, bele farmerke i crno-bele patike. Kosa mu je bila kratka i imao je lepo doteranu bradicu. Ono što me je prenerazilo je da mi se dopala njegova odeća onog dana kada je obukao i mislila sam da izgleda jako lepo; ali mu nikada nisam ništa rekla. Naravno, nikad nisam ponovo pomislila na tu odeću. Zaista me je pogodilo da stoji predamnom noseći tu odeću.

Brat je počeo da mi govori, ali to je bilo telepatski. Govorio je direktno u moj um. Palo mi je u oči da je to mnogo efikasniji način komunikacije, i izgledao je vrlo prirodno.

'Pitali su me preko koga hoću da komuniciram' rekao je, 'i rekao sam da hoću da komuniciram kroz moju sestru. Žao mi je što je moja bolest uticala na tebe, ali to je bilo nešto što sam morao da uradim za sebe.'

Zaista nisam razumela šta je mislio tim saopštenjima, ali sam odgovorila da li mogu da pođem sa njim. Bila je to moja pretpostavka da ću putovati sa njim, ali brat mi je rekao da mi je 'ostalo još dosta da proživim', i da sam dužna prema sebi da se vratim i nastavim sa svojim životom. Očigledno treba da ispunim svrhu.

'Mada smo bili veoma povezani tokom života' rekao je, 'imamo da sledimo sasvim različite puteve. Treba da slediš svoj put. Ništa nisi mogla da učiniš da promeniš ono što mi se dogodilo, i ništa nisi mogla da uradiš drugačije. Ništa ne bi promenilo ishod.'

Iznenada sam postala svesna da sam u nekoj vrsti sobe, sve je bilo u sivim tonovima. Imala sam osećaj zidova ali nisam ih videla. Moj brat je pošao ka beloju mermernoju bisti na postolju, koja nije imala ni glavu ni ruke, samo torzo.

'Jedna stvar koju treba da razumeš o našim rođacima je, da oni samo nisu imali u sebi to da bi bili drugačiji nego što su bili kada sam bio bolestan. Pogledaj ovu bistu, nema ruke, ne bi očekivala od osobe bez ruku da svira klavir, ili uhvati loptu. Ista stvar je sa našim rođacima, i kako su se oni ponašali. Oni nisu imali u sebi to da bi bili drugačiji.'

Klimnula sam i pogledala statuu. Izgledalo mi je da njegove reči imaju smisla.

'Ako u svom srcu nosiš gorčinu i mržnju prema njima, završićeš samo trovanjem sopstvenog života,' nastavio je, 'moraš ih smatrati kao duše koje su duhovno hendikepirane.'

Onda, u tren oka, nisam više bila u 'prostoriji' sa mojim bratom. Lebdela sam u kosmosu usred ogromnog i prelepog polja

zvezda. To je bilo tako da apsolutno zaustavlja dah. Mogla sam da vidim planete kako sjaje i tiho kruže, i iznenada sam bila pogođena znanjem da univerzum uopšte nije haotičan, u stvari on je visoko sinhronizovano carstvo koje je bilo brižljivo stvoreno od strane inteligentnog kreatora punog ljubavi. To saznanje me dirnulo do srži moje duše.

Iznenada, počela je da me pogađa velika količina znanja. Dolazilo je veoma brzo, i moj um je počeo da apsorbuje sve što je imalo da se zna o nauci, muzici, istoriji umetnosti, fizici i matematici. Bila je to ogromna eksplozija znanja, i sve sam razumela uprkos velikoj brzini kojom je dolazilo. Nikad nisam bila dobra u matematici, posebno u osnovnoj školi, ali otkrila sam da sam u stanju da shvatim neke vrlo složene matematičke kalkulacije u tom drugom carstvu. Znala sam da te kalkulacije imaju neko univerzalno značenje. Sećam se da sam mislila da sve u životu i univerzumu ima potpuni smisao i da konačno imam odgovore za sve o čemu sam se ikada zapitala. Bilo je to jedno neverovatno osećanje beskrajnog znanja, neopisivo čudesno i zadivljujuće.

Iznenada sam bila ponovo nazad sa mojim bratom, i on mi je ponovo govorio. Imali smo dug razgovor o smislu mog života ali na žalost, ne sećam se ničeg što je moj brat rekao o svrsi mog života. Mislim da sam još uvek pokušavala da ga ubedim da mi dozvoli da ostanem, ali sve što mi je rekao bilo mi je prihvatljivo. Imala sam osećaj prihvatanja u vezi povratka mom životu.

Primitila sam da moj brat bleđi i njegov ton je postao užurban.

'Kada se vratiš, moraš da upamtiš da nema pogrešaka u životu. Nema greški. Novac, materijalna dobra i titule na poslu nisu važni. Jedino što je važno u životu su ljubav i znanje. Ništa drugo. To moraš da upamtiš.'

Zadnje što mi je rekao je da brinem o našoj majci.

Oči su mi odlepršale, i bila sam natrag na krevetu. Bilo je to prelepo svetlo nedeljno jutro i ja sam ga prespavala. Bilo je 11 sati pre podne. Živela sam u jednoj od malenih gradskih kuća u nizu, i ulice su bile prepune života. Sela sam na krevet i shvatila da su mi čula jako pojačana. Mogla sam da čujem sve napolju, od buke saobraćaja do cvrkuta ptica, ili guseničinog žvakanja lišća. Bilo je to gotovo čulno preopterećenje. Takođe sam imala neverovatnu energiju koja je strujala kroz mene da ne mogu da opišem. Bila je to samo čista energija, kao električna struja, ali nije bilo bolno.

Osećala sam se neverovatno i vrlo, vrlo ozdravljujuće. Znala sam da je moj brat dobro, i da je sve kako treba da bude.

Kasnije tog dana, izašla sam u vrt i bila pogođena kako je živopisno bilo sve cveće; boje su bile izuzetno jarke. Bilo je kao da vidim svet sasvim novim očima. Kada sam prošetala mojim krajem, bila sam dirnuta ljudima koji su prolazili, i osetila njihove duše. Shvatila sam da smo svi povezani, i to je bilo jako dirljivo.

Htela sam da zapišem sve što sam naučila u drugom carstvu - posebno sve znanje koje mi je bilo dato kada sam lebdela u kosmosu. Nažalost nisam mogla da se setim ničeg određeno, samo da sam jednom znala sve. Tužno, čudesna, lekovita energija koju sam imala je počela da bleedi sa svakim satom koji bi prošao dok nije nestala. Do danas čeznem da to ponovo osetim.

Da li ste imali osećaj harmonije ili jedinstva sa univerzumom? Osetila sam se sjedinjena, ili jedno sa svetom.

Tokom iskustva da li ste stekli informaciju o univerzalnoj povezanosti ili jedinstvu? Da. Pošto sam se probudila iz iskustva videla sam sve kao povezane i 'ujedinjene'.

Tokom iskustva da li ste stekli informaciju o postojanju Boga? Da. Kada sam videla kosmos bila sam pogođena njegovom lepotom, i znala sam da ga je stvorilo inteligentno biće puno ljubavi.

Da li ste stekli informacije kako da živimo naše živote? Da. Treba da smatramo da ljudi koji deluju sebično ili nas povređuju imaju 'duhovni izazov' u datom trenutku, i da ne reagujemo sa gorčinom ili mržnjom.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informaciju o životnim teškoćama, izazovima i mukama? Da. Brat mi je rekao da je njegova bolest bila nešto kroz šta je morao da prođe radi njegovog duhovnog razvoja.

Da li ste tokom iskustva stekli informaciju o ljubavi? Da. Brat mi je rekao da su najvažnije stvari u životu 'ljubav i znanje'

Kakve su se životne teškoće javile u vašem životu posle iskustva? Prilične promene. Izgubila sam biznis sa restoranom tokom recesije, i svu svoju ušteđevinu. Bankrotirala sam i razvela se, a onda otkrila da ne mogu da se vratim prethodnoj karijeri upravnika u banci. Morala sam da prihvatim niže plaćenu poziciju samo da bih sastavila kraj s krajem. Setila sam se onog što je moj brat rekao o tituli na radnom mestu i novcu, da nisu važni, i to me je držalo kroz neka vrlo teška vremena. Sada ta teška vremena vidim

kao iskustva učenja. Brat mi je rekao da nema grešaka, i to je bilo jako utešno za mene tokom moje 'propasti u životu'.

Ima li jedan ili više delova vašeg iskustva koji su posebno značajni ili važni za vas? Da, činjenica da su 'ljubav i znanje' jedine važne stvari u životu, i da nema grešaka.

Violette S. IBS

Opis iskustva:

U Avgustu 1976 god. razvela sam se po drugi put. Upravo sam ostavila četvorogodišnju ćerku kod mojih roditelja. Onda sam pošla da sipam gorivo. Krenula sam mojom bež Ford Fiestom, i onda odlučila da odem da pozdravim prijateljicu. Na putu do grada trebalo je da skrenem levo. To skretanje je bilo na ulazu u grad, i na oštrom nagibu za one koji su išli ka gradu. Nisam videla šta nailazi, i skrenula sam. Prekasno sam opazila da nailazi beli automobil koji je velikom silinom udario u moj auto. To me je okrenulo za 180 stepeni, i završila sam u zidu, blizu jednog električnog ormara. U trenutku kad sam pritisla kočnicu, kako nisam vezala pojas, pole-tela sam na gore. Udarila sam u upravljač stomakom i bradom. Kada se auto zaustavio, motor je još uvek radio. Htela sam da ugasim motor, ali sam otkrila da ne mogu da načinim taj pokret. Tada su naišla kola Crvenog krsta. Doktor je izašao sa stetoskopom da me pregleda.

Videla sam doktora i ljude koji su bili oko mene, ali već sam bila umrla. Čula sam da doktor govori 'Gotova je, ne osećam ništa.' Videla sam osvetljen tunel. Nisam imala težinu. Nisam videla sebe, ali sam znala da lebdim. Izgledalo mi je nužno da uđem u tunel. Nekoliko sekundi kasnije sam bila zaustavljena. Čula sam glas koji kaže, 'Ne, ne možemo da te zadržimo. Ti treba da iskusiš strašne i bolne trenutke. Treba da se vratiš dole (tvom telu). Ne možemo ništa da učinimo za tebe. To je tako.' Vikala sam: 'Ne, ja hoću da ostanem!' Ponovo mi je rečeno 'Ne, ne možeš da ostaneš.' Nastavila sam da odbijam da se vratim. Onda sam snažno poslata nazad jakim udarom između očiju. Kasnije sam saznala da se tu nalazi čakra.

Onda sam čula doktora kako govori, 'Vraća se.' Osetila sam sve moje prelome, i telo koje je bolelo. Bila sam živa i uplašena. Stigla je pomoć. Izvađena sam iz auta i to je bilo strašno. Sve se ostvarilo, iskusila sam teška vremena i mnogo propatila. Znam da postoji život posle smrti; to je cela moja priča.

Koje ste emocije imali tokom iskustva? Osećala sam se toliko dobro tamo gore da sam želela da ostanem. Nisu me primili.

Tokom iskustva, da li ste naišli na neku posebnu informaciju/svest o značenju zemaljskog života, ili o svrsi? Da. Znam da treba da prihvatim patnju i delam najbolje što mogu.

Ming-Yi H. IBS

Opis iskustva:

Pao sam tokom časa fizičkog vaspitanja u školi, kada me je gurnuo drugi učenik. Imao sam ogrebotine svud po telu i jako sam povredio levi lakat. Povrede su postepeno zaceljivale kako je prolazilo vreme. Jednog dana, majka me je pozvala na ručak; nisam bio oprezan i pao sam niz stepenice udarivši moj nezalečen lakat. Nisam osetio neku promenu osim bolova, sve dok nisam prihvatio činiju pirinča, tada sam, sa zujanjem u ušima, izgubio svest.

Osetio sam da sam usisan naviše, kroz zrak svetla. Video sam sebe kako stojim na oblacima okružen belom nejasnom maglom. Osetio sam se ugrejano. Kako sam bio zbunjen gde se nalazim, iznenada se tu pojavila jedna baka u dugoj belojoj odori. Gledajući njeno lice kroz misli, imala je oko 80 godina; međutim bila je puna energije, i uopšte nije izgledala staro. Obratila mi se rekavši: 'Ne boj se, više nećeš biti napušten, usamljen i u bolu. Nema više tih negativnih osećanja, već ispunjen potpunom ljubavlju.' Da, već sam se tako osećao. Onda mi je rekla da je sledim. Takođe me opomenula da se ne okrećem ako čujem glas da me zove. Onda sam je sledio; postala je viša nego pre. Bio sam pola njene visine. Osećao sam se kao dete dok sam je držao za ruku.

Ispred mene sam video ljude u belim odorama kako stoje i osmehuju mi se, odeća im je izgledala kao Gandalfova iz Gospodara prstenova. Polako sam išao ka njima i primetio na levoj strani da su to moji dedovi po ocu i majci. Nisam prepoznao ljude, muškarce i žene na desnoj strani. Nikad ih nisam sreo u životu. Oni su svi bili jako ljubazni i osmehivali mi se. Iznenada, osetio sam paniku, i čuo da neko zove, stalno ponavljajući moje ime. Gnjavilo me je; nestrpljivo sam se okrenuo pitajući se ko me zove.

Potom sam se sporo probudio. Pre nego što sam se potpuno osvestio, bio sam zbunjen šta to radim. Kasnije sam se setio da sam se onesvestio. Imao sam nekoliko sporednih događaja posle ovog iskustva. Moja majka je pokušavala da me probudi neprestano me pozivajući pre nego što sam se osvestio. Upitao sam mamu koliko je to trajalo; rekla je oko dva minuta. Međutim, ja sam to osećao kao sate.

Šta se još dogodilo što je obuhvaćeno vašim iskustvom:

Sadržaj u potpunosti nije bio u skladu sa verovanjima koje sam imao u vreme iskustva. Sa majčine strane su verovali u Budizam i Taoizam. Bili su čvrsti vernici u Bodisatvu (Budističko božanstvo). Sa očeve strane su ateisti, rekli su mi da je verovanje u Hrišćanstvo dosadno i glupost. Tako da sam bio veoma protiv zapadne religije, dok me IBS nije promenilo da posumnjam u ono što mi je rekla porodica.

Steven D. IBS

Opis iskustva:

Iz Jute za Teksas sam vozio kompanijin teretni kamion sa 18 točkova. Put sam započeo iz mog doma u Nevadi (biši sam trener lavova za MGM), prošao kroz Arizonu, gde sam preuzeo nekoliko mladunaca majmuna od mog prijatelja, da ih isporučim drugom prijatelju u Teksasu. Tako, usred noći, dok sam vozio zapadnim Teksasom, osetio sam 'prisustvo' na suvozačevom sedištu. Okrenuo sam se i pogledao. Tamo je sedela moja majka koja je izvršila samoubistvo 1981 god. Ona je gledala pravo ispred, kao da posmatra nešto pred nama, i bila je vrlo uznemirena. Za moju majku je to bilo veoma neobično ponašanje čak i dok je živela. Umesto da ja budem uplašen bio sam zabrinut za nju i pokušao sam da je umirim. 'Rekla' mi je da treba da nađem bolnicu i to brzo. Davala mi je usmerenja kako da stignem do tamo. Bolnica je bila na drugom kraju grada i podalje od autoputa. Takođe, na autoputu su izvođeni radovi. Ne sećam se puta do bolnice tako dobro osim da mi je govorila gde da skrenem. Hteo sam da je upoznam sa novinama iz mog života, ali ona je samo želela da se koncentrišem da stignem do bolnice.

Sledeće čega se sećam je da sedim u mom kamionu, upravo ispred bolnice, i pišem napomene ljudima iz hitne službe koga da kontaktiraju u vezi sa majmunima, i kako da kontaktiraju moju odraslu ćerku. Ni danas se ne sećam tačno šta sam napisao ali mislim da je bilo delova iz moje medicinske istorije. U tom trenutku, moja majka je rekla da je poslušam i da idem u sobu za hitne slučajeve. Pokušao sam da je uverim da ću otići čim zapišem napomene.

Sledeće sećanje je da prolazim kroz vrata sobe za hitne intervencije. Bilo je kao da sam u tunelu, a vrata sobe za hitne slučajeve se udaljavaju. Onda sam počeo da osećam umor i javila mi se misao da se vratim u kamion, da se malo odmorim pa da pokušam ponovo. Ali kako sam krenuo da se okrenem i vratim, osetio sam ruke kako me hvataju za ramena da me zadrže i usmere da krenem pravo kroz vrata sobe za hitne intervencije.

Sledeće čega se sećam je da pokušavam da ostanem uspravan, ali bilo je kao da se klizim nizbrdo, kao po šljunku. Kako sam pogledao gore, bilo je mračno, i bila su tri krsta. Čovekovo lice na krstu u sredini je imalo tračak svetlosti koji je osvetljavao lice, uglavnom oči, ali samo na osnovu lica mogao sam da zaključim da je surovo pretučen. Ali njegove oči - i danas me to dirne kada pomislim, osećam potpunu ljubav, samilost i brigu koju je imao za mene.

Ono što ću da opišem desilo se u mislima, ne u rečima. On me je upitao da li razumem. 'Šta da razumem?' pomislio sam. Onda sam 'video' stvari koje su se brzo menjale koje su bile momenti iz mog života, kompletno sa emocijama koje sam osetio u određenim trenucima moga života kao dete i sve do zrelog doba. Onda opet pitanje 'Da li razumeš?' Ponovo sam video brzu smenu događaja iz mog života. Mora da sam 'dobijao nešto' jer je sledeće pitanje bilo 'Kakva je tvoja ideja neba?' Pre nego što sam mogao da odgovorim, našao sam se 'u materici', lebdeći iznad planete i prisećao se 'ukusa' u mojim ustima. Nije bilo neprijatno, ali definitivno je bio 'ukus.'

Onda je došao osećaj kao da sam u utopiji sa kompletnim znanjem svega. Ako bih počeo da postavljam pitanje, imao bih odgovor pre nego što završim misao. Tada sam hteo da spoznam Isusa/Boga bolje i da mu se približim što više mogu. Misao je bila 'Ako slušaš Tomu, traži Tomu...'

Kada sam se probudio iz kome, rekao sam sestri, ako želi da zna odgovor o bilo čemu, da odmah pita, jer znanje brzo blede. Bilo je to kao san, kad se probudite sećate se svih detalja, a onda blede i sećate se samo osnovnog u iskustvu. Ali misao, 'Potraži Tomu (knjigu)' je bila živa. Tada sam znao da je bilo 12 apostola, ali njegov značaj, ili da postoji Tomino jevanđelje, tada mi nije bilo poznato.

Sledeće sećanje je da stojim u hodniku bolnice. Očekivao sam nekog da me 'pokupi', ali ljudi su prolazili pored mene, kao da gledaju 'kroz' mene. Pokušao sam da 'pitam' gde sam i onda sam primetio mog prijatelja Džona kako vozi mercedes njegove žene, što mu ona NIKAD ne bi dozvolila. On ga je odvezao na parking. Počeo sam da tražim moj 'kofer' ali nisam mogao da ga nađem. Pogledao sam gore i video kako Džon prolazi pored mene ka vratima lifta i ulazi u lift. Imao je tanjir prekriven staniolom, što je bio moj ručak za Dan zahvalnosti. Bolnica mu je javila da sam u sobi za kritičnu negu, ali ne i moje stanje. U to vreme bio sam u komi.

Moj put je trebao da se završi na farmi zmija, gde bih imao ručak za Dan zahvalnosti sa Džonom i njegovom porodicom kad isporučim mladunce majmuna.

Sledeće čega se sećam je da Džon izlazi iz lifta, očigledno 'potresen' i baca tanjir u smeće i odlazi. Onda sam ponovo potražio kofer. Ponovo sam pogledao i pomislio da odlazi sa kolima njegove žene. Onda sam odlazio na mnoga mesta. Posetio sam moje prijatelje iz srednje škole, i odlazio kod nekoliko prijatelja kući. Pokušao sam da zapamtim gde su bili kako bih mogao da ih nađem, čak i devojkicu sa kojom sam imao jednonedeljnu vezu, samo sam želeo da vidim gde se nalazi.

Kada sam pušten iz bolnice, proveo sam nekoliko dana na oporavku u Džonovoj kući. Oboje, Džon i njegova žena su bili šokirani kada sam opisao kako je vozio mercedes.

Ni jednog trenutka nisam video moje telo, niti sam video da neko radi oživljavanje ili defibrilaciju, ili kakve druge medicinske procedure na meni. I onako ne volim bolnice! Nikako nisam mogao da privučem ničiju pažnju i nisam mnogo pokušavao da to učinim, već sam samo posmatrao. Ni jednog trenutka se nisam osećao uplašeno. Sasvim suprotno, neverovatno osećaj neosuđivanja, ljubavi i mira se pružao od onoga koga sam osećao kao Isus/Bog na krstu, to neću nikada zaboraviti.

Mada, nemam strah od smrti sada, kada sam se vratio, ne žuri mi se da je ponovo iskusim!

Da li su vam se vratile scene iz vaše prošlosti? Moja prošlost je sevala predamnom, bez moje kontrole. Samo mnogo stvari i emocija kroz koje sam prošao. Ali čak i stvari na koje nisam ponosan, ili kojima bih želeo da se usprotivim, nisu predstavljene na 'osuđujuć' način, već kao 'iskustvo učenja'.

Da li ste tokom vašeg iskustva dobili informaciju o univerzalnoj povezanosti i jedinstvu? Da, mi smo svi deo svega... svi smo povezani... nije bilo određenog saopštenja... ali osećaj je da ste deo nečeg većeg.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli posebno znanje ili informaciju o vašoj svrsi? Da, Bog nas voli... i ne verujte organizovanim religijama! Moje iskustvo nije bilo osuđujuće već potpuna ljubav i razumevanje. Mada nisam nikad počinio zločin, imam nedostatke i odgovoran sam za moja dela. Ta dela nisu korišćena za 'osudu' već za učenje.

Da li ste stekli informaciju kako da živimo naše živote?

Da, odnosi sa drugima su važni.

Postoji li neki, ili više delova vašeg iskustva koji su posebno značajni i važni za vas? Znam da je Isus stvaran. Zahvaljujem mu se što mi je pokazao šta je, i šta čini za mene svakog dana. Samo želim da sam bio bolji. Stidim se šta su ljudi uradili od poruke ljubavi / pripadanja / razumevanja, zarad njihovih interesa vršenja kontrole. Poruka je da se odnosimo prema drugima sa samilošću, da ne povređujemo, da ne lažemo, i da ne sudimo. Znao sam u jednom trenutku razlog zašto ima tako mnogo patnje i zla, ali sam zaboravio.

Ima li još nešto što bi želeli da dodate vašem iskustvu?

Postoji još nešto u našem životu, ali bih tome prigovorio. Ne dozvolite da to bude nekakav izgovor za umanjenje značaja vašeg postojanja sada i ovde.

Bobby R. IBS

Opis iskustva:

Bilo mi je 4 godine. Kako se sećam, bilo je leto ili jesen. Imao sam teškoća u disanju, i uveče su me roditelji odveli u hitnu pomoć. To nije bilo neobično; išao sam u bolnicu prosečno bar jednom svake dve nedelje. Jednom prilikom, jasno se sećam da sam čuo doktora kako savetuje moje roditelje da prestanu da brinu o meni i puste da umrem, govoreći da nisam vredan negovanja zbog ekstremnosti moje astme, i da ću umreti do 9-te godine.

Kako god, ležao sam na stolu za ispitivanje, moji roditelji su bili levo od mene. Vrata sobe su bila zatvorena i imao sam jake bolove. Svaki udah sam osećao kao goruće rezanje koje mi kida pluća i grlo. Ne sećam se trenutka, prestao sam da dišem; samo, sav bol je prestao i našao sam se na prostranom mestu.

Vazduh, ako to mogu tako nazvati, je bio ispunjen nezemaljskim belim svetlom. Izgledalo je da se to mesto prostire u celu večnost. Sećam se bića od svetlosti, Boga, kako stoji kraj mene. Nazirao se iznad mene kao veliki stub snage, a opet zračio je samo toplinu i ljubav. Njegove prve reči koje mi je poslao su me šokirale, 'Bobi, žao mi je zbog bola koji će ti ovaj susret prouzrokovati. Kada sam stvorio Univerzum, postavio sam pravila i ograničenja. Svaki put kada dođeš ovde, to te promeni, jer si ovde po drugi put. Upamtićeš više nego što bi trebalo, i to će ti doneti više bola nego što možeš da zamisliš. Patićeš kako još niko u tvojoj porodici nikad nije, i ja to ne mogu da promenim.' Kako su te reči izgovorene, ako bi to tako mogli reći, video sam trenutke mog života i osetio ponos, ljubav, radost i tugu, kako se sve izliva u mene. Svaka slika je bila o meni, ali sa tačke gledišta bića koje stoji sa mnom i posmatra.

Sećam se da se razgovor odvijao u beskraj, ali u stvarnosti trajao je samo minut - dva najviše. Sećam se belog svetla koje je izgledalo da pulsira, i razumevanja da je to nekav Božiji produžetak. Ono je skladištilo sve trenutke iz života. Dozvoljavalo je smrtnicima da ih iskuse. Ako bih to nekako označio, nazvao bih to Knjigom sudbine koja sadrži sve što je bilo, jeste i biće.

Nekako sam osetio svetlo iz te stvari, i Bog se spojio da postane jedno sa mnom. Video sam moj život, svih 128 godina. Video

sam smrt moje majke, i sebe kako nisam u stanju da učinim ništa u vezi toga, jer sam se odselio. Video sam svoju sestru kako se bori sa depresijom i kako se pogoršava usled silovanja koje je doživela u njenim srednjim dvadesetim. Video sam da mi je otac umro nekoliko godina posle majke. Video sam dom koji ću sagraditi za svoju porodicu u mestu na drugom kraju zemlje. Taj dom je bio daleko od moje kuće. Takođe sam video poslednje trenutke mog smrtnog života. Bio sam u krevetu, ne znam gde, moja deca i unuci su bili tu sa mnom. Sećam se da sam mislio 'Konačno je obavljeno.' Sećam se da sam osetio užasan talas tuge kako me razdire, kad sam pomislio na svoju ćerku, koja je umrla pre mene, i onda se sećam da sam mislio na svoju ženu. (Imajte na umu da mi je bilo 4 godine dok sam osećao životna iskustva jednog 128 godina starog čoveka). Setio sam se noći kada smo se venčali, soba je bila slabo osvetljena, ona je stajala ispred mene i skidala odeću. Sećam se da sam video sivu pletenicu u njenoj kosi, i onda, sećajući se tog trenutka, shvatio da sam u tom trenutku bio ponovo rođen i sve je imalo smisla. Onda sam shvatio da ću biti u stanju da vidim nju i svoju ćerku ponovo, i predao se smrti konačno.

To nije bio kraj, jer su mi bile pokazane konsekvence mog života, hiljade ljudi sa kojima sam uzajamno delovao i osetio šta su oni osećali za mene, video njihov život i kako sam uticao na njih. Zatim sam video konsekvence mog života i uticaj mog delanja. Video sam ljude kako čitaju moje knjige, uče decu lekcijama kojima sam ih ja naučio.

Sećam se kako sam se probudio zbunjen, i pokušavao da se nosim sa svim. Dugo vremena posle toga pokušavao sam da se izborim sa tim što sam video, svaki put kad bi se moja majka razbolela pitao sam se da li je to trenutak kada će umreti. Uvek sam se trudio da budem jak, i vremenom počeo da krivim sebe za smrt moje majke koja će doći, i silovanje sestre. Nisam mogao da se nosim sa stvarima koje sam iskusio, i trebalo je da prođe skoro 29 godina pre nego što sam prestao da krivim sebe i da prihvatim da ja nemam nikakve veze sa tim stvarima.

U vreme kada ovo pišem, moja sestra je silovana pre godinu dana, zatrudnela je i imala abortus. Moja majka ima Alchajmera u 7-om stadijumu demencije, i ne očekuje se da poživi duže od godinu dana. Ušla je u poslednji stadijum istovremeno kada sam potpisao za 'Poučavajte Ameriku', i završio na drugom kraju zemlje. Moj otac se priprema za smrt moje majke i radi na nalaženju svog

večnog doma pre nego što dođe red i na njega da umre. U vezi sa mnom, ja predajem već 14 godina, i radio sam sa blizu 10.000 dece. Takođe sam počeo da pišem knjigu i povremeno članke. Živim na drugom kraju zemlje i počeo sam da razmišljam o izlascima sa devojkama.

Da li je vreme izgledalo da se ubrzalo ili usporilo? Sve je izgledalo kao da se dešava odjednom; ili da je vreme stalo, ili izgubilo značenje. Za vreme od minut ili dva, iskusio sam 128 godina života, a potom hiljade godina života drugih ljudi.

Molimo uporedite vaše viđenje tokom iskustva sa vašim svakodnevnim viđenjem koje ste imali neposredno pre iskustva. Rođen sam potpuno slep, i kada sam imao 4 godine mogao sam da vidim oko 30 santimetara ispred sebe a sve dalje je bilo nejasno, tokom iskustva, sve sam mogao jasno da vidim.

Da li vam je iznenada izgledalo da sve razumete? Sve o univerzumu. Video sam niti koje sve spajaju, i primetio obrasce o kojima nisam ni razmišljao.

Da li je vaše iskustvo sadržalo elemente koji su u skladu sa vašim zemaljskim verovanjima? Video sam Boga. Bog nije mario da li se molim ili idem u crkvu. Bog je samo želeo međusobnu povezanost, i želeo je da budem srećan i da spoznam ljubav.

Da li ste imali promene u vašim vrednostima i verovanjima zbog vašeg iskustva? Da. Osećam se više usklađenim sa postojanjem, i ne fokusiram se tako mnogo na ono što radim, već šta će biti konsekvence. Nagnalo me je da preduzmem dug pogled koji traje hiljadu godina.

Da li vam se čini da ste sreli mistično biće ili prisustvo, ili čuli nedefinisan glas? Susreo sam se sa određenim bićem, ili glasom jasno mističnog ili nezemaljskog porekla. Humanoidni oblik čistog, belog svetla. Onog momenta kad sam ga video znao sam da je to Bog.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informaciju o sveopštoj povezanosti ili jedinstvu? Da. Iskusio sam povezanost sa svim stvarima simultano, i video aspekte Božijeg dizajna.

Tokom iskustva, da li ste stekli posebno znanje ili informaciju o vašoj svrsi? Da. Video sam šta čovečanstvo postaje, i moj udeo u pomaganju da se to desi. Reći ću samo da nećemo izumreti, ni ubiti, ili uništiti sebe. To me još uvek prepada i ispunjava

radošću, ljubavlju i zadovoljstvom. Kao vrsta mi još nismo spremni za to saznanje i poneću ga u grob.

Da li verujete u život posle smrti posle vašeg iskustva? Nekakav život posle smrti definitivno postoji. Da, sećam se da sam znao da to nije kraj života, samo veći korak; ali šta to znači ne mogu reći, niti zaista mogu početi da razumem.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informacije o životnim teškoćama, izazovima i mukama? Da. Kad mi je bilo 4 godine video sam da umiru svi koje sam voleo i za koje sam brinuo, i onda sam video, uprkos tom bolu, da to neće biti kraj svega, samo deo veće celine. Trebalo je skoro 30 godina dok nisam mogao da se suočim sa tim, i da ne krivim sebe za stvari koje sam video da će se desiti.

Tokom iskustva da li ste dobili informaciju o ljubavi? Da. Sećam se da Bog želi da budemo srećni i da nas ne osuđuje. Sećam se da mi je ljubav dala snagu da istrajem i da rastem.

Koje su životne promene nastale u vašem životu posle vašeg iskustva? Velike promene u mom životu. Pre sam obično bio razapet u pokušavanju da doživim sve što mogu pre sledećeg odlaska u bolnicu, posle iskustva sam bio prestravljen doživljavanjem životnih iskustava koja su nekako vodila ka ostvarenju događaja koje sam video. Naučio sam sve što sam mogao nadajući se da sprečim te stvari, samo da bih došao do toga da vidim da u potpunosti ne uspevam, razmatrao bi da li je život vredno živeti i počeo da pokušavam da nađem saradnju sa Bogom.

Ima li neki ili više delova vašeg iskustva koji su posebno značajni i važni za vas? Viđenje konsekvenci mog života jedina je stvar koja me sprečila da izvršim samoubistvo kada sam shvatio koliko bola sam iskusio znajući da će to proći. Kada sam prestao da se borim protiv onoga što sam video, počeo sam više da se fokusiram na življenje mog života, i osećao sam se spokojnije nego pre.

Šta verujete o stvarnosti vašeg iskustva sada? Iskustvo je bilo definitivno stvarno. Za 20 godina ja sam prošao od mržnje prema Bogu, do pokušavanja da se potčinim uslovima njegove kreacije. Pošto sam učinio sve što sam mogao da odbacim ono što sam video, i doživeo potpuni neuspeh, odlučio sam da nađem radost u mom životu, i da se fokusiram na dobro, uživajući u svakom momentu, ili bar pokušavajući to.

Da li se u nekom trenutku u vašem životu desilo nešto što je bilo u iskustvu? Da. Sve što sam video do ovog momenta se desilo, pokušao sam svim srcem i dušom da sprečim te stvari, ali nije vredelo.

Karen M. IBS

Opis iskustva:

Puklo mi je slepo crevo. Upkos tome što me je pregledalo nekoliko doktora, iz nekog razloga nisu bili u stanju da postavе dijagnozu. Kada je moja majka shvatila da umirem, uvela me je još jednom u salu za hitne intervencije i zahtevala da utvrde šta nije u redu sa mnom. Imale smo sreću da je doktor, koji je bio dežuran te noći, bio iz Indije, i on je MENE pitao šta nije u redu. Rekla sam mu da je to moje slepo crevo. Rekla sam to svim doktorima koji su me pregledali, ali on je bio prvi koji me je saslušao i poverovao mi. Bilo je pripremljeno da izvrše jednu istražnu operaciju na meni. Ali kada je doktor razgovarao sa mnom, odlučio je da umesto toga uradi operaciju slepog creva. Ta operacija je obavljena dosta kasno, nedeljama posle pucanja slepog creva. Nastupila je gangrena i telo mi je bilo u haosu. Iskrvarila sam i umrla. Srce mi je stalo na operacionom stolu.

Zadnje čega se sećam, pre nego što sam zaspala pod opštom anestezijom, je bila anesteziolog koja je tražila da brojim u nazad od 10. Rekla sam joj kako lepo izgleda, a onda pomislila u sebi 'Kada samo ne bi stavljala plavu senku za oči. Ni malo ne pomaže njenom izgledu.' Čula sam nju i sve ostale kako se cerekaju u tom zadnjem trenu kad sam zaspala. Sećam se da sam se osećala osramoćeno što sam to izgovorila naglas.

Sledeće čega se sećam je kako izlazim iz mog tela. Plovila sam ka tavanici operacione sale prema svetlu. U tom trenutku to je bilo samo svetlo operacione sale. Pogledala sam dole i videla moje telo okruženo sa mnogo ljudi. Nisam osećala nikakvu privrženost prema mom telu, ni žaljenje što ga napuštam. Bila sam vrlo slabo zainteresovana za sve ono što oni rade. Odlučila sam da to stvarno nije moja briga. Osećala sam se tako lako i slobodno: slobodna od bola iz proteklih nekoliko nedelja, i slobodna od bola od mog dotadašnjeg života. Osećala sam da nema ničeg posebno važnog što bi me zadržalo da ne odem, posebno jer moje telo nije bilo ništa drugo do izvor bola. Osećala sam se više nego spremna da krenem.

Nastavila sam da lebdim navije, i izvan bolnice. Videla sam grad i sve ljude koji su išli svojim poslom. Što sam bila više, ljudi i mesta su bili sve manji i manji, dok nisam videla samu Zemlju kako postaje sve manja i manja. Počela sam da osećam i uviđam potpunu povezanost sa svima, svakim stvorenjem, svakom biljkom, svakom stenom - svime. Mogla sam da vidim kako smo svi povezani, deo jedni drugih, i deo Boga. Osetila sam tako mnogo ljubavi. Osetila sam radost koja je neopisiva. Zaista nemam reči da opišem kako potpuno radosno, savršeno, celovito, i deo svega, sam se osećala i znala. Pre smrti dovodila sam sve u pitanje. Ovde, znala sam sve i više nije bilo pitanja.

U jednom momentu sam uletela u oblake i odlučila da tu malo zastanem. Ne znam zašto sam to učinila i zaista to nije važno, pretpostavljam da sam se zaustavila iz čistog uživanja. Sećam se da sam postajala sve manja i manja dok nisam postala deo oblaka, postala sam kap vode, a onda manja i od toga. Nastavila sam da se smanjujem dok nisam bila kao atom, pretpostavljam. Mogla sam da vidim svaku česticu oblaka, i kako mi izgledamo na svom najsićušnijem nivou. Bilo je prelepo; mi smo predivni. Vrlo brzo sam izgubila osećaj mog tela. Jednostavno sam bila ništa i sve istovremeno. Na kraju sam napustila oblak, i dalje bez osećaja 'tela'. Ja sam bila Ja. Bila sam čista energija, čisto lepa i celovita. Bila sam čista ljubav a opet, još uvek sam bila 'ja'.

Vrlo brzo posle toga napustila sam Zemlju i pošla ka svetlu. Bila sam deo tog svetla. Tamo sam mogla ostati zauvek, i možda i jesam, jer vreme više nije postojalo.

Onda sam postala svesna tri 'Bića'. Bila su od zlatnog svetla i prelepa. Mi smo bili jedno, opet nekako odvojeni. Povremeno su imala oblik, a povremeno su bila samo zadivljujuće zlatno svetlo. Nekako su mi bila poznata, ali ne iz života koji sam upravo napustila. Rekli su da sam njihova voljena ćerka i da treba da načinim izbor. Mogu da pođem sa njima i boravim zauvek u svetlu. Ili, mogu da se vratim da budem Margaretina ćerka. Nisam razumela zašto misle da bih želela da se vratim nazad. Bilo mi je tako lepo da ostanem sa njima. Rekli su mi da moje lekcije još nisu gotove, i da još mnogo treba da naučim, i mnogo da poučim druge. Rekli su mi da sam potrebna. Rekli su mi da su uvek uz mene i da moram da upamtim da nisam sama.

Niko od nas nikada nije sam, bez obzira koliko se mi tako možemo povremeno da osećamo. Život je lep, čak i kad ne znamo nizašta drugo do za bol.

Moj izbor se sveo na ljubav i odgovornost koju imamo jedni za druge. Tako sam izabrala, vrlo nevoljno, da se vratim.

Povratak u moje telo nije bio lak kao njegovo napuštanje. Probudila sam se povraćajući u sobi za oporavak, i osetila neverovatan bol, i fizički i emocionalno. (Nekako me zaboli stomak kad samo pomislim na to sada). Povremeno se pitam da li sam načinila pravi izbor, i da li sam na bilo koji način uspela da naučim ili poučim nekog drugog bilo šta o ljubavi.

Da li vaše iskustvo ima elemente u skladu sa vašim ovozemaljskim verovanjima? Sadržaj i jeste, i nije u skladu sa verovanjima koja sam imala tokom života. Mislila sam da će nebo biti drugačije. Uvek sam zamišljala magično kraljevstvo više zemaljske prirode. Mislila sam da će moja baka, ili neko ko je umro pre mene, ili da će Isus doći po mene i odvesti me sa Njim, i da će me on pozdraviti. Verovala sam da ću videti Isusa, a to se nije dogodilo, verovatno jer je Bog jedan, i samo je poznat po mnogim imenima. Mislila sam da ću ostati kao moje 'nebesko telo', i da ću i dalje izgledati kao 'ja' koju znam. Bilo je veoma različito od svega što sam uvek zamišljala da će biti. Mislila sam da će biti milijarde anđela koji pevaju u horu. Bilo je muzike, ali ne onakve kakvu mi znamo. Bila je deo svega.

Da li ste imali promenu vrednosti i verovanja zbog vašeg iskustva? Da, znam da Bog postoji, i da su ljubav i dobrota sve što je zaista važno.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informaciju o univerzalnoj povezanosti ili jedinstvu? Da, postala sam jedno sa svime, i znala, osećala, i videla kako smo povezani. Kako sam napuštala zemlju mogla sam, u početku, da vidim veze kao strukove svetla, a onda nisam mogla da vidim te veze, ali one su postojale.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli posebno znanje ili informaciju o vašoj svrsi? Da, moja svrha je da učim i da poučavam druge, ali za druge to može biti nešto drugo. Nisam sigurna da je to 'posebno znanje' ili ne, ali to je moja 'posebna' svrha u ovom životu. Sada sam uglavnom u fazi učenja, mada verujem da je Bog doveo moje najbolje prijatelje u moj život radi nas, da bi smo učili šta je istinska ljubav, jedni od drugih. Moja deca su me naučila tako mnogo o ljubavi i svim njenim izazovima. Za mene ljubav nije laka

stvar, jer je moja priroda okrenuta sebi. S druge strane, volim svim srcem i dušom. Moram više da poradim na tome da volim ono što mi 'nije milo'. To uključuje učenje da volim 'nesimpatične' aspekte mene same. Nisam sigurna da li je to odgovor na vaše pitanje. Verujem da svi imamo posebnu svrhu.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informaciju o smislu života? Da. Da učim i da poučavam. Ljubav je smisao i svrha.

Da li ste stekli informacije kako da živimo naše živote? Da. Opraštati i primati oprostaj. Pustite da ljubav donosi vaše odluke, i budite na usluzi drugima na bilo koji način koji možete: veliki ili mali.

Koje životne promene su nastale u vašem životu posle vašeg iskustva? Velike promene u mom životu, delimično sam već odgovorila na to pitanje. Počela sam da brinem o ljudima više nego pre. Takođe sam počela da brinem o Zemlji i koliko vodimo računa o njoj - ili ne vodimo, kakav je slučaj danas.

BJ. K. IBS

Opis iskustva:

Srušio sam se od toplotnog udara dok sam sipao gorivo u moj pikap. Jednog minuta sam prao vetrobransko staklo a sledećeg sam bio na zemlji gledajući gore ka mojoj ženi i radniku na pumpnoj stanici. Oni su me stavili u vozilo i odjurili do mesnog medicinskog centra udaljenog kilometar i po. Sećam se da nisam bio u stanju da se pomeram i da sam mislio kako je tužno što ću umreti tako daleko od mog doma u Vajomingu. Kad smo stigli, izašla je osoba iz sobe za hitne intervencije na parking, videla me skljokanog u vozilu, i pritrčala da pomogne. Ona je otvorila vrata, i delimično sam ispao napolje dok me nije zgrabila. Držala me je dok medicinska sestra sa kolicima nije došla da me preuzme. Sećam se da sam imao osećaj da umirem dok su me na kolicima unosili u bolnicu.

Bilo je to snažno i duboko umirujuće. Najbliže kako bih to mogao opisati je kao kad neko hoda kroz dugu, staru kuću gaseći svetla u svakoj sobi, jedno za drugim. To se moj sistem gasio. Bilo je tako umirujuće. Nejasno se sećam da su me stavili na ležaj na ICU, i da su uradili neke brze testove na MRI. Odvezli su me nazad u ICU sobu (tako mi je rečeno; ne sećam se toga).

Svet se izgubio i ja sam bio negde. Bilo je tamno i mirno. Nekako, znao sam da nisam nigde otišao; da sam još na istom mestu ali u drugom njegovom delu. Taj novi svet je isti svet koji znamo ali samo u drugačijem obliku. Sećam se tog neverovatnog osećaja ljubavi, prihvatanja, opraštanja. To je potpuno prožimalo celo moje biće. Ja sam alkoholičar rekovalescent, i u tom trenutku sam shvatio da sam pio kako bih došao do tog osećanja koje sam sada imao. Takođe se sećam osećaja ogromnog prostranstva, nezamislivog prostora svuda oko mene. Ali takođe sam osetio da je u isto vreme mali i prislan. Takođe sam osetio da tu nema vremena a opet, tu je sve vreme takođe.

Ne sećam se ni jednog drugog bića izuzev na udaljenosti u senkama okruženja. To nije bilo važno, oni su samo tiho posmatrali. Onda je ispred mene lebdelo veliko lice. Imao sam osećaj ogromnosti koji je neopisiv. Bilo je ogromno, i prisno u isto vreme.

Takođe sam znao da je to jedan oblik 'boga', nešto što ja mogu da razumem. Mislim da smo ćaskali. Taj deo je nejasan. Onda mi je predstavljena mogućnost izbora. Mogao sam zauvek da ostanem u tom večnom blaženstvu, ili da se vratim i završim ono što nisam uradio, jer se još nije očekivalo da budem tu. Sva komunikacija tokom tog perioda je bila neverbalna, kao neki vid telepatije, samo dublje, jer sam takođe bio okružen emocijama. Pitao sam Biće šta želi da učinim. Iz nekog razloga, to je bilo uglavnom veliko lice odraslog muškarca sa crnom bradom. Tada nisam mnogo razmišljao o tome ali to je bio takav stereotip da sam posle svega sumnjao u moje iskustvo, jer je bilo tako šuplje.

U svakom slučaju, on je zračio neizmernim osećajem ljubavi i veselosti. Znao sam, izvan svake sumnje, da je izbor da se vratim na meni i da, ako odlučim da ostanem, neće biti optužbi, samo bezuslovna ljubav. Osećaj bezuslovne ljubavi je bio jak tokom iskustva. Osetio sam da je moj zadatak da se vratim, treba samo da budem što bolji mogu, i da pomognem drugima kako prilike budu nailazile. NISAM HTEO da odem, ali odbacio sam svoju volju i okrenuo se da pođem dole, mračnim prolazom koji je vodio negde.

Naročito se sećam jedne stvari na kraju. Stao sam, okrenuo se i rekao mu: 'Bolje da pripremiš neka prokleta čuda da bi učinio ovo vrednim utrošenog truda.' Zadnje čega se sećam je bio smeh i humor pun ljubavi.

Probudio sam se i odmah bio napadnut najužasnijim piskavim alarmom koji sam ikada čuo. Seo sam na postelju sa žicama i crevima nakačenim na svaki deo i otvor mog tela. Doktor i sestra su dotrčali do mog odeljka, i klizali se pri zaustavljanju. Bilo je to kao kad, u crtaću ptice trkačice, kojot pokušava da se zaustavi a nastavlja da se kliza unapred. U stvari, nije se tako desilo ali sam imao takav utisak. Sestra je prišla sa moje leve strane i počela da lupka po mašini pored mene. Očigledno aparat je pokazao ravnu liniju dok su oni bili van prostorije i pretpostavila je da je prestao da radi, budući da sam ja sedeo i gledao naokolo. Kasnije sam shvatio da je to bio EKG aparat koji je zabeležio da mi srce nije kucalo nekoliko sekundi. Začudo, bio sam 100% oporavljen, kao nov. Otpustili su me jedan sat kasnije i otišao sam u hotel da prenoćim.

Kako je prošlo 8 godina od događaja, prepustio sam ga za boravu. Počeo sam da sumnjam u njega i smatrao ga za jednu prejaku maštariju tokom mučnog iskustva. Ali, čitajući sve ove IBS priče padaju mi u oči neke stalne sličnosti: istaknut osećaj pre-

plavljujućeg osećanja ljubavi i prihvaćenosti tokom događaja, koje je izgleda svako naveo bez obzira na druge stvari. Voleo bih da sam sa većim uverenjem u pogledu mog iskustva, ali moj nedostatak vere izgleda da se nastavlja i preči mi se na putu.

I poslednja stvar; imao sam veliku fizičku promenu posle događaja. Očigledno, kada sam bio primljen u bolnicu bio sam pred vratima smrti i odškrinuo ih. A kada sam se 'probudio' osećao sam se fantastično. Moja čula mirisa i ukusa su se neverovatno promenila. Decenijama sam hronično pio i pušio ručno motane cigare po pola kilograma. Moji čulni osećaji su bili davno izgoreli. Ali sada sam mogao da osetim mirise svuda oko sebe, takođe sam mogao da ih razlikujem. Moje čulo ukusa je bilo tako dobro da sam morao da promenim ishranu i pređem na svežu hranu, jer sam mogao da osetim hemijske dodatke u gotovoj hrani. Mogao sam da osetim i namirišem hlor u gradskoj vodi, tako da je nisam pio. Promenio sam se od mrtvih usta i nosa u superosetljivog, odmah kako sam izašao iz bonice.

Onda se setim moje zadnje pritužbe 'Bogu' da mi pruži dokaz u obliku čuda. Eto, takav kakav je, vredi li moj IBS u nešto malo široj slici. I dalje se pitam da li je bio stvaran ili se moj umirući mozak našalio po poslednji put na moj račun. Ovaj život proživljavam dan za dan. Ne znam kada ću ponovo umreti, može biti sledećeg trena ili za više godina. Zaista nemam drugo do da zaista živim svaki dan kao da mi je poslednji. Većinu dana sam agnostik, jer znam vlastitu sposobnost samoobmane. Ovu priču nikom ne govorim, suviše je neverovatna. Znaju moja žena i ćerka, ali samo sam, tokom vremena, još par izabраниh pojedinaca upoznao sa tim. Ne želim da je ispričam i podelim, ali iz nekog razloga osećam da je potrebno da je iznesem ovde. Već godinama nisam je nikome ispričao. Uprkos tome, nadam se da svi imate dobar život, i ako svi podelimo zajedničko iskustvo, sastaćemo se i obići zbog toga.

Tokom iskustva, da li ste dobili informaciju o smislu života? Da. Voleti druge. Dati sebe drugima. To je bilo vrlo jako. Zato sam izabrao da se vratim nazad.

Bobbie K. IBS

Opis iskustva:

Kada sam se udavila osetila sam najgrozniju bol u trajanju od, naizgled, jedne sekunde. Onda mi je postalo prirodno da dišem vodu. Vrlo jasno se sećam svojih misli, jer sam pomislila da sam postala sirena. Moje telo je leluvalo u vodi, kao da sam imala rep koji se pomerao gore dole, kao kod sirene ili delfina. Takođe se sećam da sam donela odluku da držim oči otvorene. Želela sam da vidim gde idem dok me je svetlo pozivalo da ga sledim.

Nedugo zatim počela sam da ubrzavam. Kretala sam se tako brzo da moje telo nije moglo da ide u korak sa mnom. Osećala sam se blaženo slobodna i ushićena. Ušla sam u tunnel sa sjajnim svetlom na njegovom kraju. Onda sam postala deo tog Svetla. Nikog nisam videla ali sam znala da sam u prisustvu Boga.

Sa druge strane života bila sam obavijena toplinom i ljubavlju kakvu nikad pre nisam osetila. Osetila sam se sigurnom, slobodnom i neograničenom. Mada se ne sećam nikakvih vizuelnih slika, znala sam da sam kod kuće. Bila sam potpuno podržana u svemu što bih mogla da poželim da uradim. Bila sam deo Univerzuma; bila sam deo sunca; i bila sam deo Boga! Imala sam osećaj potpune sigurnosti, i bila sam ekstatično srećna. Nisam imala svest da sam dete, ni da imam nekakav oblik, ali znala sam ko sam. Znala sam da sam deo svega, ali sam takođe imala osećaj individualnog identiteta. Bila sam ispunjena ljubavlju i radošću.

Onda sam čula neke glasove u daljini kako dozivaju moje ime. Moja majka je plakala i govorila mi da dišem. Znala sam da treba da se vratim nazad, i odlučila sam da to učinim uprkos tome što sam gledala ka svetlu i molila da ostanem. Iznenanda osetila sam mučan bol. Ljudi su me udarali po leđima pokušavajući da me nateraju da dišem. Udisala sam vazduh u pluća, i to je bolelo jednako kao i udisanje vode kada sam se udavila. Bila sam ljuta zbog bola, bila sam ljuta što sam morala ponovo da se 'rodim'! To je bolelo! I danas, kada mi masiraju leđa, ta ljutnja se pokreće iz mojih ćelijskih memorija.

Bila sam oživljena ubrzo posle davljenja, ali ništa više nije bilo isto. Desilo mi se nešto što nisam mogla da stavim u reči. Bilo je to

'znanje' koje je postavljalo izazov mojim mislima i verovanjima do kraja mog života. Imam slabo sećanje na davljenje, ali ono što se desilo posle toga je odredilo moje znanje ili iskustvo kao deteta. U svom srcu sam nosila slike i osećaje za koje sam znala da nemaju ništa sa mojim fizičkim iskustvom.

Počela sam da radim duge meditacije na tamnim mestima. Živela sam u Mađarskoj, gde mnogi stanovi imaju unutrašnja i spoljašnja vrata sa prostorom od oko 60cm između njih. Sedela bi u tom prostoru u potpunoj tišini sa svojom lutkom. Osećala sam mir dok sam žudela za poznatim spokojem iz mog iskustva.

Drugo mesto gde sam provodila vreme je bilo ispred trodelnog ogledala. Nakrenula bih ogledala pod pravim uglom, mogla bih da vidim umnožen svoj lik ili jedan kraj za mene, tačka. Instinktivno sam znala da ga nema. Postala sam opsednuta beskrajem.

Moja opsednutost beskonačnošću nije se završavala pred ogledalom. Kada sam pošla u školu tražila sam od oca da me uči da množim. Umesto dva puta dva, moji su brojevi bili milioni i milijarde. On je smatrao da je to čudan zahtev, ali sam ga uveravala da želim da ga učinim ponosnim kad dobijem najbolje ocene u razredu.

Mada sam živela u komunističkoj zemlji išla sam u crkvu i imala nedeljne časove religioznog obrazovanja. Sveštenik je dolazio u našu školu, ili bi ponekad mi išli u kapelu. Volela sam te sastanke jer nam je sveštenik čitao očaravajuće priče. Njegova nastava je bila više duhovna nego religiozna. Nisam se mogla zasititi.

Sveštenici su bili članovi naše zajednice i provodili smo mnogo vremena sa njima. Tražila sam odgovore od mladog sveštenika na mnoga pitanja. Pitala sam stvari kao: 'koliko je kofa potrebno da se isprazne okeani', ili 'koliko stepenika treba da se popnem uz Jakobovu lestvicu da bih stigla do neba.' On bi za uzvrat pitao koliko bi mi trebalo da odgonetnem misteriju Svetog Trojstva. Odgovorila sam da taj odgovor već znam. Znam jer sam 'iskusila' odgovor. Više se ne sećam kako sam saznala, ali to znanje je postalo moja istina. Znala sam da sam vrlo moćno biće, da sam deo Boga, i da moj Duh nikada neće umreti. Ja sam Duh u ljudskoj inkarnaciji.

Crkva je bila upravo iza mog doma i na putu do kuće moje bake. Svakog dana sam ulazila u nju, zbog mise, blagoslova, ili samo da meditiram. Volela sam miris tamjana, svetlost sveća, i osećanje mira kada bi sela na klupu kraj kovčega u kom su bile mošti sveca. Tu sam se osećala sigurno. Drugo mesto koje mi je

pružalo mir je bilo groblje. Igrala sam se tamo skoro svakog dana, posećujući grobove mog ujaka, tetke i rođaka. Razgovarala bih sa njima. Grobari su me dobro poznavali i zabavljala su ih moja brojna pitanja i shvatanja.

Živela sam veliki deo mog života u svojoj glavi, i stvorila vlastite snove. Smislila sam kako da kreiram svoj život. Sve do danas, osećam se bar delimično odgovornom za Mađarsku revoluciju. Očajnički sam želela da dođem u Ameriku, i uložila sam mnogo žudnje i energije u taj san.

Na univerzitetu, studirala sam Engleski i filozofiju. Otkrila sam da me filozofija veoma uznemirila, jer je tražila da dovedem u pitanje sve što je konačno imalo smila za mene. Takođe sam ponovo preispitala 'znanje' koje je bilo duboko u meni. Nisam shvatala šta je to bilo, jer u to vreme, nije se govorilo ni pisalo o onome što se meni dogodilo. Svesno sam to potiskivala, ali to je nastavilo da se prikrada u moj život. Na primer, moj diplomski rad, koji sam napisala iz Engleskog, se zvao: 'Presek Vremena i Beskonačnosti'.

Bilo mi je skoro 30 godina kada sam shvatila da sam imala iskustvo blisko smrti. To je bila tajna koju sam nosila u sebi i koja je bila tajna i za mene samu. Onda, jednog dana, gledala sam neki TV program o IBS-u. Počela sam da gutam knjige o toj temi. Iznenada je sve imalo smisla. Razumela sam zašto sam opažala život na tako drugačiji način.

Kada sam shvatila da sam bila 'mrtva', znala sam da mogu da pomognem da odagnam strah drugima koji su se suočavali sa izazovom prelaska. Više godina sam bila volonter u bolnici, pomažući ljudima da se nose sa njihovim najvećim strahom. Spojila sam molitve, čitanja i muziku za koje sam mislila da će olakšati proces onima koji su bili pred prelaskom.

Da li ste videli nezemaljsko svetlo? Da, toplina i svetlost su me pokrili kao pokrivač. U srcu sam čula poruku: 'Drago moje dete' govorila je 'čuvam te i blagosiljam. Ti si svetionik, moja sjajna zvezda. Ispunjena mojim Svetlom. To si ti.'

Koje ste emocije osetili tokom iskustva? Širom otvorenih očiju videla sam Svetlost. Moje biće je bilo ispunjeno čistim zadovoljstvom. Pomislila sam: 'Gde sam? Kakvo je ovo mesto? Tako je svetlo! Tako svetlo!' Rastopila sam se u toplom zagrljaju. Nisam osećala strah, čak ni trag žaljenja, tuge, osude ili bola. Postojala je samo ljubav; Ništa sem ljubavi. Bila je to topla ljubav, neodoljiva ljubav, draga ljubav, koja se širi, obgrljava, prihvata, neguje, i široko

raširenih ruku VELIKI ZAGRLJAJ LJUBAVI! Moja BIT se raširila. Znala sam da sam u Božijem prisustvu. Udisala sam Njegovu ljubav u moju savršenu dušu. 'Volim te i uvek sam uz tebe.' Čula sam Božiju poruku glasno i jasno. A onda se završilo. Osetila sam suze.

Da li ste imali promenu vaših vrednosti i verovanja zbog iskustva? Da, Verujem da je Bog bezuslovna ljubav, i ne mogu da prihvatim većinu religija.

Tokom vašeg iskustva da li ste dobili informacije o smislu života? Da, rečeno mi je da treba da se vratim nazad, i shvatila sam da sam deo Boga.

Ima li nekih drugih pitanja koja bi mogli postaviti da pomognemo da iskomunicirate vaše iskustvo? Interesuju me sve detaljne priče. Da li su one stvarne, ili su zasnovane na religiji ili mašti? Pošto sam ja videla samo jako svetlo bez ljudi ili religioznih figura. Pitam se šta je istina a šta deo religijom ispranog mozga. Pitam se kakvo je ubica, koji je imao IBS, imao iskustvo života posle smrti. Da li ima ljudi koji su ubijali u ime 'Božije' da su podelili iskustva koja bi mogla da zaustave druge da to čine?

John, verovatno IBS

Opis iskustva:

Imao sam operaciju kolena u kojoj su doktori zamenili jedan mali deo kolena sa kompletnim delom. Operacija je trajala pet sati i bio sam pod opštom anestezijom. Dan nakon operacije dobio sam visoku temperaturu, i tada se desilo iskustvo. Znao sam da umirem, ali sam shvatao i da bi me pomamna aktivnost bolničkog osoblja, negde u pozadini, mogla vratiti u život.

Da li ste nekad videli rojenje čvoraka? Pogledajte:

<https://www.youtube.com/watch?v=M1Q-EbX6dso>

Osećao sam se kao jedan od čvoraka, ali to nisu bili čvorci iz videa. Već pre nego čvorci, to su bila sva živa bića uključujući i ljude. U tome sam bio. Plesali smo i leteli kroz vazduh baš kao čvorci na videu. Radost, ogromna radost i sreća, strujila je kroz nas dok smo skupa pevali veliku himnu. Bio sam tako srećan da sam osećao da želim da eksplodiram! Leteli smo skupa u tom zadivljujućem plesu prema velikom otvoru koji je izgledao kao neki hladnjak atomskog reaktora.

Svetlo je bilo toliko jako dok je isticalo iz otvora ka nama. Ispunjavalo me je ponovo i ponovo žudnjom da uđem u veliki otvor. Pomislio sam: 'Ja sam dete ove svetlosti'. Svi smo stremili ka tome, ponekad lagano, a ponekad pomamna, plešući i pevajući sa radošću koju samo najveći dobitak na lutriji može da donese. Svetlost nas je sve ispunjavala. Ne samo da sam ja bio ispunjen mirom i radošću već je to bilo i svako drugo biće. Znao sam to; i oni su takođe znali da sam bio u tom stanju. 'Deljeno stanje postojanja' nije adekvatno da se to opiše. Mi smo bili jedno drugo, nije bilo ni zemlje ni vazduha, samo prostor. Leteli smo u velikim vrtložnim spiralama oblaka. Zvuk naše himne je odzvanjao preko sveta dok su se tužni ljudi širom zemaljske kugle zgledali i čudili.

Taman sam trebao da stupim u svetlo kada sam osetio da je medicinska sestra stavila pakovanje leda na moju glavu i uključila ventilator. Onda sam opet bio u bolničkoj sobi. Intezivna radost se završila polako tokom noći, ali i dalje je ostalo dovoljno da me održi u tim lošim crnim noćnim satima kada je bol najjači. ZNAM da ću se vratiti u svetlo.

Da li ste videli nezemaljsko svetlo? Da bilo je ispred mene, a opet osećao sam da je deo mene. Znao sam da sam dete tog svetla.

Da li ste došli do granice ili tačke od koje nema povratka? Došao sam do konačne odluke da se vratim u život. Nije bilo drugih opcija ni tuge. Samo sam uradio što se tražilo od mene. Od koga ili zašto, ne znam.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informacije o univerzalnoj povezanosti ili jedinstvu? Da. Svuda oko mene su bile biljke, gljive, ptice, ljudi i život svake vrste. Pevali smo skupa veliku himnu slaveći životnu silu koja nas je sve nastanjivala.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informacije o životnim teškoćama, izazovima i nevoljama? Da. Životno iskustvo je zamorno, bolno, a potom sledi bolji život.

Ember C. verovatno IBS

Opis iskustva:

Bilo mi je 16 godina kada sam odlucila da velikom dozom pilula izvršim samoubistvo. Moja klinička depresija i granični poremećaj ličnosti su otišli van kontrole. Legla sam u svoj krevet, progutala bočicu pilula i osetila kako me je svesnost napustila.

Probudila sam se na mestu koje je ličilo na Oz. Sve je bilo živih boja i sunčano. Pokušala sam da ustanem, ali sam shvatila da moje telo nije sa mnom. Nisam mogla da vidim odakle dolazim ni kuda idem. Mogla sam da vidim polje sa neizbrojnim cvećem i niske talasaste brežuljke. Teren se protezao dalje nego što sam mogla da vidim u svim pravcima, izuzev prema zalasku sunca. Tamo je bio bistar potok, kao oni u čijoj sam blizini odrasla. Potok je savijao svoj put ka zalazećem suncu, sa svetlom koje se reflektovalo sa njega. Boje neba su bile raspršene po potoku kao milioni malih dragulja. Pošla sam ka potoku i pokušala da provučem prste kroz njega. Ali nisam mogla ništa da osetim. Razgledala sam cveće pored potoka. Dok sam proučavala male ljubičaste latice, shvatila sam da je moja svrha da volim. U tom trenutku sam shvatila da neću umreti. Ljude koje srećem treba da inspirišem ljubavlju. Zatorila sam oči.

Kada sam ih otvorila bila sam u bolnici. Nikad nisam govorila o iskustvu, ali sada sam mnogo više orjentisana na empatiju i razumevanje drugih.

Da li ste imali promenu vaših vrednosti i uverenja zbog vašeg iskustva? Da, osećam da priroda ima veliku ulogu u mom životu, i ljubav je došla u središte moje pažnje.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informacije o ljubavi? Da, osetila sam da svetu nedostaje ljubav i moja nova svrha je da to popravim.

Da li su se vaši odnosi promenili posebno zbog vašeg iskustva? Da, pokušavam da pokažem više ljubavi prema drugima nego ranije, sto ojačava sve odnose.

William C. IBS

Opis iskustva:

Dok sam bio na intenzivnoj nezi u bolnici doktori su mi ume-tnuli cevčicu za hranjnje kroz nos, jer sam imao cev za disanje u ustima. Sastojci iz cevčice za hranjnje su mi napunili stomak što je dovelo do spazma mog želudca, i sva hrana je pošla u moja pluća, gde sam imao postavljenu cev. Osetio sam kako mi se pluća pune i skraćuje dah. Dugme za poziv je bilo izvan mog domašaja i ništa nisam mogao da učinim. Pomislio sam na moju porodicu i život koji neću provesti. Oči su mi se zamaglile od suza dok sam udisao poslednji udah. Onda je sve potamnelo.

Izgledalo je kao da sam se trenutno našao na nekom drugom mestu. Kao da sam prošao kroz vrata u pozadini mog uma u drugu dimenziju. Prvo sam primetio pod, ili pre njegovo odsustvo. Bila je to gusta magla koja je prekrivala tlo do mojih kolena. Sledeće što sam primetio je bio zvuk muzike. To me je umirilo. Nisam znao koja je to pesma ali zvučala je poznato. Bio je to simfonijski orkestrirano sa duvačima, gudačima i drvenim duvačkim instrumentima, ali zvuk je bio suptilan. Izgleda da je zvuk dolazio sa moje desne strane. Tako da sam pogledao u tom pravcu.

Video sam duboku prazninu tame, kao astronaut koji gleda zvezde iz orbite. Onda sam pogledao ispred sebe i video moju pokojnu baku. Ona je stajala ispred 'Belog Svetla'. Svetlo je zračilo toplinu, svetlost, ljubav i sve što je trebalo da znam. Takođe sam primetio druge figure levo od mene. Oni su izgledali mirno, u parovima, držali se za ruke i njihali sa muzikom. Baka mi je dala da biram. Mogao sam da ostanem sa njom ili da se vratim nazad svom životu. Rekla mi je da ako ostanem, sve će biti o.k. Rekla je ako se vratim mom telu, da će to biti najizazovnije iskustvo koje ću ikad podneti. Onda mi je pokazala moju ožalošćenu porodicu. Bilo je kao da sam prebačen u trenutak kada moji voljeni govore o meni. Video sam moju drugu baku koja je još živa. Vozila je ka bolnici da me vidi. Moj tata ju je tešio: 'Ne plači, izdržaće on to!' Takođe sam video moje dobre drugove kako voze dolazeći da me vide u bolnici. Govorili su o tome kako je to bilo strašno i kako ne ličim na sebe.

Takođe sam video moju majku i tetku u bolnici kako paze na mene. Video sam njihove suze i neizvesnost na licima.

One noći kada se desila saobraćajna nesreća bila je prijateljica moje tetke koju nikad nisam sreo. Ona je probudila moju tetku usred noći da joj kaže kako je mladić koga moja tetka zna u velikoj opasnosti. Ta prijateljica moje tetke je bila senzitiv. Moja tetka je odmah potom pozvala moju majku. Moja majka je upravo završila telefonski razgovor sa šerifovom kancelarijom. Moja majka je imala viziju svoje majke i mene kako se smejemo, i lepo provodimo. To je bilo u isto vreme kada i moj IBS. Takođe sam imao san u kome sam to predosetio, tri godine pre saobraćajne nesreće.

Kako vaš najviši nivo svesnosti i budnosti tokom iskustva poredite sa vašom normalnom svakodnevnom svesnošću i budnošću? Budniji i svesniji nego normalno. Jedini način na koji mogu da nađem reči je osećaj potpune celovitosti i jedinstva sa svime.

Kada ste tokom iskustva bili na vašem najvišem stepenu svesnosti i budnosti? Kad sam osetio kao da sam potpuno povezan sa zajednicom i Bogom.

Da li ste videli neko nezemaljsko svetlo? Da. Verujem da je 'Bela Svetlost' naša interpretacija Boga. Bilo je toplo, čisto, iskreno, saosećajno, i bezuslovna LJUBAV.

Koja ste osećanja osetili tokom iskustva? Neposredno pre IBS-a, osećao sam strah, uznemirenost, tugu, bespomoćnost. Čim sam se prepustio, osetio sam samo LJUBAV, i sva dobra osećanja koja idu uz nju.

Koja je sada vaša religija? Drugačija tj. više vera. Sada gledam sasvim drugačije na moj život. Sada takođe gledam drugačije i na religiju. Po meni sve religije imaju mnoge istine i mi imamo svu istinu u sebi. Moramo da iskusimo život, i ljubav je najvažnija stvar da se nauči, ili podeli, ili ima, ili da. Sve drugo je samo odgoj, mi smo proizvod naše okoline.

Tokom vašeg iskustva, da li ste dobili informacije o pređašnjem postojanju? Da. Ništa se ne stvara i ne uništava, samo se transformiše.

Da li imate osećaj posedovanja posebnog znanja ili svrhe? Da, osetio sam kao da vidim raskršće, i stojeći pred svetlom dalo mi je iskustvo koje mnogi drugi ljudi nemaju. Moja baka mi je prenela deo informacije koja se tiče svakoga, da će IBS i slična iskustva postati češća i ljudi će početi da vide pravo

'Značenje života'. A to je da LJUBAV daju, primaju, dele i šire na sve načine koje žele.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informacije o smislu života? Da. Dok sam bio u prisustvu svetlosti razumeo sam da je ceo život večan, jer smo mi svi povezani. Mi smo kolektivna svesnost. Mi se samo transformišemo u drugu dimeziju. Ceo ovaj život je zbog ljubavi, jer kad smo jednom u prisustvu Boga ljubav je jedina emocija. Ljubav je emocija koju je Bog izabrao. U stvari ljubav je veća nego neka emocija, ali radi smisla i zbog ograničenosti jezika govorim o ljubavi kao nekoj emociji.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informacije o životnim teškoćama, izazovima i nevoljama? Da. Ovo pitanje nadilazi mogućnosti shvatanja naših umova, dok u prisustvu svetla sve ima smisla. Osećam da je naša patnja najveći od svih blagoslova. Najviše učimo iz onoga što nas je gotovo uništilo. Nevolje svake osobe su direktno povezane sa lekcijama koje osoba mora da nauči. Vaš je izbor da li ćete prihvatiti izazove ili ne. Bez obzira koji put izaberem, izgleda da sam predodređen da učim te lekcije. Mogu da izaberem vreme, mesto ili čak okolnosti, ipak lekcije ostaju iste. Te lekcije svakome dolaze drugačije. Osećam da su lekcije o LJUBAVI, kao kako da dajemo, primamo, delimo, i širimo ljubav.

Tokom iskustva da li ste stekli informaciju o ljubavi. Da. Ljubav je Božija izabrana emocija. U stvari ljubav je više od same emocije. Nisam u stanju da opišem više jer je Božija ljubav neopisiva.

Da li je iskustvo teško izraziti rečima? Da. Ogromno i iskreno osećanje ljubavi i topline koje dolazi od svetla (Boga) je potpuno neopisivo.

Heather V. IBS

Opis iskustva:

Bila sam u bolnici upravo kada sam trebala intravenozno da primim anesteziju. Kada se petlja koja je bila na vodu razmrsila anestezija je pojurila u moje telo. Osetila sam da mi je srce odmah ušlo u ekstremnu tahikardiju. 'Moje srce!' vikala sam, 'Moje srce!' Medicinske sestre su potrčale ka meni.

Iznenada, lebdela sam na oko 2m iznad mog tela. Posmatrala sam prizor ispod, kako medicinska sestra, u zbrci, traži nešto u ormanu. Izvlačila je stvari i bacala na pod. Njena asistentkinja je otrčala u operacionu salu. Zgrabila je doktora, koji je dotrčao do mene i počeo da radi masažu srca dok je medicinska sestra vadila ogromnu iglu. Prepirali su se da li je bolje da je ubodu u moje grudi ili da daju intravenozno. Mislila sam da sanjam dok nisam pogledala EKG na kom su bile sve ravne linije sa uključenim alarmima.

Rekla sam sebi, 'Oh Fu#\$! Umirem!' Mogla sam da vidim dole doktore kako pomamno pokušavaju da me vrata. Rekla sam, 'Ne želim da umrem! Oh Bože! NE!' Pokušala sam da zaronim nazad u svoje telo, ali umesto toga pala sam nazad kroz tamni tunel, činilo se brzinom od hiljadu milja na sat. Bila sam užasnuta dok nisam počela da usporavam. Shvatila sam da to nije bio tamni tunel. Bio je to tunel sa mnogo svetala. Bilo je mnogo boja koje nisam videla nikada pre. Više se nisam plašila.

Na kraju tog tunela bilo je najlepše mesto što postoji. Izgledalo mi je da sam se vratila nazad u prostoriju ali u drugoj dimenziji. Gledala sam svakoga, i sve drugo u toj bolnici, kroz nešto što bih samo mogla opisati kao 'kroz Božije oči'. Osetila sam Božiju Ljubav za sve te ljude u bolnici; pacijente, osoblje, radnicu na recepciji. Nisam videla sopstveni život ali sam videla život svih drugih kako prolazi pred mojim očima. Videla sam radnicu na recepciji i sve o njoj. Videla sam njeno srce. Osetila sam njenu ljubav prema njenoj maloj deci. Osetila sam njen bol i njene misli. Videla sam tehničara i sve u njegovom životu upravo tada. Videla sam svaku osobu šta ona zaista jeste. Videla sam šta ih motiviše, i videla njihova divna dobrodušna srca. Videla sam njihove duše kao očima i srcem Boga. Videla sam ih i volela, svaku osobu. Izgledalo je da sam

povučena nazad iz sobe u vis, izvan zgrade. Videla sam ljude na ulici i znala njihove muke. Gledala sam ih sa čistom ljubavlju.

Onda sam počela da dobijam informacije. Nije bilo govora, samo su informacije ulazile u mene sa apsolutnom ljubavlju. To je bilo vrlo jasno, glasno i sigurno, da smo MI SVI VEOMA VAŽNI BOGU. Mi smo svi veoma duboko voljeni od Boga, i život treba da bude težak - to je neka vrsta ispitnog poligona za Boga, da ga kreira. Poruka je da su naši životi veoma važni Bogu i za postojanje univerzuma. Naša Ljubav koju imamo, i ljubav koju razvijemo na zemlji, posebno prema ljudima koje nam je bilo teško voleti, ta ljubav nekako širi univerzum, i obavlja neke vrlo važne stvari. Osetila sam da je nekakav ulog u pitanju, i da mi imamo vrlo važan posao da uradimo. Ljudska bića su voljena, i naš izbor kako delamo nam je pružen da bi potvrdili Boga. Ne znam kako to da opišem, jako se trudim da to objasnim ali je to teško objasniti. Trebaće mi čitav život da bih objasnila šta sam saznala.

Na to mesto mi idemo, biće nam lako, uz smeh i radost, porodica nama bliskih duša nas tamo očekuje. Naš posao na zemlji je da pronademo kako da se probijemo kroz te zidove iluzije koji su svuda podignuti da skrivaju ko smo mi. Potrebno je da zaista volimo jedni druge i da volimo sebe. Osetila sam takođe da ima i humora. Ima dubokog uvažavanja naših života čak i naših grešaka. Treba da učimo iz naših grešaka a ne da šibamo sebe zbog njih. Da nađemo način da oprostimo i volimo sebe, jer u stvarnosti, na istinskom mestu kreacije, postoji samo Ljubav. Izgleda da je poruka, ako ne možemo naći put do ljubavi onda uništavamo nešto vrlo, vrlo dragoceno.

Uočila sam veliku masu ljudi oko mene, ali oni nisu imali ljudski oblik. Prepoznala sam njihove duše. Imali su ružičast oblik, ali su takođe rezonirali energijom koja je predstavljala ono što oni jesu. Osetila sam tamo mog pra ujaka Stiva. Takođe sam osetila prisustvo moje bake, koja je još živa. Tada sam uvidela da kada se molimo, mi stvarno šaljemo naše duševno ja kod te osobe. To je jedan čin ljubavi koji daje stvaranje. Ljubav je bila neverovatna i lepota je bila tako potpuno, preobilno neverovatna. Dok sam gledala dole, na sve te ljude i doktora koji je pokušavao da me spasi, mislila sam 'OK čoveče, hajde da se vratim tamo! Volim ove ljude oh, ti ljudi su toliko voljeni!' Toliko mnogo sam želela da se vratim i kažem im koliko su divni. Stajala sam uz svoju duševnu porodicu i u

prisustvu onog što bih opisala kao totalna ljubav, onoga koji je sve to napravio. A opet, želela sam da se vratim nazad.

Sledećeg trenutka bila sam u svom telu i stegla doktora koji me je držao za ruku. On je plakao jer je uspeo da me vrati. Rekla sam: 'Ne dajte da odem! Oh, doktore ne dajte da odem!'

Da li ste osetili da ste odvojeni od tela? Da, bila sam potpuno odvojena od tela. Od trenutka kada sam lebdela iznad mog tela, do vremena kada sam prošla kroz tunel, bila sam na jednom prostranom mestu. Bila sam okružena nečim što bih opisala kao duše ljudi sa kojima sam bliska i koje ne poznajem, ali izgleda da sam ih nekako znala, ali nisam mogla da se setim. Ni ti ljudi nisu imali ljudska tela; bili su kao magloviti, ljubičasti oblici koji su se osmehivali sa radošću i vibrirali sa ljubavlju. Nisam imala nikakve bolove, a ja živim sa hroničnim iznurujućim bolom od povrede kičme i CRSP, tako da sam sigurno bila odvojena od tela.

Da li je izgledalo da ste stupili u neki drugi, nezemaljski svet? Jasno mistična i nezemaljska oblast. Izgledalo mi je da imam super čula u toj drugoj oblasti. Bilo mi je potpuno jasno da u našem postojanju, kao ljudska bića, mi nemamo receptore da primetimo tu lepotu, ili jedinstvenu vrstu svetla i zvuka. Izgledalo je da tamo postoji muzika koju svako živo biće poseduje. Mogla sam zaista da osetim, ne samo da čujem, drveće, životinje, ptice, travu i nebo u toj drugoj STVARNOSTI. To je mesto gde stvari imaju pesmu koju možete da osetite. Zvuči bizarno, znam, teško to mogu da objasnim. Od kad sam imala iskustvo izučavam fiziku, pokušavajući da nađem neki smisao u tome.

Koje ste emocije osetili tokom iskustva? Osetila sam čistu i potpunu ljubav, lakoću, radost, najdublje saosećanje, i čisto ushićenje. Tamo je duboka, topla, vibrirajuća, i neverovatna zapanjenost uz inspirišuću ljubav.

Da li je iznenada izgledalo da sve razumete? Sve o univerzumu. Mi smo važni Bogu, ili kako god to želeli da zovete. Sve religije pokušavaju da objasne Boga, ali to je jednostavno nemoguće objasniti. Verno srce, koje je motivisano saosećanjem punim ljubavi, je ono što je važno u životu. Naš posao je da pokušamo da volimo jedni druge, bez obzira na sve. Veoma je važno da li možemo da volimo ili ne, jer to je naš posao na ovom svetu. Moramo da volimo! Zbog toga živimo, i to ne znači da treba da volimo samo našeg partnera. To znači da treba da nađemo kako da volimo našeg neprijatelja, jer to je ono zbog čega smo ovde. Mi

smo takođe veoma važni Bogu. Naš posao na zemlji je važan. Ako ne naučimo kako da volimo, vrlo su loše posledice u multiverzumu. Imala sam jak osećaj da smo potrebni, i naša vrednost je koliko mnogo možemo da volimo.

Da li ste došli do granice, ili ograničavajuće fizičke tvorevine? Da, mogla sam da vidim razliku između našeg života i tog drugog mesta. Zid između dva sveta je samo nit, tanka kao vlat bebine kose. Ljubav koju tražimo je upravo tamo, vibrira odmah izvan nas. Potrebno je samo da je pozovemo. Svet, ovde na zemlji, nije predviđen da ima svu tu lepotu sa druge strane. Mi treba da donesemo lepotu ovom svetu sa našom ljubavlju. To je ono što mu je potrebno, ljudska ljubav, da bi ga podigla do novog nivoa svesti.

Ima li još nešto što bi želeli da dodate u vezi iskustva? Hvala što ste tražili da podelim. Nadam se da imam priliku da se povežem sa drugima koji su imali ovo iskustvo. Znam da je svako ko čita ovo duboko voljen. Vaš život je jako važan Bogu. Bog je veći nego što ikad možete i da dokučite - za mene prevelik i da ga saznam. Samo sam osetila Božije prisustvo i njegovu ljubav. Vi, draga moja osobo koja ovo čitate, ste važni. Vaš život je presudan. Ljubav koju imate u sebi je prelepa i blistava, i potrebna je na ovoj zemlji. Vi možete ovaj svet da promenite svojom ljubavlju, koja je sasvim posebno vaša. Vi imate svoju sopstvenu pesmu.

Katherine L. IBS

Opis iskustva:

Bila sam izvan mog tela, ali nisam gledala svojim očima. Znala sam da se tokom operacije dogodilo nešto što je bilo opasno po život. Nekako sam shvatala da kao duhovno biće treba da budem izvan tela, ako ono nije više upotrebljivo. Mada se sećam sjajnog svetla na mestu gde sam otišla, ne sećam se putovanja kroz tunel. Sećam se lebdenja ka svetlu. Stigla sam na mesto koje je imalo predivnu prirodu i divne građevine. Ne sećam se da sam se srela sa članovima porodice, ni prijateljima koji su preminuli. Sećam se osećaja bliskosti sa bićima koja su me pozdravila. Jedno od njih je bio pas, moj ljubimac iz detinjstva.

Način na koji sam primala saznanje i informacije, nije bio ljudskim sredstvima. Osetila sam neku vrstu spojenog znanja, gde sam imala pristup različitim oblicima znanja, ako bih se fokusirala na bilo šta što bih želela da znam. Na taj način odmah bi saznala odgovor na ono što me je interesovalo. Najbolji način da se prikaže informacija je kroz seriju emotivnih utisaka koje sam prihvatila kao istinu, jer tamo ne postoji koncept neistine i laži. Fizički nisam imala oblik na uobičajen način. Ako bih pomislila da mi treba oblik, poprimila bih ljudski oblik, ako ne mislim na to, bila sam sadržajna suština, ali bez težine, i možda čak sačinjena od svetla.

Dva bića su me odvela u jednu od zgrada radi procesa retrospektive života. Verujem da su te zgrade bile napravljene kao građevine sa prirodnim okruženjem. Bile su otvorene kao paviljoni. Ako bih razmišljala o njima, mislim da bi primile više oblika. Ako ne mislim o njima, poprimile bi manje oblika. Sećam se ekrana kao da je na stolu. Ekran je bio kao ekran na dodir. Nisam imala kontakt sa takvom tehnologijom u vreme mog IBS-a, tako da nisam znala da takve stvari postoje. Pregledala sam moj život kao film, osim što sam mogla da napravim pauzu, i zumiram na različite važne trenutke tokom mog života. Mogla sam da odmerim te trenutke iz mnoštva perspektiva, kao na primer, ljude na koje je uticalo. Kada sada razmišljam o toj retrospektivi, mislim da bi morala uzeti mnogo vremena u zemaljskom vremenu da sam to učinila ovde. Međutim na tom mestu, koncept vremena ne odgovara najbolje.

Vreme je sada i ono prolazi na linearan način, jer sam organizovala različite događaje da se dešavaju određenim redom kada sam razmišljala o njima. To je jako teško objasniti, ali uopšte nije nalik vremenu na zemlji.

Posle retrospektive života bila sam odvedena pred druga bića, koja su izgleda, bila mudrija od ona dva koja su me vodila na retrospektivu. Razgovarala sam sa njima o mojim odlukama tokom moje retrospektive života, i o mestima koja sam mogla poboljšati. To je bio proces saradnje, imala sam najdublje poštovanje za ta bića. Osetila sam da me vole potpuno, i bez ikakve osude. U psihologiji postoji termin da se to opiše, i zove se 'bezuslovno pozitivno uvažavanje'. Bila sam potpuno sigurna da imaju to osećanje prema meni. To se, naravno, osećalo kao toplo zračenje svetla oko mene. Zaključak ovih razgovora nije tako mnogo odluka da se učini 'pogrešna' stvar u situaciji, ili da se napravi izbor koji nije mudar, već su trenuci najvećeg izazova za mene bili trenuci kada sam trebala da delujem, a izabrala sam da ne delujem. Zaključeno je da, kada se vratim na zemlju, moram da biram delovanje i koristim moja iskustva i osećanja da vodim te akcije, kako bi one bile akt ljubavi.

Pre nego što sam se vratila na zemlju, bila je jedna vrsta dogovora da mogu da ostanem u određenim područjima ovog mesta, ali ne mogu da zalazim dublje u grad. Na primer, nisam mogla da otkrijem više informacija o mom budućem životu, čak i ako sam znala da bi ih zaboravila prilikom povratka. Umesto toga bila sam u području divnih vrtova. Ti vrtovi su bili zeleniji nego na zemlji, i boje su bile žive i pune. Dok sam bila na tom mestu nisam imala težinu. Mogla sam da pristupim svim znanjima na koja sam mogla da pomislim. Takođe nisam osećala bol, jer nisam imala telo. Nema težine, nema bola. Bilo je to kao da je nemoguće biti trapav. Takođe nije bilo moguće biti bilo šta drugo do istinsko ja. Osećala sam se da sam tamo ja više svoja nego ovde na zemlji.

Provela sam, što bi bilo po zemaljskim merilima, mnogo vremena u tim vrtovima razgovarajući sa ljudima tamo. Jedan od ljudi tamo je bio istaknuti učitelj. Vremenom sam odlučila da tog učitelja zovem 'Isus'. Ali kada pogledam nazad, bilo je to kao da je ta osoba Božiji predstavnik koji ima poseban pristup božanskom planu. Razgovarali smo, što bi u zemaljskom vremenu odgovaralo satima, čak danima. Tamo je uvek svetlo, kao da je neprestano popodne. To mi nije smetalo. Verujem da je bilo tako jer sam mislila da treba tako da bude. Za razliku, kad sam sa ljudima na zemlji, osećala

sam da sam dobijala puno energije i svežine u društvenim kontaktima. Na zemlji sam introvertna, tako da je to bila vrlo velika razlika za mene. Ne sećam se o čemu smo govorili osim da se ticalo posebnog znanja, kome nemam pristupa na zemlji.

Iz ovog iskustva pre odlaska sam dobila to da moram da biram da delam umesto nedelovanja. Moram da se ponašam na način koji će pomoći da se donese više svesnosti i ljubavi svetu. Istaknuti učitelj mi je rekao da moram da idem. Mada nikad nisam konkretno pitala da li se vraćam ili ne, shvatila sam da se vraćam.

Ne sećam se putovanja nazad u moje telo, ali ne verujem da sam se vratila do mog tela, i onda probudila. Mislim da sam se vratila u telo, a potom postepeno izašla iz anestezije. Prve stvari koje se sećam je da sam se vratila u bolničku sobu. Moj otac je sedeo kraj mene. Prokomentarisao je da sam imala sreće da preživim operaciju, jer je bilo komplikacija tokom operacije. Ne sećam se da li sam sa njim razgovarala o mom iskustvu, ali mislim da sam imala mali komentar kao: 'Imala sam san', ili 'Imala sam viziju'.

Da li ste došli do granice, ili tačke posle koje nema povratka? Došla sam do jasne svesne odluke da se vratim u život. Shvatila sam posle moje retrospektive života da ću se vratiti na zemlju, i da je moj boravak tamo samo poseta. Tu je bilo nedoumice. Bila sam zahvalna i rasterećena što sam na tom mestu i želela sam samo da se koncentrišem na mesto gde sam bila. Sve dok se nisam vratila u moje telo nisam shvatila da sam više želela da ostanem tamo. Izgledalo je da je povratak mom telu bila dužnost koju sam, nekako, imala prema sebi i univerzumu .

Da li je vaše iskustvo imalo odlike konzistentne sa vašim ovozemaljskim verovanjima? Sadržaj i jeste, i nije bio konzistentan sa verovanjima koja sam imala u to vreme. Sadržaj koji sam iskusila je bio sa drugog sveta, tako da on postoji izvan sistema verovanja koje znamo na Zemlji. Taj sadržaj je bio više niz istina, koje su prihvaćene kao činjenice. Te istine su malo zamućene pri povratku na Zemlju. Ali one se uglavnom odnose na: 'nije toliko važno pripadanje religiji koliko je važno da postoji osećaj moralnosti.' Religija može biti jedan put koji pomaže da se osoba vodi ka znanju moralnosti, koje će za posledicu imati prijatniju retrospektivu života, i konstataciju da je život proveden u učenju i širenju ljubavi. Međutim, takav način života se može voditi i bez praktikovanja religije.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli posebno znanje, ili informaciju o vašoj svrsi? Da, moja svrha je da delam s ljubavlju.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informaciju o smislu života? Da, delanje sa ljubavlju su deo ljudskog postojanja. Takođe, na Zemlji se mogu naučiti lekcije koje se ne mogu naučiti na mestu gde sam bila, jer na Zemlji postoji bol i zemaljski izazovi.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informaciju o ljubavi? Da, ljubav je jedan važan oblik delanja. Dela urađena s ljubavlju su najviši oblik delanja.

Kakve su promene nastale u vašem životu posle iskustva? Prilične promene u mom životu. Posle iskustva sam postala mnogo obzirnija prema drugima. Lakše mi je da se stavim u cipele drugih ljudi. Lakše mi je da delujem iz ljubavi i saosećanja. Međutim, to je još uvek nešto na čemu radim. Nisam uvek pažljiva i ne sledim uvek to, ali sledim to lakše nego pre.

Gerry L. verovatno IBS

Opis iskustva:

Događaji koji su vodili do mog iskustva blizu smrti, u to vreme mog života - u januaru 1983 god. - bio sam, kako sam ja to zvao 'Diler droge Zvezdama'. Imao sam mnogo mušterija kojima sam prodavao kokain u Holivudskoj filmskoj industriji, kao i muzičarima, umetnicima, vlasnicima restorana itd. Mislio sam za sebe da sam mnogo kul i bitan momak, voljen i poštovan od svih. Nabavljao sam čist kokain koji je krijumčaren iz Perua, i svi su voleli robu koju sam prodavao. Bio je to dobar život. Onda, iznenada, posle pet godina glatkog delovanja momak koji je krijumčario kokain odleteo je za Peru i nije se vratio kako je planirano. Tad je nastala gotovo panična situacija sa mojom klijentelom. Oni su ovisili o redovnom snabdevanju mojim kokainom, da bi vodili njihove intenzivne radne rutine, i životni stil. Bio sam pod pritiskom da nađem drugi izvor kokaina, ili da izgubim svu svoju klijentelu.

Kontaktirao sam svoju prijateljicu, koja je znala momka koji prodaje kokain mnogim čuvenim rok grupama, i dogovorio sam da se sastanem sa njim. Odvezao sam se do njega, u brdima iznad Malibu Plaže, razgovarali smo i dogovorili se da kupim stitinak grama njegovog kokaina kao uzorak da vidim da li će se mojim klijentima svideti. Ušmrkao sam par linija robe kod njegove kuće i odmah shvatio da nije ni blizu po kavalitetu mojoj robi. Međutim, osećao sam da treba nešto da ponudim mojoj klijenteli - bar dok se moj krijumčar ne vrati, i da nešto isplaniram za buduću. Na svoju nesreću, ovo je bio kao početak - kao epicentar - mog polaska na maraton narkomanske pijanke epskih razmera. Tek kasnije sam utvrdio da je roba koju sam kupio lažni kokain - bio je to Proparacain (sintetički anestetik), pomešan sa metamfetaminom.

Od toga sam samo poludeo. Ušmrkavao sam liniju za linijom, a zatim pio flašu za flašom rakije, i ništa nije moglo da me zaustavi, ni odvoji od lažne droge. Počeo sam da uzimam bukvalno pune ruke sedativa uz rakiju da bi se odvalio, ali ni to nije uspelo. Samo sam nastavio da ušmrkavam robu - postajući sve luđi i luđi. Izgledalo je kao da pokušavam da se ubijem, ali nisam umirao. Onda, posle neka četiri dana non-stop nespavanja i ludovanja, jedan

prijatelj, umetnik, je navratio, i hteo da mu nabavim 30 grama Kineskog belog heroina, za koji je znao da mogu da dobijem od kontakta koje sam imao.

Znao sam neke Hare Krišna momke koji su krijumčarili heroin sa Tajlanda, i to je bio savršen posao, jer niko nije očekivao od anti-patičnih Hare Krišna momaka da krijumčare drogu. Nisam nikad koristio ni kupovao njihovu robu ali znao sam momke odavno iz Laguna Beach-a, kada smo surfovali, pre nego su prišli Hare Krišni. Telefonirao sam momku koga sam znao, i on je imao nešto robe, tako da sam zakazao sastanak to večer na vrhu Planine Soledad, u LaJolla Californiji. Planina Soledad se diže iznad LaJolle, i na njoj je oko 8 metara visok Hrišćanski krst, kao najviša tačka na vrhu.

Uveče sam vozio ka LaJolli iz Laguna Biča po San Diego autoputu, i bio sam tako opijen i lud, i ušmrkavao sam drogu tokom vožnje, da sam se zanosio s jednog na drugi kraj brze trake i udario u zaštitnu ogradu. Sećam se da su varnice letele svaki put kad bih zakačio zaštitnu ogradu. Konačno, stigao sam u LaJollu i vozio strmim putem ka vrhu planine Soledad. Tamo je bio parkiran samo jedan auto kraj visokog belog krsta (koji je bio osvetljen reflektorima), tako da sam znao da to mora da je Hare Krišna momak. Parkirao sam i otišao do njegovih kola, a on mi je mahnuo da sednem na suvozačevo mesto. Dao mi je vrećicu belog praha, a ja sam mu dao 2000 dolara, izašao iz kola i on se odvezao. Ušao sam u moja kola i odlučio da ušmrknem samo malo belog praha. Gurnuo sam vrh pakovanja za šibice u vrećicu i ušmrknuo minimalnu količinu. Kasnije sam saznao da je 'Kineski beli' u stvari 'Fentanyl' koji je sintetičko sredstvo protiv bolova, koje je sto puta jače od iste doze heroina. To je Kineski Beli heroin bio, i zato je tako snažan i popularan. Ali ja nisam bio đanki, i nisam imao toleranciju na tako snažnu drogu. Odmah sam znao da sam u nevolji. Baš tamo pod Isusovim krstom, predozirao sam se.

Upalio sam kola i izvezao se sa parkinga, dok je visoki beli krst simbolično svetleo u mom retrovizoru. Padala je kiša i kišne kapi su počele da se rastežu po vetrobranskom staklu kao žele. Brisači su počeli da flip-flapću kao savitljive stabljike celera - sve je uspoooravalo. Iznenada sam video nekoga da stopira kraj puta. Stao sam i otvorio suvozačeva vrata i rekao "Molim vas pomozite mi. Predozirao sam se. Umirem!" Umesto da mi pomogne, stranac je uskočio u kola i odmah počeo da me udara po licu. Tras, tras.

Leva, desna, leva, desna, izgubio sam svest. Ok, sledeća stvar koju znam je da sam na tom mestu koje sad zovem 'svemirska stanica', ali nisam o tome mislio tako kada sam bio tamo. Bio je to kao predivan hiperrealističan park, ili priroda sa živopisnim cvećem i raskošnim drvećem (slično Seuratovim ili Moneovim slikama). Tamo je bio jedan neizmeran parku nalik prostoru niske trave, i odmah sam postao svestan da tu ima mnogo ljudi koje sam znao, ili nisam poznavao. Tu je bila porodica i prijatelji iz svih razdoblja mog života. Tu su bile moje sestre. Moja majka je bila tu, i bila je veoma mlada i lepa, i shvatio sam kako sam je uvek video kao 'majku' a ne kao individuu koja ima život drugačiji od onog gde je samo moja majka. Bilo je prijatelja iz svih razdoblja mog života, i svi su bili iste starosne dobi (oko dvadesetak godina), i svako je izgledao zdravo i lepo. Svi smo odmah ponovo bili najbolji prijatelji, sa mladošću i nevinošću na našim licima, i u glasu. Imali smo poverenja jedni u druge, i bili smo tako otvoreni i prisni jedni sa drugima - to se osećalo kao Nebo. To se osećalo kao da ćemo onde ostati zauvek. Kao da smo oduvek bili tamo, i da ćemo uvek biti tamo.

Onda sam primetio na jednoj strani beskrajno visoke prozore koji su bili tako čisti da je izgledalo kao da nemaju nikakvog 'stakla'. Prišao sam prozorima i mogao sam videti ceo solarni sistem u kružnom kretanju i okretanju u trodimenzionalnoj udaljenosti. Mogao sam da vidim komete kako jure kroz svemir. I mogao sam da vidim druge galaksije iza drugih galaksija, do beskraja. Shvatio sam da je ovo nekako na pola puta između zemlje i večnosti. Onda, iza druge strane 'parka' video sam nekakav beli zid koji se pružao celom dužinom parka. Prišao sam zidu. Primetio sam vrata koja su sasvim malo otškrinuta. Uhvatio sam ivicu vrata mojim prstima i otvorio.

Odmah sam shvatio da sam u nekoj vrsti sudnice. Ličilo je na Salemsko suđenje vešticama. Iza mene su sedeli i stajali moja porodica, i prijatelji iz svih razdoblja mog života. Kraj mene za stolom je sedelo 'biće' koje sam shvatio kao mog Anđela čuvara koji je, intuitivno sam znao, radio i kao moj advokat odbrane. Za stolom do nas je sedelo 'biće' koje je bilo Anđeo tužitelj, ili advokat optužbe. Ispred oba stola su sedela tri bića koja su izgledala kao strogi Starci puritanci koji ne opraštaju, svi obučeni u crno sa belim okovratnicima i crnim šeširima - čini mi se od pamuka, kada sam ih

zagledao. Znao sam da su to 'sudije'. Znao sam da će to biti suđenje za sudbinu moje smrtne duše.

Iza trojce sudija su bila vrata koja su izgledala kao ulaz ili tunel, sa nekom vrstom 'živog svetla' koje je pulsiralo u tunelu. I živo svetlo mi je telepatski saopštilo u vizijama, za moj um i osećanjima za moje telo, da ako preživim to suđenje da je spajanje sa njim 'put' do istinskog Neba. I imao sam brzinom svetlosti pretstavu da sam neka vrsta ćelije ili mehurića, u moru ćelija ili mehurića koji su svi bili svetovi individualnih bića spojenih međusobno, koji su bili individue a opet svi Jedno, i svi deo jednog, Okeanu nalik Bića, koje je Izvor Sveg Postojanja. Tako da sam ja bio ja, bio sam oni, i ja i oni smo svi bili To, i svi smo bili Jedno - svi odvojeno, ali Jedno trenutno. Iskustvo (osećaj) je bilo daleko iznad svakog seksualnog orgazma ili opijenosti drogom koje sam ikada iskusio. Bila je to prava stvar. Onda je čudesna orgazmička vizija nestala, i ja sam ponovo sedeo za stolom pored mog 'advokata', i suđenje je trebalo da počne.

Anđeo optužbe je pozivao na stolicu za svedočenje jednog za drugim članove moje porodice i prijatelje. Tako su moji prijatelji i članovi porodice dali iskaz protiv mog karaktera i raznovrsnih 'loših' dela iz mog života. Jedan za drugim moji nekadašnji prijatelji su govorili kako sam ih povredio, izdao, razočarao na tako mnogo načina. Jedna osoba za drugom ponovo i ponovo - bla, bla, bla! Anđeo, advokat moje odbrane, je skakao i uzvikivao 'prigovor - neosnovano' ili šta god, ali sudije su dovikivale 'odbija se'. Imao sam zaista loš osećaj da se ovo neće završiti u moju korist. I bio sasvim siguran u to kada je anđeo optužbe pretstavio svog poslednjeg svedoka protiv mene, i okrenuo se ka Sudijama, a oni su brzo međusobno porazgovarali, i okrenuli se ka meni vičući: 'Umiranje je previše dobro za tebe. Moraš da se vratiš nazad!'

Momentalno, ugledao sam iznad sebe osobu koja je bila medicinska sestra. Imao sam cevčice u nozdrvama. Imao sam i cevčice koje su ulazile na jednoj ruci i izlazile na drugoj. Imao sam cevčicu udenutu u moj urinarni trakt. Bio sam totalno žicama povezan sa aparatima. A medicinska sestra je počela da se smeši i plače - izuzetno srećna i emocionalna. Rekla je: 'O moj Bože. Vratio si se.' Pozvala je druge medicinske sestre, i iznenada je nastala mala gužva u prostoriji. Medicinske sestre i lekari su mi naizmenično govorili da sam na intenzivnoj nezi Scripps LaJolla Bolnice, i da sam bio u komi tri dana. Rekli su mi da sam nađen

kako ležim kraj mojih kola divljački pretučen, i da su ljudi koji su me našli išli do najbliže kuće, i pozvali hitnu pomoć koja je odmah počela da radi na meni, da bi mi spasili život.

Kada sam stigao u bolnicu bilo je odmah očigledno da osim što sam pretučen, da sam se predozirao, i tako su počeli da mi daju protivsredstva, ali sam imao toliko vrsta narkotika u sebi da uobičajne procedure nisu delovale. Na kraju su uradili ono što se naziva 'ispiranjem krvi', što je neki oblik dijalize da očiste narkotike iz mog tela. U međuvremenu sam imao ravnu liniju i umirao, a oni su nastavljali da me vraćaju nazad - sve to je bio herojski napor da mi spasu život. A za sve to vreme ja sam bio, u kako bih to nazvao 'spoljašnjem prostoru', prolazeći kroz neku vrstu suđenja za sudbinu moje smrtne duše. Kada su me doktori i medicinske sestre konačno stabilizovali, bio sam prebačen u sobu za intenzivnu negu, ali nisu imali mnogo nade da ću biti nešto drugo do neko ko vegetira u komi dok na kraju ne umre. Osim što sam imao zavoje preko smoždenog lica, bio sam pokretan i lucidan, i oni su bili jako srećni, a i ja.

Ok, bila je jedna šokantna stvar koju sam saznao o drogama koje sam upotrebio. Jedna od sestra mi je dala odštampanu analizu svih droga u mojoj krvi u telu. Umesto da bude malo kokaina, bilo je samo sintetičkog Proparakaina. Takođe je bilo metamfetamina. I umesto da bude malo heroina u mojoj krvi, umesto toga bio je Fentanil - sintetički opijat koji je 100 puta jači od iste doze heroina. Medicinska sestra mi je rekla da me je to gotovo ubilo. Bio sam šokiran da mi je bio prodat lažni kokain, koji me je izbacio iz koloseka. I onda mi je prodat super jaki Fentanil, umesto običnog heroina - što me je umalo ubilo.

I tako, voleo bih da mogu reći da sam naučio lekciju odmah iz tog iskustva, ali naravno nisam. Kasnije tog dana u sobi za oporavak telefonirao sam prijateljici i ona se dovezla do bolnice. Iskrao sam se iz sobe za oporavak i ušao u prtljažnik njenog auta, i izveo dramatično bekstvo iz bolnice. Ali nekoliko dana kasnije dobio sam lepu zahvalnicu odštampanu i uokvirenu, koju sam pokazao doktorima i sestrama koji su me spasili. Takođe platio sam kako sam mogao bolnički račun od 8000 dolara. Potom sam se udaljio od dekadentne Los Anđelske narko scene poznatih - preselio sam se u drugu državu. Međutim moj Peruanski kokain snabdevač se vratio, i ja sam nastavio da prodajem i koristim drogu još devet godina. Konačno u Martu 1992 god, jedan od mojih klijenata mi je

namestio da budem uhapšen. Odeljenje za borbu protiv narkotika me je uhapsilo dok sam klijentima pokazivao i nudio da kupe neku robu. Potom, dok sam provodio trideset dana u zatvoru i čekao na podizanje optužnice, iznenada sam imao neku vrstu 'probuđenja', i kada sam izašao iz zatvora prošao sam kroz suđenje, i dobio samo devedeset dana uslovno, i prestao da se drogiram, i nisam od tada ništa slično koristio - već dvadest pet godina.

Ok, i tako srećan sam da sam u stanju da ispričam moju priču na ovom forumu, jer nikad niko nije verovao ni mario za ono što sam iskusio. A uvek se živo i jasno sećam celog iskustva na Drugoj strani. Znam da ima nešto što je uvek prisutno, što je više od onog što većina religija (izuzev Budizma ili Hinduizma), nazivaju Nebom. Bio sam na kratko Jedno sa Tim, i znam da je moguće biti Jedno sa Tim ponovo - taj put za vreme izvan vremena.

Da li ste prošli kroz tunel? Da, osetio sam kao da sam se stopio sa nekom vrstom živog svetla koje je pulsiralo u ulazu ili tunelu, i to 'svetlo' me prenelo brže od brzine svetlosti da se stopim, i postanem deo, i budem svestan kako bih rekao 'Izvoru Sveg Postojanja'.

Da li ste imali promenu vrednosti i verovanja zbog vašeg iskustva? Da, shvatio sam da, i ako sam mislio da sam bio super fin momak, da sam bio nesvestan velikog bola koji sam pričinjavao ljudima do 'Salemskog siđenja vešticama' na drugoj strani.

Da li ste sreli mistično biće ili pojavu, ili čuli neki nedefinirani glas? Susreo sam određeno biće ili glas jasno mističnog ili nezemaljskog porekla. Živo svetlo me je transportovalo da se stopim sa nekom vrstom Bića koje je bilo kao neki večni i beskrajni okean u kom su sva bića i stvari postojale. Ja sam bio Biće, i bio sam Ja, i Ja sam bio Sve, i Sve je bilo Ja - sve Individualno, i sve jedno Isto, istovremeno.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informaciju o univerzalnoj povezanosti i jedinstvu? Da, stapanjem na kratko, kao brzinom svetlosti, ali iskusivši to kao večno sa jednim Večnim Sveobuhvatnim Bićem.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli posebno znanje o vašoj svrsi? Da, osetio sam kao da mi je dozvoljeno da iskusim, velikom brzinom ali da zapamtim zauvek, svest o Izvoru Svega Postojećeg, i takođe da treba da se vratim na zemlju da očistim svoju karmu.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informaciju o smislu života? Da, prošao sam kroz 'suđenje' gde su sva moja loša dela, koja sam počinio prijateljima, bila ona stvarna ili zamišljena, svedočila protiv mene, i bio sam svestan da moram da se vratim da ispravim stvari.

Tokom iskustva da li ste stekli informacije o ljubavi? Da, bio sam u nekoj vrsti prelaznog 'neba', gde su bili svi iz moje prošlosti, porodica i prijatelji, i svi smo osećali predivnu ljubav i prijateljstvo jedni prema drugima. Onda sam bio prenet nekom vrstom Živog Svetla, da se stopim sa nekom vrstom Večnog Sveobuhvatnog Bića, gde sam osetio Ljubav koja je bila intenzivnija od bilo čega što se može iskusiti ili zamisliti u jednom zemaljskom telu.

Koje su životne promene nastale posle vašeg iskustva? Odmah je došlo do priličnih promena. Udaljio sam se od Los Anđeloske narko scene poznatih ličnosti, ali sam i dalje nastavio da prodajem kokain, i da ga koristim u novom gradu gde sam se preselio, u drugoj državi. Konačno, devet godina kasnije, bilo mi je namešteno i uhapšen sam, i dok sam bio u zatvoru imao sam prosvetljenje da ne želim više da se bavim drogama i tim stilom života. Ljudi sa kojima sam tada bio me nikad nisu ni voleli - čak ni moje devojke. Oni su samo voleli drogu. Sada već dvadeset pet godina nisam koristio nikakve lekove osim antibiotika i Tylenola, i osećam da sam vodio samilostan život, zasnovan na ljubavi prema Prirodi, što je dobro za mene.

Da li su se vaše veze promenile posebno zbog vašeg iskustva? Da, napustio sam Los Anđelsku narko scenu jer niko nije mario šta mi se desilo, čak nisu želeli ni da saslušaju - samo su želeli drogu. Sada vodim jednostavan, prirodan život, radeći pošten posao, i uzgajam organsku hranu sa mnogo mačaka i prelepom, dobrom devojkom.

Ima li neki ili više delova vašeg iskustva koji su bili posebno značajni za vas? Susret sa mojom porodicom i prijateljima u nebu 'svemirske stanice'. Kada sam bio prenet da se stopim sa Večnim Sveobuhvatnim Bićem. Kada sam sedeo i slušao ljude, koje sam smatrao prijateljima i porodicom, kako svedoče protiv mene i mojih karmičkih rđavih dela. Kad sam bio poslat nazad da očistim moju karmu.

Imali još nešto što bi ste želeli da dodate o vašem iskustvu? Prosto je zapanjujuće kako se ljudi samo smeju nekome ko priča o svom IBS-u, kao da ste očigledno ludi ili drogirani.

Dana M. IBS

Opis iskustva:

Moja majka je bila van kuće na nekom skupu. Moj otac (koji je bio alkoholičar, i prilično neangažovan roditelj), je trebalo da 'pazi' na moju sestru i mene, dok je majka bila odsutna. Uveo nas je u sobu sa TV-om, položio me na krevet i uključio televizor. Sećam se da mi je bilo zasita loše i bila sam veoma umorna. Nisam mogla da gledam TV. Sećam se da sam se osetila lakom, bez težine, i 'odvojena' od oca i sestre.

Iznenada sam ugledala ključaonicu. Kroz nju je dopirala svetlost, ali svuda okolo je bila tama. Pomisliam da treba da pogledam kroz ključaonicu. Primakla sam se, mada mislim da mi se telo nije stvarno pomeralo. Pogledala sam kroz ključaonicu i ugledala svetlo iza nje. Onda sam prošla kroz ključaonicu i bila sam okružena svetlom. Našla sam se na najlepšoj plaži koju su nežno zapljuskivali talasi, i voda je bila predivne plave boje. To je bilo ironično, pošto smo živeli u pustinji, i nikada pre u životu nisam videla plažu. Sunce je sijalo, ali više prigušeno, jer nije bilo blještavo, ni zaslepljujuće. Pogledala sam okolo i osetila se smireno. Onda je kraj mene bila neka visoka osoba. Nisam mogla da vidim lice, niti bilo koju određenu karakteristiku. Nisam znala ko je to bio, ni da li je to muškarac ili žena. Osetila sam kod te osobe ljubav i dobrodošlicu.

To iskustvo se mnogo razlikovalo od mog života u detinjstvu. Moja majka je bila veoma narcisoidna i samoživa; kažnjavala me je svaki put kad sam bila bolesna, a to je bilo sve vreme tokom prvog razreda. Vodila bi me kod doktora tek kad sam izgledala tako bolesno da sam 'van sebe'.

Hodala sam po plaži sa tom osobom. Pridružila nam se još jedna osoba. To nisu bila bića od svetla. Izgledala su kao obična bića, mada nisu bila čvrsta i definisana. Nismo glasno govorili, ali mogla sam da ih čujem u mojoj glavi, i razgovarala sam sa njima mojim umom. Rekli su mi da im je drago što me vide, i rekli su da će to mesto uvek biti posebno za mene. Osećala sam se toliko voljenom, po prvi put u mom životu, i očajnički sam želela da ostanem sa njima. Rekli su mi da za sada moram da odem, ali ću

se kasnije vratiti. Bila sam jako tužna što sam morala da odem. Nastavili su da mi govore da ću kasnije moći da ostanem koliko god dugo budem želela. Ali za sada, moram da se vratim mojim roditeljima i sestri. Čoveče, nisam želela to da uradim! Ali oni su me sa puno ljubavi uverili da je najbolje da se vratim sada i kasnije dođem ponovo. Iznenada sam jurnula nazad kroz ključaonicu velikom brzinom.

Ne sećam se buđenja ali tu je bila moja majka. Vikala je na oca, i govorila mu da sam zaista bolesna, i zašto nije pazio na mene? Osetila sam vrtoglavicu i pokušala da govorim, ali bila sam previše umorna da bih govorila. Izmerili su mi temperaturu. Godinama kasnije kada mi je majka pričala o toj bolesti, rekla je da mi je temperatura bila 40° C. Pozvala je doktora, koji joj je rekao da me stavi u hladnu vodu. Sećam se da sam bila stavljena u kadu sa kockicama leda u njoj. To je sve čega se sećam od te noći.

Sledećeg dana sam pitala mamu za ljude na plaži. Rekla mi je da prestanem da izmišljam stvari. Tokom godina, iznenada bih se setila tog događaja. Ali svaki put kad sam pokušala da razgovaram sa majkom o tome ona bi mi rekla da prestanem sa lažima. Ona jednostavno nije htela da čuje za to, i hladno bi me zaustavila svaki put kad bih makar pokušala da razgovaram o tome. Na kraju, kada mi je bilo 10 ili 11 godina, rekla mi je ako ne prestanem da lažem o tome, otići ću u pakao. Takođe mi je rekla, ako budem nekome pričala o tome, da će misliti da sam luda, i da će me staviti u 'ludu kuću'. Prilično sam sigurna da je to rekla da me zaplaši, jer je moj otac morao da ide u 'ludu kuću' mnogo puta dok smo bili deca. Tako je majka nazivala bolnicu, gde je odvodila mog oca kada je njegov alkoholizam bio potpuno van kontrole.

Tada sam prestala čak i da pokušavam da razgovaram o tome šta mi se desilo. Stalno, tokom života imala sam nesvesan osećaj da mi se desilo nešto vrlo posebno. Možda sam ja bila posebna... ko zna? Ali pošto je moja majka odbila čak i da razgovara o tome osećala sam da to što se desilo mora da se sačuva u tajnosti, jer ako neko to sazna biću u problemu. Ta dihotomija me je mučila celog života.

Nikad nikom nisam govorila o tome dok nisam pošla u školu za negovateljice 1990. Popunila sam papir za korišćenje hipnoze kao sredstva za uklanjanje bola. Više puta su me pozvali da me hipnotišu, sa univerzitetske psihološke pomoći, kako bih saznala kako hipnoza funkcioniše. Tokom jedne sesije počela sam da

govorim o tom događaju. Terapeut i ja nikad nismo o tome razgovarale, ona mi je dala do znanja da sam govorila o tome, ali (sada) mislim da IBS nije bio deo njene obuke, tako da nije znala šta da učini sa tim.

Onda, oko 2007 god, moj muž i ja smo pohađali seminar podržan od Asocijacije za Istraživanje i Prosvetljenje, koji je uključivao i vođenu grupnu regresiju u prethodne živote. Tokom regresije, našla sam se na divnom mestu od svetla, sa bićima punim ljubavi koja su me okruživala. Bilo je to isto mesto puno ljubavi i prihvatanja koje sam videla kao dete. Ponovo sam bila na prelepoj plaži, sa predivnom plavom vodom. Jedina razlika je bila što sam sada bila okružena bićima punim ljubavi, dok ih je pre bilo samo dvoje. Bića su mi dala do znanja da sam došla kući, ali ponovo su rekli da moram da se vratim u život; uveravali su me da ću se vratiti kući u budućnosti i moći da ostanem koliko god želim. Nekontrolisano sam plakala tokom regresije, prvo, jer sam osetila tako mnogo ljubavi, a zatim i zato što sam morala ponovo da napustim to divno mesto koje mi je bilo kao dom! Kada se seminar završio, voditelj mi je prišao i rekao: 'Bila si kod kuće, zar ne?!' zadivljujuće. Bilo je to prvi put da je neko potvrdio to što mi se dogodilo. Završila sam ispričavši voditelju da sam u detinjstvu imala događaj za koji mislim da je mogao biti IBS, i da je ono što sam videla tokom ove vođene regresije obnovilo ista osećanja koja sam imala pre mnogo godina.

Kakva ste osećanja imali tokom iskustva? Oh, jako intenzivnu ljubav i prihvatanje. Nikad nisam tako osetila ljubav. Osetila sam smirenost i mir. Nisam se osećala kao loša devojčica. Osetla sam se dobrodošlom. Osetila sam kao da sam konačno tamo gde pripadam. A onda, kada su mi bića rekla da treba da odem na neko vreme, osetila sam da me je obuzeo osećaj intezivne samoće. Morali su da me uveravaju ponovo i ponovo, da ću ih opet videti i da ću se opet vratiti kući. Onda sam bila rezignirana zbog povratka u život. Nisam bila uplašena, samo rezignirana. Znala sam da moram to da uradim, i da mogu to da uradim. Ali osetila sam se jako srećnom što sam videla to divno mesto puno ljubavi.

Da li se vaša religiozna praksa promenila posle iskustva? Da, kako sam razradila i razmišljala o mom iskustvu, uvidela sam da je za mene organizovana religija previše osuđujuća i zasnovana na grehu-krivici-kazni; to ne odgovara prihvatanju punom ljubavi koje sam osetila na plaži. Na kraju sam nekako prešla na to da ne idem u crkvu, ali sam veoma duhovno orjentisana osoba. Verujem

u dobrotu ljudskog duha. Verujem u dobrotu Tvorca Univerzuma punog ljubavi. I verujem da ima života posle smrti.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informaciju o postojanju Boga? Nisam sigurna. Nisam dovela u vezu ljubav, prihvatanje i toplinu iskustva sa nekakvom Bogolikom pojavom. Mislim da sam bila previše mala da shvatim koncept Boga. Tek kad sam sazrela stekla sam razumevanje da je Veliki Centar bio prisutan na plaži, ne kao jedno od bića kraj mene, već svuda oko nas; vodeći računa o nama, i želeći najbolje za sve nas.

Tokom iskustva da li ste stekli informacije o životnim teškoćama, izazovima i mukama? Nisam sigurna. Nisam to tad shvatala. Tek sam kasnije uvidela da je moje prisustvo na zemlji potrebno, ili bar mi se čini da jeste, da pomognem ljudima koje znam i članovima porodice u nekim zaista stašnim životnim događajima.

Koje promene su nastale u vašem životu posle iskustva? Velike promene. Verujem da mi je to iskustvo pomoglo da oprostim mojim roditeljima za njihovo loše ophođenje. To nije bilo lako, i nije se desilo preko noći. To se u stvari nije desilo sve dok se nisam udala i počela da živim daleko od porodice u kojoj sam se rodila. Verbalno zlostavljanje u mladosti utisnulo mi je ideju da sam bezvredna osoba i da zaslužujem svaku lošu stvar koja mi se desila. Onda se desila serija tragičnih događaja u našoj porodici. Moj otac je 'razbaštinio' sestru i mene, roditelji su mi se razveli, majka je bila ustreljena i gotovo umrla, otac je izvršio samoubistvo. Ja sam imala 5 pobačaja, moja sestra je na smrt zadavljena, moja majka se distancirala od porodice moga muža, rekavši da ne želi nikad više da nas čuje ni vidi, brat i ja smo se otuđili, a moja majka je imala moždani udar, i na kraju sam ja morala da je negujem. Svaki novi događaj je doneo priliku ili za rast, ili nazadovanje. Izgleda da sam nekako znala da je važno da koristim izazove za rast. Nastavila sam da mislim o mom iskustvu iz detinjstva o onostranom. Mislila sam kako ću ponovo moći da odem kući jednog dana, i to mi je olakšavalo da se nosim sa životnim događajima, što je izgleda odredilo da se okrenem dobru. Ljudi su rekli da ne znaju kako sam uspela da prođem kroz sve te loše stvari i ostanem dobro raspoložena i optimistična. Dozvolite da vam kažem kako, to je zato jer znam da imam 'dom' na drugoj strani.

Karen T. IBS

Opis iskustva iz jula 1982 god.

Bila sam fizioterapeut, zaposlena u jednoj bolnici na Aljasci. Imala sam naprsnuće pršljena u donjem delu leđa. Nedeljama sam lečena konzervativno, terapijom i inekcijama bez poboljšanja. Tokom tog perioda provela sam mnogo vremena u molitvi i proučavanju biblije. Ranije sam već imala operaciju napuklog pršljena na kičmi 1977 god. pre dolaska na Aljasku, i doktor koji me je pregledao je savetovao operaciju za ovaj naprsli pršljen, jer nije bilo poboljšanja konzervativnim lečenjem. Nije bio siguran da li mi treba još jedna laminotomija, ili će biti potrebno spajanje kičme, što bi značilo mnogo duži period oporavka, i verovatno ne bih bila više u mogućnosti da radim kao fizioterapeut. Kad je ustanovljeno da je potrebna operacija, zakazano je kada će biti urađena. Počela sam da posežem za članovima moje crkve, kao i za članovima porodice i prijateljima u državi Njujork, tražeći da se mole javljajući im za dan moje operacije. Tražila sam da se mole da bude potrebna samo laminotomija.

Sećam se medicinske sestre, jutro pre moje operacije. Rekla je da sam ja najopuštenija osoba koju je videla da ide na operaciju. Moj muž i dva mala deteta, od 9 i 6 godina, bili su u mojoj bolničkoj sobi kada su doneli nosila da me odnesu na operaciju. Išli su malo pokraj mene a onda su upućeni u čekaonicu, dok sam ja na operaciji. Poljubili su me i otišli. U operacionoj sali, sećam se da sam prebačena na operacioni sto, i da su mi na ruku intravenozno prikačili anesteziju.

Sledeće čega se sećam, našla sam se jako blizu tavanice u uglu sobe. Bila sam tako visoko, na samo nekoliko santimetara od plafonskih ploča. Postala sam svesna da doktor besno izgovara kletve, i traži od sestara da donesu još zaliha krvi. Pogledala sam nazad ka zvuku i videla da mi je telo, koje je bilo na operacionom stolu u položaju licem na dole, okrenuto licem na gore. Bio je veliki metež, ljudi koji su jurili napolje i unutra, i sećam se kako mi je lice izgledalo bledo. Znala sam da je to što gledam moje telo, ali nisam osećala nikakvu uzbunu, ni brigu. Sećam se da sam bez napora prošla kroz zid, i niz hodnik kroz dvostruka vrata operacionog dela.

Nisam mogla da osetim nikakav otpor, ili osećaj dodira, dok sam prolazila kroz zid ili vrata.

Dok sam plovila niz hodnik primetila sam da se otvaraju vrata stepeništa, i čovek koga nisam znala je projurio kroz njih. Bilo je nečeg u tome kako je jurio, i očigledna velika zabrinutost je privukla moju pažnju. Tako, posmatrala sam ga i primetila da je nosio neku vrstu braonkaste jakne i nekakvu torbu. Žurio je ka vratima odeljka za operacije i usporio kraj čoveka na ulazu u taj deo. Ne sećam se šta je rečeno, ali znam da je čovek koji je došao bio hirurg, i bio je iziritiran što mora da gubi vreme zbog zadržavanja, dok je drugi čovek mislio da taj čovek u svakodnevnoj odeći nema prava da uđe u deo za operacije. Nisam čula zvuk njihovih glasova već sam telepatski bila svesna misli svakog od njih, kao što sam u operacionoj sali čula doktorove psovke. Kada je hirurg ušao u operacioni odeljak više ga nisam posmatrala.

Tada sam počela da se dižem kroz plafone svakog sprata u bolnici, kao da sam povučena nekom silom van moje sopstvene volje. Nastavila sam da se uzdižem dok nisam prošla kroz krov i našla se na nebu iznad bolnice. Kada sam se našla izvan bolnice počela sam da se krećem mnogo brže, prešavši planinski lanac blizu bolnice iznad grada. Bila sam u visini aviona. Tada sam shvatila da se krećem tako brzo da bih trebala da osećam vetar kako juri kraj mene, i da bih trebala da primetim razliku u temperaturi vazduha. Ali nisam osetila ništa od toga.

Sećam se da sam jurila u tamno, pećini slično područje, gde sam nastavila velikom brzinom neko vreme dok nisam postala svesna malog sjajnog svetla u daljini, u smeru u kom sam se kretala. Brzo sam se pojavila u tom svetlu i pogledala dole na stenovitu zemlju ispod mene gde bi trebala biti moja stopala, i oštre stene su se uspinjale na levo. Kada sam pogledala na gore videla sam leđa čoveka koji se uspinjao, i telepatski sam znala da treba da ga sledim. Promatrala sam njegova leđa i primetila dugu tamnu kosu vezanu pozadi kožnom trakom, kratka toga kao odeća od belog materijala, i na njegovim nogama sandale sa kožnim trakama omotan oko njegovih listova. Sećam se da sam pomislila: "Ovo nije Isus!"

Stigli smo do ruba gde se otvorila divna pastoralna scena žive zelene trave, prošarane živo obojenim cvećem kakvo nikad nisam videla. Tu je bilo i ogromnog senovitog drveća razbacanog naokolo, i pokraj polja je bila mala reka, široka desetak metara. Došli smo do

obale reke i na drugoj strani reke videla sam sve moje voljene koji su preminuli. Bili su okupljeni u velikoj grupi. Prvo sam videla mog oca i brata. Oni su bili oduševljeni što me vide, kao i ja što vidim njih. Onda sam videla mnogobrojne ujake, stričeve, tetke i rođake u grupi. Konačno, shvatila sam da su neki ljudi koje nisam odmah prepoznala moji babe i dede, koji su umrli pre nego što sam rođena, tako da ih nisam nikada srela. Međutim i dalje sam znala ko su oni i mogla sam telepatski da čujem kako mi govore kako me mnogo vole. Ne sećam se kako su bili obučeni, čak ni kako su izgledali, ali to su definitivno bili njihovi duhovi, i nije bilo sumnje u mom umu ko su oni bili.

Pre nego što sam mogla da odem kod njih i da ih zagrlim, moj vodič, koji me je vodio uz strminu, telepatski mi je saopštio da prvo moram da idem na jedno drugo mesto, i da treba da ga sledim. Sledila sam ga iza okuke reke dok nisam ugledala u daljini prelepu zgradu, u grčkom stilu, koja je bila živo bele boje, sa brojnim stepeništima koja su vodila ka njoj, i ogromnim stubovima ispred. Mnogo duhova je bilo odeveno u živu belu odeću. Oni su vrveli okolo, ulazeći i izlazeći. Moj vodič me uveo unutra, gde se otvorilo u ogromnu biblioteku, punu stolova i knjiga. Mnogi duhovi su proučavali razne knjige, i vodič mi je rekao da ova sala ima Knjigu Života opisanu u Bibliji. Nastavili smo ka sobi u pozadini gde su neki duhovi sedeli na stolicama koje su okruživale ekran u podu koji je bio kao stakleno dno na brodu. Saopštili su da ću posmatrati moj život, i onda su se pojavile scene kao u 3D hologramu. Mogla sam ponovo da iskusim sve moje događaje iz života, ali jednako važno, mogla sam da iskusim dejstvo mojih akcija i reči na druge ljude sa kojima sam bila u interakciji. Ni jedan od duhova mi nije zamerio za te bolne stvari koje sam počinila ili nisam, ali osetila sam se jako tužna, i bilo mi je strašno žao zbog toga u srcu. Sve se odvijalo jako brzo, ali imalo je ogroman uticaj na mene. Stekla sam utisak da su ta duhovna bića bila sa mnom, i pomogla mi da isplaniram moj život pre no što sam se rodila. Dozvolili su mi da znam da ću se vratiti u život ako tako odlučim. Onda su mi na istom ekranu pokazali neke događaje iz mog budućeg života, ako odlučim da mu se vratim. Neki događaji će se sigurno desiti, a neki su mogući, ali nisu sigurni.

Tu postoji praznina u mom sećanju o tome šta se desilo posle. Sledeće čega se sećam je da mi vodič pokazuje s leđa doktora koji me je operisao, kako stoji u čekaonici u njegovoj zelenoj hirurškoj

odeći izuzev maske, i kako govori sa mojim suprugom, dok deca sede na kauču iza njega. Nisam mogla da čujem ni reč šta je rekao samo sam videla scenu. Onda su mi pokazane sve molitve koje su izgovorili moji prijatelji i članovi porodice. Svaka molitva se pojavila kao muzička nota, i one su se povezale jedna sa drugom i dosezale do mene. Konačno, videla sam molitvu moje ćerke koja je bila poslednja karika u nizu. Iznenada, sve emocionalne veze za mog supruga i decu su navrle u mene, i setila sam se kad sam bila mala devojčica, uzrasta od 7 godina, molila sam se tako brižno da mi ne umre otac. Izgleda da moja molitva nije uslišena, i moj otac je umro. Znala sam da ne mogu da pustim da moja deca rastu bez majke, kao što sam ja odrasla bez oca. Teško, kako je bilo da napustim to mesto sveobuhvatne bezuslovne ljubavi i neopisivog mira, znala sam da treba da se vratim mom životu.

Rečeno mi je da će stvari iz mog budućeg života, koje su mi bile pokazane, biti uklonjene iz mog sećanja, kao i neke stvari koje su mi bile pokazane tokom iskustva, jer izbori koje bi činila u budućem životu ne bi bili čisti, i ne bi bili istinski legitimni izbori ako bi mi bilo dozvoljeno da zadržim ta sećanja. Biće mi ostavljeno dovoljno sećanja da uverim moj logički um u stvarnost mog iskustva, i biće mi dat jedan nepogrešivi znak koji će biti dokaz gde sam zaista bila.

Sledeće čega sam bila svesna je da se budim u sobi za oporavak, a muž i deca stoje oko mene. Sve što sam napisala ovde je bilo u potpunosti u mom umu i srcu odmah čim sam pozdravila moje najdraže, a tu je bio takođe i znak za mene. Taj moj znak nije bio neki objekat, to je bila činjenica da sam bila potpuno obavijena 'mirom koji prevazilazi svako razumevanje' i neverovatnom bezuslovnom Božijom ljubavlju, kao nekim nevidljivim balonom zaštite! Taj neverovatan osećaj, taj znak, ostao je uz mene u ogromnom intezitetu oko 3 nedelje, pre nego što je postepeno izbledeo. Kada je nestao, znala sam, bolje nego što sam ikad išta u mom životu znala, da je moje iskustvo bilo potpuno stvarno. Dar Božije ljubavi i mira, koji je bio sa mnom svih tih nedelja, je bio savršen dokaz i potvrda mom srcu da sam zaista bila u duhovnom kraljevstvu sa Bogom, jer to je bilo tačno ono što sam osećala tokom celog iskustva. Znam apsolutnu istinu o tome do danas. Ostala sam u bolnici 12 dana posle operacije, prvo na intenzivnoj nezi, a kasnije u bolničkoj sobi. Neko vreme je to bilo dotakni i produži dalje, ali imala sam potpunu uverenost da ću se

oporaviti, jer sam znala da sam se vratila u život sa razlogom, i da sam tu da ostanem.

U početku nisam govorila mojoj porodici o iskustvu. Sećam se kako sam bila iznenađena kada je prvi put hirurg, koji mi je spasao život, došao da me poseti. Nikad pre se nismo sreli, ali to je bio isti čovek koji je jurio u operacionu salu. Pozvali su ga da me operiše. Za razliku od hirurga koji je radio operaciju na mojim leđima, koji se jedva pojavio u mojoj sobi, i čak me nije ni pogledao, OVAJ hirurg je bio srdačan i dobar. Očigledno je brinuo za mene, i bio je zadovoljan što se dobro oporavljam. Nedelju dana pošto sam stigla kući, trebala sam da posetim tog hirurga da mi ukloni konce. Moj rez je bio od grudi do pubične kosti, i tako sam bila i ušivena.

Nedugo pošto sam se vratila kući, a pre odlaska na kontrolu kod doktora, ispričala sam suprugu o mom iskustvu blizu smrti, i glasno se pitala za poruku koja mi je data o sećanjima koja će 'uveriti moj logički um' u istinitost iskustva. Sećam se da sam u mom iskustvu videla hirurga kako dolazi, i ako bi on mogao da potvrdi ono što sam videla kada je dolazio tog dana, to bi onda zaista uverilo moj logički um u neospornost iskustva. Mada sam već znala da je bilo 'stvarno' zbog mog znaka, takođe sam želela da i moj suprug u to takođe ne sumnja. Tako, kada je hirurg završio moj pregled i izrazio kako je zadovoljan sa mojim ozdravljenjem do sada, rekla sam da želim nešto da ga pitam u vezi dana kada je bila moja operacija. Rekla sam, tokom operacije mojih leđa, kada mi je bila presečena arterija i kad sam krvarila, da je moj duh napustio telo i otputovao izvan operacione sale. Rekla sam mu da sam ga videla kako dolazi tog dana, mada nisam znala ko je on ni zašto dolazi u to vreme. Rekla sam mu kako je jurio ka operacionoj sali i da je bio obučen u svakodnevnu odeću, nekakvu bran jaknu i da je nosio torbu. Videla sam da ga je ljutilo to što je usporen kod vrata na ulasku u operacioni odeljak, kada mu se očigledno žurilo da uđe. Onda sam ga pitala da li se tog dana desilo to što sam videla. Njegov odgovor je bio: 'Kako to znaš? Bio sam u mojoj kancelariji kada mi je javljeno da dođem u operacioni odeljak. Trebalo je da uradim hitnu istražnu operaciju da lociram i zaustavim krvarenje iz krvnog suda koji je bio presečen tokom operacije leđa.' Ne sećam se sasvim sigurno, ali mislim da me je pitao šta sam još videla i iskusila, ali ne sećam se detalja šta sam mu rekla. On nikad nije jasno rekao da je bio obučen kako sam opisala, samo je rekao: 'Kako to znaš?' Bio je očigledno iznenađen, i mislim da bi mi rekao

da nije bio tako obučen, ili da se ne seća i da se u stvari nije dogodilo onako kako sam opisala. Tako da sam bila uverena da mi je potvrdio tačnost onog što sam videla. Sama činjenica da je došao u svakodnevnoj odeći a ne kao hirurg na smeni u bolnici je jedna neobična okolnost. Znam to i on je to potvrdio. To je bilo dovoljno da uveri moj logički um kao i mog supruga.

Tokom operacije, otkriveno je da imam endometriozu. Tako da sam takođe posetila i mog ginekologa radi daljeg tretmana. Tokom te posete, on me je upitao za skorašnji abdominalni ožiljak. Kada sam objasnila šta se dogodilo, objasnio je: 'To ste Vi bili! Bio sam u susednoj operacionoj sali tog dana i čuo kako je tamo nastao pakao. Mogu da vam kažem da je vazduh jedno vreme bio pun dima!' Nisam mu rekla za moje IBS, ali to mi je potvrdilo ono što sam videla u operacionoj sali, i psovke koje sam tamo čula. To je sigurno bilo neobično za jednu operacionu salu. Posle svih ovih godina, pridružila sam se IANDS-u, i javno iznela moju priču po prvi put. To me je potstaklo da pronađem hirurga koji je uradio hitnu operaciju, i on još uvek radi na Aljasci. Napisla sam pismo da mu se zahvalim i pitala da li se seća mog slučaja i da sam mu tada ispričala moje IBS. On je odgovorio da se seća kao i da sam podelila moje IBS sa njim.

Detaljno razmišljajući šta sam videla tokom mog iskustva blizu smrti i šta bi moglo biti potvrđeno od strane nekog kraj mene, razgovarala sam sa mojom ćerkom, kojoj je tada bilo 9 godina, a sad 43, i pitala čega se seća iz tog dana. Rekla je da su dugo čekali pošto im je doktor rekao da će izaći da razgovara sa njima i da se ona jako zabrinula. Rekla je da je čula nekakvu buku i videla čoveka kako dolazi jureći kroz čekaonicu delujući kao da se desilo nešto loše. Čovek je jurio ka stepeništu. Rekla je da je to bio isti čovek koga su kasnije upoznali kao doktora koji mi je spasao život. Zabrinuta je bila jer niko nije dolazio da razgovara sa njima. Onda je doktor koji je radio operaciju na mojim leđima konačno došao do vrata čekaonice i otac je prišao da razgovara sa njim. Bili su tako ozbiljni da je bila uverena da ja umirem. Molila se za mene, rekla je. Pre nego što sam razgovarala sa ćerkom pitala sam supruga da li se seća da je video čoveka da prolazi kraj vrata čekaonice tog dana. On se onda setio da je neko projurio, ali on nije bio okrenut prema vratima u tom trenutku. Suprug mi je rekao da je ubrzo posle moje operacije drugi doktor došao da razgovara sa njim u čekaonici, ali nikad ga nisam pitala kako je doktor bio obučen.

Znam iz onoga što mi je suprug rekao da je taj doktor tražio dozvolu od mog supruga da se uradi dodatna operacija da bi mi spasili život.

Sve do nedavno, nisam nikad ragovarala sa suprugom da sam videla kako je drugi doktor bio odeven tog dana kada sam ga videla da stoji na vratima čekaonice. Tek sam ga nedavno pitala da li je bio odeven u zeleno hirurško odelo uključujući i kapu na glavi, ali bez maske, i on je potvrdio da jeste, da je stajao na vratima, i da je bio tako odeven. Hirurg koji mi je spasao život nedavno mi je poslao email potvrđujući da je u bolnicu, kada sam operisana, došao iz njegove kancelarije, i da je bio odeven u svakodnevnoj odeći, mada se ne seća posle svih godina šta je tačno imao na sebi i da li je nosio nešto. Rekao je da je došao projurivši stepeništem, i da je morao da uspori da pritisne dugme za otvaranje automatskih vrata operacionog odeljka. Ne seća se drugog čoveka koji je bio prisutan u blizini ulaza u operacioni odeljak. Zaključila sam da nisu ni razgovarali i da sam 'čula' njihove misli istovremeno telepatski i mislila da se obraćaju jedan drugom. 'Čula' sam hirurgove misli koji je nestrpljivo želeo da uđe što pre u operacionu salu, i misli drugog čoveka koji je bio zabrinut, jer osobi odevenoj u svakodnevnu odeću ne treba dozvoliti da ulazi u operacionu salu.

Da li ste videli nezemaljsko svetlo? Da, sjajno, živo svetlo sijalo je iz svakoga i svega što sam videla, bili su osvetljeni iznutra. Nebo je bilo svetlo, ali nije bilo sunca.

Da li su vam predočene scene iz budućnosti? Bile su scene iz moje lične budućnosti, one koje će se sigurno desiti i one koje bi mogle da se dese, ali su uklonjene kada sam odlučila da se vratim u život.

Da li ste došli do granice, ili tačke sa koje nema povratka? Došla sam do definitivne svesne odluke da se vratim u život. Molitve moje ćerke kombinovane sa onim što mi je pokazano u vezi moje budućnosti, i znajući kakav mi je život bio bez oca, sve me je vodilo ka tom da izaberem da se vratim u život.

Da li se vaša religiozna praksa promenila posle iskustva? Da, udaljila sam se od crkve na neko vreme, ali sam se vratila sasvim drugačijoj vrsti crkve. Uživam u bogoslužjenju, muzici i zajednici sa ljudima koji vole i traže da budu bliže Bogu, bez da osuđuju bilo koga, i sa milosrđem prema svima.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informaciju o smislu života? Da, mi živimo na Zemlji kako bi naučili da volimo dublje, i da bi se duhovno razvili, i približili Bogu.

Da li ste stekli informacije kako da živimo svoj život? Da, Strah vodi ka delima punim mržnje. Bog ne mrzi i ne kažnjava nikog od nas. Niti bi mi trebali da osuđujemo druge, ili da dozvolimo da strah prevlada našom sposobnošću da iskažemo ljubav.

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informacije o životnim teškoćama, izazovima i mukama? Da, mi ih aktivno biramo kako bi izazvali sebe na veći duhovni rast.

Tokom iskustva da li ste stekli informacije o ljubavi? Da, Bog je izvor sve ljubavi, i ljubav izražena drugima na Zemlji je naše najveće Zemaljsko postignuće.

Koje promene u vašem životu su nastale posle iskustva? Velike promene u mom životu. Moj život se promenio iz jednog, koji je pun straha i osude, u drugi u kom sigurno znam da me Bog neizmerno voli. Nemam strah od smrti i gledam svakog dana da se približim Bogu. Pokušavam da živim život izražavajući Božiju ljubav svakom koga sretnem.

Susanne S. IBS

Opis iskustva:

Kad mi je bilo 12 godina, skijala sam, i pokušavala da se držim za jako upredeno plavo najlonsko uže uspinjače. Spiralni navoji su izazvali da me čvornovati šal steže sve više i više oko vrata, dok me nije ugušio, dok sam visila celim putem uzbrdo. Pokušavanje da odmršim šal izazvalo je da ispustim uže iz ruku, i bila sam zakačena samo vratom dok nisam stigla na vrh brda. Ne znam nikog ko je preživio vešanje, i sigurno ne u tako dugom vremenskom periodu. Bila je to 1970-ta, i nije bilo sigurnosnih mehanizama na uspinjači. Moja glava je udarala o svaki stub na putu uzbrdo. Sećam se trenutka kada sam izgubila svest. Ležala sam udarivši glavom i telom o zemlju. Na kabini, gde je ulazilo i izlazilo uže, bio je mali otvor. Nikog nije bilo u kabini.

Onda je prišao neko sa ogromnim svetlom. Prvo sam pomislila da je to moj tata, jer sam počela da osećam mnogo ljubavi i poverenja. S njim su takođe bila dva bića. Pružio je svoje divne ruke. Neću nikada zaboraviti kako su izgledale te ruke, i kako sam ih osećala. Podigle su me i ponele. Dva bića nazivam 'Anđelima', i oni su bili odeveni u nešto što je izgledalo kao vežbanke. Jedna je imala opuštenu čipku.

Nisam osećala bol, bila sam smirena, i moje telo je bilo puno ljubavi. Svetlost me je ispunila odgovorima na ono o čemu sam mislila i što sam osećala. Komunikacija između mene i bića je bila trenutna, potpuna, i bez zabune. Spoljašnja pojava je bila vidljiva ali brzo bi videla unutrašnju lepotu, i mnogo više takvih utisaka je vremenom došlo u središte pažnje. Stigli smo na mesto koje je izgledalo slično kao ovde. Sreli smo se sa drugima koji su bili odgovorni za znanje. Oni su nosili nekakve ogrtače kao oči. Nisu mogli da odgovore kad sam zahtevala da se vratim. Stigli su i drugi, i takođe su nosili slične ogrtače, ali drugačijih boja. Izgledalo je da je potreban sve viši i viši nivo da bi se odgovorilo na moj zahtev da se vratim. Dato je do znanja da oni žele da ostanem. Klizili su dok su hodali. Bilo je vrlo slično kao ovde ali tako prelepo. Nisam shvatila da su uredili da se sastanem sa nekim ko je bilo pozvan iz vrlo posebnih razloga. Proučavala sam njegovo lice. Sećam se da

je saopštio da je učenje veoma važno dok mi je pokazivao mesta koja poseduju nivoe znanja. Sve je imalo savršen sistem, dizajn i svrhu, što je bilo razumljivo. Uprkos tome što sam tamo bila sve duže i duže nisam prestajala da tražim da se vratim. To je bilo uprkos neodoljivo divnoj ljubavi koju sam osećala.

Ponovo sam zatražila da se vratim. I Ruka se pružila preko planina i oblaka, i dotakla me. Onog koji me je doneo zovem Isusom. Ruka je dotakla Isusa i mene, i dala dopuštenje da se vratim. Dato mi je da shvatim da ću se vratiti uz mnogo bola, ali da se ne plašim. Složila sam se.

Pri povratku videla sam krv gde sam ležala na snegu. Trebalo je više od 45 minuta dok je neko došao na vrh brda. Moji roditelji nisu prilazili jer su mislili da sam mrtva i unakažena. Moji baba i deda su rekli da niko ne bi trebao da vidi svoje dete u takvom stanju. Čekali su dobrovoljnu službu zaštite da me odveze u NY bolnicu, nije bilo telefona za hitne slučajeve, ni mobilnih telefona. Bila je mećava i nismo imali kola, već smo išli pešice. Stigla sam u bolnicu sa kožom odranom sa vrata, krvareći, i čvorugama na slepoočnicama. Kaluđerice su rekle da sam čudo, i išle su u bonicu da stave plaketu. Mnogi su dolazili da me vide. Govorila sam, potpuno razumna i svesna svega. Zašili su me i bila sam nesigurna u vezi te neobične ukočenosti.

Na kraju sam se vratila kući. Za par nedelja samostalno sam hodala. To je opet bilo novo čudo. Čuvala sam iskustvo kao tajnu, kako je moja majka tražila, dok nije umrla 2010 god, a onda u samoći sam počela da pišem priču. Donela sam mnoge odluke i imala pun život posle iskustva. Vera i ljubav koje sam primila svakom ćelijom mog tela nikad nisu nestali, rasli su i sazrevali sve više i više. Postala sam medicinska sestra, nikad nisam govorila o ovom iskustvu. Stekla sam i naučno i duhovno znanje.

Molim uporedite vaše viđenje tokom iskustva sa vašim svakodnevnim viđenjem koje ste imali neposredno pre iskustva. Mi se ovde usredsređujemo na spoljašnju lepotu, tamo unutrašnja lepota sija sjajnije u obliku svetla i ljubavi. Misli i emocije ne interpretiramo samo našim očima.

Da li ste videli neko nezemaljsko svetlo? Da, bilo je to živeće svetlo. Bilo je sjajno, informativno, puno ljubavi i izražajno.

Da li ste imali osećaj harmonije ili jedinstva sa univerzumom? Osetila sam se sjedinjenom, ili jedno sa svetom.

Koja je sada vaša religija? Protestantizam. Ja sam Hrišćanin, duhovna i otvorena za prakse pune ljubavi. Verujem da religija služi da dovede druge da imaju odnos sa Bogom, da razvijaju ljubav, i vole jedni druge. Takođe verujem da više od jednog puta vodi ka Bogu. Verujem u Boga, Anđele, ljubav. Takođe verujem da možete biti duhovni, povezani sa Božijom ljubavlju u prirodi, ili bilo gde izaberete, bez religioznog povezivanja.

Tokom iskusstva, da li ste stekli informaciju o smislu života? Da, život je dar koji treba ceniti. Ljubav i povezivanje da se asistira međusobno i da volimo jedni druge je smisao.

Tokom iskustva da li ste stekli informacije o ljubavi? Da. Ljubav stvara više ljubavi. Ona leči. Ljubav nas povezuje. Ona je ono što pokušavamo da budemo čak i kada se suočavamo sa izazovnim negativnostima.

Patricia K. verovatno IBS

Opis iskustva:

Osetila sam mir i bila presrećna što sam oslobođena patnje. Pogledala sam dole na moje telo u sali za porođaje. Znala sam da smo ja i blizanci umrli od sepse. Sledila sam svetlo. Moja baka mi se obratila, i upitala: "Zašto si ovde?" odgovorila sam mislima: "Trebalo da vodim računa o blizancima." Baka mi je rekla: "Mi ćemo da se pobrinemo o blizancima. Ti treba da se vratiš nazad jer imaš posao da obaviš." Tad sam se vratila u moje telo.

To me je naljutilo: Kako je Bog mogao da mi uzme decu?! Kada sam napustila bolnicu, bila sam ljuta, veoma ljuta na Boga što mi je ubio decu. U tri odvojene prilike moja baka mi je došla kao u snu, ali to nije bio san. Pokazala mi je Nebo. Pokušavala je da spasi moju dušu i pokazala šta da očekujem. Pokazala mi je da je Božija ljubav svuda oko nas. Vratila me je u vreme da mi pokaže kako je izgledala kada je imala 33 godine, što je bilo moje doba u vreme iskustva. Pokazala mi je njenu haljinu sa crno belim tufnama, boje, pesme, i Božiju ljubav. Moja ljutnja se preokrenula u ljubav. Smisao života je ljubav. Bog voli sve religije, ne neku posebnu religiju. Ljubav je dar da se približimo bliže Bogu posle smrti. Samo hrabre duše dolaze na Zemlju.

U vreme vašeg iskustva da li je postojao neki događaj opasan po život? Da, porođaj i klinička smrt. Nosila sam blizance. Vodenjak je pukao u 28 nedelji. Blizanci i ja smo dobili sepsu. Temperatura mi je bila 42 C. Duše blizanaca su napustile zemlju i moja duša je pošla za njima ka svetlu. Pogledala sam dole na moje telo, i bila sam srećna što više nemam bolove. Tada sam shvatila da je život naše privremeno stanje, a da je smrt naše trajno stanje. Sledila sam svetlo i srela moju baku i svekrvu koja je umrla.

Molimo uporedite vaše viđenje tokom iskustva sa svakodnevnim viđenjem koje ste imali neposredno pre iskustva. Nebo nema početak ni kraj. Bog je svima prisutan, ali neki su bliže Bogu, zasnovano na njihovom zemaljskom životu i smrti.

Koje ste emocije osetili tokom iskustva? Tugu, jer moje bebe nisu preživele. Sreću, kad sam saznala da je zemaljski život

privremen i da naše duše žive večno. Jako srećna jer mi je pokazano Nebo, i tužna što nisam mogla da ostanem.

Koja je sada vaša religija? Hrišćanska - Mormon. Služim Bogu i molim se. Religija je dobra, ali nije neophodna da bi se došlo u Nebo.

Tokom iskustva, da li ste dobili informaciju o smislu života? Da, volite jedni druge.

Tokom iskustva, da li ste stekli informaciju o ljubavi? Da, ljubav JESTE smisao života.

Da li su se vaši odnosi promenili posebno zbog vašeg iskustva? Da, znam da budem dobra i volim druge. To je deo putovanja naše duše da se približimo Bogu.

Graća P. IBS

Opis iskustva:

Videla sam i čula mog muža kako plače a nisam razumela zašto. Za mene je sve prošlo i bila sam dobro. Rekla sam mu: "Manuele, dobro sam! Prošlo je!" Nije me čuo. Insistirala sam. On je otišao da uzme aparat za merenje pritiska, stavio ga na moju ruku i kad je dobio rezultat počeo je da jadikuje. Pokušao je više puta uzaludno jer aparat nije davao nikakav signal.

Nastavila sam da ga posmatram i govorila mu da sam dobro. Nije me čuo. Videla sam da je otišao da nabavi malo ogledalo, koje mi je stavio ispred nosa i usta, ali ogledalo se nije zamaglilo. Pokušao je to još jednom. Pokušavala sam da razgovaram sa njim, govorila mu da sam dobro i da ne osećam nikakav bol. Nisam mogla da objasnim zašto se ogledalo nije zamaglilo ali više sam se brinula kako da umirim mog muža. Bila sam dobro. Brbljao je: "Molim te Gracinija! Ne ostavljaj me! Vрати se! Potrebna si mi!" Govorila sam mu: "Slušaj me! Dobro sam! Prošlo je!"

Iznenada sam shvatila da ga posmatram sa veće visine nego što je to moguće ako ležim na krevetu. On je koristio ogledalo i aparat za pritisak tako uplašeno a ja nisam razumela razlog. Govorila sam mu da ne osećam bol, da je sve prošlo, ali on me nije čuo. Konačno, prestao je i nagnuo se preko mog tela plačući: "Gracinija! (kako me je zvao od milošte) ne ostavljaj me, molim te! Šta će biti sa našim sinom! Oh, moj Bože!" (nasuprot meni, u to vreme moj muž je bio Katolik, uprkos nekim sumnjama, i nastavio je to da bude mnogo godina posle toga).

U tom trenutku sam shvatila da se dešava nešto apsurdno. Postala sam svesna da posmatram scenu sa plafona. Osetila sam se uznemireno. Kako sam mogla da vidim mog muža kako plače nagnut nad mojim telom? Posmatrala sam pažljivo da se uverim da sam to ja. To sam bila ja! Kako je to moguće? Šta se dešava?

Nisam bila uplašena. Bila sam zainteresovana. Pokušala sam da nađem objašnjenje, ali nisam mogla. Gledala sam naokolo zaprepašćena.

Mislim da sam prestala da slušam mog muža, mada sam videla kako plače nad mojim telom.

Pažljivo sam pogledala naokolo sa plafona. Videla sam sijalicu i frizove zatvorenih vrata. Nalazila sam se blizu plafona i bila za-intrigirana tom situacijom. Na mojoj desnoj strani bio je orman sa troje vrata. Mogla sam da vidim površinu gornje strane vrata. Bila je puna prašine i sećam se da sam pomislila: "Oh, propustila sam ovde da obrišem prašinu!" Tada sam videla list plave hartije sa dvadeset pet redova, prekriven prašinom. To je bio dokument koji sam tražila i nisam mogla da nađem. Pomislila sam: "Ovde je! Toliko sam gledala okolo a on je ovde prekriven prašinom. Moraću pažljivije da čistim!"

Bila sam svesna da to nije san. Dole je moj muž drmusao moje telo, i bilo mi ga je žao. Nisam mislila da sam mrtva. Nisam bila mrtva jer sam mogla da gledam prizor sa fizički nemoguće tačke gledišta. Nisam bila u stanju ništa da razumem. Osetila sam se uzdrmano. Pogledala sam zid iza mene i videla sat. Kada sam pokušala da vidim vreme osetila sam se "usisanom", i napustila to mesto.

U sledećem trenutku bila sam na mestu potpune tame. Osetila sam strah i dezorjentisanost. Pružila sam ruku pokušavajući da dotaknem zid ili komad nameštaja. Nisam mogla ništa da dohvatim. Sećam se da sam išla napred sa ispruženim rukama i bauljala u svim pravcima tražeći tačku oslonca. Ničeg nije bilo i bila sam prestravljena. Gde sam? Šta radim ovde?

Nisam zvala Boga ni svece. Za mene oni nisu postojali. Nikog nisam zvala.

Odlučila sam da krenem u jednom pravcu, bar da pokušam da hodam. Pružila sam ruke napred i krenula.

Tada sam čula glas: "Ne boj se! Mi smo tu da ti pomognemo!" Pružila sam ruke u pravcu glasa ali našla sam samo prazninu.

Drugi glas, i još jedan, rekli su mi isto. Ne znam koliko ih je bilo tamo. Osetila sam njihovo "prisustvo" ali nisam mogla da ih dodirnem.

U jednom momentu sam shvatila da ih ne čujem mojim ušima već mojim mislima. Kako je to bilo moguće?

Shvatila sam da nemam izbora. Bila sam u mraku, ne znam gde, i šta god to bilo, bilo je tu. Nisam nikog imala da zatražim pomoć. Ti glasovi su mi se činili kao ljudi, jer sam mogla da razumem šta mi govore.

Zanimalo me je da saznam gde se nalazim. Nisam ih videla, da li sam možda slepa?

Čula sam odgovor unutar sebe: "Ne, nisi slepa!"

Prestala sam da pokušavam da ih dodirnem.

Mentalno sam prihvatila njihovu pomoć. Bila sam uplašena; čak mogu reći da sam bila užasnuta. Totalna tama me dezorjentalisala.

"Dođi!"

"Gde?"

"Dođi! Sledi nas!"

"Kako? Ne vidim vas!"

"Prepusti se!"

Ko god da je komunicirao sa mnom nalazio se sa desne strane. Osetila sam nešto kao energiju, kao statički elektricitet ili magnetizam, koji ne mogu da objasnim. Takođe sam osetila da ima i drugih "energija" oko mene.

Odustala sam od zapitkivanja i prepustila se. Osetila sam da je moje telo zauzelo položaj potrbuške. Osetila sam da se krećem, ali onaj što me je pratio rekao je da neću pasti.

Sporo smo se kretali u tami. Ili mi je to tako izgledalo. Bez ikakve reperne tačke nisam mogla da oderdim kojom sam se brzinom kretala. Imala sam osećaj da klizim.

Pitala sam: "Kuda idemo?" i oni su odgovorili da treba da budem mirna i da nastavim.

Strah je nestajao.

Na određenom mestu tačka minijaturnog svetla se pojavila u tami. Rekli su mi: "Gledaj! Tamo idemo!"

Nisam imala pitanja.

Kako smo napredovali u pravcu svetla tama je nestajala.

Nisam imala utisak da "putujem" kroz tunel. Imala sam osećaj da "putujem" kroz projektovani levak svetla, kao kada koristeći fenjer u mraku projektujete kupu svetla. Tako mogu da opišem taj trenutak.

Počela sam da osećam zabrinutost. Želela sam da budem tamo, blizu svetla. Za mene, to je bila zvezda koja će osvetleti krajolik kada priđemo bliže.

Onda se oko mene razbistrilo, pokušala sam da vidim moje pratioce. Nisam mogla da ih vidim ali sam nastavila da ih osećam u mojoj blizini.

Bila sam mirna, kao da je sve što se dešava prirodno. Razumela sam.

Stigli smo do tačke gde je jasnoća osvetlila sve, i videla sam krajolik. Ali nisam imala vremena da posmatram njegove detalje jer je izgledalo da putujemo nezamislivom brzinom. Videla sam Zemlju i Mesec u daljini. Videla sam Sunce kako se udaljava. Bila sam zadivljena.

Bilo je boja koje ne mogu da opišem jer one nisu iz palete boja koje imamo na zemlji. Bilo je nijansi koje su pravile slojeve kao pro-vidne, dodate slojeve. Bilo je predivno i bila sam ushićena. Pustila sam da me pronesu, bez straha. Bila sam zadivljena. Prošli smo tone "prašine". Onda se pojavljivalo još više i više zvezda koje su se udaljavale kako smo napredovali. Mogla sam videti svetlost zvezda bez ikakvih poteškoća. Taj svemirski pejzaž je takođe bio jako lep. Bila sam kao radoznali putnik, posmatrala sam sve uprkos kretanju koje je bilo jako brzo da bi se posmatrali detalji.

Sećam se razumevanja. Čini mi se da sam videla zvezde u paralelnim, beskrajinim planovima. Sve sam razumela, tako da više nisam postavljala pitanja. Gledala sam i divila se prizoru. Krajolik je bio načinjen od boja i zvezda kraj kojih smo prošli. Bila sam toliko zadivljena da nisam gledala u početno svetlo.

Moji "nevidljivi" pratiodci bili su uz mene ali sam imala osećaj da polako ostaju iza. To mi je bila normalna stvar. Prvi pratilac koji je bio s desne strane bio je i dalje prisutan. Mogla sam to da osetim.

Pogledala sam u svetlo ka kome smo išli. Bilo je tako jako kao sunce, ali njegova svetlost nije bolela. Gledala sam u njega direktno ali nisam osetila nelagodu. Isto se događalo kada smo prolazili kraj bilo koje zvezde. Ni jedno od tih svetala nije škodilo. Boje su bile tako lepe i drugačije od onih koje sam znala. Kretala sam se ali ne sećam se da sam videla moje telo. U tim trenucima to nije bilo važno. Ma kako čudno to moglo da izgleda, što sam bila dalje od planete Zemlje manje mi je značilo postojanje moje porodice. Nisam mislila na mog sina i to je bilo jako neobično.

Sećam se da sam imala osećaj sličan onom koji imamo kada se posle dugog odsustva vratimo kući. Osećala sam da se "vraćam kući". Bila sam spokojna i srećna kao nikad pre.

U određenom trenutku prvo svetlo ispustilo je zvukove koje ne mogu da opišem. Zvuk je izašao kao "talas", to tako nazivam jer se kretao kao morski talasi. Bio je to talas svetla i energije koje neznam da objasnim. Uplašila sam se ali je moj nevidljivi pratilac rekao da ostanem mirna i da mi se ništa loše neće desiti.

Stajala sam posmatrajući talas kako se približava, čekajući šta će se desiti. Kada me je talas dotakao, osetila sam da daje ljubav. Bila je to tako velika ljubav da, čak ako saberem ljubav mojih roditelja, mog muža, mog sina, cele familije i onu koju ja osećam za njih, to ne bi moglo da se poredi sa ovom ljubavlju više nego zrno peska u pustinji. Nikad nisam osetila tako nešto. Pojavio se novi talas i kada je došao do mene osetila sam se voljenom na jedan neopisiv način.

Želela sam da idem izvoru koji ispušta tako mnogo ljubavi. Promenila sam fokus sa svega što me je okruživalo i usredsredila se samo na tu neobičnu zvezdu. Želela sam da doprem do nje i sa svakim talasom koji me je dotakao, osećala sam se sve srećnija, kao da sam oduvek bila deo te ljubavi.

Bila sam blizu, tako sam mislila, kada mi se svetlost mentalno obratila:

"Stoj!"

Stala sam, iako nisam to želela.

"Treba da se vratiš nazad!"

"Vratim nazad?"

"Treba da se vratiš nazad. Tvoj muž te treba, i tvoj sin takođe!"

"Ne! Molim te! Želim da ostanem!"

"Nemožeš! Moraš da se vratiš nazad!"

"Moj muž će naći drugu ženu, a moj sin ima svog oca, i baku i deku! Nisam im potrebna! Dozvoli mi da ostanem!"

"Moraš da se vratiš! Imaš dužnosti da obaviš!"

"Ali ja hoću da ostanem! Molim te! Nikad u životu nisam osetila tako mnogo ljubavi! Ne šalji me nazad!"

"Moraš da se vratiš! Imaš dužnosti da obaviš! Tvoja misija još nije završena!"

"Misija! Kakva misija? Već sam tako mnogo propatila i nikad nisam bila loša. Molim te! Molim te! Želim ovde da ostanem!"

"Nemožeš! Vрати se nazad!"

U sledećem trenu sve je nestalo.

Bol se vratio, disala sam i bila na krevetu sa mojim mužem koji je plakao od sreće. Ja sam plakala od tuge.

U to vreme najbliža bolnica je bila udaljena 13 kilometara i tako je slabo služila zajednici da je svako ko je morao da ide tamo bio preplašen. Bila sam tako umorna da sam samo htela da se odmorim. Moj muž je telefonom zvao doktora koji se nije javljao. Ispričala sam mužu iskustvo koje sam imala i plakali smo. Bio je

tako ganut što sam spašena, a ja sam bila ganuta iskustvom i frustrirana zbog povratka.

Muž mi je potvrdio da pošto sam stavila ruku na grudi i pokušala da udahnem, nisam otvorila oči. Kako sam onda mogla da vidim šta se sve desilo?

Rekla sam mu: "Oprosti mi! Ali nisam želela da se vratim! Sve je bilo tako lepo, i bilo je tako mnogo ljubavi!"

Kada se naš četvorogodišnji sin vratio sa putovanja, sa bakom i dekom, i došao da me zagrlj imala sam osećaj krivice što sam želela da ga ostavim, da bude siroče bez majke. Ali bol zbog napuštanja prostora ljubavi je još bio u meni.

Muž je otišao da pogleda dokument za koji sam rekla da je na ormanu. Stao je na stolicu i dohvatio ga punog prašine, baš kako sam videla.

Nismo nikad čuli za nešto slično.

Sledećeg jutra muž me je odveo uglednom doktoru. Posle dugog ispitivanja, napravio je elektrokardiogram, radiografisao celo telo, izvršio testove refleksa i kognicije. Ne sećam se šta je još radio. Onda nas je obavestio da sam imala prekid rada srca i disanja usled alergijske reakcije na hemijski sastojak aspirina, i da sam srećna što sam ostala živa. Moj muž je pitao da li je trebalo da odemo u bolnicu. Odgovorio je da ne bih stigla živa. Mislio je da imam i određena oštećenja na srcu i plućima, ali mogu sa tim da poživim mnogo godina. Pokušala sam da govorim o onome što se desilo ali on mi nije dozvolio, i umesto toga rekao nešto kao:

"Zašto, Gracia? Bila si nesvesna i na korak od smrti! Apolutno sam siguran da ništa nisi ni videla ni čula. Daću ti jedan EEG da te uverim da je sve u redu." Dok smo se vraćali kući, muž i ja smo odlučili da čuvamo tajnu šta se desilo, jer bi neko mogao smatrati da smo poludeli. Urađen je EEG, i ocenjen je kao "normalan za moje godine".

Koje ste religije bili pre iskustva? Odrasla sam kao katolik. Kad mi je bilo 16 godina prestala sam da budem vernik. U vreme iskustva uopšte nisam verovala u život posle smrti. Verovala sam da nema NIČEG posle smrti. Mada sam imala kontakte sa grupama - pored katolika - adventista, protestanata, jehovinih svedoka, spiritualista i nekog angolskog kulta, u NIŠTA nisam verovala.

Da li se vaša religiozna praksa promenila posle iskustva? Da, veoma sam duhovna, ali nisam član ni jedne religiozne grupe.

Koja je sad vaša religija? Nisam u saglasju ni sa jednom posebnom religijom. Ne praktikujem ni jednu religiju. Verujem u komunikaciju sa onom stranom. Imala sam iskustva opažanja koja druge osobe nemaju. Pokušala sam da sledim učenje Alana Kordeka, ali to nije bilo moguće, jer oni imaju pravila i komunikacije sa duhovima u zakazano vreme. Ja ne verujem u to zakazivanje vremena. Ne identifikujem sebe ni sa jednom religioznom konfesijom za koju znam.

Da li je iskustvo imalo odlike koje su bile u skladu sa vašim uverenjima? Nisam verovala u mistične stvari. To iskustvo je uzdrimalo moju sigurnost da ništa ne postoji posle smrti.

Da li ste imali promenu vrednosti i uverenja zbog iskustva? Da, kao agnostik, staviti u prvi plan hipotezu o nekakvom životu posle smrti je bilo jako teško. Iskustvo se desilo, ali nisam imala nikoga da mi pomogne da ga protumačim. Da verujem u ono u šta sam prestala da verujem kada mi je bilo 16 godina je bio očajnički napor. Ali iskustvo je bilo u meni i nisam mogla da ga negiram. Bila sam tamo, blizu Ljubavi i osetila se voljenom. Počela sam da vidim moje momente bolesti kao učenje, bez revolta, sa prihvatanjem. Plašim se bola a ne smrti, jer znam da ću ponovo naći Ljubav. U trenucima očaja, ponekad, želja da se vratim na to mesto je bila toliko jaka da sam želela da umrem i pomišljala sam na samoubistvo. Nedostatak razumevanja, ili pre, ono što sam zadržala u sebi me je gušilo. Želela sam da znam više o toj temi. Sigurno nisam jedina koja je imala neko od tih iskustava, ali nisam našla nikoga ko je bio na vratima smrti.

Tokom vašeg iskustva da li ste stekli informacije o postojanju Boga? Nisam stekla sigurnost ni oko čega. Iskusila sam nešto čemu nisam kadra da dam imena. Nešto što je nemoguće da je istinito, prema lekarima. Šta ako doktori nisu u pravu? Konačno, i ja nisam bila u pravu. A ako Bog nije kakvim ga religije opisuju, već nešto što niko ne zna da definiše? Ostajem u sigurnosti da je moje iskustvo bilo stvarno. Ali iskustvo koje sam imala ne odgovara znanju koje sam imala po Bibliji. To nije bio katolički Bog! Kako mogu da potvrdim da je to bio Bog? S druge strane, bilo je to "nešto" čudesno, predivno što mogu zvati samo "Ljubav".

Da li verujete u postojanje Boga posle vašeg iskustva? Bog definitivno postoji.

Tokom iskustva, da li ste stekli posebno znanje ili informaciju o vašoj svrsi? Onaj koji me je vratio nazad rekao mi je

mentalno da imam nešto da odradim, ali nije dao detaljan opis šta to. Znam da počinjem da sagledavam život na drugi način i da osećam drugačije.

Da li verujete u život posle smrti posle vašeg iskustva? Život posle smrti definitivno postoji, mada nisam verovala u Boga ni u nastavak života. Sa ovim iskustvom ne bih znala da oderdim sa kim sam razgovarala putem misli. Ne znam šta je to bilo, ni ko je to bio. Kada sam se vratila u telo nigde nisam mogla da nađem nika-kvo objašnjenje. Htela sam da znam da li je neko doživeo nešto slično, ali nisam mogla da govorim o tome iz straha da me ne gledaju kao "ludaka". Htela sam sve to da objasnim naučnim saznanjima koja sam imala, ali nisam to mogla. Nešto jako neo-bično se dogodilo i moj suprug je bio svedok toga. Bilo je mnogo pitanja ali nije bilo odgovora: šta se desilo na "putovanju"? Da li je svetlo Bog? Da li je ljubav koju sam primila umišljena? Ali kako sam mogla da izmislim i osetim nešto što nisam znala ni da je moguće da osetim? Ne tvrdim da je "svetlost/zvezda" Bog, ali mogu da potvrdim da jeste LJUBAV.

Koje su životne promene nastale u vašem životu posle vašeg iskustva? Dosta promena za mene, koja u to vreme nisam verovala u bilo šta duhovno, bilo je jako komplikovano da reformišem moje ideje o životu i smrti. Iskustvo je otvorilo novu perspektivu u životu gde sam imala sigurnost da se život nastavlja, mada nisam pouzdano znala šta se desilo. Nastavila sam bez odgovora na tako mnogo pitanja. Počela sam da tragam za literaturom i ništa nisam pronašla. U Portugalu nije bilo drugih publikacija sem katoličkih. Čitala sam i ponovo isčitavala Bibliju tragajući za nekim objašnjenjem, ali biblijski opisi mi nisu pružili ono što sam želela da znam. Ponekad sam verovala da imam devijaciju svoje ličnosti, ali sa druge strane znala sam da nisam imala san, niti halucinaciju. Postala sam pažljivija prema potrebama ljudi, životinja i biljaka. Počela sam da se osećam kao neko nezemaljsko biće, jer nisam našla nikoga ko je video svet na isti način. Osetila sam se kao brod koji tumara, ali na izvestan način prikovana sudbinom. Želela sam da činim dobro, opraštam ljudima, da ih volim.

Ima li neki, ili više delova vašeg iskustva koji su vam posebno značajni? Saznala sam da kad nastupi smrt bol prestaje da postoji. Saznala sam da Ljubav, koju tako mnogo želim, nije od

ovoga sveta. Najveći momenat mog iskustva je trenutak kada me je dotakao prvi "talas". Nezaboravno.

Šta mislite o stvarnosti vašeg iskustva sada? Iskustvo je definitivno bilo stvarno, sigurna sam da sam proživela sve što sam nabrojala. Život je postao škola i želim da steknem dobre kvalifikacije, i da se vratim do tačke sa koje su me poslali nazad.

Leonardo, verovatno IBS

Opis iskustva:

Bilo je večer, između 10 i ponoći, u stanu koji sam iznajmio. Bio sam u društvu sa jednim od mojih cimera, koji je takođe iz Venecuele. Slavili smo to što sledeće nedelje idemo na dvonedeljni odmor u Venecuelu, pa smo uzeli flašu votke i izručili je u posudu voćnog punča. Počeli smo da igramo karte na podu dnevne sobe. Ko izgubi u svakoj partiji treba da popije pola čaše voćnog punča sa votkom. Smatrao sam sebe vrlo dobrim igračem, ali nekako sam uspeo da izgubim skoro svako deljenje koje sam odigrao te noći. Bio sam zbunjen jer sam sebe smatrao osobom koja ima dosta sreće. Kako god, posle nekoliko sati igranja i gubljenja, kao što možete da pretpostavite, bio sam prilično istrošen, budući da sam praktično sam popio celu posudu. Osećao sam vrtoglavicu tako da nisam mogao da ustanem, tako da sam pokušao da otpuzim u svoju sobu. Čak i dok sam puzao prevrtao sam se na stranu. Mislio sam da je to jako smešno, jer nikad pre nisam bio toliko pijan. Tako, pošto sam se kotrljao i puzao kao vojnik, konačno sam dospeo do mog kreveta. Čim sam legao na krevet, osetio sam da se plafon i cela soba okreću. Spustio sam desnu ruku da dodirnem pod da vidim može li to da zaustavi okretanje, ali to nije delovalo. Jako mi se vrtelo i zatvorio sam oči, ali sve se i dalje okretalo. Posle nekog vremena, pretpostavljam da sam izgubio svest, jer je stres koji sam osećao zbog okretanja sobe prestao.

Iznenada, našao sam se kako lebdim u praznom prostoru ili nekoj praznini. Osećao sam se kao da plutam na vodi, osim što to nije bila voda. Plutao sam u nečemu što se osećalo kao čista LJUBAV. Takođe sam osećao kao da polako plovim, kao da sam negde vučen. Osećaj čiste ljubavi s kojim sam se osećao okružen bio je zadivljujuć. Takvu ljubav do tada nikad nisam iskusio. Mislim da ta vrsta ljubavi nije dostupna u našem fizičkom telu i našoj realnosti, jer je jako teško opisati je. U mom iskustvu, bila je neopisiva, ali otada znam zašto se ljudi ne vraćaju, ili ne žele da se vrate iz fizičke smrti.

Kako god, plutao sam u tom čudesnom blaženstvu usred ništavila, kad iznenada osetih da me je nešto udarilo u leđa. Osećaj

je bio kao kad vas udari teniska loptica. Onda sam osetio kao da me gađaju te svetle loptice iz svih pravaca kao u ATARI igrici "Asteroidi". Nastavio sam da se branim od svakog udarca sa svih strana. Sećam se da sam to radio dosta dugo jer sam postajao stvarno iscrpljen. Ne znam koliko je ta tortura mogla da traje ali sam osećao da sam blizu da se predam.

Iznenada, pogledao sam gore po dijagonali i ugledao malu SJAJNU ZVEZDU u daljini. Onda je tortura prestala i ono blaženo osećanje čiste Ljubavi i Spokoja mi se ponovo vratilo sa mnogo uživanja. Nisam želeo da me taj osećaj ponovo napusti, to je kao da ste umotani u ćebe čiste Ljubavi. Video sam da se Zvezda približava. Bio sam radoznao i pokušao sam da se fokusiram na nju, jer sam mogao da vidim kao da ima nekoga u njenoj sredini. Kako je zvezda prilazila bliže, primetio sam nekoga. Ali to je bilo neobično jer je ta osoba nosila istu odeću kao ja. Zvezda je stala na oko 7 metara od mene i mogao sam da vidim malu verziju sebe unutar zvezde. Namrštio sam se jer sam bio zbunjen.

Upitao sam: "Ko si ti?" Nekoliko sekundi kasnije, Biće za koje sam mislio da je mala verzija mene odgovorilo je vrlo Strogim, Očinski/Božanskim odzvanjajućim glasom, baš kako bi zamislili da zvuči Božiji glas. To me šokiralo do srži moje suštine. Shvatio sam tamo i tada da to nije san, iluzija ni bilo šta drugo. Bio je to ultimatum nekoga jako moćnog. Znao sam to, jer to nije bio moj unutrašnji glas koji sam čuo, niti glas koji sam čuo ikada pre ili posle toga. To biće je reklo sledeće, citiram: "Probudi se ili se nećeš probuditi." Znao sam da je to neki izbor koji mi nudi. Sećam se da sam mislio kako nisam spreman da umrem. Mama me je čekala u Venecueli i bio sam joj potreban. Čim sam pomislio na to, zvezda je počela da se udaljava tamo odakle je došla.

Svetle loptice su počele ponovo da me udaraju iz svih pravaca. U tom trenutku, počeo sam da se plašim jer sam shvatio da ako se uskoro ne probudim, biću mrtav. Sećam se da sam pokušavao da otvorim oči i osećao ih pokušavajući da ih otvorim. Ali one kao da su bile zalepljene lepkom. Bio sam potpuno u panici u tom trenutku i pokušao sam svim svojim snagama dok iznenada nisam otvorio oči i uspravio se na mom krevetu. Srce mi je brzo kucalo i celo telo je drhtalo. Nisam mogao da zaustavim drhtanje. Par puta sam duboko udahnuo da vidim da li mogu da usporim drhtanje, ali bilo mi je još gore. Povrh toga, pljuvačka mi je bila tako

gusta da sam osećao kao da je žvakaća guma. Trebala mi je voda, ali jedva da sam mogao da se pomeram.

Nisam mislio da mogu da odem do kuhinje o tom stanju, tako da sam otpuzao do Erika i probudio ga. On je bio uplašen kad je video kako se tresem. Tražio sam da me udari da vidim da li sanjam ili ne. On je tada bio zaista uplašen. Pitao je šta mi je. Odgovorio sam: "Ne znam, ošamari me!" Učinio je to, i znao sam da ne sanjam. Rekao sam mu da mi donese vode jer mi je teško da gutam i dišem. Doneo mi je vodu, mleko i sok. Bez obzira koliko sam pio osećao sam kao da pijem vazduh. Osećao sam kao da mi je kraj, pa sam rekao Eriku da pozove hitnu pomoć. Nije bio voljan, jer njegov engleski nije bio dovoljno dobar. Rekao sam da pozove i samo kaže hitna pomoć i to je sve. Pozvao je i onda prekinuo vezu. Oni su nas pozvali i on je rekao: "Hitna pomoć."

Ubrzo je stigla hitna pomoć, proverili su mi puls i rekli da je slab. Izvukli su me napolje i osećao sam se gadno. Rekao sam im da me odvedu u kupatilo jer osećam kao da ću da povratim. Povratio sam sav voćni punč sa votkom, i onda sam prestao da se tresem. Puls mi se vratio u normalu i osećao sam se mnogo bolje. Nisam imao zdravstveno osiguranje tako da sam odlučio da ne idem u hitnu pomoć. Potpisao sam im formular i oni su otišli. Bilo je oko 3h i zamišljen sam ležao na kauču u dnevnoj sobi. Bio sam umoran ali nisam hteo da legnem da spavam jer sam još mislio o upozorenju. Plašio sam se da ako odem na spavanje da se neću ponovo probuditi. Opirao sam se snu koliko god sam mogao dok nisam video da napolju sija sunce. Onda sam odustao zbog umora i zaspao kao beba.

Čudno ali od tog dana, izgubio sam strah od smrti i nisam se više pitao ima li života posle smrti. Znam da mi, naše istinsko sopstvo, ne umire, samo fizičko telo umire. Shvatio sam zašto se ne vraćamo kad jednom osetimo tu zapanjujuću Ljubav, ali osetio sam da još nije moje vreme.

Da li vam je iznenada izgledalo da sve razumete? Sve o meni i drugima. Znam da mi stvarno ne umiremo, bar ne naše istinsko sopstvo. Samo fizička posuda/telo umire. Postoji nebo ali ne stižemo odmah tamo, moramo da prođemo kroz prilagođavanje. To je kao kad počnete nov posao. Bio sam vođen dok nisam shvatio kako da obavljam svoje dužnosti. Svi smo mi jedno. Zamislite Boga kao nekog oktopoda, svaki pipak je život i postoji

neograničen broj pipaka, i svaki pipak je drugačiji, ali oni su svi deo jednog, osim što Bog nije oktopod. Za sve postoji odgovor.

Da li ste imali promenu vrednosti i verovanja zbog iskustva? Da, izgubio sam strah od smrti. Shvatio sam da je život škola ili igralište. Učim da ne povređujem druge. Naučio sam da opraštam, da volim češće, i da ne osuđujem. Moje nove snage ne utiču na slobodnu volju drugih. Mogu da činim šta god hoću. Znanje je moć, ali za prosvetljenje a ne za vlast nad drugima. Mi smo besmrtni; bog postoji; ima života posle smrti; živimo mnoge živote.

Tokom iskustva, da li ste dobili informaciju o univerzalnoj povezanosti ili jedinstvu? Da, mi smo deo toga sada, samo toga nismo svesni. Mogu to opisati jednom rečju "LJUBAV."

Tokom vašeg iskustva, da li ste stekli informaciju o Ljubavi? Da, da. Ona je svuda, ona je sve, živa je.

Da li su se vaši odnosi promenili posebno zbog iskustva? Da, svim ljudima o koje sam se ogrešio i koje sam prevario u mom životu, učinio sam to svojom misijom, da odem i da im se svima izvinim. Kada sam to obavio, osetio sam da se teret podigao sa moje duše, kao da sam otplatio moju karmu. Više nemam neprijatelje, ni ljude koji me ne vole. Sada pokušavam da vidim obe strane u svakom sukobu i da ne osuđujem. Nisam ovde da osuđujem već da imam iskustvo. Postao sam bolja osoba sa većim razumevanjem i znanjem. Postao sam duševniji i spreman da pomazem drugima najbolje što mogu.

Naučio sam mnogo posle prvog IBS-a. Osećam se veoma prosvetljenim i dajem sve od sebe da prosvetlim druge, da im pružim odgovore, i da živim život bez osude, gde činim najviše što mogu da pružim ljubav i razumevanje svima. Znam zašto za mnoge stvari, ali još sam privržen egu od koga je teško odvojiti se, ali to je moj sledeći korak da obavim pre mog narednog života. Nadam se da mogu da pomognem drugima u njihovom traganju za smislom i prosvetljenjem.

Sylvie A. IBS

Opis iskustva:

Situacija u mojoj porodici nije bila vesela. Pri razvodu mojih roditelja mnogo sam patila jer su stalno ispoljavali njihovo nezadovoljstvo prema meni. Više nisam postojala. Onda me je otac zlostavljao, i da bih to preživela pribegla sam poricanju. Majka me je neprestano optuživala da želim da živim sa ocem i njegovom drugom ženom. Majka me je zanemarivala, tukla dok sam bila mlađa, a kao adolescenta me je ostavila u opasnoj situaciji. Šta više, iako sam bila dobar đak i nastavnici su hteli da mi pomognu, moja majka je bila protiv toga. Počela sam da mučim sebe. Nekoliko meseci sam bila anoreksična. Videla sam svoju budućnost kao crni tunel, i više nisam imala ni malo volje za životom. To se desilo u avgustu 1979, bilo mi je sedamnaest godina; odlučila sam da se ubijem. Progutala sam tablete i tečnost za beljenje, i znala sam da me niko neće naći narednih nekoliko sati. Kada me je našla sestra, naš porodični lekar nije hteo da interveniše na zahtev moje majke.

U to vreme sam već bila izvan tela. Kada je hitna pomoć stigla bolničari su rekli mojoj majci da neću preživeti.

Onda sam se našla na svetlom i prijatnom mestu. Bele figure su mi se nežno obraćale, i rekli su mi mnogo stvari o meni. Posle se ničeg nisam sećala. Sećam se da sam htela da ostanem, i da su mi rekli da još nije vreme. Da bi mi pomogli da se odlučim, pokazali su mi unutrašnjost ambulantanah kola. Čula sam bolničara da govori mojoj majci da neću stići do bolnice, i videla sam je kako iskreno plače.

Probudila sam se nekoliko dana kasnije u bolnici. Otpustili su me kući. Lekari su tražili od moje majke da brine o meni, rekavši joj da me ne ostavlja samu, i da bi trebala da me odvede kod psihijatra. Tokom svih dana koji su usledili potom ja sam samo želela da se oblačim u belo. Kad sam otišla kod psihijatra, rekao mi je, posle zadnjeg sastanka, da nisam ja ta koja ima problem.

Koje ste emocije osetili tokom iskustva? Bila sam jako srećna! Nikad pre u životu nisam bila toliko srećna. Bila sam voljena, neverovatno voljena. Osećala sam se dobro. Pripadala

sam celini. Osetila sam zajedništvo, uzvišenu i umirujuću ljubav. Znala sam sve.

Da li je iznenada izgledalo da sve razumete? Sve o univerzumu. Imala sam osećaj kao da sam deo univerzuma, kao ćelija povezana za druge ćelije u velikom koritu univerzuma.

Da li ste došli do granice ili tačke od koje nema povratka? Došla sam do prepreke koju mi nije bilo dozvoljeno da pređem; ili sam bila vraćena nazad protiv moje volje. Videla sam drvo i izvorište, i želela sam da tamo ostanem zauvek, ali belo biće mi je reklo da još nije vreme. On, ili ona, mi je reklo da je ovo moj poslednji put na zemlji, i pokazalo mi je budućnost da me uveri. Onda mi je reklo da se neću sećati toga što sam upravo videla. Oni će uvek paziti na mene i kad dođe trenutak oni će mi (svi) pomoći.

Koja je vaša religija sada? Iz mog iskustva shvatila sam da se vrednosti koje su mi važne nalaze u svim religijama i da su one univerzalne. Šta više, te vrednosti su deo te ogromne ljubavi koju sam osetila dok sam bila u svetlu. Čuvam ih i mislim da je tačnije da verujem u duhovnost. Teista sam. Verujem da postoji univerzalna veza svih utelovljenih i neutelovljenih duša, da smo vođeni i da svako ima posebnu misiju ovde dole; i ma kako skromno mogla da izgleda, ona ima udela u velikoj celini, za više dobro svih bića i čovečanstvo. Neophodno je da prihvatimo našu ulogu na zemlji kako bi čovečanstvo moglo da napreduje.

Ima li neki, ili više delova vašeg iskustva koji je posebno značajan za vas? Shvatila sam da su mi pomogli da razumem da je svaki život na zemlji važan, svaki bez izuzetaka doprinosi da čovečanstvo napreduje. Zato sam poslata nazad, čak iako sam imala ozbiljan razlog da umrem.

Šta sada mislite o realnosti vašeg iskustva? Iskustvo je definitivno bilo stvarno. Još ga mogu osetiti posle toliko godina. Ponovo sam u kontaktu sa svetlom i belim bićima. Najviše kada su mi se u sećanje vratile sve stvari koje sam pretrpela kada sam morala da svedočim na suđenju mom bivšem mužu, jer je on godinama zlostavljao njegovu snaju. Bila mi je potrebna terapija i gotovo da sam ponovo htela da umrem. Oni su mi se ponovo obratili. Dali su mi znanje o tim događajima koje treba da prevaziđem i snagu da prođem kroz to, jer je to deo moje svrhe: da okončam taj rđavi krug.